

Thora en Wetenschap

Jakob ben Luria

uitgewerkt door: Abraham den Dunnen

Uitgave van de "Stichting Jitzak Luria Academie"
Rotterdam-Katwijk, Nederland/Netherlands

Versie 5.0.

© COPYRIGHT* - Jitzak Luria Academie

wettelijk erkende registraties (legal registries): 1984-88, 2000, 2004, 2011, 2019

<https://www.luriaacademie.eu>

* Het is alleen toegestaan om uit dit boek begrensd te citeren en wel wanneer hierbij duidelijk dit boek als bron vermeld wordt met de titel "**Thora en Wetenschap**", met de auteur "**Jakob ben Luria**" en met de uitgever "**de Stichting Jitzak Luria Academie, Rotterdam**". Alle andere rechten voorbehouden. De Jitzak Luria Academie is een niet op profijt gerichte organisatie. Wij verzoeken u ons werk te ondersteunen door onze kopieerrechten te respecteren.

St. Jitzak Luria Academie, Nederland/Netherlands

ISBN 978-90-828779-5-3

Subtitel:

De Poort van het Zijn Gods

oorspronkelijke titelpagina getekend door Jakob ben Luria, 1988

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	- Thora en Wetenschap	7
Inleiding	- De Poort van het Zijn Gods	9
1e hoofdstuk	- De goddelijke namen	15
2e hoofdstuk	- De kosmologie	21
3e hoofdstuk	- De fysica	34
4e hoofdstuk	- De filosofie	48
5e hoofdstuk	- De metafysica	71
6e hoofdstuk	- In het begin schiep God hemel en aarde ..	91
Appendix	167

Thora en wetenschap

Geachte lezer!

Heden ten dage overheerst de opvatting dat het scheppingsbericht in de eerste twee hoofdstukken van de thora:

de "thora" bestaat uit de vijf boeken van Mozes, dus uit de eerste vijf boeken van de bijbel

- door wetenschap en technologie zijn achterhaald. Ook vele bijbels gelovigen zijn deze mening toegedaan terwijl veel anderen onder hen aan het scheppingsbericht vasthouden zoals zij haar letterlijk menen te lezen. Ja reeds een niet letterlijke interpretatie wordt door hen als afval van het geloof afgewezen.

Beide soort gelovigen houden bijvoorbeeld niet voor mogelijk dat in het scheppingsbericht een niet primitieve werkelijkheid wordt beschreven. En zo rijst de vraag of wel de botsende meningen van de zaak zelf uitgaan. Hebben de bepleiters van een schepping in zeven dagen zich ooit serieus afgevraagd of van een "werkweek" sprake kan zijn? Dat eerst op de 4e dag de lichten "tot tijden en tot dagen" verschijnen, zou hen op zijn minst te denken moeten geven. En hebben de op hun gebied meestal grondig te werk gaande wetenschappers van deze tijd onderzocht of de bijbel en niet slechts een nooit meer herziene bijbelexegese uit lang vergangene tijden men verwerpt?

Wij leven in een tijdperk van wetenschappelijke precisie en desondanks de onveranderlijk diep ingewortelde gewoonte dat de mening van autoriteiten de openbare mening bepaalt. Wat geloofstradities betreft is deze tendens zo sterk dat zelfs veel wetenschappers niet de juistheid van de door religieuze leraren hoofdzakelijk verspreide "bijbelse voorstellingen" zelf in twijfel trekken. En niet onderzoekt men of de door hen verworpen leren op juiste bijbelexegese berusten.

Zo is in het algemeen een voornamelijk uit materiële verklaringen bestaand wetenschappelijk wereldbeeld ontstaan, waar het nog steeds door veel religieuze gemeenschappen voorgestane wereldbeeld voor intellectuele adoptie weinig ruimte laat. Ja velen houden het bestaan van een geestelijke werkelijkheid alleen nog voor mogelijk omdat de moderne voorstellingen betreffende het ontstaan van wereld en leven eveneens de realiteitszin belasten. Zo moet men nu aan het wonder van de almacht van materie en toeval geloven waar voordien men aan een scheppen met de toverstok had te geloven. De mens zal zich echter verdiepen in dat wat hij voor waar houdt. Hij zal zich moeite geven, omdat anders gelovig of ongelovig het ongelooft tot geloof wordt. Geloven kan alleen uit praktisch vertrouwen bestaan en heeft met afwijzing van het verstand niets van doen. Zonder onderzoek kan er geen realistisch geloof zijn en zonder een realistisch geloof kan er geen waarachtige lofprijzing Gods zijn.

Want bewondering en vertrouwen hangen nauw met elkaar samen, als men niet kan vertrouwen wie men niet voor bekwaam houdt. Bewondering zonder interesse bestaat uit lege woorden en zo zouden niet alleen wetenschappers maar ook en vooral religieuze leraren de bijbelse geschriften grondig en nauwkeurig moeten onderzoeken. Niet zouden zij moeten uitgaan van religieuze dogma's en "religieuze partijideologie" maar van de werkelijkheid en haar natuurwetten, waar immers naar hun overtuiging zij door God geschapen zijn.

Anders dan sommige titels boven hoofdstukken de indruk zouden kunnen wekken, is thema van dit boek derhalve niet de wetenschap zelf. Doel is het wezen van de thora bloot te leggen, welk wezen weinig met de gebruikelijke deels letterlijke en deels op verkeerde vertalingen berustende of eenvoudigweg verzonden verklaringen van doen heeft. Want de thora dus de eerste hoofdstukken van de bijbel bevatten een symboliek, met welke alleen zich een alomvattende en niet alleen materiële werkelijkheid laat beschrijven. Deze symboliek is eenduidig en

laat nauwelijks ruimte om ze als een "hineininterpretieren" aan de kant te schuiven. Met haar wordt een groots geestelijk en materieel uniform wereldbeeld tot uitdrukking gebracht, welk wereldbeeld nauwelijks door een mens en nog minder door een mens uit antieke tijden bedacht kan zijn. Minstens kan bij enig begrip van deze symboliek duidelijk zijn dat dit beeld niet in tegenspraak is met de wetenschappelijke inzichten van deze tijd:

in dit kader worden wetenschappelijke inzichten beschreven, waarbij het boek ook theses van Jakob ben Luria bevat in de vorm van "mogelijk is dat". Dit gebeurde namelijk daar waar naar zijn mening thenach = "Oude Testament" en thora = "de vijf mozesboeken" er aanleiding toe geven. Zo bevat het boek theses als dat de kleinste materiële bouwstenen dimensieloos en daarmee van premateriële aard moeten zijn. Met hen zou de ruimte structureel geweven en desondanks immaterieel moeten zijn, als naar mening van de auteur men uit de beschrijving van de tempelstructuur af kan leiden. Volgens hem namelijk bevat de schijnbare ruimteuitbreiding tussen de spiegelwanden van het Heilige der Heilige in kwadraatvorm een diepgaandere verklaring t.a.v. het wezen van ruimte en materie. De literaire uitwerker van dit boek "Abraham den Dunnen" was bij de verwerking van deze delen aangewezen op de mondelinge beleringen van Jakob ben Luria nog voor zijn hartoperatie december 1983 en de hartstilstand daarbij, welke aanzienlijk afbreuk aan zijn geheugen deed. A.d.D. is anders dan J.b.L. geen wetenschapper. Onder de indruk van de lange zware tijd van J.b.L.'s herstel vervaardigde hij 1988 een proefversie om J.b.L.'s gedachten niet verloren te laten gaan. J.b.L. zelf was niet meer in staat om zich voor het corrigeren van dit proefschrift diepgaand met fysica bezig te houden en zo heeft op zijn aansporing A.d.D. zich sinds 1998 moeite gegeven om de basisprincipes van fysica en wiskunde te bestuderen. Alhoewel hij de verklaringen 1978-1983 nu beter begrijpt, kent hij zijn beperkingen. Verder uitsluit echter leidt tot afstel van de uitgave en in het licht van de thora zijn Jakob ben Luria's theses te belangrijk om hen niet als begeleidend deel van dit boek voor het nageslacht te bewaren. A.d.D. hoopt dat wetenschappers zich verder met hen bezig zullen houden. Zij zijn immers in staat om de theorieën in het licht van de volledige huidige fysicistische en mathematische inzichten te bezien.

Als gezegd echter bestaat dit boek hoofdzakelijk uit verhandelingen over de verborgenheden van de thora, welke Jakob ben Luria ten tijde van zijn colleges en voorlezingen vanwege hun eenduidigheid en objectieve controleerbaarheid terecht bekend maakten. Ook Jakob ben Luria's objectief controleerbare vergelijkingen tussen de muzikale toonreeksen en de scheppingsdagen en de davidsster (zie 6e hfdst) getuigen van zijn unieke inzicht. A.d.D. behaalde de diploma's conservatorium voor piano en klassiek concertorgel en voor jazzorgel en is maker van het J.L.A. Thenach Zoek- en Onderzoekprogramma van de academie.

Moge dit boek ertoe bijdragen dat ook de theologie zich zal verwijderen van het alleen ethisch-filosofische en moralistisch-verhaalachtige en *tot wetenschap wordt*. Naar stellige overtuiging van de auteur zal dan blijken dat de geschriften van de thora een niet door de moderne wetenschappen weersproken werkelijkheid beschrijven. Ja mogelijk zelfs zijn sommige theorieën van de exakte wetenschappen eerst te completeren wanneer de mogelijkheid van een voormateriële realiteit als basis van de materiële men niet op grond van door veel gelovigen star overeind gehouden echter niet op de thora berustende voorstellingen bijvoorbeeld uitsluit.

Religieuze wetenschap echter kan alleen zijn wanneer men de thora volgens wetenschappelijke gewoonte:

vanuit de oertekst

- d.w.z. vanuit de oerhebbende tekst bestudeert. Wezenlijk meer dimensionaliteit ontvouwt zich hierbij, als zelfs de meest juiste vertalingen slechts het uiterlijke omhulsel van vertellingen over kunnen brengen. Een woord Gods moet immers veel diepere verborgenheid dan de tweedimensionale oppervlakte van zijn geschiedenissen bevatten, waar alleen met de werkelijkheid identiek zijnde waarheid waar kan zijn. Ook de theologie zou derhalve tot een niet op voorgalileïsche wijze onafhankelijk van de causale wereld te bedrijven discipline moeten worden, terwijl men de geschriften vanuit de oertekst en in vergelijking met de wetenschappelijke verworvenheden van deze tijd bestudeert.

Zulk een manier van werken kan immers een almachtige existentie alleen aangenaam en niet onaangenaam zijn. Want lofprijzing komt niet verder dan woorden wanneer men verstand en wetenschap als vijand van de religie beschouwt. Is een almachtig wezen schepper van het geheel, zo komt hem interesse toe. Want niet anders dan ons mensen zal de vreugde van de verwondering en bewondering hem eerst echt verheugen,

Jakob ben Luria

Inleiding

De Poort van het Zijn Gods

Allereerst enige verklaring betreffende de titel van dit boek. Ze wordt gevormd door de eerste letters van de zeven woorden van het eerste vers van de thora:

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ
aarde de en hemelen de de Eeuwige schiep in den beginne

הוה - א - בבא BAVA - E - HAWAH
zijn God poort L

1e letter van het
hebreeuwse
alfabet,
initiaal Gods

van בוא - komen,
naar binnen gaan,
letterlijk: in/bij het
naar binnen gaan

Het woord "bava" komt vooral* in het aramees zoals ook in de naam van de stad Babel voor (Gen 11:4):

en zij spraken: welnu laat ons bouwen voor ons een stad (Babel) en een toren en zijn spits in de hemelen

Babel = bab - el = poort tot God
= afleiding van het hebreeuwse *balal* = "vermengen"

* in het bijbelse hebreuws komt het woord als בואה voor. Men zou dan kunnen vertalen zoals in Ez 8:5 met "in de poort van het Zijn Gods" (בבאה). Een andere bijbelse vorm is בבווא (Ez 44:5)

De geschiedenis van de torenbouw te Babel heeft dan ook met deze eerste letters van de eerste zeven woorden van de bijbel van doen, waar na de zondvloed men een toren tot in de hemelen wilde bouwen (het boek "Bresjith" - JbL). En daarmee omvatten de verborgenheden van de oerhebreeuwse bijbeltekst het wezenlijke van deze geschiedenis zoals van alle geschiedenissen in de thora.

Zin en betekenis van de bijbel horen namelijk niet met de "bijbelse geschiedenissen" op, maar de laatsten zijn een "huid". Zij zijn een voor iedereen en zo ook voor de voorwetenschappelijke mens direct te bevatten beeldende weergave van het wezenlijke, terwijl de beschrijving van de volledige materiële en geestelijke realiteit als de eigenlijke lichaam en inhoud middels van een beperkt aantal oerwortels uitgaande woordverwantschappen en getalwaardes:

zoals de oude Grieken en waarschijnlijk de meeste oude volkeren schreven de Hebreeërs getallen met letters, want de arabische cijfertekens waren er nog niet. Opdat men getallen tot en met 999 kon schrijven, schreef men de getallen 1 t/m 9 met de eerste negen letters, de getallen 10, 20, ... 90 met de volgende negen letters en de getallen 100, 200, 300, 400 met de laatste vier letters van het alfabet, terwijl tot weergave van de getallen 500-600-700-800-900 de vijf slotletters dienden. Hierbij betekent de eerste letter van het alfabet *aleph* = 1 als *eleph* uitgesproken "duizend".

Omgekeerd hebben hiermee hebreeuwse woorden en zinsdelen allen een getalwaarde. Voornamelijk in de thora = "de vijf boeken van Mozes" vormen deze getalwaardes een vergaand verlinkt en op deze wijze de materiële en geestelijke werkelijkheid weergevend bouwwerk, zoals in het boek "Het Boek Bresjith" (JbL) beschreven. In de andere bijbelboeken zijn deze en andere verwantschappen nauwelijks terug te vinden terwijl ook de tekstverschillen tussen de verschillende manuskripten in hen zeer veel talrijker dan in de thoraboeken zijn. De thora is dan ook "de oorspronkelijke bijbel" terwijl de andere bijbelboeken eerst veel later onder het gewicht van hun ouderdom en daarmee niet terecht voor "onfeilbaar woord Gods" werden gehouden.

- zich in de dieptes van de tekst uitbreidt.

Niet altijd hoeft men de hebreeuwse tekst te bestuderen om meer inzicht te verkrijgen. Zo is twee keer van de schepping van het licht sprake en is niet daarover heen lezend reeds enige zicht op de onder de oppervlakte van het 1e hoofdstuk van de bijbel gelegen constructies te

verkrijgen. Weinige religieuze leraren hielden zich met zulke bijzonderheden bezig, als niet alleen bijbelcritici maar steeds ook veel gelovigen weinig zinnigs van een reële God verwachtten. Onbewust of systematisch onderdrukt denken ook veel "bijbelvaste mensen" dat de bijbel door primitieve mensen werd geschreven. Men "kan derhalve beter niet de tekst met het verstand benaderen om niet het geloof te verliezen".

Reeds vanuit iedere bijbelvertaling echter is te zien dat het licht van de 1e dag en de "lichten" van de 4e scheppingsdag een periode zonder tijd en één met tijd markeren. Want de "grote en kleine lichten" van de 4e dag zijn daar:

om te scheiden tussen de dag en tussen de nacht" en zij zullen zijn tot tekens en tot tijden en tot jaren (Gen 1:14 - "ter bestemming van" komt in de tekst niet voor)

Daarmee kunnen de eerste drie dagen geen dagen in de gebruikelijke zin zijn en verliest het idee van een schepping van de wereld in één week reeds de bijbelse bodem. Ze ontstond dan ook eerst in nabijbelse tijden d.w.z. in tijden na ontstaan van de thora, als reeds sommige auteurs van de andere "bijbelboeken" omtrent de oorspronkelijke bedoelingen niet meer wisten (z. boven). Want tweeduizend jaar geleden werd nog uit de mond van een bekende jood opgetekend of werd hem de uitspraak door andere joden toegeschreven dat hij "drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zou verkeren". Dit bevestigt dat indertijd in de joodse wereld velen nog beter wisten. Zij wisten dat de eerste drie scheppingsdagen niets met dagen van doen hebben maar de tijdloze wereld van het geestelijke beschrijven. En waar de drie dagen en drie nachten met de indeling van de scheppingsdagen in dagen en nachten van doen hebben (Gen. 1:5):

en het was avond en het was morgen, een dag

- hield de uitspraak voor ontwikkelde joden een stervensaankondiging in. De spreker gaf te kennen "spoedig tot de eeuwigheid Gods terug te keren", als de zegswijze met een huidige als "het tijdelijke voor het eeuwige verwisselen" is te vergelijken:

vat men de uitspraak niet als zegswijze op, zo moet de voorspelling met drie maal 24 uur in overeenstemming worden gebracht. En dat mislukt zelfs wanneer men van een dubbele pesachdag uitgaat

De oorsprong van zegswijzen gaat vaak met de tijd verloren en zo werd deze waarschijnlijk eerst in een grieks-romeinse cultuur anders gehoord. Omdat de eerste drie scheppingsdagen zonder tijd zijn "verkeerde men drie dagen en drie nachten in de onderwereld" wanneer in de eeuwigheid Gods verkerend. En zo bevond ook Jona zich "drie dagen en drie nachten in de buik van de vis" (Jon 2:1) en daarmee in de duisternis zonder de lichten ter onderscheiding van tijden *figuurlijk* "in de tijdloosheid Gods" om getuige zijn gebed eerst in deze heiligheid tot inzicht te komen.

Ongetwijfeld vielen reeds vele opmerkelijke bijbelonderzoekers de woorden "tijden en jaren" op en dat op de 4e dag niet over "zon" en "maan" wordt gesproken. Anders dan ten gevolge van de gebruikelijke primitieve voorstellingen omtrent het ontstaan van de wereld in de toenmalige tijd te verwachten en bijbelverklaarders vaak gemakshalve substitueren, wordt over de grote en kleine lichten gesproken. En zo hadden veel bijbelonderzoekers op de gedachte kunnen komen dat het licht van de 1e dag met geest d.w.z. met geestelijke zicht en inzicht en het licht van de 4e dag met materie van doen heeft. Want de eerste drie dagen zonder tijd kunnen alleen de geestelijke werkelijkheid betreffen en zo moet vanaf de 4e dag van het materiële licht sprake zijn. Licht wordt op de eerste plaats door het elektron als één van de kleine lichten en door hen eerst in tweede instantie door de zon als één van de grote lichten uitgezonden. Niet moeilijk derhalve had men kunnen bedenken dat het licht van de 1e dag het begripsmatige licht d.w.z. van het innerlijke zien en het licht van de 4e dag het met ogen waarneembare licht van het zichtbaar-worden d.w.z. van het verwerklijken en het materialiseren van het op de eerste drie dagen in gedachte voorbereide is. Ja eenmaal begrijpend dat van materialiseren sprake moet zijn, zouden beslist sommige fysicaal geschoolden onder hen met betrekking tot de "grote en kleine lichten" aan de c van de lichtsnelheid en aan de m van massa in de formule $e = mc^2$ gedacht hebben. Want massa m houdt verband met elektromagnetische straling en de lichtsnelheid c ($m = e/c^2$) en de in de bijbel eerst met het verschijnen van

lichten ontstaande tijd is deel van onze vierdimensionale materiële werkelijkheid. De gedachte had kunnen opkomen dat op de 4e dag over elektromagnetische straling als basis van de materie wordt gesproken. Want licht wordt van radiogolven tot en met gammastraling door elektronen en protonen en neutronen = "de kleine lichten" uitgezonden, terwijl atomen en moleculen en molecuulverbindingen en tenslotte zonnen en satellieten en andere opeenhopingen van materie = "de grote lichten" uit hen zijn opgebouwd.

Misschien hadden zelfs sommigen dan gezien hoeveel overeenkomsten er tussen de 4e t/m de 6e dag parallel aan de 1e t/m de 3e dag zijn. Ze hadden dan op het idee kunnen komen dat de eerste drie dagen van de "ideeën" identiek met de hemelen van het 1e vers van de bijbel en de 4e t/m de 6e dag van het materialiseren identiek met de aarde = "substantie" = "materie" van het 1e vers van de bijbel "in den beginne schiep God de hemelen en de aarde" zijn. Het had hen dan duidelijk kunnen zijn dat op zijn minst het 1e hoofdstuk van de bijbel een niet alleen fysische maar zeer veel omvattendere weergave van de werkelijkheid bevat.

De planmatige ontleding van het scheppen in 2 x 3 dagen nu is niet alleen reeds volledig vervat in de hemelen en aarde van het eerste vers van de thora, maar reeds het 1e woord van de thora bevat deze volledigheid op eenduidige wijze. Om dat te zien moet men echter de bijbel in de hebreeuwse taal bestuderen. Te zien is dan zelfs dat de eerste letter van de bijbel *beth* (ב = 2) deze alomvattende dubbelheid van de geestelijke en materiële wereld reeds bevat. Want voor al het beschrevene was de met de eerste letter van het alfabet *aleph* (א = 1) gesymboliseerde Alenige en derhalve begint de bijbel met de tweede letter van het alfabet *beth*. Met deze gedrongen en dan steeds uitvoeriger uitpakkende vorm brengt de thora tot uitdrukking dat alles bij een almachtige schepper voor iedere tijd en vanaf het eerste begin in volledigheid er was. De eerste letter en dan het eerste woord en dan het eerste vers en dan het eerste hoofdstuk van de thora en tenslotte haar overige hoofdstukken beschrijven een in het steeds grotere tot ontvouwing komende schepping. Tot uitdrukking is gebracht aldus dat voor iedere tijd God de tijd heeft overzien. In het 3e hoofdstuk van de thora echter is tot uitdrukking gebracht dat God met iedere *adam* = "mens" meegaat. Want niet alle ontwikkelingen zoals zij plaatsvinden en plaats zullen vinden maar alle *mogelijke* ontwikkelingen zijn vooruit gezien:

predestinatie weerspreekt de leer van de thora. Goddelijke voorziening bestaat uit het goddelijke overzicht dat alle mogelijke ontwikkelingen op bepaalde gelijke eindresultaten neer zullen komen

Ook de fysische wetten van het universum dus en zijn energieën en massa's waren volgens bovengenoemde constructies voor alle materiële begin voorbereid bij en vervat in de Alenige. Een slechts weinig scholing vereisende overlegging daartoe kan zijn dat alle formules van de fysica te schrijven zijn in de vorm:

$$grootte_1 + grootte_2 + \dots + grootte_x = 0$$

Want de elementen van iedere gelijkheid zijn van elkaar afgetrokken nul, zoals de som "3 + 1 = 4" in de vorm "4 - (1 + 3) = 0" de nul als eindresultaat heeft. Slechts wat meer fysicaal scholing verlangt het inzicht dat de som van alle krachten steeds nul is (z. 3e hfdst). Houdt men derhalve de "materiële nul van een immateriële existentie" = "de eerste alfabetletter en nulde ongeschreven letter van de bijbel *aleph*" als basis van al het materiële zijn = "de tweede letter van het alfabet en eerste letter van de bijbel *beth*" voor onmogelijk, zo houdt men alle formules van de fysica voor onmogelijk.

Natuurlijk kunnen zulke overwegingen niet dienen om de godsexistentie te bewijzen. Met hen en met andere meer wetenschappelijke overwegingen echter is wel degelijk duidelijk te maken dat religie alles behalve "niet meer van deze tijd" is. Alleen moeten vele letterlijke en vaak simpelweg verkeerde meestal uit onbegrip voor de joodse symboliek en hebreeuwse taal voortkomende bijbelinterpretaties opgegeven worden. Doel van dit boek is derhalve niet om de existentie Gods te bewijzen wat onmogelijk is (s. 4e hfdst). Bedoeling is de lezer te tonen dat de eerste hoofdstukken van de bijbel een alomvattende en in geen enkel opzicht met de moderne wetenschappen in tegenspraak zijnde werkelijkheid beschrijven.

Niet mogelijk was om daarbij zich tot wetenschappelijke thema's te beperken. Diepere symbo-

liek en betekenis moeten vaak verklaard worden om het wezen van de eerste hoofdstukken van de bijbel begrijpelijk te maken. Zo worden eerst de twee goddelijke hoofdnamen besproken, omdat beiden nauw met het wezen van het zijn verbonden zijn. Steeds meer zal dan de werkelijkheid van dit zijn ter sprake komen zoals de vaak allegorische taal van de bijbel haar beschrijft:

symboliek en het spreken in gelijkenissen waren *steeds* deel van de joodse vertelling, omdat zonder vergelijking met lagere werkelijkheid geen hogere werkelijkheid overgebracht kan worden

Vooraf in het laatste hoofdstuk wordt dan de gedifferentieerde structuur van het eerste hoofdstuk van de bijbel vergaand beschreven en hoe zowel de davidsster als de uit de ordening van de natuurlijke boventoonreeks voortvloeiende chromatische toonladder en de toonverhoudingen van de in de meeste culturen als de natuurlijke basis van de muziek geldende Durtoonladder tot in details naar de gelijke ordening als die van de zeven scheppingsdagen zijn.

Keren we nog een keer terug naar de eerste letters van de zeven woorden van het eerste vers van de bijbel. De getalwaarde van deze letters = 22 en het aantal letters = 7:

ה	ו	ה	-	א	-	ב	ב	ב	=	7	=	aantal letters
5	6	5		1		1	2	2	=	22	=	getalwaarde

- vormen tezamen het π -getal $\approx 22/7$. Zij is de rekeneenheid van de cirkel en hangt derhalve in het eerste vers samen met een middelpunt. Want deze getallen zijn niet toevallig daar maar brengen het zich-uitbreiden van al het existierende vanuit de Eerste en Laatste "aleph en taw" oftewel op zijn grieks vanuit de "alpha en omega" zowel letterlijk als visueel tot uitdrukking:

het middelste woord van het 1e vers van de bijbel is **את**:

א	aleph	=	eerste letter van het hebreeuwse alfabet	
ת	taw	=	laatste letter van het hebreeuwse alfabet	=>
את	de "Eerste en Laatste" = God als middelpunt van het eerste bijbelvers			

Hierbij wordt de gehele schepping met de 22 letters van het hebreeuwse alfabet in 7 scheppingsdagen beschreven. Het voorbeeld zij hier te berde gebracht om een en ander betreffende getalwaarden en het wezen van de oerhebreeuwse taal toe te lichten. Klanken en letters en hun tekens (z. 14e app.) zijn van oorsprong verbonden met fysieke processen, als reeds vanwege het nabootsen van natuurlijke geluiden harde consonanten zoals k en p en zachte consonanten zoals m en n met verschillende krachten zijn verbonden. Is echter hogere logica een taal eigen, zo kan deze uiteraard niet tot zulk een nabootsen beperkt zijn. De auteur van dit boek ziet aanwijzingen dat de hebreeuwse taal van de thora met hogere wetmatigheden van doen heeft. Naar zijn mening kent de oerhebreeuwse taal een ordening welke verder dan de gebruikelijke op toevallige afspraken berustende woordbetekenissen gaat:

de woorden van de meeste talen berusten hoofdzakelijk op met de tijd vanzelf ontstane "afspraken". Ook de "klanktalen" van de meeste diersoorten berusten op de gewenning dat bij een bepaalde verschijnsel of situatie een bepaald geluid hoort

Minstens leiden sommige tekens of symbolen (z. 14e app.) en de getalwaarden van de hebreeuwse letters tot logisch hogere begrips- en getalstructuren. Wat de tekens of symbolen betreft kan zijn dat anders dan in andere culturen hun betekenis niet verloren ging bij toepassing van deze tekens voor de eerste lettergreep van het oorspronkelijk aangeduide woord. Mogelijkerwijs conserveerde de stamvader van de Hebreërs = "Heber":

ע	ב	ר	-	Heber
			-	(avar) oversteken, naar de andere zijde gaan

- de oertaal:

het hebreuws zou zo als "taal von Heber" de "taal van de andere zijde" zijn

- terwijl hij de taal van zijn tijd zuiverde en oorspronkelijke betekenissen herstelde. Ook de au-

teur van dit boek namelijk gebruikt van nature de taal van zijn land op kritische wijze terwijl hij onzinnige zegswijzen niet gebruikt en de misvorming van oorspronkelijke woordbetekenissen zoveel mogelijk vermijdt.

Het kan echter ook zijn dat een Almachtige ondanks menselijke onvolkomenheid zijn volkomenheid mee liet invloeden. Hij leverde dan met menselijk gebrekkig werktuig een meesterwerk en benutte zo ook opvallende in iedere taal voorkomende parallellen zoals:

"bedelen" und "bedelen"

de qua letters gelijke woorden hebben tegenovergestelde betekenis. Het eerste woord betekent "bedelen" en het tweede woord houdt een beschenken in met gewenste echter juist niet door bedelen verkregen zaken. In iedere taal geven soortgelijke woordgelijkenissen aanleiding tot woordspelingen

- om met hen het veeldimensionale werkelijkheidsgebouw van zijn schepping weer te geven.

In ieder geval vertoont de hebreeuwse taal reeds daardoor een grote samenhang in betekenis dat bijna al haar woorden zich tot een uit drie of uit twee letters bestaande oerwortel laten herleiden. Ook worden in de thora getalwaarden vergaand toegepast om diepere werkelijkheid tot uitdrukking te brengen (z. boven). Zo is van het eerste woord van de thora:

ב ר א ש י ת - (bresjith) - "in het begin (van)"
400 10 300 1 200 2

- de *getalwaarde*: **913** = som van de letterwaarden - hier 400 + 10 + 300 + 1 + 200 + 2
- de *dwarssom*: **13** = som van de getalwaardencijfers - hier het getal 913 = 9 + 1 + 3

- waarbij de dwarssom 13 nog "dwars" verder bijeengeteld kan worden = 1 + 3 = 4. Te lezen zal zijn dat in de thora dit getal dat van de materiële wereld is. Want al het grijpbare kan in links en rechts verdeeld worden en deze delen bevatten opnieuw een links en rechts. Eerste letter van dit woord en daarmee van de bijbel is ook daarom de tweede alfabetletter "B" met de getalwaarde 2 en het teken "huis". Want de schepping hoeft niet een Alomvattende voor een buitenwereld te beschermen maar moet het huis voor de schepselen zijn. Verbinding kunnen woorden met elkaar hebben door stamverwantschap, omgekeerde leesrichting of gelijke getalwaarden en verbinding kunnen vooral ook tekstgedeeltes met elkaar hebben door gelijke of dubbele getalwaarde of door gelijkheid van de getalwaarde van twee of meer tekstgedeeltes met de getalwaarde van een qua inhoud met deze teksten van doen hebbend tekstgedeelte. Maar vele andere verwantschappen komen voor:

zie "het Boek Bresjith" (JbL) op internet

Meestal is eerst het systematische voorkomen van zulke verhoudingen wegwijzer in het bouwwerk van verbanden. Zo is de gezamenlijke getalwaarde van "mannelijk en vrouwelijk" gelijk aan de getalwaarde van het woord voor "hemel" (z. 4e hfdst), omdat overeenkomstig Genesis 1:27 de eerst in het 2e hoofdstuk vleselijk tot man en vrouw geworden en zo in het 1e hoofdstuk nog hemelse mens "man en vrouw tegelijk is". En zo komt in het 1e woord van de bijbel het woord:

ר א ש - (rosj) - hoofd

- voor, waarmee steeds het hoogste en eerste van tijd = "begin- en uitgangspunt" en van ruimte = "hoofd en spits" en van verhoudingen = "leider en aanvoerder" en van kwaliteit = "eerste rang en kwaliteit" tot uitdrukking gebracht is:

- ר א ש ה ה ר** - (rosj hahar) - top van berg
- ש א ר א ה ן** - (cohen harosj) - chefpriester, hogepriester
- ש א ר ם י ם** - (besamiam rosj) - edele kruiden, parfumerieën

Van dit woord komt derhalve logischerwijs het 1e woord van de bijbel = "begin":

ת י ש א ר ב - in (ב) den beginne (ראשית) - van ראש = hoofd

De verwantschappen hangen met de zin samen en deze moet overal in de thora terug te vinden zijn:

niet zal men veel uit incidenteel voorkomende of zelfs alleen veronderstelde verwantschappen opmaken als vaak gebeurt, maar weinig zal men uit veel voorkomenden verwantschappen opmaken

Handhaving van deze twee criteria kan voor een willekeurig "hineininterpretieren" behoeden. En heeft een oerexistentie zich in de bijbelse geschriften kenbaar gemaakt, zo kan haar inhoud niet een onpersoonlijke zijn. Een antenne voor het hogere hoort er bij, zoals dan ook zoveel niets met hogere zin van doen hebbende "opzienbarende verborgenheden" van de laatste decennia steeds gemakkelijk waren te ontcrachten ("HgP" - JbL). Zoals gezegd bestaat al het materiële uit wederom uit dubbelheden bestaande dubbelheden, waarom het scheppingsbericht met de dwarsom **4** van het 1e woord en met de getalwaarde **2** van de 1e letter begint (z. boven). Antenne voor het hogere dus *en* hogere verbinding eerst kunnen zin voor *richting* bij het begrijpen van de betekenissen van de thora bewerken. De niet tot de oorspronkelijke tekst van de bijbel behorende punktering:

getuige de Dode-Zee-rollen waren zij er tot in onze jaartelling nog niet

- zijn daarbij slechts in zoverre hulprijk als dat ze bij de het eigenlijke lichaam omhullende vertellingen (z. boven) op vaak maar niet altijd plausibele wijze de woorden aanduiden. Zich op deze vocalisering vastlegend echter sluit men alle andere betekenissen van de woorden van de thora uit en sluit men zich van een veeldimensionale begripswereld af. Want deze bestaat omdat de betekenissen door het beschreven verbonden zijn van woord en getal en teken elkaar met een onbepert rechts-links doortrekken. Zo ook kan immers een woord Gods alleen een reële wereld dekken waarin eveneens alle verschijnselen in iedere richting met elkaar samenhangen.

In ieder geval moet religieuze werkelijkheid ontoegankelijk blijven wanneer men zich op alleen de huid van de vertellingen vastlegt. Want een woord Gods kan alleen waar zijn, welks betekenisdiepte met de veel gelaagde realiteit van deze wereld samenhangt. Zo ook stuurt in het 3e hoofdstuk van de thora God "de eerste mensen vanwege een ongehoorzaamheid uit het paradijs", terwijl de letterlijk begrepen tekst tot latere gedeeltelijk ingewikkelde heilsleren betreffende deze "de gehele mensheid het paradijs ontoegankelijk gemaakt hebbende fout van de eerste mensen" aanleiding gaf. De volledige woordbetekenissen en de getalwaarden echter completeren de geschiedenis tot het reële bericht, welke in dit geval ook reeds vanwege het *adam* = "mens" ook uit de kale tekst is op te maken. Want iedere *adam* = "het hebreeuwse woord voor *mens*" wordt zelfs volgens de letterlijke tekst in het paradijs van de schepping geboren, als immers afgezien van niet-zielsmatige ellende zoals lichamelijke problemen en inwerking van buitenaf de levensvreugde een ieder pril menselijk en dierlijk schepsel is aan te zien. Eerst echt volgens de getalwaarden en woordverwantschappen zoals van het *arum* (Gen 3:1) = "listig" en "naakt" echter bevindt het paradijs zich om een ieder heen (z. 4e hfdst) terwijl de wijsheid en grootte en begeerte van de eigen IK (Gen 3:6) de vreugde bederft. Want echte wijsheid en blijvende vreugde gaan niet met egoïsme samen en daarom wordt de mens "gezonden vanuit Eden" (Gen 3:23) om op de weg der ontwikkeling God en medeschepselen te leren begrijpen. God en medeschepselen liefhebben betekent God en medeschepselen begrijpen, zoals gezegd (z. voorw) dat liefde zonder begrip uit lege woorden bestaat. Verstand onderbouwt ook met argumenten en beroept zich niet op openbaringen en wonderen en tekenen en reddingen. Deze zijn er om een iedere mens te helpen en niet om de theorieën van bepaalde religieuze richtingen te bevestigen. Ter bevestiging van eigen gedachtes aangewend splijten zij de gelovige mensheid in vele evenzo onaantastbare als op generlei natrekbaarheid gebaseerde stromingen, als zouden er vele elkaar tegensprekende goden bestaan. Moge dit boek tot waarheidsvinding bijdragen,

Jakob ben Luria

De goddelijke naam

ה	י	ה	א	ה	ש	ר	א	ה	י	ה	א
5	10	5	1	200	300	1	5	10	5	1	
EHJEH				ASJER				EHJEH			

ik zal zijn die ik ben

ik ben die ik zijn zal

ik ben die ik ben

ik ben die ik was (Ex. 3:14)

...

Hoofddoel van de wetenschap is om de wortels van het zijn te begrijpen. De kleinste bouwstenen van de materie tracht zij te begrijpen en het eerste beging van tijd en energie te doorgronden. Iedere nieuwe ontwikkeling echter brengt daarbij nieuw te doorgronden fenomenen aan het licht en zo zou ook puur intellectueel gezien aan het einde het mysterieuze moeten blijven. Of een laag van de materiële opbouw zou zichtbaar moeten worden welke causaal niet meer als uit lagere samengesteld te verklaren en daarmee onverklaarbaar is. Met deze doodlopende weg voor ogen vonden wetenschappers reeds als oplossing dat ooit door een uit evenwicht geraakt niets de materie ontstond. Met deze theorie echter verdwijnt het mysterie niet, omdat de aanname van een uit evenwicht geraakt niets nog minder met materieel causale denkmethodes te onderbouwen is. En zo is onveranderlijk niet onwetenschappelijk om een immateriële voormateriële existentie als oorzaak van al het materiële voor mogelijk te houden.

De hebreeuwse goddelijke hoofdnamen in ieder geval geven een goddelijke existentie weer als voor alle tijd en materie zijnde (z. onder):

anders dan velen zich voorstellen dat "ooit" God in een reeds bestaande werkelijkheid en tijd begon te scheppen met reeds bestaande materie en middelen

Materie en tijd zouden hiermee een "programma" zijn, geconcipeerd door een zelf niet aan tijd en materie gebonden wezen. Niet van wonderen ter verklaring van alle oorsprong moet bij deze voorstelling worden uitgegaan, maar integendeel wordt onveranderlijk van het intellect het uiterste gevergd. Want de tot denken in tastbaarheden en tijdvormen beperkte mens moet nu rekenen met dimensionaliteiten welke die van ruimte en tijd en daarmee die van de gebruikelijke denkvormen te boven gaan:

de mens kan alleen denken in tijd en materiële vormen en is gebonden aan tijd en materie

Bedoeld zijn de goddelijke hoofdnamen *Elohiem* en *Jahwe*. De lijfspreuk van Israël levert de sleutel tot de vertaling van de tweede naam (Deut 6:4). Want deze spreuk:

hoor Israël: Jahwe onze God, Jahwe (is) één

- door vrome joden uitgesproken als:

hoor Israël: Adonai onze God, Adonai (is) één

- is overeenkomstig de wortel van de naam Jahwe = "haja" = "zijn" en daarmee overeenkomstig het bedoelde beter te vertalen met:

hoor Israël: die "was en is en zal zijn" onze God was en is en zal zijn één

		↓			
אחד	יהוה	אלהינו	יהוה	ישראל	שמע
echad	jahwe	elohinu	jahwe	Israel	sjama
één (is)	Jahwe	onze God	Jahwe	Israël	Hoor
één	is, (was), zal zijn	onze God	die is, (was), zal zijn	Israël	Hoor

Want uit schriftpassages als (Ex. 3:14):

אהיה אשר אהיה - ik (God) **ben** die ik **ben**

- blijkt duidelijk dat deze naam is verbonden met de tijdvormen van het werkwoord "zijn":

הוה	- oder -	היה
5 6 5		5 10 5
HaWaH		HaJaH
zijn		zijn

De jod (י) is hierbij de verbuiging naar de 3e persoon sg. toe te rekenen. Deze naam is de op één na belangrijkste van de goddelijke namen en geeft volgens velen God als te heilig voor de mens weer om uitgesproken te worden (z. boven). Echter geeft veeleer de eerste van de goddelijke namen:

אלהים - elohiem
40 10 5 30 1

- God weer als "de Eeuwige Tijdloze" en derhalve als de voor mensen onkenbaar Heilige:

de mens kan alleen denken in tijd en is gebonden aan tijd

Want ze is een meervoudsvorm van de אלה = "God" en bestaat ook uit de oudste vorm van de goddelijke naam = el = God:

אל - el
30 1

- en het "hojiem" = "participium qal act. pl. masc. van het werkwoord *haja* (z. boven)" = "zijnde":

de punkteringen behoren niet tot de oertekst

Deze componenten vormen tezamen:

God de Zijnden = "God van al het zijn" of:
= "de in zijn volkomenheid op grenzeloos vele wijzen zijnde God"

De naam drukt zonder verbuigingen van het werkwoord "zijn" naar verleden en toekomst het voor de mens onvoorstelbare eeuwige zijn uit en wordt derhalve in het jodendom vertaald met "de Eeuwige". De naam Jahwe daarentegen drukt het "zijn" in toekomst en heden en verleden uit en zo maakte volgens de thora God zich met deze naam aan Mozes (2 M. 3:14) en daarmee aan de mensheid kenbaar als "die was en is en zal zijn":

de mens kan alleen denken in tijd en is gebonden aan tijd

De naam Elohiem komt ook vaak voor ter aanduiding van de vreemde goden en wordt dan steeds als gewone meervoudsvorm opgevat. Als naam van God geeft hij bijna altijd aanleiding tot verbuiging van het werkwoord in enkelvoud:

elohiem = "de goden" **maken** und *elohiem* = "de Eeuwige" **maakt**

- als aldus ze een vorm van volheid en van uniform in zich gesloten volkomenheid weergeeft. Want goden zijn deelverschijningen en in dit opzicht een meervoud en kunnen derhalve geen god zijn. De God van de thora echter manifesteert zich niet in een reeds existierende niet door hem geschapen en derhalve met anderen gedeelde werkelijkheid maar hij is de zonder begin en zonder einde zijnde schepper van alle werkelijkheid:

ה י ה ו ה ל א
5 10 6 5 30 1

- el hojeh (mannelijk)

- el hojah (vrouwelijk)

- in het enkelvoud is in het participium weer de naam Jahwe vervat

Omdat het eerste hoofdstuk de tijdloze planmatigheid van al het scheppen en het tweede hoofdstuk onze wereld als een realisering van deze planmatigheid betreft (z. 2e hfdst), verschijnt dan ook de naam Jahwe eerst in het 2e hoofdstuk. Met hem dus maakt God zich in deze wereld kenbaar, terwijl de *Elohiem* de God van het 1e mozesboek 1:1 en van de 1e ongeschreven (z. inl) hebreeuwse letter met de naam "aleph":

א ל א
80 30 1

- aleph 111 - 1e mozesboek 1:1

- is. In hetzelfde eerste vers is weergegeven dat hemelen en aarde tijdloos eeuwige deel van hem zijn = "1-1-1" (z. inl). En in de zin van de door de meervoud van de 1e goddelijke naam weergegeven volheid (z. boven) sprak de Eeuwige *Elohiem* op de 6e dag:

laat ons mensen maken naar ons beeld en onze gelijkenis

Want velen voeren dit versdeel als bewijs voor de existentie Gods in meerdere deelverschijningen aan, echter is geest alleen imaginair en niet reëel te delen. En zo staat het versdeel er opdat geen wezen zich een existentie naast en aanvulling tot of zelfs een tegenstander van God zal wanen:

de slang *nachasj* (נחש) = 358 is als symbool voor de van de waarden Gods ontdane naakte materie tegenstander van al het gezalfde *mesjiach* (משיח) = 358. De Almachtige zelf kan geen tegenstander tegenover staan

Alle individuen en soorten en karakters:

ontaard karakter is geen karakter maar karakterloosheid

- zijn van begin af aan deel en aspekt van de alomvattend Zijnde "ons", van de ELOHIEM. Want zoals gezegd heeft de meervoudsvorm betrekking op de *elohiem* en op de hemelen en de aarde van het 1e vers als eeuwige deel van deze *elohiem* = 1 + 1 + 1 = de goddelijke initiaal *aleph* = 111:

א ל ה י ם
40 10 5 30 1

- (elohiem) de Eeuwige 86 (Gen. 1:1)

ה ש מ י ם
40 10 40 300 5

- (has'sjamajiem) de hemelen 395 (Gen. 1:1)

ה א ר ץ
90 200 1 5

- (ha'arets) de aarde 296 (Gen. 1:1)

_____ +

de initiaal Gods aleph = 111 en de 7 scheppingsdagen: 777 = 7 x 111

- en niet heeft ze betrekking op "drie personen". Deze *alomvattend Zijnde Elohiem* van het 1e mozesboek 1:1 = 111 is volgens de thora voor de in tijd en materie denkende mens onkenbaar. Want van hem zal men zich geen materiële voorstelling maken (Ex. 20:4), als het ook de getalwaarden en hebreeuwse lettersymboliek te kennen geven. De getalwaarde van de goddelijke initiaal *x* is namelijk 1 en de getalwaarde van de naam van deze letter *aleph* (אֵלֶּף) is 111 (z. boven), met welke in een één vervatte drie maal één al het zijnde in volheid is uit te drukken:

x	1 - (1)	de Enige - buiten hem is niets
ש	1 - (10)	de schepper - met de 10 vangt de goddelijke naam aan en overeenkomstig de jod (י) = 10 = hand (z. blz. 4) staat al het geschapene met der 10 van de "hand Gods" in verbinding
פ	1 - (100)	de vereniging van het meerdere tot een hogere eenheid
קספ	- (1000)	eleph = duizend. De naam <i>aleph</i> (קספ) als <i>eleph</i> uitgesproken betekent "duizend". Dus vergroot de naam <i>eleph</i> de reeks 1, 10, 100 met de bijna altijd in de thora voor alomvattendheden staande getal 1000

Bijgevolg bevat ook de hebreeuwse taal met deze initiaal en het begin van haar alfabet een antwoord op vragen betreffende het eerste begin en zij doet in intellectueel opzicht nauwelijks voor de in het begin van dit hoofdstuk genoemde door veel wetenschappers aangehangen oplossing onder. Ja ze komt misschien met haar overeen terwijl ze alleen de existentie van een denkende en levende existentie toevoegt. En dat zou met het oog op de oorsprong van alle energie niet onlogisch zijn, als de vraag naar de herkomst van de reusachtige hoeveelheden energie en materie met de oplossing van een ooit uit evenwicht geraakt niets o.i. nog niet is beantwoord. Ook vragen als wanneer tijd begon en waar de ruimte ophoudt zullen misschien altijd onbeantwoord blijven wanneer het materiële men totaan haar eerste aanvangen vanuit alleen materiële oorsprongen tracht te verklaren. Volgens de goddelijke initiaal *aleph* ligt in de eenheid = aleph = A = 1 van een voormateriële God de uitbreiding naar de volwaardige van de aleph = 111 omsloten en overeenkomstig de aleph als eleph = 1000 uitgesproken vormt alles = "de volledigheid 1000" van eeuwigheid her met de onkenbare *Elohim* een immateriële en ongedeeld in zich afgeronde eenheid (Gen 1:1 ongepunteerd):

in het begin van het scheppen (waren) God met de hemelen en met de aarde

Eerst door het scheiden van het "en God scheidde" van het scheppingsbericht ontstonden dan de "brokstukken" (z. 6e hfdst) van onze wereld, als ook daarom de thora niet met de $x = A = 1$ maar met de $\text{ב} = B = 2$ van de dubbelheid begint. Het geheel was dan als gezegd het programma van een immateriële existentie, terwijl de oorsprong van onze werkelijkheid anders dan de nabootsing van de werkelijkheid tot stand brengende hard- en software van een computer materieel onvatbaar voor tijd en materie lag. Minstens geeft reeds de aleph te kennen dat wetenschappelijk denken en *vanuit de hebreeuwse oertekst bestudeerde* scheppingsgeschiedenis elkaar niet uitsluiten. Want de aleph gaf reeds vierduizend jaar geleden al het existerende als een uitbreiding = 111 van de één = 1 weer, als ook de moderne computer-techniek alleen vanuit dit principe was te ontwikkelen:

de computer kent alleen enen en nullen: 00000001 = 1, 00000010 = 2, 00000011 = 3, 00000100 = 4 - enz

Ze geeft weer dat tot de vierdimensionale werkelijkheid er met een gesloten eenheidsexistentie verbonden predimensies kunnen bestaan:

de A = 1 op zich is geen getal. De getallen ontwikkelen zich eerst uit de 1 als de aleph het aanschouwelijk weergeeft

Natuurlijk zijn ook aan de hand van de aleph de oorsprongen van de materie niet te vatten, waar echter de oorzaak van de onkenbaarheid visueel door haar wordt weergegeven. Volgens zijn enen uit de ene één was al het voortgekomen = 1-1-1 inclusief de tijd altijd deel van de één en is daarmee zonder begin en zonder einde deel van een in zich afgesloten zijn. Ook ruimte kan volgens deze voorstelling eerst eindeloos zijn omdat in de één van de eenheid Gods zij zich rondt. De aleph als antwoord leidt daarom niet tot concrete voorstellingen omdat onkenbaarheid zelf haar antwoord is. Nieuwe denkprikkels echter kunnen nochtans daaruit ontstaan, als in gedachte "met Einstein op een lichtstraal met lichtsnelheid meereizend" men misschien tot verdere voorstellingen kan komen. Met het oog op de enen uit de één namelijk zou men in plaats van meerdere golven achter elkaar slechts nog één enkele golf kunnen zien. Want waar volgens de relativiteitstheorie de klok bij lichtsnelheid stilstaat, is één enkele eenheidscel als oorsprong van alle golven voorstelbaar. Deze gedachte nu doet denken aan de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen, als de door mensen als ruimte en

tijd ervaren "werkelijkheid" uit een "programmeertechisch" herhaalde enkele punt zou kunnen bestaan.

Het Heilige der Heiligen namelijk had kwadraatvorm als weergave van het ene uniform in zich gesloten zijn Gods. En achter de twee tegenover elkaar staande met goud overtrokken en zo spiegelende wanden van het Heilige der Heiligen ontstond ruimte door weerspiegeling of verdubbeling van deze "oer cel". Dus vond *slechts ogenschijnlijk* ruimteuitbreiding plaats en tijd bestond daarbij uit het heen en weer van het licht tot instandhouding van de spiegeling. Was nu dit beeld een uiteraard niet letterlijke weergave van het werkelijke proces, zo moest de werkelijkheid van onze drie- of vierdimensionale wereld een vergaand mathematische zijn. Ook de mens zelf en zijn hersenen bestaan dan uit een deel van "weerspiegelde punten" en hij verwerkt daarmee de aldus ontstane werkelijkheid in de vorm van een na-elkaar. Hijervaart dan het voor een in-zich-gesloten-zijn zuiver programmeertechische na-elkaar ruimtelijk als afstand en de instandhouding van het na-elkaar in de vorm van de herhaling van de "spiegeling" van de ene enkele punt als tijd. Zoals dan de als tijd ondervonden instandhouding van ruimte als tussen de spiegelwanden alleen uit het herhalingsnummer van de "spiegelingen" van de punten bestaat:

[1e herhaling] [2e herhaling] ... [100e herhaling] [101e herhaling] ... [enz.]

ieder paar haakjes geeft een in de reeks telkens weer verversde cel weer. Hier loopt de ruimteuitbreiding naar rechts

- is eveneens "tijd" nodig om binnen deze "spiegeling" zelf van de ene punt naar de andere te komen. In ieder opzicht zou daarmee tijd afstand en afstand tijd zijn, waar tussen letterlijk twee spiegelwanden de illusie met lichtsnelheid tot stand gebracht wordt. En de imaginaire verplaatsing van een voorwerp tussen twee punten binnen deze spiegeling moet noodzakelijkerwijze langzamer plaatsvinden, als anders met of aan de herhalingsfrequentie voorbij ze "niet meer zou zijn". Omdat ook in het reële "materie behepte" voorwerpen zich langzamer dan met lichtsnelheid voortbewegen, zou de lichtsnelheid met de dus programmeertechische herhaling van één enkele eenheids cel Gods van doen kunnen hebben. In ieder geval bevinden in deze voorstelling alle punten zich op dezelfde plaats terwijl zo er voor de schepper geen tijd tussen hen bestaat. Iedere tijd en ruimte was voor hem overzienbaar en zijn eeuwigheid en alomtegenwoordigheid zouden hiermee verklaarbaar zijn.

Houdt men echter een voormateriële oorsprong voor weinig waarschijnlijk of zelfs voor een achterhaald idee van de voorwetenschappelijke mens, zo blijft het probleem van het ontstaan van de reusachtige hoeveelheden materie. Want komen zij overeenkomstig de verklaring van sommige wetenschappers uit een zwart gat voort, zo verlangt het ontstaan van dit zwarte gat nog een verklaring. Ontstaat als naar de mening van veel fysici bij de doorbreking van een evenwichtsproces van steeds ontstaande en elkaar weer vernietigende virtuele fotonparen materie en antimaterie, zo doet zich weer de vraag naar de oorsprong van deze virtuele fotonparen voor. Het mysterie verdwijnt niet, of nu de moderne mens ervan weg wil zien of niet. Ja het valt op hoe steeds meer juist in deze tijd van wetenschappelijke vooruitgang een middel-eeuws denken terugkeert. Een denken vindt opgang dat voorbij de grenzen van tijd en ruimte zich niet verheft. Men heeft nauwelijks nog idee van het programma = "de intelligentie" achter de gebeurtenissen, als zelfs velen van de heden ten dage thuis en onderweg in de trein en op straat op glasplaatjes tikkenden zich van de intelligentie achter de gebeurtenissen op het beeldscherm nauwelijks nog bewust zijn. Velen is alleen nog het materiële als oorsprong tot het materiële voorstelbaar, als dan ook "overeenkomstig dit heidense gevoelens" de interesse in heidense rituelen explosief is toegenomen. En zo personificeren ook wetenschappers natuurverschijnselen en spreken over de vindingrijkheid van dieren en zelfs van planten tot hun voortontwikkeling:

reeds geen mens is in staat om zijn lichaam en die van zijn nakomelingen nieuwe afweermechanismes voort te laten brengen. Dus zijn dieren en planten nog minder ertoe in staat, waar zij ook niet het intellect ertoe hebben

En in het algemeen dichten velen onder hen al het onverklaarde de persoon "moeder natuur" toe als was ze een oergodin op de Olympus van de oude Grieken.

De hebreeuwse goddelijke namen geven weer niet dat een materiële natuurgodin maar een immaterieel voor alle tijd Zijnde de voortbrenger van al het zijnde is. Volgens de naam *Elo-hiem* is er een voormateriële en daarmee ongenaakbare al het kenbare en niet kenbare Omvattende en volgens de naam *Jahwe* kan deze nochtans door de tijdgebonden mens gekend worden:

daarom verschijnt in het 1e hoofdstuk van de thora van de planmatige schepping alleen de eerste goddelijke naam en vanaf het 2e hoofdstuk van de verwerkelijking van de schepping ook de 2e goddelijke naam (z. 2e hfdst)

Het laatste is omdat "die was en is en zal zijn" zich in de tijd en in de door hem gevormde materie kenbaar maakt. Volgens deze naam dus komt het materiële uit het voormateriële voort en kan God slechts indirect worden gekend. Met thorawoorden gezegd kan de mens "alleen zijn achterzijde zien" (Ex. 33:23) en zal men zich geen materieel beeld van hem maken (Ex. 20:4). Dat alles is ermee te vereenzelvigen dat men niet zal proberen om het materiële totaan de laatste fase vanuit het materiële te verklaren. Enerzijds komt overeenkomstig de goddelijke initiaal *aleph* de gehele wereld en haar veelheid uit de eenheid van een Almachtige voort, d.w.z. dat niet hij een deel van deze wereld maar de wereld deel van hem is. En anderzijds is overeenkomstig dezelfde initiaal deze Almachtige buiten het door hem voortgebrachte niet te vinden:

alle enen van de *aleph* = 111 zijn een herhaling van de ene één van de A (*x*) = 1, evenals alle cellen van levende wezens uit één bestaan en het gelijke DNA bevatten

- als derhalve vele mystieke leren zich met illusies bezighouden. De computertechniek doet weten dat uit de één de gehele getallenreeks voortkomt. En de logica leert ons dat alle verschijnselen tot weinige factoren en tenslotte tot één enkel oerbegin zijn te herleiden. En de hebreeuwse *aleph* geeft aanschouwelijk weer dat de één van één enige God aan de basis van al het zijn moet staan:

omstreeks 450 v.o.j.: herstel van de leer van Mozes door Esra

omstreeks 450 v.o.j.: de filosofie van de griekse sofisten legt de basis voor een hellenistisch wereldbeeld

DE KOSMOLOGIE

Zoals in de inleiding vermeld is de som van alle krachten steeds aan nul gelijk. Het bekende newtonse axioma luidt dan ook dat iedere actie een gelijke reactie als gevolg heeft. Ze doet vermoeden dat al het materieel bestaande d.w.z. alle energie en materie als vorm van energie ($e = mc^2 \Rightarrow m = e/c^2$) "uit het niets is voortgekomen". Volgens veel fysici ontstond dan ook alle energie en materie uit de verstoring van een niets in evenwicht (z. 1e hfdst).

Vastgesteld kan worden dat er materie bestaat. In terminologie van de fysica is er objectief waarneembaar en nameetbaar de dimensie "massa" verbonden met de dimensies "ruimte" en "tijd" en met krachten van wederzijdse wisselwerking. Dat wat met materie en krachten gebeurt, voltrekt zich naar bepaalde regels of natuurwetten. Wij geloven dat alles wat gebeurt een oorzaak heeft. Wij geloven aan causaliteit, want oorzakelijkheid blijft een onbewijsbaar alhoewel proefondervindelijk door iedereen gedeeld geloof. Zo kan klaarblijkelijk een effect niet eerder optreden dan zijn oorzaak, ja kunnen beiden in het grensgeval niet gelijktijdig optreden:

volgens de relativiteitstheorie kunnen gebeurtenissen in verschillende inertiaalsystemen in verschillende volgorde worden waargenomen. Zij stelt echter de volgorde van oorzaak en gevolg niet ter discussie

Zelfs in geval van het zich met allerhoogste snelheid uitbreidende licht ligt tot in directe nabijheid van het uitzendende elektron tijd tussen zijn verwekking en zijn bestaan. De theorie van een bij behoud van haar gezamenlijke waarden altijd geweest zijnde en altijd blijvende vaste kwantiteit van materie en energie brengt derhalve het probleem met zich dat causaliteit niet vanaf eerste begin geldt. Er is geen oorsprong en veroorzaker van de materie, wat ons algemeen gedeeld geloof weerspreekt. Ook andere verschijnselen weerspreken het statisch eeuwige geweest zijn van de oermaterie of van een niets als haar oorsprong. Zo is het eeuwige omcirkelen van atoomkernen door elektronen niet definitief verklaard met de aanname dat "het elektron in de laagste energietoestand niet verder energie kan verliezen". Want energie kan geen onoorzakelijk eindstation hebben en misschien wel in verband hiermee is ook de als "doodlopende-straat-kracht" begrepen zwaartekracht een alle natuurwetten weersprekend fenomeen. Het één zou met het ander kunnen samenhangen wanneer de ons bekende vier basiskrachten van de natuur deel van een hoofdstroming zijn. Niet alleen het bestaan van materie maar ook de instandhouding van materie zou beter in de richting van een dynamisch *gepompt* stromen van krachten zijn te verklaren.

In de computertechniek worden de data in het werkgeheugen slechts in stand gehouden zolang *door het stromen van elektriciteit* zij miljoenvoudig per seconde verfrist worden. Ook het geheugen van de mens blijft slechts ongewist zolang door het bloed zonder langere onderbreking zuurstof de hersencellen wordt toegevoerd:

waarom vaak na langere hartstilstand een overlevende weinig of geen herinnering meer heeft

Reeds daarom komt de bijbelse opvatting minder primitief over dat de mens leeft *dankzij het zich-herinneren Gods* (Gen. 8:1, Ps. 8:4 e.a.):

waarmee dan onvermijdelijk er een voortleven na de dood zou moeten zijn

Biedt weliswaar deze opvatting eveneens geen intellectueel natrekbare verklaring, zo doet ze nochtans voorstelbaar zijn dat het "pompende hart" van een niet materiële existentie de energieloop van het heelal en van ieder enkel deeltje van de materie in stand houdt. Betrekkelijk eenvoudige overwegingen namelijk doen dit simpele vermoeden reeds iets minder dan "alleen een religieus idee" verschijnen. Want alle materie is straling:

zo wordt ook het elektron als het eigenlijke tastbare van de materie algemeen opgevat als een om de atoomkern heen ingevangen golfpakket. Alhoewel ook in het vrije het alleen als deeltje detecteerbaar blijft en massa heeft, manifesteert het zich daar als een zich uitbreidend golfpakket. Ook verliest en wint het energie = "materie door uitstralen en absorberen van licht" = "straling van een in overeenstemming met zijn eigen golf-

lengte zijnd golfpakket". Met andere woorden vangt het straling in en zendt het straling uit omdat zelf uit straling bestaande, alhoewel mogelijkerwijze als gevolg van universele evenwichten:

ongeveer zoals golven in een luchtmatras men alleen kan verleggen en niet op kan heffen

- de lepton-behoudswet zijn volledige opgaan in straling verhindert

- en aan iedere straling zoals aan iedere kracht liggen drukverschillen ten grondslag. Daarom in principe kan er geen straling zijn welke zonder begin en einde van een kathode en anode van zich uit vloeit. Ook kunnen tot het einde toe gedacht niet volkomen in zich gesloten cirkels en ellipsen maar alleen in- en uitgaande spiralen bestaan. Dat zou inhouden dat elementaire deeltjes zoals elektronen en protonen resp. hun quarks uit lussen in stromingen van wederzijdse wisselwerking bestaan (z. 6e hfdst) in plaats van zelfstandig in zich vloeiende verschijnselen te zijn. Ook wanneer een straling miljoenen lichtjaren onderweg is om een ruimte te doortrekken, heeft ze een begin en ook een "haar van begin af aan tot zich trekkend" einde. Het laatste betekent dat zoals bij het water in de waterleiding er een continue reeks van wederzijds drukverschillen verder leidende elementen moet bestaan. Wanneer ook schijnbaar velerlei straling zich eeuwig in een grenzeloos niets voortplant, zo draagt in werkelijkheid hen een "veld" dan in niet alleen theoretische zin. Sinds de ontdekking van de elektromagnetische verschijnselen was men dan ook ervan overtuigd dat een medium haar drager is. Het Michelson-Morley-experiment echter maakte duidelijk dat zulk een veld van materiële aard niet kan bestaan. Onveranderlijk echter spreekt veel ervoor dat straling zich in iets voortbeweegt. En zo zou er nochtans een "veld" moeten zijn dat zich op de grens van het materiële met het immateriële bevindt. De ruimte zou uit op zich nog immateriële wanneer niet zuiver programmatisch tot existentie gebrachte bouwstenen moeten bestaan als drager voor materie en als veld voor het leiden en uitwisselen van straling (z. 6e hfdst). Want enerzijds kan volgens de relativiteitstheorie geen materieel medium bestaan en anderzijds kromt volgens de relativiteitstheorie zich de ruimte in de buurt van materie. Het laatste werd experimenteel aangetoond en dus zou ruimte desondanks iets reëls moeten zijn. Kan dus de ruimte niet van materiële aard zijn en vertoont ze nochtans eigenschappen, zo blijft alleen de conclusie in de zin van het door de goddelijke namen tot uitdrukking gebrachte (z. 1e hfdst). Ze luidt *dat* het materiële niet tot het laatste toe uit het materiële voortkomt (z. voorw). Een voormateriële wiskundigachtige werkelijkheid moet aldus de basis van al het zijnde zijn, als dan ook Einstein nog van de existentie van een medium echter van een "zonder ponderabele materie" zijnd medium uitging:

hoe anders ook zouden fotonen zonder materie kunnen zijn en zich als boson op anderen fotonen kunnen superponeren wanneer niet als golven in water zij alleen een voortplanting van kracht waren? Waar zonder drager dat ondenkbaar is zouden deze golven uit de doorgave van een mathematisch waar-nietwaar-toestand van afzonderlijke cellen moeten bestaan. Kracht zonder vormen = "een materieloze deeltjesloze kracht" kan immers per slot van rekening niet uit materieachtigs bestaan en moet van zuiver mathematische aard zijn

Dit medium moet dan naar menselijke voorstelling gesproken "ooit gekiemd hebben" en sindsdien voortdurend groter worden. Waar naar bovengenoemde overwegingen geen straling zonder begin en einde kan bestaan, zouden bij deze uitbreiding van ruimte ruimtebanen niet "aan een of andere grens van het universum met het niets" in het lege kunnen eindigen. Zij zouden een continu in zich terugvloeiende eenheid moeten vormen zoals de in werkelijkheid in het midden van de davidsster in elkaar overgaande uiterste spitsen van deze ster (z. 6e hfdst) het weergeven. Ook omdat immaterieel er geen ruimte kan bestaan, is dan ieder lid van de baan daarbij de gelijke punt op dezelfde plaats. Ze zou hiermee zelf wederom bron tot ruimteuitbreiding kunnen zijn, als ook het lichaam van hogere leefwezens door overal in haar plaatsvindende celdeling groeit:

de "oerknal" bestaat als "explosie" uit het overal gelijkmatige uitzetten van de ruimte voor zover gebundelde zwaartekracht haar niet tegenwerkt. Komt ooit een evenwicht tussen zwaartekracht en uitzetting tot stand, zo zou nochtans de ruimte naar bovengenoemde voorstelling niet "vlak" kunnen zijn. Een rechtuit in grenzeloze leegtes zich voortzettende ruimte is in principe een zuiver materieel idee dat reeds bij haar voorstelbaarheid moet stranden. Ze is een ondenkbaarheid, als reeds daarom ruimte een product van immateriële programmatische processen zou moeten zijn

Een van de beginfasen van ons heelal was noodzakelijkerwijze het ontstaan van nucleonen uit bijeengeteld steeds aan nul gelijk zijnde d.w.z. elkaar neutraliserende krachten, waarbij hun "deeltjesnatuur" naar mening van de auteur moet bestaan uit een spiraalachtig in- en uitgaand in-zich-rond-cirkelen van deze kracht (z. 6e hfdst). Voor het geval de situatie vergelijk-

baar was met die van neutronensterren, ontstonden eerst neutronen zonder lading = "ontaarde materie":

alle protonen (+) zouden direct alle elektronen (-) invangen en daarmee tot neutronen (0) worden

Voor deze fase was dan een plasma van elkaar overlappende neutronengolven, bestaande uit de kleinere stralingsdraaikolken van quarks (z. 6e hfdst). En voor iedere aanvang was niets dan een dermate als eenheidscel samengebalde kracht dat geen delen in zich rond konden cirkelen. Dat betekent dat geen kracht tot deeltjes ingevangen was en zo er geen materie maar alleen een "fotonloos licht" bestond. Dat zou ermee zijn te vereenzelvigen dat in het begin alleen een immaterieel licht bestond, als volgens de thora op de **eerste** scheppingsdag het zuiver geestelijke licht was (Gen. 1:3):

en sprak de Eeuwige(:) er zij licht en er was licht

Want over het materiële licht wordt eerst op de vierde scheppingsdag gesproken (z. inl.).

Als 2e fase van het heelal ontstonden nucleonen en leptonen, wat betekent dat waterstof ontstond. Dit element staat aan de basis van alle andere elementen:

alle andere elementen bestaan uit in kernen van sterren "samengesmolten" waterstofkernen

- en ook in het scheppingsbericht worden na de ongedeelde oerkracht van het geestelijke licht op de 2e dag de *wateren* boven het firmament van de *wateren* onder het firmament gescheiden. Zoals uit de beschrijving van de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen is hieruit op te maken dat volgens de thora ruimte en tijd en in een latere echter niet chronologisch latere fase stralingsgolven en materiedeeltjes uit de "scheiding" of verdubbeling van één enkele oercel ontstonden. De ongedeelde oerkracht werd gedifferentieerd en de "oerknal" ontstond door eindeloze vermeerdering van een voormaterieel iets. Na deze verdubbeling van de eenheidscel was er dan naar voorstelling van de thora het immaterieel eeuwige eenheidszijn zonder tijd als het geestelijke licht of als "de wateren boven het firmament" en het materiële zijn met tijd als "de wateren onder het firmament". Want water is in de thora steeds een zinbeeld van tijd en nooit van geest als vaak gedacht:

zo ook "zweefde de geest Gods over de wateren" (Gen. 1:2). Niet zweefde zijn geest over geest maar God overzag de tijden. De associatie van water met geest ontstond onder invloed van de nieuwtestamentische leer van het "dopen met water" als een "dopen met geest". Zie echter "Het grote Palindroom" - JbL.

- en zo kan in overeenstemming met deze symboliek van de "wateren boven en onder het firmament" tijd alleen op twee manieren worden gedacht. Man kan haar denken alhoewel nauwelijks zich voorstellen als de eeuwigheid en daarmee in de zin van de thorasymboliek als "de wateren boven het firmament". Of men kan haar denken als een voortdurend wegvloeiend iets zoals de mens haar beleeft en daarmee in de zin van de thorasymboliek als "de wateren onder het firmament". De tweede vorm van tijd kan alleen met materie zijn verbonden, als in het 1e hoofdstuk uiteengezet dat zij uit het overbruggen van afstanden en daarmee uit het overbruggen van een onderverdeelde werkelijkheid bestaat. Naar voorstelling van het Heilige der Heiligen zoals in het voorafgaande hoofdstuk geïnterpreteerd bestaat zij uit de op de rij af voortdurende "refresh" van de door verdubbeling ontstane cellen, zoals dan met tijd de materie en met de materie tijd ontstaat:

in overeenstemming ermee dat sommige kosmologische verschijnselen niet met formules van een driedimensionale ruimtewerkelijkheid maar alleen met formules van een vierdimensionale ruimte-tijd-werkelijkheid te vatten zijn

In het 2e hoofdstuk van de thora wordt dan ook het materialiseren door water = tijd herhaald terwijl "damp":

דא (ed) - damp $\kappa = 1$ $\tau = 4$

- d.w.z. water de eerst alleen als gedachte existierende aarde materialiseert (Gen. 2:5):

de gebeurtenissen van de eerste drie hoofdstukken van de thora worden als lagen van het zijn en niet als fases in een chronologisch achter elkaar beschreven ("het boek Bresjith" - J.b.L.)

En ook daarna gaat de **ene** rivier van Eden uit (Gen. 2:10) om van daaruit zich tot de **vier** rivieren van de vier hemelrichtingen uit te breiden. Voorstelling van de thora is ook hiermee dat het tot in diepste lagen uit dubbelheden bestaande materiële = **4** (z. inl.) met waterstof als basis uit één enkele eenheidscel = **1** voortkomt.

Naar algemeen inzicht van de kosmologen trok na de vorming van elektronen en protonen en de uit een proton en een elektron bestaande waterstofatomen (z. boven):

elektronen en protonen ontstonden nadat de aanvankelijke "samenballingshitte" de scheiding niet langer "ont-aardde"

- de waterstof zich tot wolken samen en ontstonden en ontstaan nog steeds door verdere contractie hieruit de sterren en melkwegstelsels van sterren. Ook in de thora wordt na het ontstaan van de "wateren onder het uitspanseel" gesproken over de samenballing van deze wateren tot het "droge" op de derde scheppingsdag (Gen. 1:9):

en sprak de Eeuwige(:) laten zich verzamelen de wateren onder de hemelen op één plaats opdat verschijne het droge/vaste land

Ter verdere vergelijking van de moderne kosmologie met het scheppingsbericht moet hier eerst het verschil tussen het 1e en 2e hoofdstuk van de bijbel worden verklaard. In het voorwoord werd vermeld dat de zes eigenlijke scheppingsdagen in 2 x 3 dagen uiteenvallen. Op de eerste drie dagen werd alles tijdloos in gedachte geschapen = "de ideële zijde", als immers zonder zulk een creëren geen scheppende intelligentie aan het worden voorafging. En vanaf de 4e dag werd het realiseren = "de materiële zijde" planmatig voorbereid, als een bouwmaatschappij ook het realiseren van zijn creaties heeft voor te bereiden. Op de 4e dag is hierbij het realiseren van de "grote en kleine lichten" gepland (Gen. 1:14 (= 1 : 4)):

*om te scheiden tussen dag en tussen nacht en **zij zullen zijn tot** (niet "ter bestemming van") tekens en tot bepaalde tijden en tot dagen en jaren*

- waar met tijd (z. boven) en met leptonen en nucleonen als de kleine lichten en met hun samenballingen als de grote lichten (z. inl.) eerst de materiële wereld aanving:

in het begin schiep de Eeuwige:

de hemelen: ontleed in de eerste drie scheppingsdagen *zonder tijd*

- met het hemelse zijn de ideëel tijdloze gedachten Gods bedoeld

de aarde: ontleed in de volgende drie scheppingsdagen *met tijd*

- met "aarde" is de materie en daarmee al het materiële bedoeld

De ogenschijnlijk primitieve voorstellingen van de schepping van de wereld in het 1e hoofdstuk van de thora zijn dus een effectieve symbooltaal. En haar planmatige ontleding van de geestelijke en materiële universele wetmatigheden doen reeds vermoeden dat de schepping van de wereld van het 2e hoofdstuk van de bijbel niet "een andere scheppingsgeschiedenis" maar de concrete realisering van het scheppingsplan van het 1e hoofdstuk inhoudt. Het vermoeden wordt meteen bevestigd wanneer men het 3e vers van het 2e hoofdstuk *letterlijk* en anders dan meestal gebeurt *niet naar eigen gedachtes* vertaalt:

*en zegende de Eeuwige de dag de zevende en heiligde hem, want op hem rustte hij van al zijn werk **welke schiep de Eeuwige om te maken** (= inf + de 5 van "om te")*

In te zien is dan:

welke schiep - zoals beschreven in het 1e hoofdstuk (בָּרָא = *scheppen*) - de Eeuwige **om te maken** - zoals beschreven vanaf het 2e hoofdstuk (עָשָׂה = *maken*)

- dat het 1e hoofdstuk een planmatige ontleding van al het scheppen in zes scheppingsfasen (Gen. 1:1):

*en schiep (בָּרָא = *scheppen*) de Eeuwige **de hemelen en de aarde***

- en het 2e hoofdstuk het ontstaan van een aarde en een hemel op de universele plattegronden van deze plannen beschrijft (Gen. 2:4):

*dit de ontstaansgeschiedenissen/geboortes van de hemel en de aarde als zij geschapen werden op de dag van het maken (= teruggrijpend op het maken van het 3e vers - z. boven) van Jahwe de Eeuwige van (een) **aarde** en (een) **hemel***

Want onze aarde en hemel zijn volgens deze indeling slechts een variatie en één van de vele mogelijke realiseringen van het universele in het 1e hoofdstuk van de thora beschreven scheppingsplan. Om te benadrukken dat van één enkele scheppingsgeschiedenis en niet als vaak aangenomen van twee verschillende scheppingsgeschiedenissen sprake is, werd het 2e hoofdstuk van de bijbel door middel van de goddelijke naam יהוה = "Jahwe" als "met een nietje" met het 1e hoofdstuk van de bijbel verbonden:

ה ש מ י ם	ו י כ ל ו	ה ש ש י	י ו ם
de hemelen	en waren voltooid	de zesde	de dag
eerste 2 woorden van het 2e thora hoofdstuk		laatste 2 woorden van het 1e thora hoofdstuk	

het eerste echter nog verborgene verschijnen van de naam "Jahwe" nog tijdens de overgang van het 1e naar het 2e hoofdstuk heeft zoals beschreven (z. 1e hfdst) met het openlijke verschijnen van deze naam vanaf het 2e hoofdstuk van doen

Klaarblijkelijk bestaat er een bewust bedoeld verschil tussen beide hoofdstukken en zoals gezegd doet reeds bovengenoemde exacte vertaling van het 4e vers deze eenduidig onderkennen (Gen. 2 V 4):

<p>בהראם</p> <p>לעשות</p>	<p>- als zij geschapen werden - ברא = scheppen = het ontstaan van een idee</p> <p>ב = "in" en הברא = inf. niph. van ברא = "geschapen worden" en ם = "hun": = "in hun geschapen-worden" = "als zij werden geschapen" (zie in het woordenboek onder ב en ברא en ם)</p> <p>- om te maken - עשה = maken = het realiseren van een idee</p> <p>עשות = de infinitief (= het hele werkwoord) van עשה = maken en ם = "te": "(om) te maken" (zie in het woordenboek onder ם en עשה)</p>
---	---

Volgens de moderne kosmologie kan in de toekomst of de zwaartekracht niet voldoende binden = "de delen gaan op den duur uiteen" = "meerdere werelden":

van ruimte als van een reëel veld uitgaande (z. boven) kunnen dan weliswaar bij toenemende snelheid van het uitzetten van de ruimte in het elektromagnetische gebied buiten elkaars waarnemingshorizon liggende zones ontstaan, terwijl echter dezen materieel met elkaar verbonden blijven. Meerdere "werelden" zouden dan bestaan ten gevolge van een soort celdeling binnen een eenheidslichaam zoals bij levende hogere mechanismes

- of de materie trekt zich weer samen = "het ontstaan van de beginsituatie + een nieuwe oerknal + een nieuw universum" = "meerdere universa". En zoals uiteengezet zijn ook volgens de thora onze hemel en aarde slechts één van de realiseringen van het universele scheppingsplan in het eerste van haar hoofdstukken. Ook de profeten spreken over "een nieuwe hemel en een nieuwe aarde":

de niet-thoraboeken echter zijn "geïnspireerde boeken" (z. inl.). De thora spreekt alleen over de *adama* = aardbodem = "de godsexistentie" (z. 4e hfdst) op welke God "het leven van de mens zal verlengen"

- als ook in het geval van de derde door kosmologen voor de minst waarschijnlijk gehouden mogelijkheid van een stabilisering van het huidige heelal nog op andere wijzen meerdere hemelen en aardes voor kunnen komen. Want van het universum als een programma Gods uitgaande zouden andere universa zonder verbinding naar fysicaal gelijke natuurwetten met elkaar kunnen bestaan en zou dit universum met zijn voortdurende geboren-worden en weervergaan van zonnen en levende wezens slechts een "klaslokaal" en "proeftuin" voor de geesten kunnen zijn:

natuurlijk zou in het geval van een eeuwig stabiel "vlak" heelal het voorspelde vergaan en weer ontstaan van hemel en aarde ook nog met het vergaan en ontstaan van afzonderlijke sterren en hun planeten zijn te identificeren. Een rotatie van het gehele heelal om een zwart supergat b.v. zou het huidige universum kunnen stabiliseren, omdat wervelende materie ertoe neigt om te roteren. In religieus opzicht roept een "eeuwig dyna-

misch zijn" in de zin van een eeuwig scheppen en weer vergaan echter vragen op, ook wanneer het wezenlijke behouden blijft. Een en ander spreekt ervoor dat andere scheppingsprogramma's met andere beginwaarden bestaan. Ons universum zou daarbij een variatie op de plattegronden van de 6 scheppingsdagen met op vergankelijkheid berekende beginwaarden kunnen zijn. Want een voortleven op de *adama* = de aardbodem = "de existentie Gods" als door de thora voorspelde toekomst van de mens (z. boven) doet aan een universele ordening denken waarbij de delen niet meer vergaan. Zo is een heelal met energierijkere doorbloeding (z. 6e hfdst) en aldus met een nucleaire ordening denkbaar waarbij van voedsel onafhankelijke leefwezens niet meer eten en gegeten worden. Nucleaire eenheden kunnen in deze anders opgebouwd zijn met dienovereenkomstig andere rijen van het periodieke systeem of zelfs zonder hen met een fluïder dan vloeibaar helium zijnde materie. Existeert zulk een wereld naast onze wereld of dwars door onze wereld, zo kan zulk een materie de ons bekende materie doordringen. Met haar zou dan een lichtwereld bestaan zoals het met de existentie van engelen in thora en thenach is beschreven

In ieder geval moest er voor het begin van nucleonen en het plasma van kracht een werkelijkheid zijn welke niet door fysicistische wetmatigheden bepaald wordt. Als niet zelf voortgebrachte bron zou zij ook niet onderhevig aan de energie-behoudswetten zijn. Want lijkt ook deze oplossing een verschuiving in de richting van lucht en leegte te zijn, zo *is* juist leegte een kenmerk van de "tastbare materie". Ze bestaat immers uit niets dan uit "gevormde kracht" d.w.z. uit "in zich rond cirkelende kracht", terwijl zo bij bijna uitsluitend leegte de materie verschijnt. Ook de tastbare zijde van materie ontstaat door het stromen van elektronen en heeft derhalve geen "vastigheid" op zich. Denkt men dus de vormen weg zo blijft alleen een "niet voorstelbare kracht" (z. 11e app) en daarmee ongrijpbare leegte.

Zuivere kracht zoals het materieloze foton moet dan ook op een deeltje stoten om te materialiseren. Het doet eraan denken een beetje zoals golven (z. boven: het foton) eerst bij oplopen aan het strand voorover kiepen om dan al rollend = vorm als het ware tot deeltje te worden. Daarop beweegt het water zich als één geheel voort waar tot dan de kracht als golf het water in voortplantingsrichting niet van zijn plek bracht. Omgekeerd worden materie en antimaterie weer tot zuivere kracht wanneer zij op elkaar botsen. Ook materie heeft dus iets bovennatuurlijks in zich, als zou het alleen virtueel uit een soort waar-onwaar-toestanden van mathematisch immateriële cellen bestaan (z. boven):

met "mathematisch" en "virtueel" is niet iets bedoeld wat helemaal niet bestaat. De werkelijkheid bestaat dan uit de verdubbeling van de premateriële oerexistentie Gods als de enige reële "eenheidscel"

Is deze voorstelling juist, zo is ook materie geheel "van bovennatuurlijke aard". Houdt men echter een bovennatuurlijke existentie als haar veroorzaker niet voor mogelijk, zo blijft een premateriële onbezielde en nochtans bezielende factor te verklaren. Want een niet geschapen eeuwig geweest zijn en eindeloos zich voortzettend zijn is immers in de grond van de zaak ondenkbaar wanneer niet minstens van enige voormateriële bezieling men uitgaat. En dat tezamen met een toevallige eerste begin het bestaan van de materie haar aanvang nam, weersprekt ons algemeen gedeelde geloof in causaliteit (z. boven). Het ontstaan van energie en materie uit een uit evenwicht geraakt niets zou namelijk gelijk zijn aan de aanname dat oorzaak en gevolg gelijktijdig plaats kunnen vinden! Een mysterie blijft, voor de "nuchterne mens" niet anders dan voor de gelovige.

Voor het ontstaan van de eerste deling van kracht en daarmee voor het vloeien van energie kon geen tijd en ook geen gebeurtenisloze tijd zijn, want tijd ontstaat door het overbruggen van afstand tussen twee punten (z. boven en 1e hfdst). In het door het scheppingsbericht opgeroepen wereldbeeld ontstond tijd derhalve eerst na scheiding van de uniforme oersubstantie Gods, terwijl alles er ongedeeld en daarmee in niet materiële vorm reeds was. Ongepuncteerd kan het eerste vers van de bijbel namelijk ook gelezen worden als dat voor alle begin de bezieling Gods en de gedachten Gods en de kracht Gods waren:

in het begin van het scheppen (waren) God met de hemelen en met de aarde

de stat. constr. sg. "in het begin **van**" en stat. abs. sg. "in het begin" van het woord *bresjith* zijn gelijk. De perf. 3e persoon "hij schiep" is ongepuncteerd gelijk aan de infinitief "het scheppen". Het werkwoord "zijn" wordt in de hebreeuwse taal vaak weggelaten. Het als accusatiefteken onvertaaltbare woord *eth* wordt als prepositie mee vertaald en heeft dan de betekenis "met", "benevens"

De zichtbare wereld ontstond dan zoals een programmeur zijn voorstellingen door middel van getallenreeksen op het beeldscherm te voorschijn brengt. Want aarde = materie is niet alleen kracht e/c^2 maar ook vorm en daarmee programma. Vorm is "gedachte" of in thorasymboliek

"hemelen" en behoort derhalve nog tot de eerste drie immateriële scheppingsdagen (z. boven). Alle vormen werden op de 3e dag van de tijdloze scheppingsdagen in gedachte voorbereid terwijl "door het verzamelen van de wateren aarde zichtbaar werd" (z. onder). Als gezegd omcirkelen elektronen kernen en reeds zonder deze de gehele rijkdom van moleculaire verbindingen en daarmee het gehele aanzien van de materie voortbrengende *vorm* van de beweging is materie onvoorstelbaar. Ook de beschrijving van het Heilige der Heiligen doet vermoeden (z. 1e hfdst) dat met het verdubbelen van één enkele eenheidscel afstand en overwinnen van afstand ontstond. Voor één of andere eerste deling of verdubbeling:

"delen" is "vermenigvuldigen" = "verdubbelen", zoals uit een "door 2 gedeeld potlood" twee potloden ontstaan

- in ieder geval konden geen tijd en geen ruimte en ook geen lege ruimtes zijn:

formule voor stralingsamplitude welke het verband tussen ruimte (x) en tijd en straling als basis van de materie weerspiegelt:

$$y = y_0 \cdot \cos(2\pi((x - \text{voortplantingssnelheid} \cdot \text{tijd}) / \lambda))$$

Uitgaande van alleen de lopende laatste golf heeft de amplitude y haar maximum bij:

$$x = \text{voortplantingssnelheid} \cdot \text{tijd} \Rightarrow y = y_0 \cos(0) = 1 y_0 (= y_0)$$

- waaruit volgt:

$$\text{tijd} = \text{ruimte (x)} / \text{lichtsnelheid} \quad (\text{voortplantingssnelheid voor elektromagnetische straling is de lichtsnelheid})$$

En materieel kan er niets tot *eerste* deling of verdubbeling zijn, waar materie reeds uit wederom uit links en rechts bestaande linksen en rechten bestaat. Voor een schepper moeten welhaast alle dingen uit verdubbelingen van de "enige cel van zijn oerexistentie" ontstaan zijn, als het idee nog steeds van velen van een in een reeds bestaande ruimte en met reeds bestaande materie zijn schepping tot stand brengende God ook aan heidense voorstellingen als die van de godenfamilies op de Olympus ten grondslag ligt. Uit een niets kan echter niets voortkomen en zo ook ging volgens voorstelling van de thora niet een niets maar een ongedeeld immaterieel "alles" van God en hemelen en aarde zonder splitsingen al het bestaande vooraf. Als dan de scheiding *rakia* = uitspansel temidden van de wateren "werd aangebracht" (Gen. 1:6), ontstond de in de thora met het land "Egypte" gesymboliseerde "wereld in dubbelheid" (z. 6e hfdst):

ע י ק ר
70 10 100 200

- (rakia)

uitspansel, hemelgewelf

380

ם י ר צ מ
40 10 200 90 40

- (mizraiem)

Egypte

380

De eerste tijdsduur kwam hiermee tezamen met de eerste ruimte en energie vloeiend onder het eerste spanningsverschil met eerste werkingskwantum tot existentie.

Het mag reeds duidelijk zijn dat zonder de moderne kosmologie te weerspreken de symbooltaal van het scheppingsbericht op meer dan alleen op fysica'sche verklaringen berekend is. Er is duidelijk sprake van een kosmologie welke alle aspecten van het zijn wil omvatten. Zo bevat ze ook een beschrijving van het ontvouwen der dingen uit de één welke aan het wezen van de getallen en getalsystemen raakt. De eerste hebreeuwse letter en initiaal Gods *aleph* met de getalwaarde **1** bevat de reeks 1, 10, 100, 1000 in zich (z. 1e hfdst) en het scheppingsbericht geeft opnieuw de basisgetallen in de vorm van de basisaspecten van het zijn als voortkomend uit de één weer. Na de binaire nul-één als met de eerste deling zoëven beschreven bestaat de tweede basis der getallen uit het ontvouwen van de één tot drie aspecten oftewel tot de getallen één tot drie. Want het getal drie is na de één weer de eerste ondeelbare eenheid en in iedere eenheid zijn drie aspecten te onderscheiden:

1 (oergetal): in iedere één is een splitsing van twee wederzijdse werkingselementen vervat:

licht	<=>	duisternis
man	<=>	vrouw
vraag	<=>	aanbod
zuiging	<=>	druk
warmte	<=>	kou
positief	<=>	negatief

2 (polen): de schepping bestaat eruit dat deze paren gescheiden in de tijd worden gebracht:

en God scheidde tussen licht en tussen duisternis en tussen ... en tussen ...

3 (product): terwijl zo de paren tot werking komen, wordt hun één oftewel begrip en idee weer gerealiseerd. Want in iedere één is niet alleen de twee maar ook de drie als product van deze twee en reproductie van de één vervat:

man	<=>	vrouw	=>	kind
+pool	<=>	-pool	=>	elektriciteit
hoge drukgebied	<=>	lage drukgebied	=>	wind
vraag	<=>	aanbod	=>	product

- als in het eerste geval de "in man en vrouw gescheiden mens" (z. 4e hfdst) weer als kind verschijnt

Het getal vier maakt hierbij de getallen één t/m drie voltallig terwijl zij het getal van de verschijning en werking van iedere drieëenheid naar buiten toe is:

4 (functie): al het bestaande heeft een werking oftewel functie naar buiten toe, wat alleen door materialisering kan zijn

Derhalve vormen deze getallen tezamen de tien als basis van het decimale systeem en als begin van de goddelijke naam *Jahwe* en als ontleding van de één en hogere eenheden van de één:

$$1 + 2 + 3 + 4 = 10, \quad 10 + 20 + 30 + 40 = 100, \quad 100 + 200 + 300 + 400 = 1000 \text{ enz.}$$

De getalwaarden van de hebreeuwse letters (z. 14e app.) zijn derhalve gebaseerd op het decimale systeem als de op twee na hoogste basis van de getallen:

het decimale systeem ontstond ook door het "vingerrekenen" en aldus ten gevolge van een natuurlijke ordening

Zoals nu de getallen één t/m drie met in zich afgeronde eenheden en het getal vier met de verschijning van deze eenheid naar buiten toe zijn verbonden, vindt volgens het scheppingsbericht het te voorschijn komen van de "tot dan" alleen ideëel bestaande schepping op de vierde dag plaats:

het licht van de 1e scheppingsdag: het geestelijke licht

de lichten van de 4e scheppingsdag: het materiële licht

ook deze volgorde moet men niet als één in tijd opvatten. De scheppingsdagen zijn de ontleding van een voor alle schepping tijdloos bestaande volledigheid (z. boven) in een achter-elkaar omdat de mens alleen in een achter-elkaar in de tijd kan denken

Met de "grote en kleine lichten" van de 4e scheppingsdag wordt de materialisering van de gedachtewereld van de eerste drie scheppingsdagen weergegeven (z. boven) en vanwege het ontstaan van tijd eerst met deze lichten (z. boven) vallen de zes eigenlijke scheppingsdagen in twee maal drie dagen uiteen. Hierbij zijn de componenten van de tien $1 + 2 + 3 + 4$ (z. boven) in de drie scheppingsdagen zonder tijd:

- 1 - oergetal het uniforme begripsmatige licht van de ideeën (z. 1e hfdst: de 111 uit de 1)
- 2 - 1e dubbelheid het voormateriële licht wordt op de 2e dag in geest = wateren boven het uitspansel en materie = wateren onder het uitspansel *in gedachte* gedeeld. Deze is de eerste van alle delingen. De wateren onder het uitspansel vertegenwoordigen in deze fase in gedachte nog de zuivere ongevormde en daarmee niet voorstelbare kracht = de energie van de materie
- 3 - 1e ondeelbare getal de krachten onder het uitspansel "verzamelen zich op één plaats" terwijl krachten in gedachte voorgesteld worden in zich rond te cirkelen = vorm = zichtbare kracht = aarde = materie alhoewel nog zuiver ideëel voorgestelde materie. Met nucleonen en leptonen ontstaan de atomen en met hun eigenschappen ontstaan de mogelijke atomaire verbindingen = "moleculen" en mogelijke moleculaire verbindingen t/m de reuzemoleculen van het DNA = "het zaad" (Gen. 1:11) = "het leven van de derde scheppingsdag". Omdat materie zonder de tot het geestelijke behorende vormen niet kan zijn, is geest een deel van de materie. En omdat al het geestelijke zonder substantie niet gedacht kan worden d.w.z. zonder substantiëring niet voorgesteld kan worden (z. 4e hfdst), is materie een deel van geest. Derhalve is ook dit "scheiden een onderscheiden" en hier nog een gedacht ideëel onderscheiden. Het leven = "de vrucht" (Gen. 1:11) van de drie" (z. boven: man-vrouw => kind enz.) verschijnt hier aldus **als product van de twee helften van de tweedeling van de 2e dag** d.w.z. als product van geest en materie
- 4 - eerste kwadraat omdat met de vormen van de derde dag onvermijdelijk "materie gedacht is", ontstaat direct na deze dag de materie op de vierde dag. Haar vormen behoren nochtans nog tot de derde dag van de drie eerste dagen van het geestelijke. De schepping wordt nog in gedachte gematerialiseerd door eindeloze verdubbeling. De vier is dan ook het eerste kwadraatgetal en getal van de verdubbeling $2 + 2 = 4$ en de vermenigvuldiging $2 \times 2 = 4$

de componenten van het innerlijke wezen: **1 + 2 + 3 + 4 = 10**

de jod (י) is de **10e** letter met de getalwaarde **10** en het symbool "hand" (z. 14e app.)

10 - jod = hand = 10 - de hand van het realiseren Gods van de ideële wereld van de scheppingsdagen 1 + 2 + 3 waardoor de zichtbare wereld van de 4e scheppingsdag wordt (z. 6e hfdst) = 1 + 2 + 3 + 4 = 10

- en in de volgende scheppingsdagen van de materiële wereld met tijd terug te vinden. En in deze indeling van het materiële is ook reeds (z. 6e hfdst) het π -getal van de cirkel $\approx 22/7$ en van de ruimtelijke uitbreiding naar alle zijden vervat:

4 - eenheid de grote en kleine lichten (nucleonen - materie) als *materiële parallel van het licht* van de 1e dag

ook het materiële begint als eenheid. Het eerste "kleine licht" met eerste werkingskwantum kon alleen worden bij volledigheid van de dimensies

1 <==> 4

5 - dubbelheid de vogelen des hemels en de dieren van de zee als *materiële parallel van de wateren boven het uitspansel en de wateren onder het uitspansel van de 2e dag*. De hoogste realiteit van een geestelijk bestaan = wateren boven het uitspansel en een materieel bestaan = wateren onder het uitspansel van de 2e dag wordt in het zichtbare aanschouwelijk doorverbonden in de blauwe diepten van de zeeën beneden en in de blauwe luchten van de "hemel" boven, opdat de mens vanuit het visuele zich van de volledige werkelijkheid bewust is. Hij weet zo dat er meer dan alleen een materiële werkelijkheid is. Vanuit het zichtbare vermoedt hij dat als de vissen in de diepten van de duisternis hij wegzinkt wanneer alleen in het materiële levend. Hierop is de spreuk gebaseerd uit nog joodse begintijden van het christendom: "gaat heen en wordt visser van mensen". En de aanblik van de materiële wereld leert hem dat als de vogelen aan het firmament hij zich in de vrijheid van de geest bo

ven kan bevinden wanneer ook in de geestelijke werkelijkheid hij leeft. Vissen en vogels zijn hier een zinbeeld en worden **als dieren** eerst op de 6e dag geschapen

2 <==> 5

6 - het product

schepping van **alle** levende en zich vermeerderende wezens als *materiële parallel tot de leven en zaad en vrucht voortbrengende verbinding tussen geest en materie op de 3e dag. Omdat einddoel Gods het ontstaan van geestelijk ingestelde mensen is, vormen dezen als "zeer goed" oftewel als kroon van de schepping het product tussen de materiële en de geestelijke werkelijkheid van de vijfde dag* (z. boven: product - man-vrouw => kind)

3 <==> 6

7 - terugkeer (sabbat)

zoals de 4e dag die van het te voorschijn komen van de onzichtbare wereld **naar buiten** in het materiële is, zo is de sabbatdag als 4e dag van de materiële wereld de dag van de **innerlijke** terugkeer tot de geestelijke wereld

de sabbatdag leidt terug tot de geestelijke wereld van de eerste drie dagen, want na de 7e dag komt weer de 1e dag. Desondanks behoort hij tot de zichtbare wereld. Zonder heiliging (Gen. 2:3) is volgens de thora het materiële niet compleet. De zeven is "een heilig getal omdat volgens haar de zichtbare wereld het heiligdom Gods is (z. 3e hfdst: het "Heilige" van de tempel als zinbeeld van de materiële wereld). Hij heiligde haar op de 7e dag terwijl op haar hij "maakte wat hij geschapen had" (z. boven en 6e hfdst).

de componenten van de materiële zijde:

$$4 + 5 + 6 + 7 = 22$$

22/7 - π -getal van de zichtbare wereld (z. 6e hfdst). Op de scheppingsdagen $4 + 5 + 6$ ontstaat de zichtbare wereld waartoe ook nog de sabbat $= 7$ behoort $= 4 + 5 + 6 + 7 = 22$. De volledige werkelijkheid bestaat uit de materiële en de geestelijke werkelijkheid van de **7** scheppingsdagen en is volledig bescheven met de **22** letters van het hebreeuwse alfabet

Aldus hebben de zeven scheppingsdagen van de thora met een "werkweek" niets van doen:

1e dag: oersubstantieel begripsmatig licht

4e dag: materieel zichtbaar licht. Licht wordt uitgestraald door elektronen en zo eerst ook door de zon, waarom op de 4e dag over de "kleine en grote lichten" wordt gesproken

2e dag: scheiding = onderscheiding van de oersubstantiële begripsmatigheid in het geestelijke deel = wateren boven het uitspansel en het materiële deel = wateren onder het uitspansel. Deze scheiding is een gedachte scheiding en wordt in gedachte voorbereid

5e dag: de scheiding van de hogere en lagere wereld wordt in het aanzien van de materiële wereld gevisualiseerd, oftewel met "de vogelen des hemels en de dieren van de zee" symbolisch weergegeven

3e dag: met de "zaden welke zaad voortbrengen" wordt de materie = "de aarde van de 3e dag" in gedachte voorbereid. Materie is gevormde kracht en vormen behoren nog tot het domein van het geestelijke van de eerste 3 scheppingsdagen. Het grensgebied tussen het geestelijke en het materiële overlapt de 3e en 4e dag omdat geest en materie één zijn (z. 4e hfdst). Alle vormen zijn in het atoom en molecuul vervat en de vormen van het leven zijn in de complexe DNA-moleculen als de "zaden welke

6e dag: parallel aan de "zaden welke zaden voortbrengen" van de 3e dag worden op de 6e dag *alle* levende schepselen geschapen. Ook vogels en vissen behoren hiertoe, want met de vogels en waterdieren van de 5e dag zijn de godszonen en de zonen van de mensen in Genesis 6:2 bedoeld. De laatsten zijn zij welke zich of in het geestelijke d.w.z. "aan het hemelgewelf" of nog in het wereldse denken d.w.z. "in de diepten van de zee" bevinden

zaden voortbrengen" van de 3e dag
vervat

In tegendeel brengen zij een beeld van de materie over als eerst door de fysicistische en kosmologische inzichten van de moderne tijd het wordt bevestigd. Want haar tastbaarheid is slechts schijn, waar zij uit het vloeien van krachten bestaat. In het scheppingsbericht worden dienovereenkomstig haar energie oftewel kracht als de ongevormde wateren en haar vormen als "zaad" nog als de dagen van het immateriële toebehorend beschreven. Volgens de kwantumfysica volgen reeds leptonen en nucleonen niet meer de mechanische wetmatigheden van onze macrowereld omdat energie gekwantiseerd is. En dat komt overeen met het wezen van ruimte en materie zoals het o.i. met de verdubbeling van de eenheidscel van het Heilige der Heiligen tussen haar spiegelwanden = "een bestaan in kleinste eenheden" is weergegeven. En overeenkomstig de kwantumchromodynamica heeft des te "dieper" men in de microwereld naar binnen kijkt de fysicistische realiteit van onze wereld meer met getallen en wiskunde dan met voor zintuigen na te gane mechanica van doen. Werd tot in de middeleeuwen alleen het door onze zintuigen overgebrachte wereldbeeld voor de werkelijkheid aangezien, zo liet de 111 uit de 1 van de aleph (z. 1e hfdst) reeds ver voor onze jaartelling het heelal als een "niet op materiële en daarmee niet te onderkennen hardware lopend computerprogramma" verschijnen:

overeenkomstig Deuteronomium 4:12-19 zal de mens zich geen materiële voorstelling van God maken, eraan gelijk dat men de oorsprongen van het zijn niet in het zichtbare zal zoeken. Volgens de thora staat voor alle ruimte en tijd en materie een werkelijkheid aan de basis van de fysicistische wetmatigheden, welke vanwege dit "voor" middels materiële zintuigen en de daarmee verbonden denkstructuren niet te kennen is. Alleen "na zijn voortbrengen achter hem" (Ex. 33:23) d.w.z. aan de hand van zijn werken en invloed en weerschijn in de zichtbare wereld kan de mens vermoeden hebben

Het eenheidszijn verdubbelt zich dienovereenkomstig naar intelligente programmering van een bewust bedenken en leiden tot de eindeloze verscheidenheid van de wereld. De één = 1 wordt overeenkomstig de aleph (z. inl) tot een optelling van enen = 1-1-1 en tot tientallen en honderdtallen = 1 + 10 + 100 en tot duizendtallen = "aleph als eleph geschreven" en daarmee tot de basisgetallen van het decimale systeem als basis ook van de hebreeuwse getallenconstructies:

א tot ט	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9
י tot צ	10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90
ק tot ת	100, 200, 300, 400, (slotletters): 500, 600, 700, 800, 900
	aleph (תאא) = 1 + 10 + 100 = 111 en eleph (תאא) = 1000

Alhoewel men ook met meer of met minder dan tien elementen als basiseenheid kan rekenen:

16 = hexadecimaal	(computer: met 4-biteenheden)
8 = octaal	(computer: met 3-biteenheden)
2 = binair	(computer: met 1-biteenheden)

voorstelbaar is echter dat de geestelijke ondervinding daarbij onbevredigd blijft. Men kan namelijk uittesten hoeveel objecten voor een mens in één keer te overzien zijn zonder te tellen. Dit aantal gaat minstens de twee te boven en is zonder oefening meestal minder dan tien. Waarschijnlijk kan men zoveel in één keer overzien als er reëel verschillende basisspekten zijn. Omdat de mens tien vingers tegelijk kan controleren bedragen deze basisspekten waarschijnlijk een in twee maal vijf gedeelde tiental, volgens de thora:

$0 + 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 = 45$ (decimale systeem)

א ת א - (adam) mens = 45
40 4 1

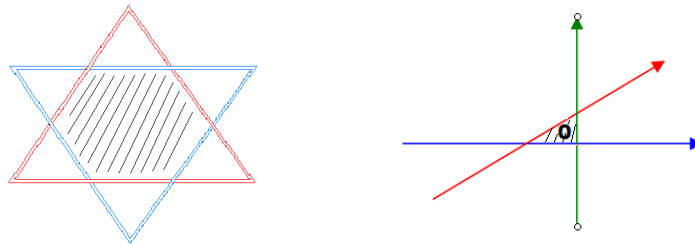
Bij het alleen digitale 0-1-rekenen zouden in ieder geval in een wereld vol wederzijdse werkings-elementen reeds de twee en ook de drie als direct te onderkennen product van de twee ontbreken

- vergroot de één als basis van alle getallen zich in ieder rekensysteem door middel van "nul en niets", d.w.z. met nullen. Want het begin zelf is het "alles" en zonder deze bestaat niets:

10, 100, 1000, ..., 1000000, ...	= een steeds grotere hoeveelheid
0, 00, 000, 0000, ...	= nul blijft nul

- als een hoe klein ook voorgestelde punt nooit geheel verdwijnt. De davidsster geeft dan ook

weer dat zijn midden = "weergave van de opgespannen ruimte" (z. 6e hfdst) uit *iets* = 1 en niet uit een niets = 0 ontstaat:

De krachten van alle materie worden ondanks de grootte van de zich voorgestelde hoeveelheden steeds tot nul en niets wanneer men de punt en de één van het zijn op zich = "iets zonder dimensie" wegdenkt. De verscheidenheid van de wereld bestaat dankzij een iets = "1, 10, 100, 1000, ..." en niet dankzij een niets = "0 = 00 = 000...0 = 0".

Het door de fysici gezochte "kleinste deeltje" zou *alleen materieel* vanwege zulke eenvoudige overwegingen er in principe al niet kunnen zijn. Want ook de nul wordt steeds vanaf een bepaald begin gedacht:

- veld[0] = eerste adres van de variabele "veld" (computerprogramming)
- x_0 = een uitgangspunt, b.v. begin van de weg x (fysica)

- en alles hangt met nergens een absoluut begin of einde indirect met elkaar samen. En zo zou ook het kleinste in het grootste terug moeten vloeien, als een kleinste deeltje als begin en een grootste geheel als einde van de materie niet tot het eerste begin en laatste einde denkbaar zijn. Ook menige aspekt van de relativiteitstheorie geeft aanleiding tot het vermoeden dat het kleinste en het grootste elkaar dekken:

des te meer een deeltje totaan de lichtsnelheid versneld wordt, des te meer massa het bij steeds meer aanwending van energie verkrijgt. Omdat het de lichtsnelheid nooit kan bereiken, zou het theoretisch bij eindeloze versnelling tenslotte alle energie van het universum bevatten

En de reflecterende wanden van het Heilige der Heiligen bevestigen deze zelfs, als zij een grote ruimte binnen in werkelijkheid slechts één enkele kubieke cel oproepen. Alle cellen van de uitbreiding zijn daarbij dezelfde cel en bevinden zich binnen deze op de gelijke plaats. Alleen dankzij een programma met voormateriële elementen echter kan het grootste het kleinste zijn, als volgens de thora voor de eerste splitsing van de wateren op de 2e dag het licht van de 1e dag = "de ongedeelde wateren" = "de ongedeelde oerkracht" = "het geestelijke licht" was. Zo lijkt ook de formule $e = mc^2$ te bevestigen dat massa m met de deling van deze oerenergie $m = e/c^2$ en het met de snelheid c afstand overwinnende materiële licht met de deling van deze oerenergie $c = (e/m)^{1/2}$ van doen heeft. Zij doet vermoeden dat massa en zichtbaar licht eerst met de verdeling van het oerlicht e :

anders dan het met de lichtsnelheid c verbonden zichtbare licht niet met het ongedeelde geestelijke licht = ongedeelde oerkracht identiek kan zijn, zou het de energie e in deze formule kunnen zijn. Want energie wordt als zuivere kracht alleen *via* materie en straling kenbaar en is op zich immaterieel ongreepbaar en ondeelbaar

- bij bepaalde eenheden = "e per eenheid $x = e/x$ " beginnen. De hebreeuwse taal in ieder geval bevestigt Einsteins beroemde formule, welke het zichtbare licht middels haar snelheid c als factor van de materie doet kennen:

γ <table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr> <td style="padding: 2px;">ר</td> <td style="padding: 2px;">א</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">ר</td> <td style="padding: 2px;">א</td> </tr> </table>	ר	א	ר	א	(eretz)	- aarde = "materie"
ר	א					
ר	א					
<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr> <td style="padding: 2px;">ר</td> <td style="padding: 2px;">א</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">ר</td> <td style="padding: 2px;">א</td> </tr> </table>	ר	א	ר	א	(or)	- licht (meestal niet "defect" als אורר geschreven)
ר	א					
ר	א					

Begin en einde van al het tastbare zouden alleen binnen een immaterieel eenheidszijn kunnen liggen en slot- en hoeksteen van al het bestaande zou alleen een immateriële bezieling als oer-oorzaak van alle causale verschijnselen kunnen zijn. Eerst met de eerste verdubbeling van deze existentie zou dan de materie daar zijn met zijn "vier elementen" (z. 6e hfdst) of ver-

schijningsvormen van "tijd" en "ruimte" en "energie" en "massa", waarvan er geen één materieel zelfstandig voor kan komen:

deze eerste op zich ondeelbare verdubbeling en alle op zich ondeelbare verdubbelingen zouden ermee van doen kunnen hebben dat het kleinste werkingskwantum h niet in fracties voor kan komen

Simpele nauwelijks fysicaïsche kennis vereisende overwegingen spreken er aldus voor dat uit een alomvattende eenheid alles ontstond. En zo beweegt dan ook eveneens de filosofische ontwikkeling zich steeds meer in de richting van de opvatting (z. 4e hfdst) dat geen fenomeen onafhankelijk van een andere gedacht kan worden. Men kan alleen onderscheiden en niet scheiden.

Met de eerste verdubbeling van een uniform en derhalve niet materieel zijn kunnend iets moet het eerste werkingskwantum binnen een daarop onveranderlijk niet gedeelde maar alleen on-derverdeelde eenheid als eerste kathode en anode zijn ontstaan, terwijl ook daarna de minima en maxima zich gesloten uitbreidden. Want iedere telkens volgende werkingseenheid kon hierbij alleen zoals bij het vloeien van stroom in een ononderbroken snoer met de voorgaande en de volgende verbonden zijn, terwijl zo alle ruimte zich uitbreidt. Iedere straling beweegt zich dan in een gesloten medium tussen bron en einddoel van de oer-oorsprong voort om naar opvatting van de thenach na te weven en zichtbaar te maken de ene werkelijkheid van de (Ex. 3:14):

Ik ben

- en van de (Deut. 6:4):

Ik ben de één

- en van de (Jes. 44:6):

Ik ben de Eerste en de Laatste

DE FYSICA

Basis van de tastbare materie zijn de deeltjes welke chemisch niet verder ontleedbaar zijn. De verschillende opbouw van deze deeltjes of "atomen" maakt het verschil tussen de elementen uit, terwijl moleculen uit de chemische verbinding van atomen bestaan. Het modern hebreeuwse woord voor molecuul *paruda* doet denken aan bijbelse voorstellingen:

פ ר ד ה	- peruda	- molecuul - van "delen", dus "deelbaar"
פ ר ד	- parad	- uitbreiden (<i>kal</i>), van elkaar scheiden (<i>nif</i>)
פ ר ה	- parah	- vruchtbaar zijn - waarvan de vrucht van de 3e dag <i>peri</i> waarin haar zaad = "haar programmatische vormen DNA" (z. 2e hfdst) is
פ ר ד ס	- pardes	- bomentuin, park, paradijs

- en aan de scheidingen van de eerste scheppingsdagen:

hemelen en aarde		
onscheidbaar uniform van aanvang aan zijnde (z. 1e & 2e hfdst) en ontleed in het na-elkaar van de 7 scheppingsdagen voor de in tijdvormen denkende mens. Geen van deze zeven fasen zou dan ook zelfstandig zonder alle anderen voor kunnen komen		
1e dag	het immateriële licht	licht van de ongedeelde* oersubstantie , d.w.z. van de voormateriële begripsmatigheid en voormateriële kracht *geen geestelijke gedachte is mogelijk zonder substantiële voorstelling
	scheiding van het licht in licht en duisternis	door ideële onderscheiding tussen geestelijks en ongeestelijks <i>kan</i> en <i>moet niet</i> rechtvaardig worden gehandeld - de vrije wil
2e dag	de wateren boven en onder het firmament	ideële onderscheiding en niet scheiding* tussen de oerkracht = geest "boven" en de zuivere kracht/energie van ongevormde materie "beneden" *geen geestelijke gedachte is mogelijk zonder substantiële voorstelling
3e dag	verzamelen van de wateren onder het firmament tot het worden van aarde	de ideële (gedachte) vormen van de wateren boven het firmament verbonden met de materiële energie van de wateren onder het firmament, waarmee nog steeds in gedachte kracht <i>gevormd</i> en "verzameld" wordt tot straling en atomen en moleculen = het "zaad" van de 3e dag geen materie is denkbaar zonder vormen. Omdat vormen echter nog <i>als programma</i> tot het domein van het geestelijke behoren, worden zij allen van het atoom en molecuul totaal en indirect in het supermolecuul DNA vervatte vormen van het leven als "zaad" nog op de 3e dag van de eerste 3 dagen zonder tijd beschreven. Het verschil tussen zaad en niet-zaad bestaat uit het programmatische element = "de vormen"
4e dag	het <i>materiële</i> licht van de grote en kleine lichten	de zichtbare wereld volgt direct en onvermijdelijk op de aldus voorbereide substantie. Ze ontstaat met de "kleine en grote lichten", als op de eerste plaats licht door nucleonen en leptonen en zo eerst door zonnen wordt uitgezonden. Tijd is met materie verbonden (z. 2e hfdst). De grote en kleine lichten zijn er derhalve "tot tijden en tot dagen en jaren"

De mens is met verstand begiftigd om zich met de wetmatigheden van de wereld om zich heen uiteen te zetten en derhalve hoeft een religieus boek niet ook nog een boek van formules te zijn. Desondanks levert de thora aanwijzingen welke ook vanuit fysicaal oogpunt belangrijk zijn. Want zoals uiteengezet (z. 2e hfdst) wijzen scheppingsdagen en spiegelwanden van het Heilige der Heiligen erop dat materie programmatisch uit veranderende celtoestanden bestaat. Bij verklaren van de verschijnselen vanuit het causale kan derhalve er rekening mee

gehouden moeten worden dat aan het einde d.w.z. aan de basis ongreepbare en in wezen eerder filosofisch (z. 4e hfdst) dan materieel te vatten pure dynamiek staat. Inderdaad is de energie e als element van veel formules een materieel ongreepbare factor. In het algemeen bestaat zij uit een uitwisselingsspel tussen kinetische en potentiële energie (z. onder) en zijn aantrekkings- resp. afstotingskrachten ervoor verantwoordelijk. Zo b.v. worden spieren door chemisch tot stand gebrachte aantrekkings tussen hun moleculen gespannen = beweging, terwijl echter het wezen van deze aantrekkings- en afstotingskrachten aan het einde niet materieel zijn te verklaren. Hier berust de aantrekkingskracht op de elektromagnetische kracht tussen de spiermoleculen, daarop dat een molecuul of atoom "het elektron van een ander molecuul of atoom vanwege ladingsverschillen plaats biedt het mede te omstromen". De vraag blijft echter waaruit deze ladingsverschillen bestaan. Naar mening van de auteur zijn de protonen van de atoomkernen wervels en kunnen twee stromingen parallel = aantrekkings of anti = afstoting vloeien (z. 6e hfdst). Ook bij deze verklaring echter doet zich de vraag voor naar de oorzaak van de druk = "aantrekkings of afstoting" waaronder deze stromingen vloeien. Want wat trekt aan resp. stoot af, waar materieel gezien een kleinste deeltje op zich "niet kan kleven resp. af kan stoten". Want zulke eigenschappen vereisen een structuur en daarmee wederom kleinere deeltjes, als ook materieel opgevatte "wervels" alleen uit kleinere deeltjes bestaande structuren kunnen zijn (z. 11e app: "wat is kracht"). O.i. is de kwestie alleen ermee te verklaren dat *zuiver mathematisch* cellen (z. 2e hfdst) vrij of bezet zijn. Wegen van de refreshbanen (z. 2e hfdst) zijn dan erdoor bepaald dat cellen reeds "bezet" of nog "onbezet" zijn. Hiermee zou dan energie het domein van het geestelijke toebehoren, als in de thora zij als de "wateren boven en onder het firmament" van de 2e dag nog voor het ontstaan van de vormen op de 3e dag en daarmee als "zuivere kracht op zich" tot de eerste drie scheppingsdagen van het immateriële wordt toegerekend. Ook de vormen op zich echter kunnen niet van materiële aard zijn, want zij zijn niet materieel zelfstandig van de materie te scheiden. Volgens de thora behoren zij dan ook eveneens als "zaad" (z. 2e hfdst) nog tot het domein van het geestelijke van de eerste drie dagen. Volgens haar komen zij als de intellectuele gedachtenmodellen oftewel als het programma = "het zaad van de 3e scheppingsdag" tot de energie van de wateren onder het uitspannel van de 2e scheppingsdag om zo eerst de materie = "de nog zuiver gedachte aarde van de 3e dag" te vormen. Waar echter de zes scheppingsdagen de werkelijkheid ontleed en niet in een achter-elkaar naar tijd beschrijven, wordt bij hun verklaringen het mysterie van het laatste van de materie niet naar een "iets voor de materie" maar naar een niet alleen materieel fysicaalisch te vatten "alomvattende" werkelijkheid verlegd.

Zowel vormen als energie tenminste zijn op zich ongreepbaar en volgens alle ontdekkingen van de moderne atoomfysica bestaat dan ook materie alleen uit *gevormde energie*. Alle vormen van die van de nucleonen en atomen en moleculen totaan die van de ingewikkeldste verbindingen van het leven = "DNA" zijn programma en daarmee gedachte oftewel zijn opnieuw slechts mathematisch te vatten processen. Naar voorstelling van de thora zoals op de 3e scheppingsdag van de immateriële dagen beschreven is materie tot en met de lichamen van de leefwezens "programmatisch door het zaad voortgebrachte vrucht" terwijl deze vrucht "het programma als zaad weer in zich draagt". Volgens de thora gaat aan de materie een programmatisch voorgeconcipeerde "aarde" vooraf, ongeveer zoals voor haar ontstaan een gebouw in de voorstelling van een architect verschijnt. In de tijdloosheid Gods echter en bij alle energie en vormen van God uitgaande, zou een denken Gods tegelijk een realiseren Gods moeten zijn:

en God sprak/dacht en het was

- *amar* betekent zowel spreken als "bij zichzelf zeggen" = "denken"

En zo is dan ook volgens de thora direct mit dit denken van de 3e scheppingsdag de reële materie op de 4e scheppingsdag = "de 1e scheppingsdag van de drie materiële scheppingsdagen" (z. inl) daar. Kracht en vorm zijn immers gescheiden niet voorstelbaar, terwijl bij in welke vorm dan ook gedachte kracht direct iets in de voorstelling verschijnt. Als gezegd echter zou anders dan bij de middels een mechanisme denkende mens een denken Gods een substantieel denken moeten zijn. Zoals in de muziek na de eerste drie tonen van de grote tertstoonladder met voor de eerste keer slechts een halve toonsafstand ertussen "direct" de vierde trap volgt, zo bevindt zich derhalve niets in de thora tussen dit denken Gods van de materie op de 3e scheppingsdag en het te voorschijn komen van de materie op de 4e scheppingsdag.

Maar zoals in het 6e hoofdstuk van dit boek uiteengezet heerst in ieder opzicht overeenstemming tussen de indeling van de zeven scheppingsdagen en die van de diatonische toonladder, terwijl laatste indeling weer op dezelfde fysikalische wetmatigheden van golven als van alle golven berust (z. 6e hfdst).

Veel wetmatigheden van de atoomfysica echter duiden erop dat de materie van bovennatuurlijke aard is. Want vele eenheden worden bijeengeteld tot nul alhoewel o.i. niet tot een niets (z. 2e hfdst) maar tot een immateriële oerkracht = "in materieel opzicht een niets". Zo worden de basisdeeltjes van materie en energie o.a. met eenheden van massa en lading beschreven:

groepen	namen	massa	lading
ijkboson	foton	0	0
zwaartekracht	graviton (nog niet aangetoond)	0	0
leptonen	neutrino elektron	0 (of bijna 0) 0,0...	0 -1
mesonen	pion	≈ 0,15	0, -1, +1
baryonen	proton neutron zwaardere baryonen	1 1 > 1	+1 0 0, -1, +1
bij de meeste deeltjes hoort een antideeltje: neutrino <-> antineutrino, proton <-> antiproton, ...			

- waarbij alle lading een tegenovergestelde lading kent:

lading: of 0 of +1 en -1

Ook heeft ieder deeltje een antideeltje voor zover het niet zijn eigen antideeltje is. En dezen vernietigen elkaar tot een energie zonder lading en zonder massa = "zuivere kracht" (z. boven) wanneer zij met elkaar in aanraking komen:

massa met de inwendige energie $e = mc^2$ is hiermee naar voorstelling van de auteur de verschijningsvorm van in zich rondcirkelende energie en lading de werking van energie naar buiten toe = druk of naar binnen toe = zuiging (z. 6e hfdst)

Verder schijnt massa geen absolute grootheid te zijn, als reeds de drie quarks van het proton apart bijeengeteld wezenlijk minder massa dan het proton zouden hebben. Ook duidt op een "immaterieel alles" of een "materieel niets" als oorsprong van de materie dat uitwendige energie steeds haar tegendeel verwekt. Want iedere actie heeft een gelijke reactie tot gevolg:

$$F_{x_1x_2} = -F_{x_2x_1} \quad \Rightarrow \quad F_{x_1x_2} + (-F_{x_2x_1}) = 0 \quad (3e \text{ newtonse axioma})$$

- zoals een roeiboot bij het uitstappen in tegenovergestelde richting wil drijven. En daarbij transformeren de twee vormen van de uitwendige energie:

$$\begin{aligned} \text{potentiële energie} & \quad (U = \int F \cdot ds) \\ \text{kinetische energie} & \quad (K = \frac{1}{2}mv^2) \quad (= \text{bewegingsenergie}) \end{aligned}$$

- zich volledig in elkaar om. Zo heeft een op een heuvel zich in rust bevindende kogel de potentiële energie van haar hoogte h maal de zwaartekracht van de aarde g maal haar gewicht $m \rightarrow U = mgh = Fs$ en heeft geen kinetische energie. En bij het naar beneden rollen heeft zij aan het einde de kinetische energie $K = \frac{1}{2}mv^2$ en heeft geen potentiële energie meer:

$$mgh_{max} = \frac{1}{2}mv_{max}^2 \quad \Rightarrow \quad mgh_{max} + (-\frac{1}{2}mv_{max}^2) = 0$$

Zou de volgende helling een zuiver spiegelbeeld van de eerste helling zijn en zou er geen verlies aan energie door wrijving zijn:

= transformering in warmteënergie is een vorm van eveneens zich in elkaar omvormende potentiële energie en de kinetische energie van elektronen

- zo zou de kogel opwaarts rollend weer op de top op gelijke hoogte tot stilstand komen = mgh = 100% en $\frac{1}{2}mv^2 = 0$. Toename van de bewegingsenergie leidt bij krachten zonder verlies aan energie = "conservatieve krachten" proportioneel tot afname van de potentiële energie en omgekeerd, terwijl bij het verrichten van arbeid de energie slechts vorm en systeem uitwisselt:

zo wordt bij het naar beneden rollen van de kogel een deel van haar energie in de vorm van wrijvingswarmte de kogel en de helling toegevoerd

Alle krachten reduceren zich aldus tezamen tot nul, als derhalve volgens veel fysici de massa in het universum uit een uit evenwicht geraakt niets ontstond. Na een oerknal zou dan het uit evenwicht geraakte in deeltjes en hun antideeltjes uit elkaar zijn gevlogen, terwijl na wederzijdse vernietiging van de meeste deeltjes een overschot van de ene soort overbleef:

wat de behoudswetten zou schenden

Of deeltjes en antideeltjes ontweken allen in tegenovergestelde richting, als dan behalve ons universum er een anti-universum zou bestaan. Wie in ieder geval op grond van de wetenschap een scheppen Gods uit het niets d.w.z. vanuit een immateriële werkelijkheid voor onmogelijk houdt, houdt alle tot op heden ontdekte formules van de fysica en kosmologie voor onmogelijk.

Natuurlijk werpen nochtans voor enigszins met fysica op de hoogte zijnden vele fysicaalisch niet te verklaren zaken in thora en thenach barrikades op om deze geschriften serieus te nemen. Nu bevatten de vijf boeken van Mozes = "de thora" niet zulke onoverkomelijke geschiedenissen als die van een Josua, op wiens bevel maan en zon stil gestaan zouden hebben (Jo 10:12). Als uiteengezet (z. inl) zijn de latere niet-thoraboeken een soort geschriften zoals ook heden ten dage men vanuit religieus oogpunt filosofie en geschiedenis en dichtwerk bedrijft. De ouderdom heeft deze geschriften tenslotte eerst "heilig gemaakt" als aan het begin van onze jaartelling een verzameling "wijze mannen" de kanonieke geschriften van de bijbel uitkoos. Wat de thora betreft is er duidelijk van een symbooltaal sprake. Want niet alleen de scheppingsgeschiedenis bestaat aantoonbaar uit deze als in de eerste hoofdstukken van dit boek uiteengezet maar de meeste delen bestaan uit hogere werkelijkheid weergevende en tijdloos algemeen geldende verschijnselen samenvattende beelden:

zie hiertoe op internet: "het boek Bresjith" - Jakob ben Luria

Zo zelfs blijkt uit de thorasymboliek ondubbelzinnig dat zinsdelen als "en God sprak" en "en God deed" door de normale dagelijkse gang der dingen duidelijk geworden levensleiding en gebeurtenissen samenvatten:

menig getuigenisboek van hedendaagse geloofsgemeenschappen bewijst hoe breedvoerig zo niet langdradig exakte beschrijvingen van de eigenlijke alledaagse gang van zaken kunnen zijn

Reeds sommige auteurs van de niet-thoraboeken hebben dit wezen van de mozaïsche notedop-samenvattingen niet meer begrepen en zoals in deze tijd in "opwekkingsgemeentes" gemeend dat "wonderen nog steeds plaatsvinden en God nog steeds spreekt". En zo bevatten veel niet-thoraboeken een toename van wondergeschiedenissen en een profetencultuur welke zowel reëel als symbolisch opgevat nauwelijks iets anders nog dan idee van mensen kunnen zijn:

sommige van zulke geschiedenissen zoals Jona in de buik van een grote vis en de geschiedenis van Job zijn echter eveneens bewust toegepaste symbooltaal. En sommige profetieën zoals in het boek Ezechiël berusten op inzicht en kennis van de thora

Ook de de symbooltaal mogelijk makende taal van de thora werd vaak in latere boeken gekopieerd zonder nog hun zin te begrijpen, als wel nauwelijks mensen zo gesproken hebben. Een soortgelijke de bijbelse taal nabootsende taal is vaak te horen in religieuze gemeenschappen welke "de oude tijden van een direct sprekende en handelende God" weer tot leven willen wekken.

Dat alles betekent niet dat er geen bovennatuurlijke of beter gezegd "niet naar de ons bekende natuur zijnde" verschijnselen kunnen zijn. Zoals in het 2e hoofdstuk van dit boek uiteengezet zijn parallelle werelden op andere energiebasis denkbaar, welke dan niet geheel onafhankelijk van de ons bekende werkelijkheid kunnen bestaan. Want ruimte zonder materie of reële structuur is nauwelijks voorstelbaar, als minstens het eigen "zijn" en bewustzijn men in de leegte mee naar binnen denkt. Want zonder substantie en vorm is er geen voorstelling (z. 2e hfdst), waarom reeds lege ruimte niet gedacht kan worden. Meerdere door "niets" van elkaar gescheiden universa zijn derhalve in principe alleen als op voormateriële werkelijkheid lopende programma's voorstelbaar (z. 2e hfdst), terwijl dan met de gelijke premateriële basis als die van ons universum er eveneens verbindingen met hen zouden moeten zijn. Ook nu wordt alom omtrent bovennatuurlijke verschijnselen bericht en ondanks een overheersende hoeveelheid fantasie en valse waarneming ook op dit gebied is niet alles als waanidee te ontcrachten. De moderne fysica houdt zelfs niet voor onmogelijk dat vanwege de onbepaaldheidsrelatie miljarden universa parallel bestaan. Is dit o.i. eerst echt onwaarschijnlijk zo hoeft het bestaan van een andere of alomvattende werkelijkheid zoals in de thora voorkomend om fysica's redenen niet voor fantasie gehouden te worden. Zo komt er bij Bileam een door zijn ezel en niet door hem geziene engel voor (vanaf Num. 22:22):

engelen komen echter in de thora meestal in de vorm van menselijke boden voor, waar ook het woord *malach* in de eerste plaats "bode" betekent

Ook wordt in de thora de mens eerst ideëel als een zowel mannelijk als vrouwelijk zijnd wezen geschapen (Gen. 1:27), terwijl dan met "stof van de aarde" (Gen. 2:7) dit nog steeds zowel mannelijk als vrouwelijk zijnde wezen nog voor zijn scheiding in een vleeselijke man en een vleeselijke vrouw (Gen. 2:21/22 - z. 4e hfdst) een engelachtige existentie schijnt te verkrijgen. Klaarblijkelijk wordt van een materiële wereld op ander energieniveau gesproken, waar de ziel nog voor het gebonden zijn aan een vleeselijk lichaam uit "stof van de aardbodem" en het "inblazen van de adem van het leven" bestaat (z. 11e app. - "wat is kracht"). Ook de bomen van de tuin van Eden (z. 4e hfdst) doen denken aan een wereldordening op ander energieniveau, waar schijnbaar met hen de zuivere vormen (z. boven) als een elmsvuur zijn beschreven. Natuurlijk zouden ook de twee fases van het ontstaan van de mens slechts een ontleding ten gunste van de slechts in een achter-elkaar denkende mens kunnen zijn, terwijl nochtans schijnbaar bovengenoemde bovennatuurlijke verschijnselen de existentie van deze twee fases of werkelijkheden bevestigen. Als verklaard zou bij verandering van sommige koppelingskonstanten van de fysica een andere materiële ordening kunnen ontstaan en zo hoeft ook de vermelding van sommige niet alleen als symboliek te verstane verschijnselen in de thora niet in tegenspraak met de moderne fysica te staan.

In het eerste hoofdstuk van de thora wordt de materie in eerste fase als de "wateren onder het uitspannel" van de "wateren boven het uitspannel" gescheiden en is daarmee volgens haar van immateriële oorsprong. Water is daarbij in de thora het symbool van tijd en niet van "geest" (z. 2e hfdst) en zo doet het oerwezen van de materie als gezegd denken aan de tussen de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen met 300.000 km per seconde in de tijd plaatsvindende "uitbreiding van ruimte" van de eenheidscel:

in de relativiteitsfysica hangt de "gebeurtenishorizon" van de ruimte met de dimensies tijd = t in de vorm van de lichtsnelheid = c = 300.000 km/sec samen ($ds^2 = (dt^2 - dx^2 - dy^2 - dz^2)$). Want niets kan sneller = "in de tijd" dan met lichtsnelheid op een plaats = "ruimtelijk" aankomen

De "mem" (מ) is de letter met het teken "water" (z. 14e app.) en eerste en laatste letter van het hebreeuwse alfabet zijn de aleph (א) als initiaal van de voor alle begin zijnde God en de taw (ת) als teken van de afsluiting van alle dingen, tezamen God als "de Eerste en de Laatste" weergevend (z. onder). Derhalve heeft ook volgens het volgende woord:

ת מ א - (ameth) waarheid
400 40 1

- het wezen van de materie met het wezen van een immateriële "Eerste en Laatste" van doen. Want water d.w.z. het waterstofatoom staat aan de basis van de materie, als dan ook "bewa-teren" in de thora voor "materialiseren" staat (z. 2e hfdst):

alle elementen zijn uit waterstofatomen opgebouwd (z. 6e hfdst). Tegelijk is water het symbool van tijd, als ook alleen door tijd materie uit één enkele eenheidscel kan ontstaan. Want alleen door tijd kunnen alle op één gelijke punt zich bevindende cellen ruimtelijk op "andere plaatsten" verschijnen, als in dit boek aan de hand van de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen geschilderd

Aldus heeft ook volgens het woord voor waarheid de materie "naar waarheid" = "in werkelijkheid" een voormateriële oorsprong, als beeldend in dit woord het water (מ) uit de Eerste en Laatste (את) te voorschijn stroomt. En daarmee geeft dit woord tegelijk weer dat de geestelijke waarheid van het *eth* (את) en de materiële werkelijkheid van de wateren (מ) identiek zijn. Waarheid kan immers alleen waar zijn wanneer zij en de werkelijkheid elkaar dekken. Geen wondergeschiedenissen en toverformules staan derhalve aan de basis van onze hoog complexe werkelijkheid maar door kennis en inzicht komt al het zijnde uit de Eerste en Laatste את voort. In deze hoedanigheid gaat het begin en het einde van alle waarheid en werkelijkheid אמת als het accusatiefteken *eth* (את) aan de 4e naamval vooraf, als al het in de hemelen en aarde van het 1e vers samengevat zijnde met haar opgesomd is:

en God schiep de (את) hemelen en de (את) aarde

Eveneens als middelste woord van het 1e vers van de thora geeft het de Eerste en Laatste als kern en bron van al het zijnde weer:

ב ר א ש י ת ב ר א א ל ה י מ א ת ה ש מ י מ ו א ת ה א ר צ

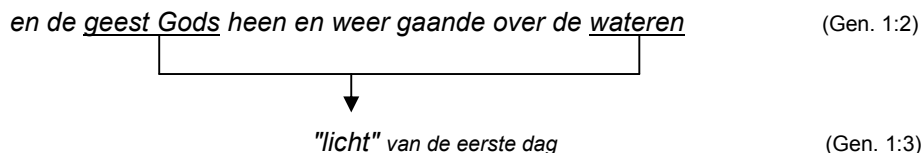
in het begin schiep God de (את) hemelen en de (את) aarde ...

Met "water" als symbool van "tijd" staan de "wateren boven het uitspansel" voor "eeuwigheid" en de "wateren onder het uitspansel" voor "aardse tijd". En daarbij zijn overeenkomstig de herhaling van het Heilige der Heiligen tussen zijn spiegelwanden tijd en materie twee zijden van een gelijke uit de herhaling van een immaterieel eenheidszijn bestaand iets. Wat de "wateren onder het uitspansel" betreft doet het zich herhalen van dit eenheidszijn ook denken aan het "stromen van water" d.w.z. aan het stromen van de golven en dalen van elektromagnetische straling bij lichtsnelheid als meetlat van tijd (z. boven: relativiteitstheorie):

als gezegd zou daarbij de quanteenheid h met de eenheidscel van het oerzijn van doen kunnen hebben: $e = hf$ oftewel: *energie = een quant per golf = een quant per herhaald eenheidszijn*

Naar mening van de meeste fysici heden ten dage is tijd enerzijds geen van de materiële werkelijkheid onaangedane grootheid en beïnvloedt tijd anderzijds de materiële werkelijkheid. Naar bovengenoemde voorstelling zijn tijd en materie in het begin gelijk en komen ruimte en straling en materie uit het mathematisch geordenende herhalen van één enkele op zich niet te begrijpen oerzijn voort. Onze werkelijkheid is naar deze voorstelling en naar de voorstelling van fysici een vierdimensionaal geweven tijd-ruimte-werkelijkheid.

Aldus staat volgens de thora en de fysica water resp. het waterstofatoom aan de basis van de materie, terwijl de thora bij dit begin ook een geestelijk element optelt:

Maar zelfs menige niet religieus ingestelde wetenschapper heeft er moeite mee om het leven als hoogste verschijningsvorm van het zijn voor alleen een zuiver mechanisch proces te houden. Het zoëven vermelde woord voor waarheid *ameth* (אמת) geeft dan ook visueel weer dat zonder de initiaal x van een voormateriële bezieling (z. 1e hfdst) van de waarheid *en* van de werkelijkheid om ons heen het *meth* (מת) = "een dode" oftewel "een gestorvene" overblijft:

waarheid zonder liefde brengt dan ook anderen met woorden om. Vroomheid en eigen goedheid zijn een vervanging van liefde en daarmee in wezen dood

Men kan zich zelfs afvragen of een zijn zonder het voorkomen van één of ander bewust denkend wezen in dit zijn als "zijn" beschouwd kan worden. Volgens de thora heeft zijn met leven

van doen en kan dan ook overeenkomstig de eerste twee letters van dit woord voor "waarheid" en "werkelijkheid" **אמת** alleen door bezielde wezens verder worden gegeven:

א מ - (am/em) moeder

Waterstof staat dus volgens de thora en de fysica aan de basis van de materie, als het periodiek systeem van de chemie met dit element aanvangt. Verdere verwantschap met de structuur van de zeven scheppingsdagen vertoont dit systeem erin dat het zes in zich afgesloten horizontale rijen:

ook de zes scheppingsdagen van het 1e hoofdstuk van de thora vormen een in zich afgeronde planmatigheid (z. 2e hfdst)

- en een zevende slechts gedeeltelijk met bestaande elementen ingevulde rij kent:

het worden van al het geschapene vindt plaats op de 7e scheppingsdag (z. 2e hfdst) en is niet voltooid. Het wordt in de overige thora voortgezet en gaat steeds verder

De eerste rij van het periodiek systeem wordt gevormd door slechts de twee elementen waterstof en helium, waarbij de laatste evenals alle andere overige elementen uit "samengesmolten" waterstofkernen bestaat (Gen. 1:9, Gen. 2:6):

laten zich verzamelen de wateren onder de hemelen op één plaats zodat verschijnt het droge... [10] en noemde God het droge "aarde" (= materie)

en een damp steeg op van de aarde en bewaterde (= materialiseerde) de gehele oppervlakte van de aardbodem

Deze twee elementen vertonen de in alle verdere rijen van het periodiek systeem terugkerende hoofdeigenschappen, waarbij bij steeds hogere rijen steeds meer elementen veel tot nog wat van de eigenschap van waterstof hebben:

waterstof - snel reagerend vanwege onvolledige elektronenschaal

En slechts één element aan het einde van deze rijen herhaalt volledig de hoofdeigenschap van helium:

helium - in zich afgesloten weinig reagerend vanwege volledig bezette elektronenschaal

Als verklaard (z. 2e hfdst) komt de verhouding 1 : 4 overal daar in de thora voor waar van materialiseren van de schepping (4) vanuit het eenheidszijn Gods (1) sprake is:

waterstof	- 1 proton	= 1 nucleon
helium	- 2 protonen en 2 neutronen	= 4 nucleonen

Zo is er de **eerste** dag van het geestelijke licht en de **vierde** dag van het materiële licht en de de aarde "bewaterende" damp **ed** = "**ד** = 4 en **א** = 1" (Gen. 2:6) en de uit de **ene** rivier voortkomende **vier** rivieren om "de tuin van Eden te bewateren" (Gen. 2:10). En zo wordt met de "twee bomen in het midden" (Gen. 2:9):

א י י ה ה א ע	- (etz hachajjiem) - boom des levens	233	} 1 : 4
40 10 10 8 5 90 70			
ע ר ע ה ד ע ת ו ב ו ר ע	- (etz haddat tov wara) - boom van de kennis van goed en kwaad	932	
70 200 6 2 6 9 400 70 4 5 90 70			

- tot uitdrukking gebracht dat een alleen fysikalische werkelijkheid niet geïsoleerd voor kan komen. Beiden namelijk "hebben dezelfde wortel" waar beiden uit de gelijke factor 233 bestaan. Materie en leven zijn aldus volgens deze verhouding onafscheidelijk met een voormateriële werkelijkheid verbonden, waar de boom des levens centraal in de geestelijke eenheidswereld = "**1 x 233**" en de boom van kennis met dus de gelijke wortel centraal in de materiële wereld = "**4 x 233**" staat (z. verder 4e hfdst). De indeling van de schepping in een parallel met elkaar zijnde

materiële en immateriële wereld in het 1e hoofdstuk van de thora wordt consequent in het 2e hoofdstuk van de thora voortgezet. Onderscheid met de huidige wetenschap zijn niet onge-reimdheiden van fysicaal aard maar *hooguit* de opvatting van de thora dat er een parallel-le zichtbare en geestelijke wereld bestaat. Het woord "hooguit" is hier cursief geschreven om-dat ook volgens veel wetenschappers er meer dan alleen een tastbare werkelijkheid moet be-staan.

In ieder geval bestaat er velerlei overeenkomst zoals tussen het periodiek systeem en de scheppingsdagen en tussen de grote tertstoonladder en de scheppingsdagen (z. 6e hfdst). En zo valt ook op dat de 1 : 4 -verhouding van de geestelijke en zichtbare werkelijkheid zich in veel zuiver materiële verhoudingen voortzet:

- de belangrijkste bestanddelen van de aardatmosfeer:

zuurstof	- 20%	
stikstof	- 80%	= 1 : 4

- het grijpmechanisme van de hand:

vier vingers	
klemmend tegen één duim	= 1 : 4

De verhouding zet zich in het materiële vooral in de vorm van gas oftewel "lucht" = "hemels":

de hemelen werden gevisualiseerd in de aanblik van de hemel boven ons = "lucht" = "gas" (z. 2e hfdst)

- en materie in vaste vorm = "aardachtig" tot in de onderste rijen van het periodiek systeem voort, waarbij de 1 : 4 -verhouding omkeert:

hemelen (wateren boven het uitspansel)	1	hemelen
aarde (wateren onder het uitspansel)	4	aarde
waterstof	1 nucleon	aardachtig
helium	4 nucleonen	hemelachtig (gas)

Laatste 1:4-verhouding van de eerste rij van het periodiek systeem = "waterstof-helium" weer-spiegelt zich ook in het watermolecuul:

	waterstof	(1 proton)		(1 nucleon)
	helium	(2 protonen)	1 : 2	(4 nucleonen) 1 : 4
water:	2 waterstofatomen	(2 protonen)		(2 nucleonen)
	1 zuurstofatoom	(8 protonen)	1 : 4	(16 nucleonen) 1 : 8

De verhoudingen 1:2 en 1:4 en 1:8 doen denken aan de spreuk:

"vermeerdert jullie": 1, 2, 4, 8, 16, ... (1e boek van Mozes 1:22)

Ook koolstof als tezamen met het watermolecuul belangrijkste bouwsteen van het leven vormt een direct tussenstation in deze verdubbelingsreeks, waarbij ook haar structuur een 1:4-verhouding vertoont:

volledig bezette 1e schaal als kern	= 1
4 elektronen in de 2e schaal om de kern heen	= 4

Dankzij haar vier elektronen in de buitenste schaal verbindt zij zich naar vier zijden = "aard-achtig" en haar kern is als die van alle elementen vanaf de 2e rij van het periodiek systeem als helium in zich voltooid = "hemelachtig". Koolstof en waterstof vormen de koolwaterstoffen en met *zuurstof* erbij de koolhydraten en vetzuren en de basis van eiwitten en andere bouw-stenen van het leven. Het leven echter wordt in de thora voorgesteld niet alleen als ontstaand

dankzij deze "bewatering door de wateren onder het firmament" (4) maar ook dankzij de "bewatering" door de wateren boven het firmament (1) (Deut. 33:13):

en tot Joseph sprak hij (Mozes:) zegenend Jahwe zijn land van de kostbare vrucht van de hemelen(.) van de dauw (= zinbeeld van de wateren boven) en de oerwateren liggend beneden (= zinbeeld van de wateren beneden)

Het leven wordt op de 6e dag van de materiële wereld en op de parallele 3e dag van de immateriële wereld beschreven, terwijl in de thora echter het bewustzijn nog als derde aspekt erbij komt. Want in het begin van het scheppen waren:

de hemelen	= immaterieel zijn - 1e t/m 3e dag
de aarde	= materieel zijn - 4e t/m 6e dag
God	= bewustzijn en bezieling als bewuste drang

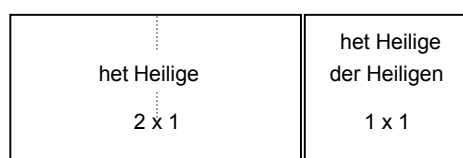
in het begin (waren) God met de hemelen en met de aarde (z. 2e hfdst)

Zonder materie kan het leven niet zijn. Een en ander getuigt er echter ook van dat zonder bezieling de materie niet kan zijn, als reeds elektronen uit de stromende kracht van kernen *omcirkelende* stralingsgolven bestaan. Minstens schijnt met laatste fysicistische kennis sinds de 20e eeuw de voorstelling niet als onlogisch dat materie een geestelijke basis oftewel een geestelijke oergrond heeft. Want met de op zich ongreepbare vormen wordt een op zich ongreepbare kracht tot materie, als gezegd dat in het scheppingsbericht kracht de 2e scheppingsdag en vormen de 3e scheppingsdag van de immateriële wereld toebehoren (z. boven). Ook volgens het 2e hoofdstuk van de thora is een bewuste bezieling derde aspekt van het zijn, waar in het 3e vers het zegenen Gods met het verwerkelijken Gods gelijk gesteld wordt. Want daar zegent God zijn schepping op de sabbatdag (Gen. 2:3) daardoor dat op deze dag hij maakt wat hij schiep (z. 2e hfdst). Anders echter dan in veel religieuze stromingen geest en materie en ziel als gescheiden of zelfs met elkaar in konflikt zijnde existentiële vormen verschijnen, zijn in de thora zij en ook de bezieling volledig parallel aan elkaar verloopende en zo slechts onderscheiden en niet gescheiden deelaspecten. En dat heeft op zijn minst zin, als gezegd dat zonder substantiële voorstelling geen idee = vorm en zelfs niets abstrakts (z. 4e hfdst) en zonder vorm = idee geen substantie gedacht kan worden. Zonder bewustzijn echter kan überhaupt niet gedacht worden:

tot ontstaan van deze hemel en deze aarde (Gen. 2:4) ... steeg damp (ed) op van de aarde (vanuit de materie) om het "aangezicht (de vormen) van de adama (van de godsexistentie - z. 4e hfdst)" te bewateren (te materialiseren) (Gen. 2:6)

Alhoewel de fysica een exakte wetenschap is, bevat ze zich alleen met op zich onbegrijpelijke krachten en ongreepbare vormen. En daarom reeds blijft ook bij de nieuwste inzichten iedere speelruimte voor de overtuiging dat er nog iets buiten al het meetbare moet zijn. Er moet iets niet kenbaars zijn dat eerder van levendige dan van levenloze aard is. Reeds atomen zijn dynamische structuren terwijl hun vormen vloeien en hun krachten zich voortdurend in andere omvormen (z. boven). Niets bestaat op den duur uit dezelfde materie, precies zoals door metabolisme de lichamen van levende mechanismes dynamisch en niet statisch onveranderlijk voortbestaan. Bezieling kenmerkt ook de ogenschijnlijk levenloze materie, als nauwelijks alleen causaal dode principes aan haar zijn ten grondslag kunnen liggen.

Fysica begint eerst met dubbelheden oftewel zo men wil met het uiteengaan of de oerknal van een of andere oereenheid, waar zonder eerste kathode en anode niets vloeit en niets te meten valt. In de thenach echter is deze eerste dubbelheid als *tweede fase* van het zijn weergegeven, als het in het verlengde van het Heilige der Heiligen liggende und direct aangrenzende "Heilige" van tabernakel en tempel precies de dubbele lengte van het "Heilige der Heiligen" heeft:

Hiermee is aanschouwelijk weergegeven dat eerst met de eerste verdubbeling van de oer-eenhedscel als eerste fase de als schepping Gods eveneens heilig zijnde en uit verdubbelingen samengestelde materiële wereld ontstond. Overeenkomstig het 1e hoofdstuk van de bijbel is de materie *aarde* de materiële ontwikkelingsgang van de uniforme gedachtenwereld *hemelen* en wordt op de 7e scheppingsdag de materiële wereld "geheiligd" = gemaakt (Gen. 2:3). Vanwege het laatste is aldus deze uit dubbelheden bestaande wereld het "Heilige" van de universele tabernakel en tempel Gods "met een dubbele lengte van het Heilige der Heiligen van de onzichtbare wereld".

Het Heilige geeft aldus de eerste herhaling = verdubbeling van een eindeloos lange ketting (z. boven) weer, waartoe het Heilige der Heiligen zich in haar spiegelwanden herhaalt. Deze verdubbelingen en daarmee de ogenschijnlijke ruimteuitbreiding met lichtsnelheid doet denken als gezegd aan de vierdimensionale ruimte-tijd-fysica van de relativiteitstheorie met de lichtsnelheid c als deel van formules. En dat zou tegelijk een denkprikkeltje betreffende een ander bijbels gegeven kunnen inhouden waarmee menige moderne mens het moeilijk heeft. Want waar iedere nieuwe verdubbeling de eenheidscel zelf is, zou deze eenheidscel van de existentie Gods alomtegenwoordig zijn. Deze eenheidscel wordt immers niet buiten de eenheidscel maar op het gelijke punt binnen de wanden weerspiegeld en tijd staat met lichtsnelheid stil. Vindt het reële en in tabernakel en tempel slechts afgebeelde proces:

als in tempel en tabernakel ze niet naar letterlijk op te vatten realiteit is weergegeven

- op soortgelijke wijze plaats zo zou God niet anders dan overal tegelijk aanwezig kunnen zijn. Hij is dan overal in de schepping middelpunt en heeft geen tijd nodig tot overwinnen van afstand. De voorstelling van iedere cel als gelijkwaardig middelpunt van het geheel voldoet tegelijk aan de eis van de wetenschap dat de ruimte homogeen moet zijn. En ze doet vermoeden dat het grootste gelijk aan het kleinste is, waar de bijeen gespiegelde uitgebreide ruimte precies de eenheidscel als kleinste eenheid opvult. Ook doet ze vermoeden dat afstand de schijn van een vergaand mathematische werkelijkheid is.

Niet van het laatste maar van alleen iets materieels als laatste fase van de werkelijkheid uitgaande doet zich de vraag voor hoe überhaupt een "kleinste deel" zou kunnen bestaan. Minstens in gedachte zouden steeds weer links en rechts en boven en onder en daarmee kleinere delen moeten verschijnen. Zonder de immateriële "matrix" van een herhaalde eenheidscel zou daarbij eveneens een niets en daarmee een mysterie aan het einde overblijven. Want zoals de "schotel" van een draaiende ventilator geen schijf maar de ogenschijn van snel draaiende deelsegmenten is, zo wordt de materie dan voorgetoverd door elektronen als puntdeeltjes. Een beetje zoals de aarde in de "leegte" van ons zonnestelsel om de zon cirkelt, zo cirkelen zij om kernen:

$< 10^{-15}$ M qua diameter bij een grootte $\approx 10^{-10}$ M van het gehele atoom, vergelijkbaar met de grootte van een tennisbal in het centrum van een stad met een doorsnede van 10 kilometer

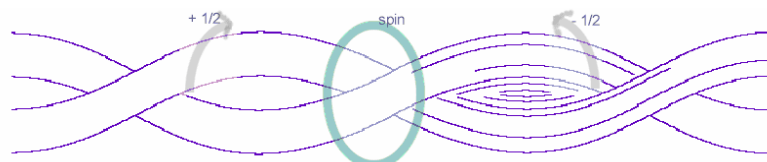
En vanwege hun snelheid vormden zij dan als slechts dimensieloze punt bij reeds bijna volledige leegte slechts een "tastbare" huls. En zijn massalozes fotonen wederom het "vlees" van elektronen en dan ook van de kernnucleonen:

als een en ander erop duidt. Wanneer alles zich op de gelijke plaats bevindt zouden de lepton- en nucleonen andere behoudswetten op grootst mogelijke opeenhopingen en niet op inwendige structuur kunnen berusten, ongeveer zoals de omvang van een waterdruppel o.a. door de aantrekkingskracht tussen watermoleculen en niet door een inwendige structuur is bepaald

- zo zou eveneens in het niets slechts een net zo mysterieus als het fenomeen "geest" zijnde ongreepbare kracht de wereld voortbrengen. Ook dit idee echter zou bijna alleen maar voorstelbaar zijn wanneer elektronen en nucleonen en fotonen uit een verlegging van dimensieloze punten in een immateriële cellenstructuur bestaan. Want ondanks dat de opvatting als achterhaald geldt, zou in een niets er geen wisselwerking tussen kern en elektronen kunnen zijn. Is ruimte echter een plus en minus in de zin van een soort "true" en "false" verder leidende immateriële cellenstructuur, zo zou het elektron het waarneembare accent oftewel het golfmaxi-

mum van een ook de inwendige atoomstructuur doorvloeiende stroom zijn:

het elektron heeft geen meetbare diameter en beweegt zich in het atoom en in het vrije in de vorm van een golfpakket. Desondanks maakt het zich slechts als deeltje bemerkbaar. Het elektron zou daarmee in die zin "puntvormig" zijn als dat het alleen bij één van zijn golfmaxima geabsorbeerd kan worden. En het zou alleen daar geabsorbeerd kunnen worden waar zijn golflengte met de golflengte van de vrije baan van een ander atoom b.v. van een meetapparaat overeenstemt. Zijn rest wordt dan mee om de nieuwe kern "gewikkeld", waarmee het elektron *in het voor ons waarneembare* geen diameter heeft. Ook het verschijnsel van apart door een dubbele spleet vliegende en desondanks een interferentiepatroon veroorzakende elektronen zou in deze richting kunnen wijzen

mogelijke stralingsgolf van 2 elektronen in dubbel bezette baan

Naar analogie van de door een eenheidscel van het Heilige der Heiligen opgeroepen ruimte zou een structuur denkbaar zijn *quasi* als matrixen in het computergeheugen door herhalingslussen tot stand gebracht worden:

aanmaken van een "scalairveld" met overal gelijke "energieniveau 1" in de programmeertaal c:

```
char scalairveld[100][100][100];
char regel, kolom, diepte;
for(regel = 0; regel < 100; ++regel)
    for(kolom = 0; kolom < 100; ++kolom)
        for(diepte = 0; diepte < 100; ++diepte) scalairveld[regel][kolom][diepte] = 1;
```

Bovengenoemde "punten" van stralingsgolven en -pakketten zouden zich hierin volgens kortste vrije banen verplaatsen zonder een cel over te kunnen slaan, want overslaan zou gelijk zijn aan het overwinnen van een niets. En met dit soort verplaatsing zou tijd met afstand (z. boven) en afstand met tijd en aantrekking en afstoting met vrije banen en reeds bezette banen verbonden zijn. Waar bij computerprogrammering van materiële werktuigen gebruik gemaakt wordt, moet men deze gedachtegang niet voor het werkelijke proces aanzien. Ze maakt echter duidelijk dat de fysicistische werkelijkheid zeer wel zou kunnen zijn als o.i. met de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen visueel is weergegeven. In ieder geval is ook een ontstaan van energie en materie zonder immateriële oorsprong door mysteries omgeven, als bijna noodzakelijkerwijs alleen van het materieel verklaarbare uitgaande wetenschappelijke verklaringen op een niets als haar oorsprong neer moesten komen. In een ondenkbaar onmetelijk eindeloos niets zou dan echter iets ontstaan om naar alle zijden in het niets te eindigen of zonder in zich teruglopende banen zich in eindeloze leegtes voort te zetten. Want wanneer de ontelbaar kleinste eenheden niet allen het grootste zijn:

anders dan in de davidsster de uiterste punten in werkelijkheid in het centrum van de ster in elkaar terugvloeien en zo cirkels vormen (z. 6e hfdst)

- zou vooraf een grenzeloze ruimte moeten bestaan. De vraag blijft reeds of zulk een ruimte een "niets" als eerste begin zou kunnen zijn.

Als gezegd bevindt de door spiegeling ontstane "ruimte" zich in werkelijkheid binnen de eenheidscel van het Heilige der Heiligen en vult deze precies op. Al deze kleinste "weerspiegelde" cellen met misschien de eenheid h zijn het grootste = "de eenheidscel zelf" en afmetingen strekken zich hiermee niet uit op een schaal van eindeloos klein tot eindeloos groot maar keren in zich terug:

als uiteengezet (z. 1e hfdst) zouden de buiken en dalen van stralingsgolven vanwege het stilstaan van klokken bij lichtsnelheid zich op dezelfde plaats moeten bevinden. Zou de quanteenheid h met één enkele cel verbonden zijn zo zou dan de minst intensieve golf of oergolf met het bezet-zijn->niet-bezet-zijn van één enkele cel zijn te identificeren, omdat $E = hf$. Ze zou dan bestaan uit het "aan-uit-knipperen" van één enkele aangeslagen of niet aangeslagen cel. De lengte van de golven zou dabei met de herhalingsfrequentie oftewel "met het aantal treinen op de rails van één enkele refreshbaan" en de amplitude of intensiteit van de golf met het aantal aangeslagen cellen oftewel "met het aantal treinen naast elkaar" in een dwars op de uitbreidingsrichting liggend vlak van doen hebben. Wat het "aan-uit-knipperen" van één enkele cel betreft worden golven met sinus-cosinusfuncties beschreven, waarbij 1e afleiding van de functie $\cos(x)$ slechts een omkering van de gra-

fiek en de 4e afleiding weer de gelijke functie $\cos(x)$ oplevert. Cosinusfuncties zijn complex in een functie e^{ix} uit te drukken welke het bezet-onbezet van een cel direct in plus-minus-vorm weergeeft. Het getal van de "natuurlijke logaritme" e staat voor de optelling van bepaalde eindeloos kleiner wordende eenheden met de limiet $\approx 2,718281$. Herhaalde differentiëring van deze functie $f(e^{ix})$ naar x levert steeds het gelijke getal e^{ix} op terwijl alleen van voorteken gewisseld wordt = " ie^{ix} , $-e^{ix}$, $-ie^{ix}$, e^{ix} ". En dat geldt voor iedere richting. Zou tijd met ruimte identiek zijn (z. boven) zo zou zich overeenkomstig de steeds gelijke toe- en afname van de reeks resultaten van deze functie de "aan-uit-golf" zich op dezelfde plaats eindeloos herhalen.

Vanwege de wiskundige aard van deze geslotenheid zou het probleem zowel van een materieel kleinste deeltjes als van een oneindig groot heelal opgelost zijn. Iedere cel als dezelfde oercel en hetzelfde uitbreidings- en terugkeerpunt zijnde is o.i. zelfs beter voorstelbaar dan een naar analogie van de oppervlakte van de aardbol in zich terugkrommende ruimte, als veel wetenschappers hiervan als van een waarschijnlijkheid uitgaan.

Naar zuiver materiële verklaring zou er ook steeds weer kleinere deeltjes in een miljardenvoudig kleinere orde van grootte dan de nu bekende bijna allen instabiele deeltjes moeten bestaan. Aantrekking en afstoting echter kunnen geen eigenschappen van niet verder deelbare deeltjes zijn, waar deze krachten op plus-min-structuren berusten (z. 6e hfdst). En zonder deze krachten kunnen "de ooit kleinste deeltjes" geen hogere samenhang vormen.

Bij wederzijdse vernietiging van materie en antimaterie blijven aan het einde niets dan fotonen, welke als één enkele golf op dezelfde plaats (z. boven) "deeltjes" zouden kunnen zijn:

als in deze richting misschien ook het Compton-effekt te verklaren zou zijn. Zie verder boven "golven als deeltjes zoals bij het oplopen van watergolven aan het strand"

Waar zij zonder massa en met de energie hf verbonden zijn, zouden zij met een oercel als kleinste bouwsteen met quanteenheden h aan de grens met het immateriële van doen kunnen hebben. Religieus gezien zou in ieder geval zijn te verwachten dat:

- zuivere leegte niet bestaat
- geen element zelfstandig voorkomt en zo ook atomen en stabiele atoomdeeltjes geen gesloten systemen maar "knopen" in de grote van één enkele oerbron uitgaande energielus zijn

Als door de relativiteitstheorie voorspeld kromt de ruimte zich, als een en ander erop wijst. Een onversneld deeltje echter zou geen kromme ruimtegeodeten kunnen volgen wanneer er geen ruimtestructuur of "mathematische projectieordening" zou zijn. Het zou ook vierdimensionaal in het wilde weg verder moeten vliegen. En een gebonden elektron zou niet eeuwig voort kunnen cirkelen wanneer het niet deel van een gesloten energielus zou zijn. Want alle zich versnellende en derhalve ook alle andere lichamen omcirkelende lichamen zenden energie uit en verliezen derhalve energie (z. 6e hfdst). Een gesloten energielus echter zou in een lege structuurloze ruimte niet kunnen bestaan.

Alle nucleonen resp. hun quarks kunnen begin van een refreshbaan met dezelfde eenheidscel in het middelpunt zijn, door een wiskundig "achter elkaar" = tijd = ruimte (z. boven) gescheiden. De alomvattende enkele refreshbaan zou zich dan in deze samenvallende middelpunten draaien zoals de enkele lijn van de davidsster in het midden van de ster zich naar telkens een volgende driehoekszijde draait (z. 6e hfdst):

gestileerd met slechts drie draaiingen van 60° weergegeven

Bestaat ruimte uit ruimtecellen en niet uit een niets zo zijn de eerste ruimteuitbreidingen van de eenheidscel alleen *in de vorm van een kluwen* mogelijk. Want wanneer er nog niets = "geen ruimte" is, kunnen nieuwe cellen alleen gesloten = "om reeds bestaanden heen" tot existentie komen. Vanwege de voortdurende "refresh" van de kluwencellen hebben dan nucleonen resp. hun quarks een wervelvorm welke zich totaan het elektron voortzet. Zoals gezegd zouden hierbij de nucleon- en lepton- en andere behoudswetten gevolg van een evenwicht per één enkele proton-elektron-paar zijn (z. boven - waterdruppel). Wanneer ook een elektron naar menselijke waarneming ver van het proton wegvliegt zo blijft toch zoals ook bij het uitwisselen van elektronen het elektron-proton-evenwicht "op dezelfde plaats" behouden. In deze voorstelling heeft de gravitatiekracht iets met de lus naar binnen en de dus

voortdurend ververste elektromagnetische uitstraling van de elektronen als "door andere elektronen verspeurde" kracht iets met dezelfde lus wederom naar buiten toe van doen.

De eerste letters van de woorden van het 1e vers van de bijbel vormen de woorden "Poort van het Zijn Gods" (z. inl) en met hen zou tegelijk van een goddelijke poort als in- en uitgang van alle energie sprake kunnen zijn. Het zijn van de wereld zou daarmee de instandhouding van data dankzij een doorbloedingslus zijn en hield zo ook het voortdurende zich-herinneren van een levende existentie in. Behoudswetten zouden dan in zoverre geldig zijn als dat al het uitgaande ook terug moet keren en tussendoor niets in het niets *kan* verdwijnen. Materie = "kracht" = "e/c²" zou daarom alleen door kracht kunnen bestaan, terwijl kracht een zuiver dynamische factor is. Met andere woorden zou materie bestaan dankzij het stromen van kracht door spanningsverschillen in de vorm van zuiver mathematische plus-min-verschillen tussen een immateriële oerbron en einddoel als slot- en hoeksteen van al het zijn (z. 6e hfdst).

Reeds bestaat er in zoverre een kringloop van kracht als dat onder de druk van de zwaartekracht vrij gekomen zonneënergie de elektronen van aardatmosfeer en aardoppervlakte aan massa doet toenemen. Deze elektronen absorberen energie *e* en daarmee massa $m = e/c^2$ en geven bij afkoeling deze massa weer in de vorm van straling af. Kracht wordt niet in de vorm van dezelfde fotonen uitgezonden en zo worden dankzij deze opname en afgave van energie de buitenste elektronen niet alleen door ionisatie en elektrisch geleidend vermogen van atomen onophoudelijk uitgewisseld. Minstens de tastbare zijde van materie is hiermee alles behalve een houvast en niets kan aldus de mens werkelijk bezitten:

de hebreeuwse taal kent niet de werkwoorden "hebben" en "bezitten"

Alles wordt op den duur door andere substantie = dynamische kracht gevormd. En wanneer elektronen wederom uitlopers van nucleonen-energielussen zijn (z. boven), zou het gehele atoom reeds spoedig uit niet dezelfde materie kunnen bestaan. Direct of indirect door kernvermelting en deforming in zwarte gaten in ieder geval wordt de materie voortdurend vernieuwd, terwijl reeds zo alle materie de voortdurend zich vernieuwende kracht van een alomvattende bloedsomloop zou moeten zijn. Van deze eeuwige "wedergeboorte" is de dauw een zichtbare vorm, terwijl water door opname van energie = "toename van materie" uit de zonnewarmte van vloeistof tot gas en door afgave van energie = materie weer tot dauw en wolken wordt. Volgens antieke voorstelling werd dan ook de dauw direct vanuit de hemel gegeven en in de thora wordt het materialiseren van de zuivere vormen = gedachte (z. 2e hfdst) door middel van het "bewateren door de damp van de aardbodem" (Gen. 2:6) beschreven:

ה	מ	ד	א	- (adama)	- aardbodem, de godsexistentie (z. 4e hfdst)
		ד	א	- (ed)	- damp, nevel (Gen. 2:6)

Ook deze twee woorden geven de existentie Gods als de poort van alle energie met het waterstofatoom als eerste daaruit geworden vaste materie weer. Het zinnebeeld is derhalve niet een willekeurige maar visualiseert aan de hand van reële verschijnselen de onlosmakelijke verbondenheid van de "vaste" dingen met de ongrijpbare wereld van het geestelijke. Overeenkomstig de huidige inzichten bestaat de "nuchtere werkelijkheid" slechts uit ongrijpbare krachten en daarom wordt de voorstelling van de thora van een met bezieling en leven verbonden universum door de wetenschap eerder bevestigd dan ontkracht:

ה	מ	ד	א	- (adama)	- aardbodem, de godsexistentie (z. 4e hfdst)
		ד	א	- (ed)	- damp, nevel (Gen. 2:6)
	מ	ד	א	- (adam)	- mens - "genomen van de aardbodem" (Gen. 2:7)
ה	מ	ד	א	- (admeh)	- ik gelijk/lijk op - דמה - gelijken (<i>piel</i>), א - preafformatief 1e p. sg.

de mens draagt naar hebreeuwse woordverwantschap de godsgelijkenis in zich omdat hij werd genomen van de existentiebodem van al het zijnde

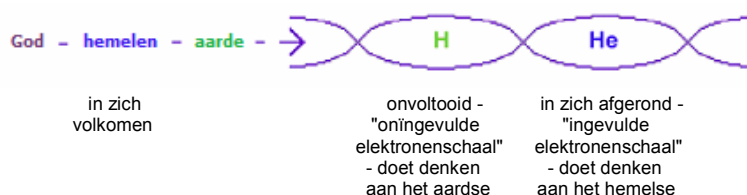
Tot de onlosmakelijke verbondenheid van het materiële met het immateriële in de thora = "de parallelliteit van de eerste drie scheppingsdagen van het immateriële met de volgende drie

scheppingsdagen van het materiële" (z. inl) zijn echter in de wetenschap vele aanknopingspunten te vinden. Zo berust de vastheid van stoffen op de eigenschap van atomen om in één of meerdere niet volledig bezette valentieëlektronenbanen elektronen te delen = "een verbinding aangaan" = "aarde". Atomen van edelgassen daarentegen stoten elkaar vanwege hun volledig bezette buitenste elektronenbanen bijna alleen af en vormen daarom gas = "lucht" = "hemel". En zo vermeldt de 1e rij van het periodiek systeem (z. boven) precies zoals het 1e vers van het 1e hoofdstuk van de bijbel:

hemelen	= "geest"	- de eerste drie scheppingsdagen zonder tijd
aarde	= "materie"	- de volgende drie scheppingsdagen met tijd

- slechts twee elementen, wiens eigenschappen in de volgende rijen precies zoals in de volgende verzen van het 1e hoofdstuk van de bijbel als het ware herhaald en ontleed worden. Daarbij doet het snel reagerende element waterstof als 1e element van de 1e rij aan "aarde" en het traag reagerende element helium als 2e element van de 1e rij aan "hemelen" denken. Want waterstof verbindt zich direct tot H₂ en reageert nog gemakkelijker met koolstof en andere atomen = "aardvorming". En helium gedraagt zich tegenovergesteld terwijl het gas eerst bij zeer lage temperaturen vloeibaar en ook dan dus slechts "half vast" wordt. En ook dan botst het niet met vaste materie maar omstreamt weerstandsloos voorwerpen. Bovendien vliegen zijn kernen in de vorm van alfastraling dwars door vaste materie, wat alles bijna aan het hemelse d.w.z. aan het immaterieel ongrijpbare doet denken. Helium is daarmee als het ware de omkering van waterstof en waterstof huist als 1e element en bouwsteen van alle andere elementen als het ware in het gebied van de "wateren boven het firmament" (z. boven). Als een op het strand oplopende golf (z. boven) ontstaat ze als eerste materialisering van de onzichtbare oerkrachten "op de grens tussen de 3e en de 4e scheppingsdag" (z. 2e hfdst):

1e vers van de bijbel en 1e rij van het periodiek systeem (*waterstof (H)* en *helium (He)*):

Als verklaard herhaalt zich deze indeling van de 1e rij van het periodiek systeem in haar overige rijen totaan de zwaarste elementen. Daarbij valt met iedere nieuwe rij quasi het aardse element in steeds meer elementen uiteen en sluit telkens slechts één edelgas deze rij. En zo wordt in de thora de wording van de aarde in steeds uitvoerigere herhalingen beschreven (z. 6e hfdst) terwijl hierbij het uniform geestelijke slot- en hoeksteen blijft.

DE FILOSOFIE

Er zijn drie voorstelbare vormen van het zijn:

ik
niet-ik
alomvattend zijn

Anders dan veel speculatieve filosofie betreffende deze vormen streeft vooral de kennistheoretische filosofie er naar om de realiteit van het zijn naar objectieve maatstaven te onderzoeken. Hierbij staat het bestuderen van het menselijke kenvermogen en waarnemen en denken centraal. In het algemeen zijn alle filosofen het erover eens dat:

- iets bestaat dat door de mens wordt waargenomen
- hieruit in het menselijke denken een voorstelling ontstaat

Bij het verklaren van de samenhang tussen het waargenomene en de voorstelling ervan worden o.a. volgende theorieën aangehangen:

- 1 de realiteit zoals door de mens ervaren is een product van het menselijke bewustzijn en kennen. De werkelijkheidsvoorstelling richt zich naar menselijke *ideeën* = **idealisme**
- 2 de voorstellingen zijn reflecties van het waargenomene. Begrippen worden uit de ervaring uitgekristalliseerd terwijl zo het denken een zuiver *materieel* mechanisme is = **materialisme**
- 3 er bestaat een "transcendentiaal primordiaal rijk" van ideeën. Als oorsprong van de waarneming en van het naar deze oerideeën ontstane waargenomene staat ze aan de basis van de herkenning. Universele begrippen zijn de *realiteit* van de materiële wereld = **realisme**
- 4 ieder van de vorige aannames gaat verder dan dat wat men kan weten. Men moet zich tot de feiten van de ervaring beperken = **positivisme**

In deze hier slechts ongedifferentieerd beschreven hoofdstromingen en in andere theorieën nu is of van een scheiding tussen geest en substantie sprake of de realiteit van één van beiden wordt ontkend. In het eerste geval leiden geest en substantie geheel of gedeeltelijk een eigen leven en in sommige theorieën is de wereld zelfs een schepping van de eigen wil omdat het waargenomene niet met de voorstelling samen zou hangen.

De argumentaties zijn vaag logisch onderbouwd terwijl nochtans de theses van de meeste stromingen elkaar flagrant weerspreken. En dat reeds zou het vermoeden kunnen doen rijzen dat zowel materiële als geestelijke aspecten delen en wel niet van elkaar te scheiden delen van de realiteit zijn. Zo kent het materialisme alleen de materie realiteit toe en beschouwt het spiritualisme de geest als enige werkelijkheid en proberen andere stromingen de realiteit over geest en materie te verdelen, terwijl overeenkomstig de talloze strijdschriften zoals inzake denkvormen contra de eigenschappen van objecten en zoals inzake ideeën contra de vormen van materie steeds weer de weerleggingen ten gunste van of geest of materie met weerleggingen ten gunste van de andere te pareren zijn. Het is zoals mieren langs een ring lopen en voor hen daarbij iedere punt evenzo terecht voorwaarts als achterwaarts te lokaliseren zijn. Niet terecht zouden dan sommigen van hen alleen de kortste afstand tussen punten en waarnemers voor de realiteit kunnen aanzien. De vergelijking doet eveneens vermoeden dat geest en materie weliswaar twee te *onderscheiden* echter *niet te scheiden* verschijningsvormen van één en dezelfde werkelijkheid zijn. Want enerzijds blijft bij een zuiver materialistische beschouwing van het menselijke bewustzijn toch ergens het probleem hoe dan zintuiglijke prik-

kels zuiver mechanisch van ongeïnterpreteerde leveloosheid tot geïnterpreteerde levendigheid zouden moeten worden. Hoe getrouw de door de zintuigen overgebrachte werkelijkheidsweerspiegeling ook moge zijn, zou daarbij zoals bij nabootsing van de werkelijkheid d.m.v. computers en robots het beleven vreemd moeten blijven. En anderzijds is er bij een zuiver geestelijke beschouwing van het menselijke bewustzijn het probleem dat zonder materie iedere vorm en daarmee iedere voorstelling ondenkbaar wordt.

De splitsing tussen substantie en geest ontstond misschien, omdat voor de hand ligt al het schijnbaar boven de materie uit denkbare als alleen behorend tot het domein van de geest te beschouwen. Met begrippen en ideeën en algemene vormen schijnt de geest onafhankelijk van de materie en menigeen zelfs vormer van het materiële te zijn. Stelt men zich immers eerst de dingen voor en vormt hen dan naar zijn ideeën en voorgestelde vormen! Begrippen (z. onder) en ideeën en zich voorgestelde vormen zijn echter zelf product van een derde factor. Want zoals bij de computer vormen middels berekeningen op het beeldscherm gereproduceerd worden, zo kan de geest slechts middels berekeningen van materiële hersencellen vormen voortbrengen of reproduceren. Deze bij de computer door mensen tot stand te brengen berekeningen wijzen op een niet alleen mechanisch = materieel en intelligent = geestelijk vormende maar op een *willend* mechanisch en intelligent vormende factor.

Wil men de idee van de materie scheiden zo zou het zelfstandige "transcendentale primordiale rijk" van het realisme moeten bestaan (z. boven). Dat zou er echter mee zijn te vergelijken dat alle op de beeldschermen van computers herkenbaarheden voortbrengende software uit zichzelf zonder hand van mensen zou ontstaan. Ook materie op zich echter is geen aanleiding tot zelfreflectie toe te kennen. Reeds bedient geest zich van denkmechanismen welke materieel substantieel gedachte vormen verwerken. Zonder sturing van de wil echter kunnen niet meer dan willekeurige beelden ontstaan, als reeds 's-nachts in de droom willekeur en vaak kort voor het inslapen gedachtechaos heerst. Bij de computer is er de materie van de hardware en het intellect = "geest" van de software en bestaan diens berekeningen uit de vastgelegde *wil* van de programmeur. En vanwege het laatste is de aanname van de thora niet irrealistisch dat een *bezieling* als genoemde derde factor erbij hoort. Zij namelijk wordt direct vanaf het 1e vers samen met geest en materie als een niet te scheiden eenheid weergegeven, als dit vers ook op volgende wijze gelezen kan worden (z. 2e hfdst):

in het begin van het scheppen (waren) God met de hemelen en met de aarde

in het begin van het scheppen waren een bezielend wezen met de ideeën en met de materie

Vanaf haar eerste vers behoort aldus volgens de thora tot de hemelen = geest = intellect en de aarde = materie het voormaterieel levendige element van een willende existentie, anders dan eerst laat bij de filosofische strijd tussen abstraktheden en tastbaarheden en tussen begripsmatigheden en materiële verzamelingen zij als derde factor binnen het gezichtsveld raakte. Schijnbaar misten ook sommige filosofen iets, waar als *bezielde individu* men over de aspecten van de materie en de ervaringsindrukken discussieert. Aldus ontdekten de fenomenologie en existentialisme van de 20e eeuw het **wezen** van de mens, wat echter volgens het eerste hoofdstuk van de thora naar het beeld en de gelijkenis van het zoëven aangehaalde in het eerste vers van dit hoofdstuk genoemde oerzijn is.

Het idee van een alles verbindende factor en wel anders dan bij het bovengenoemde slechts theoretisch levenloze rijk van ideeën het idee van een bezielende factor d.w.z. van een willend bewustzijn als drijfveer zowel tot vorming als tot herkenning van al het zijnde is menig filosoof niet zeer lief. Want waar materiële aspecten wetenschappelijk zijn te vatten en geestelijke aspecten in het algemeen goed zijn te omschrijven, staan een bezielend wezen en meer nog een persoonlijke wil onder de verdenking van willekeur. Dat naar wetenschappelijke maatstaven zij zich misschien niet willen schikken betekent echter niet dat hen aan te nemen speculatiever zou zijn dan van andere oorzaken van het zijn uit te gaan. Niets is tenslotte bewijsbaar en het bestaan van a-priori-kennis is geen uitgemaakte zaak (z. onder). Ja zelfs de axioma's van de wiskunde berusten op ervaring. En zo is met het oog op het laatste wetenschappelijk zeer wel te verantwoorden om in de filosofie ook in deze kwestie de ervaring mee

te laten spelen. Want de ervaring geeft iedere aanleiding om de aanname van een bezielende oerexistentie niet bijvoorbeeld af te wijzen:

- 1 de mens kan zichzelf denken en ervaren en meer dan alleen terugziend overzien, welke verder dan alleen de materiële existentie gaande eigenschap men geest kan noemen. Daar komt echt nog bij zijn wezen = zijn in het gebied van de vrije wil existierende intentie, terwijl menige beslissing om naar recht en liefde te handelen niet meer vanuit alleen materieel causale gronden en geestelijke te berekenen voordelen te verklaren is

enerzijds is in deze tijd wel duidelijk geworden dat het denk- en voorstellingsvermogen en al het ervaren en ondervinden vergaand met mechanische en chemische processen is verbonden (z. onder). Anderzijds echter is in dit tijdperk van robotten en computers duidelijk geworden dat de menselijke ziel met hen niet is na te bootsen. Ook een videoweerspiegeling van de werkelijkheid bestaat puur uit data, welke eerst in de belevingswereld van een bezielde mens betekenis verkrijgen

- 2 de mens heeft niet zichzelf geschapen, hoe men ook zijn ontstaan wil verklaren. En zo kan dit zijn en bewustzijn op een soortgelijk zijn als haar oorsprong wijzen, als getuige zijn taal de Hebreeër hiervan uitging:

ה י ה	- haja	- zijn
א ל ה י ם	- Elohiem	- God de Zijnden (pl) - 1e hoofdnaam Gods (z. 1e hfdst)
י ה ו ה	- Jahwe	- die is en was en zal zijn - 2e hoofdnaam Gods, verbuigingen van הוה en היה = zijn (z. 1e hfdst.)
א ה י ה	- eje	- "ik ben" - 3e hoofdnaam Gods (Ex. 3:14)

voorstellingen bestaan in de hersenen uit de ontlede data van materiële werkelijkheden. Ze worden tot een werkelijkheidsvoorstelling gereconstrueerd d.m.v. de hersendelen, welke ook de directe prikkels van de zintuigen = "eveneens data" tot een werkelijkheidsvoorstelling verwerken. Waarnemingen en voorstellingen van materiële werkelijkheden en ook werkingen van hersenen zoals dromen en hallucineren bestaan hiermee uit materiële data welke "begrepen gereconstrueerd moeten worden". Want de hersenen maken alleen door de wil aangestuurde berekeningen d.m.v. uit de directe zintuiglijke prikkels gewonnen data (z. onder) en bij het dromen en hallucineren maken zij op dezelfde wijze dezelfde berekeningen uit de ooit uit zintuiglijke prikkels gewonnen en gecodeerd opgeslagen data. Het materiële deel van deze processen is te begrijpen terwijl echter het begrijpen van de berekeningen zelf onbegrijpelijk blijft. Reeds zijn de data van afzonderlijke zintuigen afkomstig en kunnen per zintuig geen weerspiegeling van de werkelijkheid opleveren. Aan het aansturende begrijpen moet derhalve eerder een zielsmatige immateriële voorfase ten grondslag liggen dan dat dit begrijpen het denken en de materie zelf is toe te schrijven

- 3 zonder een overkoepelend bewust willen is de herkenning van en de communicatie met de wereld rondom slecht te begrijpen. Want zoals eveneens aan de hand van de moderne computertechniek duidelijk kan zijn, moet er tot weergave van de ingevoerde data een in overeenstemming met de voorstelling van de gebruiker zijnde programmering zijn. Niet de data zelf bevatten deze overeenstemming, want zij zijn zeer wel in een willekeurige voorstelling van de programmeur te vertolken. Waar de meeste programmeurs en gebruikers elkaar niet kennen moet een hogere voorstellingswereld aan de overeenstemming tussen de wil van beide groepen ten grondslag liggen

Zoals bij de computer bestaan voor de voorstelling slechts data van levenloze zintuiglijke prikkels en signaalregistreringen. Het zou bij alleen *wezenloos* willekeurige prikkels moeten blijven wanneer er niet de *wil* was om hen tot vormen met een betekenis te ordenen. In de computertechniek vormt niet een of andere mechanische drijfveer van de computer maar de in het programma vastgelegde wil van de programmeur de voorstellingen op het beeldscherm. En zo sturen niet de hersenen de mens, als in dit tijdperk van toenemende oppervlakkigheid men met experimenten tracht te bewijzen:

volgens bepaalde experimenten zouden de hersenen reeds beslist hebben voordat de mens besluit en dat kan zijn. Een noodzakelijke mate aan automatisering ziet men hierbij echter te graag voor de "feitelijke willoosheid" en daarmee voor de "feitelijke ontoerekeningsvatbaarheid" van de mens aan. Want de mens kan de automatische en op vroegere wilsbeschikkingen berustende reflexen van de hersenen doorbreken waar zij niet meer passen en draagt derhalve de volledige verantwoordelijkheid voor zijn daden

- maar de wil van de mens noopt de hersenen om de tot een wereldbeeld leidende berekeningen te maken. Filosofisch te verantwoorden zou derhalve de opvatting van de thora zijn dat substantie en geest de bezieling van een hogere existentie gehoorzamen:

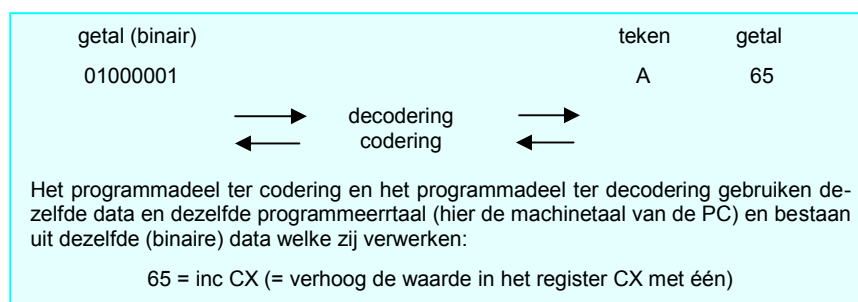
reeds de interpretatie van een bepaalde golflengte van het licht als rood of blauw en het ervaren van molecuulverbindingen als zoet of zuur doet meer dan alleen materieel en geestelijk objectieve beoordelingen van de substantie op zich zoals "groter" en "kleiner" vermoeden. Een niet zuiver objectief te verklaren **wezen** van kleuren en smaken en reuken en klanken wordt toegevoegd. Het 1e vers van de bijbel vermeldt de gods-existentie als 1e deel van de voor alle begin zijnde eenheid "God en hemelen en aarde". Materie = aarde kan zonder vormen = hemelen niet bestaan en vormen kunnen zonder materie niet zijn. Beiden echter bestaan uit hetzelfde dynamische stromen van kracht (z. 3e hfdst) welke het leven als geheel kenmerkt. En deze "levendigheid" zou men zeer wel "bezieling" en "niet-ding" en "niet-enkel-causaal-willoos-denken" of in woorden van de thora "God" kunnen noemen. Omdat in principe materie niet de bron van haar eigen energie kan zijn, zou bezieling van immateriële aard moeten zijn. Zonder kracht als voorfase tot de materie en zonder intellect als geestelijke aspekt tot de vormen van de materie echter is eveneens de bezieling ondenkbaar. Volgens de thora waren aan het begin van het scheppen *en* de bezieling Gods = de willende God *en* de geest Gods = hemelen *en* de materie Gods = aarde als ondeelbare eenheid daar.

Daardoor eerst en niet door een abstrakt levenloos rijk van ideeën (z. boven) zouden programmeurs en gebruikers en mens en medemens niet anders dan de dieren met elkaar kunnen communiceren en zich in één enkele wereld met elkaar terecht kunnen vinden.

Vanuit de computer is te onderkennen:

dat niet alleen er een substantie in de vorm van data zoals loonbelastingtabellen maar ook geest in de vorm van de geprogrammeerde intelligentie = software ter vertolking van deze data zoals tot verrekening van lonen moet zijn

dat deze substantie van data en deze geest in de vorm van de vertolking één zijn, waar zij uit dezelfde getallen bestaan:

Op gelijksoortige wijze zou er een hogere eenheid ter communicatie tussen de levende wezens moeten bestaan. Data en vertolking in de computer komen echter voort uit en verkrijgen eerst betekenis in de voorstellingswereld van een bezield mens. Want de computer is weliswaar de "geest" als het intellectuele deel in te programmeren terwijl de bezieling achterwege moet blijven. Mag ook ten gevolge van de ingeprogrammeerde wil van de programmeur lijken als zou de computer kunnen willen en beslissen, zo is de onbeperkte veelzijdigheid van de werkelijkheid in hem niet in te voeren. Het schijnbare willen en beslissen is beperkt tot het venster van de vastgelegde wil van de programmeur en op nieuwe verschijnselen en gebeurtenissen kan hij anders dan een levend wezen = een bezield wezen niet reageren:

ook wanneer de weergave driedimensionaal i.p.v. tweedimensionaal en de werkelijkheid in haar onbeperkte veelzijdigheid de computer in te programmeren zou zijn, zo zou nochtans het apparaat zonder ziel en wil blijven. Ook artificiële intelligentie van zelf lerende schakelingen en software kan slechts tot mechanische resultaten leiden, want zelf lerende schakelingen kunnen de computer niet ervaringen zoals zin voor kleuren en reuken en klanken (z. boven) laat staan hogere gevoelens zoals beantwoorde of teleurgestelde liefde of geluk of rouw bijbrengen. Eerst wanneer men de schakelingen kan vervangen met levende cellen - als men probeert - zou leven zich toe kunnen voegen. Men gebruikt dan of levende cellen of bouwt hen na en raakt ook dan aan het reeds al helemaal niet leveloos zijn kunnende wezen van de materie. Want zoals uiteengezet (z. 3e hfdst) bestaat materie uit stromende kracht en is o.i. naar weergave van het Heilige der Heiligen in de thora (z. 2e hfdst) een bezield iets. Wanneer energie stroomt door het "ademen" van een immateriële existentie is de oerbron nooit te omzeilen. Met andere woorden zullen de wetmatigheden bij nagebouwd leven niet anders worden

Zoals echter een bezielend element als in de tijd begrepen voorfase eveneens ondenkbaar zou zijn, zo schijnt de ziel in de thora als "lichtwezen" en daarmee niet als een van materie

gescheiden iets voorgesteld te zijn. Want volgens het 2e hoofdstuk van de thora bestaat de ziel van de mens *niet in de tijd gezien* "eerst" in de vorm van "stof van de aarde" = "materie" en het "inblazen Gods" = "bezieling" (Gen. 2:7):

en vormde Jahwe Elohiem de mens(,) stof van de aardbodem en hij blies in zijn neus de adem van het leven en werd de mens tot een levende ziel

- terwijl *nogmaals niet in de tijd gezien* "daarna eerst" zijn vleselijke lichaam gevormd werd bij het scheiden van de mens in man en vrouw (Gen. 2:21/22). En "daarvoor" worden alle zielen die van de mensen mee inbegrepen vermeld in de planmatige ontleding van al het zijn van het 1e hoofdstuk (z. 2/3e hfdst) als "voor iedere begin":

de zeven scheppingsdagen zijn de ontleding van een "tijdloos zijn zonder eerst en dan" in een "eerst en dan" omwille van de mens, welke als tijdgebonden wezen alleen in een achter elkaar in de tijd kan denken (z. 2e/3e hfdst)

- daar zijnde. Als "alleen zich voorgesteld" aldus nog zuiver ideëel geestelijk wezen:

(Gen 1:27): **זכר ונקבה** **390**
mannelijk en vrouwelijk (de mens)

(Gen 1:1): **שמים** **390**
hemelen (= de ideële helft van de scheppingsplannen - z. 2e hfdst)

- en daarmee als licht van de 1e scheppingsdag:

(Gen 1:3): **יהי אור ויהי אור** **470**
er zij licht en er was licht (= de ideeën - z. 2e hfdst)

(Gen 1:26): **נעשה אדם** **470**
laat ons maken de mens

- wordt hij als eerste = 470 en als kroon van al het geschapene wordt hij op de 6e scheppingsdag als laatste = 470 vermeld. Met andere woorden is hij ideëel gevormd "onder de zeven zegels van de zeven scheppingsdagen", als op de 6e scheppingsdag wordt gezegd "laat ons maken de mens naar ons beeld en onze gelijkenis". Als eerste en laatste van de schepping draagt de mens volgens deze weergave het zegel van alle dingen in zich, als het ook als volgt in de hebreeuwse oertekst van de thora tot uitdrukking is gebracht (Gen. 2:7):

ג ו י ה 5 10 6 3	-	(gevijja)	lichaam, lijk	24
נ פ ש 300 80 50	-	(nepesch)	ziel, adem	430
				_____ +
ח ו ת ם 40 400 6 8	-	(chotam)	zegel	454
		(chotem)	ondergetekende	

- en (Gen. 2:7):

ח ו ת ם - **ו י פ ן** **ב א פ י ן** **נ ש מ ת** **ח י י ן**
 (chotam) = zegel en blies in zijn neus de adem van leven

←

Vanuit dit gezichtspunt gezien berust de tot communicatie in staat zijnde voorstelling van de dingen in de hersenen van mens en dier op het uniforme gevormd zijn van alle dingen en wezens onder de zegel van de wil van één enkel hoogste wezen. Niet is daarmee de voorstelling van de dingen in de hersenen van buiten de materie bestaande ideeën afkomstig, als zulk een scheiding van geest en materie en een onbezielde existentie van denkvormen ook nauwelijks zouden kunnen bestaan. En niet bestaat daarmee de voorstelling van de dingen in de hersenen uit "reflecties" van de materie, als immers zonder vormende en terug vormende gedachtes zintuiglijke prikkels willekeurig zijn (z. boven). Maar zowel het "aardse":

de substantie *ha'aretz* = "de aarde" is kracht en niet een levenloos iets

- als het "hemelse":

denken betekent "vorm geven" en alle vormgeving is naar opvatting van de thora deel van de goddelijke gedachten *has'sjamajiem* = "de hemelen". Want verkeerde "denkvormen" zijn door de "onder de zegel Gods gevormde mens" in vergelijking met het oorspronkelijke als verkeerd te onderkennen en bestaan daarmee dankzij het oorspronkelijke. Het denken is hierbij weer een door materie gedragen proces

- vertonen dan dezelfde onder hetzelfde zegel gevormde DNA, als dus (z. boven) ook het verwerkende "denken" van de computer = "de software" uit dezelfde data bestaat als welke ze verwerkt:

(PC): **D189** is het *getal 53641* en zoals opgeslagen (**89D1**) het *processorcommando mov cx,dx*. Ook bestaan "fundamentele denkattributen" zoals "waar" (TRUE) en "niet waar" (FALSE) uit zuiver materiële realiteiten. Nageprogrammeerde werkelijkheid zoals ter automatisering van treinbesturing kan duidelijk maken dat een van de ervaring onafhankelijke logica nauwelijks kan bestaan. Zo kunnen treinen of elkaar blokkeren d.w.z. kunnen zich op hetzelfde moment niet op dezelfde plaats bevinden, of elkaar niet blokkeren d.w.z. kunnen zich op verschillende momenten op dezelfde plaats bevinden. De realiteit wordt dan softwarematig erdoor nagebootst dat *reële* bitschakelingen of een elektronische weg blokkeren of vrij geven:

```
BOOL weg_is_bezet; // een met de variabele "weg_is_bezet" benoemde
// bitschakeling (BOOL), hier "gedeclareerd"

if(weg_is_bezet == TRUE) wacht(); // ("if" betekent "wanneer")
else ga_verder(); // ("else" betekent "anders")
```

In dit voorbeeld blokkeert het met de variabele "weg_is_bezet" gedeclareerde bit het doorrijden van de treinen zolang het gezet is d.w.z. "TRUE" d.w.z. één en niet nul is. Ook in de hersenen kan nauwelijks anders zijn dan dat bij beslissingen in het verkeer om verder te rijden of te stoppen neuronewegen geblokkeerd of vrij gegeven worden. Het idee van een van de ervaring onafhankelijke logica is nauwelijks overeind te houden des te meer men het elektrisch-mechanische wezen van de hersenen onderzoekt. Ook alleen uit de ervaring = "materieel" uitgekristalliseerde denkvormen echter zijn nauwelijks overeind te houden des te meer men zich van het op zich betekenisloze van zuivere bitschakelingen bewust wordt. Een en ander spreekt er voor dat eerst van geest en materie en de bezieling van een willend schepsel uitgaande het volledige wezen van het zijn in eerste beginselen is te begrijpen

Voor een verdere vergelijking tussen de filosofie en de thora moet hier eerst een andere wijd-verbrede misinterpretatie van het eerste hoofdstuk van de bijbel uit de weg worden geruimd. Als uiteengezet (z. boven) is in de thora de mens van de 6e scheppingsdag de zowel mannelijk als vrouwelijk zijnde eenheidsmens van voor zijn komen in een vleselijk lichaam (Gen. 1:27):

en schiep de Eeuwige de mens in zijn beeld, in het beeld van de Eeuwige schiep hij hem (sg), mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen (pl)

Alle mensen staan daar nog zuiver ideëel echter naar hun volledige persoonlijkheid en wezenlijkheid en hiermee feitelijk reeds als realiteit God voor ogen. In het d.m.v. de goddelijke naam **יהוה** = "Jahwe" als "nietje" met het 1e hoofdstuk van de bijbel verbonden en zo niet "een andere scheppingsgeschiedenis" zijnde 2e hoofdstuk van de bijbel (z. 2e hfdst) wordt "dan" (z. boven) de wording van deze nog zuiver in gedachte bestaande eenheidsmens tot de vleselijke mens beschreven. Eerst wordt het ontstaan van zijn ziel uit materie op een ander energieniveau (z. 3e hfdst) beschreven, welk "lichtwezen" (z. boven) het weten omtrent liefde en liefde-loosheid in de vorm van het "weten omtrent de boom des levens en de boom der kennis van goed en kwaad" als DNA in zich heeft meegekregen (z. onder). Waar deze ziel nog steeds zoals de engelen mannelijk en vrouwelijk tegelijk is, wordt "dan" zij in de "diepe slaap van dit leven" gescheiden in man en vrouw (Gen. 2:21):

en liet vallen Jahwe Elohiem een diepe slaap (= dit leven) op de mens en hij sliep in en hij nam één van zijn zijden en versloot (met) vlees (= met een vleselijk lichaam) onder (= in dit leven)

Want het hebreeuwse woord *tse/a* betekent in thora en thenach nooit "rib" maar altijd "zijde":

het woord *tse/a* komt in de bijbel alleen in de zin van "zijde" en "zijkamer" en lambrisering" = "zijde van hout" en nooit in de zin van een "rib" voor. Als werkwoord betekent het woord *tsala* "zich naar één zijde neigen" en derhalve ook "hinken" (Gen. 32:31)

- en *adam* betekent "mens". Aldus nam God niet "een rib uit de man" maar "de ene zijde of helft van de mannelijk en vrouwelijk zijnde mens" om daaruit de vrouw te laten ontstaan. Ui-

teraard ontstond hierbij de man "uit de andere helft" terwijl "God met vlees van onderen toesloot" (Gen. 2:21). Want in het vlees = "in het materiële" kan de in het geestelijke tegelijk man en vrouw zijnde mens alleen als man of als vrouw bestaan en met de diepe slaap is aldus het vleeselijk aardse leven benoemd. Van deze staat namelijk niet geschreven dat daaruit de mens weer ontwaakte. En overeenkomstig het aan deze scheiding in man en vrouw voorafgaande "benoemen van de dieren" (Gen. 2:19):

en vormde Jahwe Elohiem van de aardbodem al het gedierte van het veld en al het gevogelte van de hemelen en hij bracht tot de mens ... en noemde de mens de namen tot al het vee ... maar voor de mens niet hij vond de hulp hem tegenovergesteld ... en bouwde God de vrouw uit zijn zijde (uit de zijde van de mens, niet uit de rib van de man) ... en hij bracht de vrouw tot de mens*

* "vee" staat in de thora in de ruimste zin voor de materiële "dierlijke" zijde van al het zijnde = "al het dingachtige inclusief het dierlijke en het menselijke lichaam"

- voltrekt zich deze scheiding d.m.v. het niet door toevallen maar door de hand Gods geleide evolutieproces d.w.z. door middel van een vanaf de eerste levensvormen successief proces = "en hij bracht de vrouw tot de mens" (Gen. 2:22).

In filosofisch opzicht nu is belangrijk, niet om de fantasievertaling van de "uit een rib van de man gemaakte vrouw" te ontcrachten maar het wezen van de herkenning aan de hand van bovengenoemde voorstelling van het ontstaan van de mens in de thora te bestuderen. Want het herkennen zou dan vanaf de vroegste leefwezens = "het benoemen van de dieren" plaatsgevonden hebben tot "de man zijn vrouw herkende" (Gen. 4:1):

en de man (her)kende Eva zijn vrouw

Want einddoel is volgens de thora = "leer" en "onderzoeking" de in een liefdevolle instelling zijn hoogtepunt vindende geestelijke ontwikkeling. De mens zal niet alleen *zijn* = "potentieel" maar ook *worden* naar het beeld en de gelijkenis Gods. Hij zal namelijk als kroon van de schepping "vanaf de vroegste leefwezens" de weg van de volledige werkelijkheid gaan = "alle dingen benoemen" om zo tot herkennen van de eigen ik = "en herkende Adam Eva zijn vrouw" (Gen. 4:1) te komen. Want laatste "brengen van de vrouw tot de mens" (Gen. 2:22) is volgens de getalwaarden identiek met het herkennen van God en de schepping Gods (z. boven):

(Gen. 1:27): זכר ונקבה 390
mannelijk en vrouwelijk (de mens)

(Gen. 1:1): שמים 390
hemelen (= de ideële helft van de scheppingsplannen - z. 2e hfdst)

Anders gezegd kan alleen begrip van God en zijn schepping *tot begrip van de eigen ik* leiden, waar al het zijnde zowel het wezen Gods weerspiegelt als in de *geestelijk* mannelijk en vrouwelijk zijnde mens is samengevat. Aldus zal de mensheid als geheel en de mens als individu vanaf de eerste primitieve leefwezens door de tijden heen *evoluëren* tot God en zijn schepping = "de werkelijkheid" herkennen kundende wezens. Uiteraard leidt het volledige herkennen en niet langer miskennen van de eigen geestelijk zowel mannelijk als vrouwelijk zijnde wezen tot het volledige herkennen en niet langer miskennen van de man door de vrouw en tot het volledige herkennen en niet langer miskennen van de vrouw door de man = "en herkende de man zijn vrouw".

Bij dit proces nu ontstond de materieel als man of als vrouw bestaande mens in miljarden jaren als hulp "tegenover elkaar" (Gen. 2:18), als al het materiële in de vorm van pool en tegenpool existeert:

en sprak Jahwe Elohiem ... ik zal maken voor hem een hulp zoals tegenovergesteld aan hem

Niet ontstond aldus de vrouw als hulp uit de man voor de man maar vrouw *en man* ontstonden uit de eenheids*mens* als hulp *voor elkaar*. Overeenkomstig het "elkaar tegenover" vormen hierbij hun in velerlei opzicht tegenovergestelde eigenschappen tezamen eerst het oor-

spronkelijke in volledigheid terug, als ook eerst bij plus- en minpool stroom vloeit. Het herkennen van de dingen is volgens deze voorstelling deel van het zich bewust worden van alle in de mens gelegde waarden naar welken ook de schepping werd geconcipeerd. En daarmee is het kennen noch een van de materie onafhankelijke werking van de menselijke geest noch een reflectie van de materie. Waar al het zijnde naar het beeld en de gelijkenis van eenzelfde oerexistentie gevormd is:

ontaarding is hierbij gevolg van de vrije wil van mensen en machten

- vangt het herkennen ook niet eerst bij de mens aan. Want mens *en dier* bestaan uit dezelfde materie als welke begrepen moet worden:

van de aardbodem = de godsexistentie *adama* (z. 3e hfdst) genomen (Gen. 2:7)

Onder leiding van de wil herkennen zij het wezen der dingen om hen heen *en omdat de denkattributen de causaliteit van alle materie volgen*. Zoals in de computer data en de hen verwerkende routines uit dezelfde getallen bestaan (z. boven) zo bestaan het denkmechanisme en zijn objecten uit dezelfde substantie en zijn aan dezelfde causaliteiten onderhevig. Mens en dier zijn derhalve vanuit de zichtbare schepping de gedachten van de onzichtbare grondlegger duidelijk en wel allen aanvankelijk op intuïtief directe wijze:

ook elektrische processen en daarmee de neuronen van menselijke en dierlijke hersenen kennen een na-elkaar en een naast-elkaar van elektrische schakelingen, als dientengevolge dieren niet anders dan mensen op materiële aspecten zoals ruimte en tijd reageren. Zo schatten beiden op soortgelijke wijze als boven beschreven (z. "nageprogrammeerde werkelijkheid") in of een gevaar te dichtbij komt of niet. Beiden zijn derhalve "ruimte" en "tijd" niet als denkvormen "a priori" toe te schrijven

- en de mens in tweede instantie op indirecte begripsmatige wijze. Want ***begrippen zijn niet van immateriële aard***:

begrippen bestaan uit per geval één of enkele willekeurig en wisselend uitgekozen objecten of gebeurtenissen, welke materieel voorgesteld in materiële hersencellen tot zinnebeeld voor alle objecten of gebeurtenissen met bepaalde identieke aspecten worden genomen. Zelfs het begrip "begrip" zelf is een materiële voorstelling aan de hand van wisselend gedachte voorbeelden van dit materiële verbinden. Begrippen zoals "huis" vertegenwoordigen aldus geen boven de materie uitgaand surplus, maar zijn reproductie van een willekeurig samengestelde materiële werkelijkheid van geördende planken en stenen, gecompleteerd tot het begrip "huis" terwijl het erin-kunnen-wonen opnieuw in de vorm van willekeurige scènes materieel wordt voorgesteld

- als ***ook dieren de begrippen eigen zijn***:

zij herkennen voorwerpen en situaties aan de hand van eerdere voorwerpen en situaties, kunnen alleen de meeste verzamelingen niet behalve met ongearticuleerde klanken met de codes van de grote verscheidenheid van een woordschat en een dimensies nabootsende grammatica verbinden. Vanwege het laatste missen zij op enkele geniale exemplaren na de constructie tot hogere denkeenheden als oorzaak van de voornaamste verschillen tussen dieren en mensen

En hiermee is de naar symboliek begrepen voorstelling van de thora niet irreëel dat dieren deel van het "benoemen totaal het hoogste herkennen" van de mens op weg naar de alomvattende beeld en gelijkenis Gods zijn. Anders gezegd zijn zij een deel van de geestelijke evolutie, welke de aan het einde daaruit ontstane mens ook in de embryonale fase en in de eerste kinderjaren nogmaals doorloopt.

Einddoel van deze ontwikkeling is volgens de thora het ontstaan van een liefdevolle gezindheid:

(Gen. 4:1): ***en herkende de man zijn vrouw Eva ...*** (Gen. 5:3): ***en had Adam 130 jaren geleefd als hij een zoon verwekte (= de Seth waarmee de geestelijke lijn wordt voortgezet)***

- en daarmee van een vermogen om tussen liefde en liefdeloosheid te onderscheiden. En dit vermogen eerst doet de mens omtrent de geestelijke helft van de werkelijkheid weten, als liefde het alleen materiële niet meer gehoorzaamt (z. onder). Met haar derhalve en in haar kielzog met de vrije wil als niet zuiver causale dwang is een vingerwijzing m.b.t. de existentie van een immateriële oorsprong van al het zijn gegeven.

Gaat men van alleen geest en materie en daarmee van alleen logische en causale wetmatigheden uit, zo zijn goed en kwaad of objectief of anders zo verantwoord mogelijk vast te stellen. Veel filosofen gaven zich dan ook alle moeite om beiden puur intellectueel te herkennen, meestal vast te stellen wat een ieder recht doet en wat niemand benadeelt. Juist op dit gebied echter zijn de aangelegde maatstaven steeds de meest verschillende, waar bijna iedere mens andere ideeën betreffende "goed en te bevorderen" en "slecht en te bestraffen" heeft. Nauwelijks derhalve zou hier een zuiver intellectuele objectieve of zelfs algemeen onderschreven methodiek kunnen bestaan, waar reeds goed en kwaad in verschillende situaties er verschillend uitzien. Alleen in theorie en naar de wensdroom van velen derhalve zou er een werkzame ethiek kunnen zijn om "de ander goeds te doen en geen leed toe te voegen opdat de eigen persoon op gelijke wijze behandeld moge worden". En daarbij ontbreekt bij dit afwezen van goed en kwaad de gevoelsmatige zijde, welke tot zulk een "voor-wat-hoort-wat-berekeningen" er niet hoeft te zijn. Opnieuw doorbreekt alleen het fenomeen van de liefde de labyrinten zonder uitweg van enkel causale goed-kwaad-overwegingen, want zij gaat verder waar eigen voordelen ophouden. Zij verlangt ook nog gerechtigheid en hulpverlening waar op tegenprestatie men niet meer kan rekenen. Ja op haar eerst is een blijvend gelukkig samenzijn te funderen omdat juist zij verder gaat dan tot alleen het materieel berekenbare echter ook steeds materieel vergankelijke. En zo zou de in iedere tijd door talloze mensen bewezen onzelfzuchtige liefde aanwijzing moeten zijn dat ook op het gebied van ethiek met een immaterieel zielsmatig iets rekening is te houden. Anders derhalve dan in de filosofie en ethiek zowel de ziel als de liefde nooit een grote rol speelden, zijn beiden hoofdthema van de thora. Reeds zijn zij anders dan mag voorkomen het alles beheersende thema bij het offeren van dieren = "offeren van het dierlijke". Want het bloed d.w.z. "de ziel in het bloed" (Deut. 12:23) moest met het altaar Gods worden verenigd:

het bloed werd aan de hoornen van het altaar gestreken en rondom het altaar gesprenkeld. Niet offerde men dieren om het eigen leven los te kopen, maar men bracht de eerstgeboorte *bechor* = 222 terug tot de God van de aleph = 111 (z. 1e hfdst). De eerstgeboorte is de mens zelf en zo werd symbolisch de terugkeer van de mens uit de dualistisch versplinterde wereld = 222 tot de eenheid Gods = 111 tot uitdrukking gebracht = 222 : 111 = 2 : 1. Het werkwoord *karav* met de betekenis "naderbij komen" is dan ook stamwoord van het woord voor offer *korban*. *Het offer* bestaat hiermee in de zin van de thora eruit dat de mens tot God en de medemens nadert i.p.v. zichzelf achter te houden. Het eerste in haar vermelde offer is derhalve het negatief beoordeelde van de Kaïn welke alleen van de opbrengsten van zijn werk oftewel "van zijn vruchten" (Gen. 4:3) bracht. En het direct erop vermelde en positief beoordeelde tweede offer is dat van zijn broeder Abel, welke de eerstgeboorte en daarmee zichzelf en "wel van het vette" (Gen. 4:4) = "zichzelf volledig" bracht. Kaïn deed aldus zoals velen in het huwelijk de partner met geschenken = "van hun vruchten" tevreden trachten te stellen i.p.v. zichzelf = "de eerstgeboorte" te geven

- d.w.z. de mens had zichzelf te brengen. Hij zal de eigen grootheid en heerschappij loslaten en God en medeschepselen toegewijd zijn. Eerst zo kan hij met anderen meevoelend *per ieder afzonderlijke geval weten wat goed of slecht is*. Volgens de thora behoort tot geest en materie de ziel van het willende schepsel, welke met causaal berekenbare ethiek niet is in te vangen. Waar er vanaf het begin de goddelijke drie (z. boven):

aarde	-	materie
hemelen	-	geest, verstand
God	-	het bezielde gevoelsmatig willende wezen

- zijn, zal de mens lichamelijk en intellectueel en zielsmatig = "volkomen" = "met het vette" tot God naderen (o.a. Gen. 4:4, Ex. 29:13). Niet zal hij het materiële afzweren = "het gehele offer verbranden" maar zijn ziel zal niet in alleen het materiële en alleen het intellektuele verstikken. Hij zal ook in gevoelsmatige verbinding met de schepper en zijn schepselen leven:

leven betekent *beleven* en beleven is het vermogen om *gevoelsmatig* te vatten

- opdat hij zielsmatig niet verdorre.

Nog steeds wordt de filosofie vooral gekenmerkt door de splitsing van de Grieken, terwijl men of de tastbare wereld van de materie of de hogere wereld van de geest of beiden in verschillende aandelen voor realiteit of schijn houdt. In de thora zijn overeenkomstig de twee maal drie parallelle scheppingsdagen (z. inl) geest en materie de niet te scheiden linker en rechter helft van de *herkenbare* wereld en bestaat er "voor hen" d.w.z. aan de basis alhoewel niet te scheiden tezamen met hen een *niet kenbaar* ruimte- en tijdloos willen als drijfveer tot vorming van vormen = de "zaden" (z. 3e hfdst) = "het *geestelijke* programma tot de vorming van *materie*" (z. 3e hfdst). De willende bezieling leidt aldus volgens de thora zowel het intellect als de materie, anders dan met de erkenning van de existentie van de geest van veel filosofische richtingen nog steeds niet een voorcausale oorzaak tot de materie is verklaard. Want geest = "intellect" is een zonder leiding niets tot stand brengend *instrument*, evenals met computers en software zonder het aansturen van een willend wezen weinig zinvol tot stand gebracht wordt.

Ook de "wezensschouwing" van de fenomenologie raakt niet aan de bezieling als derde werkelijkheid voor zover zij de menselijke intenties in de zin van de eigenlijkheden van dat wat men meent en in de zin van de bewustzijnswerkelijkheden zelf voor deze aanziet. Want zij zijn slechts eindproducten van het willende voortbrengen en van het willende terug herkennen en bestaan uit eveneens materiële processen zoals uit materieel gedragen en gedeeltelijk geestelijk geïnterpreteerde belevenissen. De fenomenologie verloor dan ook aan betekenis. Want men zag in dat haar fenomenen niet iets anders dan de begrippen en materiële werkingen van de voorgaande theorieën zijn:

vanuit gezichtspunt van de thora zijn de intenties Gods aan de hand van de materiële werkelijkheid te herkennen, terwijl van het wezen Gods men zich geen voorstelling zal maken (Ex. 20:4). Aldus bestaat volgens deze opvatting nog iets voor de fenomenen van de fenomenologie, dat echter noch door het menselijke voorstellingsvermogen noch door het menselijke bewustzijn gevat kan worden. Dit iets is de onkenbare levendige oerexistentie zelf, welke willend alle vormen van de schepping voortbrengt en het geheel bezielt

Tot op heden domineert hiermee wederom een niet geslechte strijd tussen geest en materie de filosofie, terwijl de bijbelse voorstelling van een immateriële voorfase als basis van beiden noch ter sprake komt noch weersproken wordt. Het laatste zou echter een antwoord op veel van de filosofische probleemstellingen kunnen zijn. Zoals de fysica (z. 3e hfdst) laat de filosofie minstens ruimte voor de aanname van een immateriële oorsprong, waar beiden alleen voor haar poort halt moeten maken. Want nodigen de behoudswetten van de fysica weliswaar tot aanname van een voormateriële krachtbron uit en schreeuwt de niet bij te leggen strijd tussen substantie en geest als het ware om een derde aan deze twee verschijningsaspecten van de werkelijkheid ten grondslag liggende factor, zo kunnen beide wetenschappen desondanks niets bewijsbaars erover uitspreken. Zijn werkelijkheid ligt nu eenmaal voor de dimensies van ruimte en tijd en hiermee leidt iedere poging tot onwetenschappelijke speculaties. Zoals alle op zich onbewijsbare en nochtans niet te ontkennen axiomata echter zou de existentie van een voormaterieel wezen bijna als zulk een axioma moeten gelden.

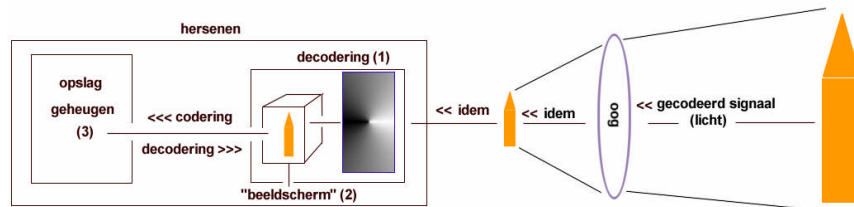
Wanneer een voormateriële bezieling zowel bron als doel van de materiële werkelijkheid is, staat "onderweg" geen deexistentie op zichzelf en zou ook geen menselijk bewustzijn gescheiden van de dingen kunnen bestaan. Twijfelachtig is derhalve of er een onderscheid tussen a priori en a posteriori-oordelen en tussen analytische en synthetische oordelen bestaat:

zo ontstaan ruimte- en tijdsvoorstelling waarschijnlijk terwijl tussen de aan twee ogen gekoppelde verschillende delen van de hersenen door hun *ruimtelijk* en daarmee *naar tijd* gescheiden-zijn een na-elkaar ontstaat. Ook het ruimtelijke stereoëffekt ontstaat immers door opname met ruimtelijk gescheiden microfoons. Tijd is een deel van de ruimte ($t = x/v$) en ruimte is een deel van de tijd ($x = tv$) en zoals alle "categorieën" worden beiden waarschijnlijk herkend d.m.v. berekeningen van causaal materieel verwerkende hersencellen. Ruimte- en tijdsvoorstelling berusten hiermee op de ervaring en niet op een van de ervaring onafhankelijk geestelijk combinatievermogen. Ook de dieren hebben tijds- en ruimtebesef en zo zou hooguit het herkennen van tijd en ruimte als fenomenen "a priori"-oordelen zijn. Ook met deze definitie echter valt het onderscheid tussen a priori en a posteriori weg, waar ieder oordeel op herkenningen berust. Deze liggen dan echter in het onkenbare en wel niet in een abstrakt levenloos en van de materiële realiteit gescheiden existierende onkenbaarheid maar wederom in een bezieling, welke het geheel en zo ook al het herkenbare willend voortgebracht

heeft. Dat wat tot vorming van ruimte en tijd aanleiding geeft, is in ieder geval niet met de producten ruimte en tijd te vereenzelvigen

Want het oordeel "2 plus 3 is 5" is ogenschijnlijk van de ervaring onafhankelijk en daarmee a priori. En omdat 5 niet uit de getallen 2 en 3 is af te leiden, zou het oordeel synthetisch zijn. De vraag nu is of het oordeel i.p.v. een oordeel te zijn niet eveneens uit een *waarneming* bestaat. Want nader beschouwd kan het alleen uit de optelling van enen bestaan en " $n + 1 = (n + 1)$ " is een waarnemingsfeit d.w.z. een axioma en niet een te onderbouwen oordeel. Al gauw bestaat echter de conclusie " $2 + 3 = 5$ " uit *het feit* dat 2 plus 3 steeds 5 is. Het verstand in ieder geval kan niet direct twee en drie tot een synthese bijtellen maar weet spoedig door de ervaring. Zoals vroeger kinderen het eerste rekenen met behulp van een telraam (abacus) leerden, zo wordt tenslotte gezien en worden niet meer enen oftewel telraamballen geteld. Basis voor dit zien en niet rekenen is dus het bijeenbrengen van enen op de puur causale mechanisch wijze als het ook in rekenmachines plaatsvindt. De enige basisthese " $n + 1 = \text{"één meer"}$ " blijft hierbij van de ervaring afhankelijk, als iedere klaarblijkelijkheid als onbewijsbaar bij het axioma eindigt. "*Één plus één is twee*" is *waar* omdat het *werkelijkheid en niet een te onderbouwen oordeel is*. Het rekenen met samengestelde getallen is op soortgelijke wijze tot ervaringen te herleiden. Omdat het verstand zoals bij de al gauw direct voorstelbare hoeveelheden van het voorbeeld op den duur weet en niet telkens opnieuw enen bijeen hoeft te tellen, kan zij ook direct rekenen. Zij combineert *ervaringskennis* terwijl de waarheid van de combinaties wederom op ervaring berust.

Iedere weg kent een begin en een einde als oorzaak van en drijfveer tot haar bestaan. Zo stroomt de wind tussen hoge en lage drukgebied en komt het product tussen producent en koper tot stand en is het kind voortbrengsel van man en vrouw. Alles bestaat in lusvorm, terwijl eerste begin en laatste einde van de alle lussen omvattende lus in het onkenbare moeten liggen. In deze hoofd lus zou ook het menselijke "bewustzijn" een verstrikte lus moeten zijn van het van buiten komende terug naar de buitenwereld, als opnieuw bij de computer alle processen tussen voorstellingen van buiten op weg naar voorstellingen naar buiten verlopen. Ook de hersenen zouden dan een rekeneenheid moeten zijn:

hoe de voorstelling precies ontstaat, is niet bekend. Minstens moet er een codering en decodering van de zintuiglijke prikkels zijn, omdat de indirect van de afzonderlijke zintuigen tot ons komende informatie eerst in de hersenen tot een uniforme werkelijkheidsweerspiegeling worden opgebouwd. Misschien functioneert bij de herkenning van de data de "sensorische kwab" (2) als "omgekeerd projectiescherm", terwijl echter ook dan een directe weerspiegeling zonder zielsmatige interpretatie zonder betekenis moet blijven. Niet onmogelijk is derhalve dat berekeningen van de hersenen tot directe herkenning in een voormaterieel zielsmatig gebied als ontstaansbodem ook van de terug herkende wereld leiden. De decodering van de data (1) vindt waarschijnlijk plaats in combinatie met andere reeds opgeslagen zintuiglijke prikkels zoals van de tastzin en met beelden vanuit andere gezichtspunten om de werkelijkheid "huis" terug te vormen. Wanneer geheugen (3) uit de opslag van de prikkels *per zintuig gescheiden* in het zintuig-gevoelige gebied bestaat, worden zij *als gecodeerde data* opgeslagen. Een direct zielsmatige herkenning van de berekeningen is dan des te waarschijnlijker

- welke de in codes van de zintuiglijke prikkels gecodeerde buitenwereld tot dezelfde alhoewel meestal vergaand vereenvoudigde berekeningen afleidt d.m.v. welke zij ontstond. Dezelfde berekeningen leiden dan tot ontstaan onder zielsmatige aansporing en tot herkenning van het ontstane onder zielsmatige aansporing, terwijl de geest Gods en op lager niveau de hersenen van de schepselen de berekeningen leveren om de zielsmatige drijfveren in materiële gestalten om te zetten en de materiële gestalten weer zielsmatig terug te herkennen. Codes en berekeningen in ieder geval zijn op zich lijk en zonder betekenis en zo zou er de uiterlijke drijfveer van de wil moeten zijn om hen voort te brengen en tot herkenning weer op te bouwen. Er moet een vormende stroom bestaan, zoals volgens de thora er de in het stromen van bloed huizende ziel is (Deut. 12:23):

want het bloed is de "ziel"

Volgens deze met de bloedsomloop gesymboliseerde voorstelling stromen van de de kernen omcirkelende elektronen (z. 2e hfdst) tot aan de bezieling van levende wezens krachten onder de aandrijving van een hoger willen in onderlussen. Volgens de thora existieren zo ook de zielen eerst d.w.z. "niet in de tijd gezien eerst" op de 6e dag zuiver in gedachte maar hiermee bij een Almachtige reeds reëel "alvorens" zij in het vlees gebracht werden (z. boven). Zoals dus als "eerst" zuiver goddelijke gedachte zij in het voormateriële huizen en hiermee naar goddelijke volledigheid mannelijk **en** vrouwelijk moeten zijn (Gen. 1:27), bevatten zij anders dan het eigen mannelijk **of** vrouwelijk zijnde lichaam de volledige realiteit. Vanwege deze ongeslachtelijkheid van de ziel kan de man de vrouw begrijpen en omgekeerd. De ziel is tot herkennen zonder uitzondering in staat, alhoewel het verstand naar voorstelling van de thora haar voormaterieel gebied niet vermag te doorgronden en men zich geen voorstelling van God zal maken. Eerst wanneer de ziel *nefesj* = 430 bij het lijk *gevijja* = 24 komt, ontstaat het zegel *chotam* = 430 + 24 = 454 (z. boven). Hiermee ontstaan de vormen van de naar deze getallenconstructie eveneens gevormde kracht zijnde en niet leveloos zijnde materie, terwijl omgekeerd de bedoelingen achter de vormen zielsmatig herkend worden. Al het aanzien is naar deze opvatting zegel van één enkel hoogste wezen, terwijl zo mens en dier de codes tot overeenstemmende weerspiegelingen van de werkelijkheid weer opbouwen en vele miljarden van uiteenlopendste leefwezens tezamen kunnen bestaan:

de overeenstemming tussen waarneming en werkelijkheid is onbewijsbaar omdat alles bij axiomata eindigt. Want alhoewel miljarden van leefwezens op dezelfde wijze op indrukken reageren, zou desondanks de voorstelling niet alleen een gedeeltelijke of vertrokken weergave van de werkelijkheid maar een fundamenteel ander iets dan de werkelijkheid kunnen zijn. Dat zou dan een scheiding tussen geest en materie inhouden omdat onafhankelijk van de materiële hersencellen een factor de zuiver causale werking van dezen transformeert of vervangt. Voor zulk een tweespalt echter is er niet alleen geen bewijs, maar in tegendeel kon nog nooit een van de materiële werkelijkheid onafhankelijke voorstellingsfactor omschreven worden:

zelfs sprookjes en getekende comics zijn creaties d.m.v. materiële voorstellingen waarbij slechts een deel van de werkelijkheid wordt weggelaten of vervormd. Zij werken dan ook als sprookjes en comics juist omdat het weglaten en vervormen als zodanig onderkend worden.

In het strafrecht van veel landen wordt waarschijnlijkheid als bewijs geaccepteerd wanneer meerdere gebeurtenissen in dezelfde richting wijzen. Waar nu vele miljarden leefwezens op dezelfde wijze op indrukken reageren, zouden voorstelling en realiteit eerder één moeten zijn dan dat zij twee verschillende werelden ontspruiten. Verschillen tussen ervaringswerelden zijn dan ook concrete oorzaken zoals verschillen tussen verschillend gevoelige zintuigen toe te schrijven (z. onder)

Natuurwetten zoals dat twee lichamen zich niet tegelijkertijd op dezelfde plaats kunnen bevinden, zijn programmeertechisch in gesloten bitschakelingen om te zetten (z. boven). Zulke codes zijn reeds zelf materieel product en derhalve niet met die van een voormaterieel domein te vereenzelvigen. Nochtans is aan de hand van dezen voorstelbaar te maken hoe zichtbaarheden uit coderingen zouden kunnen voortkomen. Van de bijbelse voorstelling van een "inblazen Gods" als oorzaak van het leven (Gen. 2:7) uitgaande zouden het aanzien en de wetmatigheden van de wereld de uitwerking van codes moeten zijn, welke de ziel kent:

zijn zij naar de wil Gods ontstaan en worden zij door de door hem "ingeblazen ziel" herkend, zo zou de tussenvorm niet het geschapene zelf maar de aanleidingen ertoe moeten zijn

En hiermee zou omgekeerd het beleven een niet van de materie te scheiden geestelijk proces moeten zijn:

de thora is de uitwerking van haar eerste twee leerpunten dat:

de mens van alle bomen zal eten (Gen. 2:16)

de mens niet van de boom van kennis van goed en kwaad en van de boom des levens zal nemen (Gen. 2:17)

De mens zal de aardse weg der ontwikkeling gaan omdat kennis = "geest" en ervaring = "materie" een niet te scheiden eenheid vormen. De boom des levens en de boom van kennis van goed en kwaad staan derhalve "in het midden van alle andere bomen" (Gen. 2:9) d.w.z.:

in het midden van iedere afzonderlijke boom van de bomen van de "bomentuin" zijn zij vervat (z. 5e hfdst).

Een mes kan dienen om anderen voedsel toe te bereiden en kan dienen om anderen om te brengen. Ieder ding draagt zijn zin als "boom des levens" en zijn toepassingsmogelijkheden als "boom der kennis" **in zijn midden** in zich en buiten de dingen is niets. De mens wordt derhalve "vanuit Eden gezonden" (Gen. 3:23) en zal niet kennis en eeuwig leven als twee van het woud des levens gescheiden bomen nastreven. Hij zal niet proberen om aan de ervaringen van het leven voorbij zich hen toe te eigenen, oftewel met bijbelse woorden

gezegd zal hij niet direct "*de hand naar hen uitstrekken*" (Gen. 3:22 = modern hebreuws voor "stelen"). Hij zal zich niet van het leven afzonderen om de boom van het eeuwige leven te bereiken. En hij zal niet de vele opdrachten van het leven verzuimen om kennis na te jagen. Men zal zich moeite geven d.w.z. "van alle bomen eten":

"eten" betekent hier "naar functionaliteit aanwenden" en niet "misbruiken"

- en zo de volledige weg des levens gaan. Want in het midden van iedere afzonderlijke boom zijn beide andere bomen vervat.

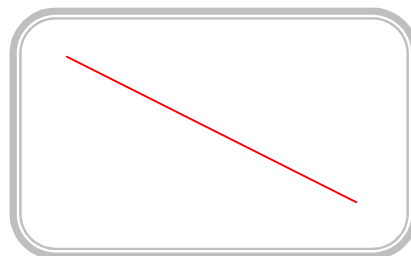
Materiële eigenschappen zoals impuls en verandering van impuls worden d.m.v. elektrische impulsen en krachten in materiële hersencellen verwerkt en d.m.v. zulken door het gehele lichaam ervaren. Tegelijk echter kunnen deze materiële processen niet de herkenning zelf inhouden, als soortgelijke inwerkingen op kunstmatige neuronen geen beleving voortbrengen. Hun vertolking zou zich derhalve bij dier en mens naar zielsmatig intuïtieve coderingen moeten voltrekken:

iedere zinnelijke prikkel wordt d.m.v. chemische processen in waarschijnlijk getalsmatig te ontleden data vertolkt, als het ook bij fotograferen gebeurt. Want een foto is de per punt geordende x-y-matrixoptekening van het licht zoals het op de plaats van de opname viel. De data hangen enerzijds volledig met de impulsen van de materie samen. Alhoewel deze samenhang bij zintuiglijke prikkels zoals reuk en smaak moeilijker is te herkennen, zijn ook zij gebaseerd op de vorm en sterkte van de elektronen. Zo geven in aromatische ringen uitgewaaierde = "mesomere" elektronengroepen grote golf lengtes af. De smaak is hiermee gebaseerd op reële materiële overdracht, zoals het prikkelen door aan de tong toegevoegde protonen als "zuur" en de zuiging van aan de tong onttrokken protonen als "flauw" wordt ondervonden. Ook wordt hard licht als "blauw" en zacht licht als "rood" geïnterpreteerd en de beweging van de moleculen wordt als "warmte" ondervonden. De functie van het de botsing met de materie registrerende zintuig berust op de sterkte van de impuls, waarom de ervaring zich van "leveloos koel" en "koud blauw" en "lauw flauw" en "warm rood" en "hete peper" totaan "verzegend heet" bij deformerende impuls overdracht op de huid uitstrekt. Zelfs gevoelens als vreugde en frustratie berusten op het versneld of geremd worden van de adem en van de bloedsomloop d.m.v. de hartslag en zijn hiermee een materiële afspiegeling van het voorspoedige verloop of gehinderd worden van materiële gebeurtenissen. Desondanks zijn deze data slechts materiële prikkels, waarom anderzijds de vertolking van deze getallen terug tot het oorspronkelijke in een immateriële voorfase van het herkennen zou moeten liggen

Is de materie uitdrukking van een voormateriële wil en bevat de ziel als deel van een voormateriële bezieling de gelijk gerichte wil en hiermee de gelijke voormateriële werkelijkheid, zo hoort al het a-priori het onkenbare en al het a-posteriori het *herkenbare* toe. Al het door de "niet te scheiden rechts en links geest en materie" herkende inclusief alle oordeelsvermogen is dan a-posteriori, terwijl in de ziel van mensen en dieren de basis van de werkelijkheid huist. Alhoewel deze basis doet herkennen, is zij niet identiek aan het herkende en moet zelfs zelf onkenbaar blijven. Reeds op de grens tussen de wil en de geestelijke codeachtige omzetting van het gewilde bevindt zich een "schemerachtig gebied":

onderscheid tussen een eenvoudige diagonale lijn op het beeldscherm (afb. rechts) en haar code in directe "machinetaal" van de PC (tekst links):

mov	ebx,200d	zpt: pusha	
mov	edx,100d	mov	edi,grafisch_adr
mov	ecx,400d	mov	eax,bytes_p_regel
ls: call	zpt	mul	edx
inc	ebx	add	edi,eax
inc	edx	mov	eax,bytes_p_punt
loop	ls	mul	ebx
		add	edi,eax
		mov	eax,kleur
		...	
		and	[edi],eax
		popa	
		retf	

De lijn rechts is alleen voor kenners aan de code links te herkennen. De code wederom bestaat uit "mnemonics" = "herinneringswoorden" voor de getallen, welke de uiteindelijke code vormen. Zo staat "mov ebx" voor een getal en staat "inc ebx" voor een getal, terwijl alleen deze uiteindelijke getallenreeks een gebruiker op programma-CD's krijgt. Deze getallenreeks is vooral vanwege de vele soorten van jumps = "sprongen" zoals hier naar "ls" en "zpt" ook door kenners slechts moeilijk nog met de lijn rechts te identificeren

Materie en geest zouden ook daarom een niet te scheiden eenheid moeten zijn omdat mens en dier gelijk ervaren. De eerste bezit hierbij o.a. *meer* geest omdat hij over meer "processor-eenheid" van materiële hersencellen en een dienovereenkomstig ontwikkeld spraakorgaan beschikt. Hiermee kan hij de weerspiegelingen vooral d.m.v. een hogere klanktaal en een tijd

met tijdvormen en ruimte met persoonsvormen nabeeldende grammatica naar hun vescheidenheid (z. boven) benoemen en zo de door de mens en door het dier herkende gelijkheden onder de variaties *dekkend* met "begrippen in zijn greep krijgen" en tot categorieën ordenen. Met dat alles is de mens tot zelfreflectie en tot overdenken van al het zijnde om zich heen in staat, terwijl zijn geest met de geest Gods over de wateren der tijden (z. 2e hfdst) heen en weer kan gaan" (Gen. 1:2):

ook dieren echter kunnen denken, wanneer het zich ook meestal tot directere materiële omstandigheden beperkt. Want veel handelingen van dieren worden waargenomen welke als passende oplossingen op eenmalig voorkomende situaties niet het instinkt zijn toe te schrijven

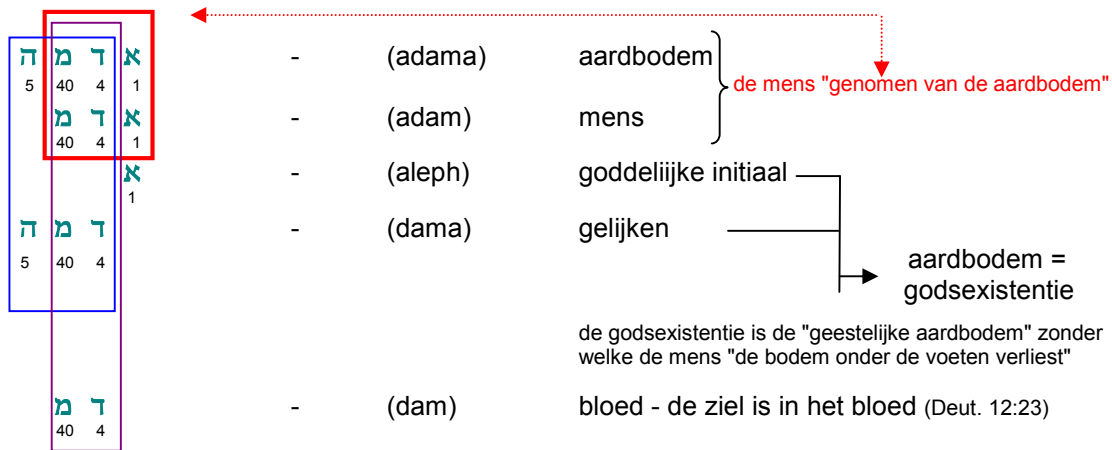
Weliswaar onderscheiden zich hierbij de afspiegelingen per leefwezen, dit echter omdat ieder wezen als deelexistentie bestaat. Anders dan bij een alomvattende schepper het geval zou kunnen zijn, is ieder wezen een individu. Hij is een van andere persoonlijkheden verschillende persoonlijkheid o.a. daardoor dat hij voor telkens andere prikkels gevoeliger is. En vooral op het niveau van de soorten bezitten wezens voor verschillende golfsoorten en golf lengtes gevoelige en verschillend gevoelige zintuigen, waarmee de afspiegeling weliswaar een in telkens andere bereiken "grofkorrelige" en desondanks met de werkelijkheid volledig samenhangende foto" vertegenwoordigt. Aan het laatste doet ook niet afbreuk dat ieder wezen in het aantal van zijn gezichtspunten beperkt is. Want de opname per hoek is een werkelijkheidsgetrouwe alvorens de *wil* details accentueert en anderen weglaat en oude ervaringen mee in projecteert en *alleen zo d.w.z. steeds d.m.v. zuiver materiële weerspiegelingen* het geheel vervormt.

Dat de ervaring per individu verschilt en zelfs het grootste deel van de materiële werkelijkheid op macro- en microniveau helemaal niet door zintuigen gevat kan worden, weerspreekt derhalve niet de vergaande samenhang tussen voorstelling en realiteit. Want het niet direct waarneembare is d.m.v. reconstructies voor de voorstelling toegankelijk (z. onder), als immers alle voorstelling uit de samenstelling van gescheiden zintuiglijke prikkels bestaat. En de verschillen tussen de waarnemingen van twee personen zijn te overbruggen terwijl het denkende wezen zich in de ervaringswereld van de ander verplaatst. In het begrip voor diens achtergronden ligt de decoding van de zeef van diens waarnemen en d.m.v. het meevoelen van diens beleven zijn door vergelijking met de eigen ervaringswereld de vervormingen te herkennen. En verkeerd interpreteren en al het mee naar binnen geïnterpreteerde niet bestaande zijn objectief herkenbaar omdat de hersenen exact functioneren:

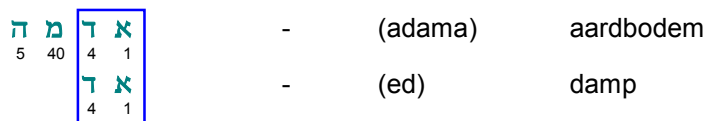
als het door vele experimenten is aangetoond. Zo zijn ook savants = "hoogbegaafde idioten" een bewijs ervoor dat de wil de fenomenale prestaties van de hersenen zeef en inperkt

Zij reconstrueren werkelijkheidsgetrouw voor zover eveneens objectief te herkennen defecten van lichamelijke hoedanigheid het proces niet verstoren. Ja zij verwerken en reproducen ook in tweede instantie de gewonnen indrukken precies zo goed of verkeerd als onder leiding van de wil zij met hen verwerkt worden. Daarom kan het vergelijken met nieuwe resultaten en het verwerken van indrukken vanuit andere gezichtspunten uitweg bieden zodra de mens *tot nadenken bereid is* en niet gemakzuchtig zich met ooit gewonnen opvattingen tevreden stelt.

Geest lijkt derhalve vergaand met de puur materiële processor van de hersenen verbonden te zijn. En materie vertoont menig geestelijk kenmerk terwijl zij uit op zich ongrijpbare kracht en op zich ongrijpbare vormen bestaat (z. 2e hfdst). Daarom zou welhaast tussen geest en materie nog iets "als boodschapper van de materie en als richtsnoer voor de geest" moeten huizen. De *intuïtie van de bezieling* zou daar moeten bestaan waar materie als op de helft van genoemde cirkel van de mieren (z. boven) de geest nadert. Zoals verklaard vertegenwoordigen in de thora geest en materie en bezieling een niet te scheiden eenheid, als ook het bestaan van de mens voor zijn aardse existentie niet als een onmaterieel niets maar naar het idee van engelen als een "lichtwezen" wordt beschreven. Want "voor" zijn vleselijke worden zou hij van de oersubstantie "aarde" zijn genomen (z. boven - Gen. 2:7):

Ook steeg volgens de thora van deze godsexistentie *adama* damp op:

- om de tuin in Eden "te bewateren" = "te realiseren" (Gen. 2:6+8), met welke tuin en haar bomen aldus voor dit realiseren schijnbaar een lichtwereld op ander energieniveau wordt beschreven. Alhoewel in beide gevallen niet in tijd eerst zijnde, is of een rijk van de alleen ideëel gedachte vormen als zenuwgeraamtes = "een product van het zielsmatige willen" (z. boven) of de existentie van een reële zielsmatige tussenwereld op ander energieniveau als lichtende zenuwgeraamtes (z. onder) beschreven. Als gezegd kan geen van de drie verschijningsvormen geest en materie en ziel afgezonderd bestaan en zo zou een reële het zielsmatige meer nabij staande tussenwereld alleen op ander materieel energieniveau kunnen voorkomen. Met betrekking tot de tuin Eden stelt in ieder geval de geschiedenis van de mens *adam* in het paradijs een laag van het zijn en niet een chronologische fase van het zijn *hier in deze wereld en in dit* leven voor:

ze is een allegorische samenvatting van de aanvangsgeschiedenis van iedere mens "adam". De "tuin in Eden" symboliseert de pracht van de schepping zoals zij ideëel in volkomenheid werd geschapen. Als laag is ze steeds aanwezig en zichtbaar voor het "geestelijke oog". Ze wordt onzichtbaar wanneer de ogen voor de begeerte opengaan (Gen. 3:7). En ze wordt wederom zichtbaar wanneer een mens weer van de schoonheid van de schepping om zich heen geniet i.p.v. naar het onnodige te streven

Voor het overige moet reeds vanuit fysicaal oogpunt het bestaan van werelden op ander energieniveau niet voor onmogelijk gehouden worden (z. 3e hfdst). Naar thorasymboliek ontstaat de materie van de ons bekende wereld terwijl een van Eden uitgaande rivier "zich in vier rivieren splitst om de tuin te bewateren = te materialiseren" (Gen. 2:10). Volgens deze voorstelling gaat enerzijds aan het materiële de gedachte vooraf en zijn anderzijds reeds de gedachten Gods niet van immateriële aard. Steeds zijn in de thora ziel en geest en materie niet te scheiden met elkaar verbonden, anders dan menige filosoof begrippen als "ideeën" en niet terecht de begrippen zelf (z. boven) als half lichtende en nochtans immateriële nevels in de lucht liet hangen. Zo ook wordt de mens weliswaar eerst in derde instantie "met vlees bekleed" (Gen. 2:21):

samenvattend (z. boven) schiep God de mens mannelijk en vrouwelijk (Gen. 1:27) en "splitste" hem na inblazen van de ziel (Gen. 2:7) in man en vrouw (Gen. 2:22 - z. boven). Het woord צלצל betekent in de bijbel nooit "rib" maar steeds "zijde" en zo werd naar voorstelling van de thora de geestelijke eenheidsmens *zidelings* gescheiden in man en vrouw. Al het materiële bestaat in tegenovergestelden als links-rechts en pluspool-minpool. En zo werden man en vrouw gescheiden *quasi* als bij het polariseren van een metalen kogel plus- en minladingen *zidelings* worden gescheiden. Overeenkomstig de zin "hij nam een zijde en sloot toe haar onderste met vlees" (Gen. 2:21) werden de "zijde man" en de "zijde vrouw" gescheiden in het vlees gebracht en overeenkomstig de zin "en hij bracht de vrouw tot Adam" ontstond de vleselijke realisering op de weg van geleidelijkheid. Als reeds vanuit psychologisch oogpunt nauwelijks anders plaats gevonden zou kunnen hebben, ontstaat ook naar bijbelse voorstelling het leven via de primitiefste levensvormen. Geen fase wordt overgeslagen en de ontwikkeling gaat verder totaan het hoogste herkennen = "een denken vanuit liefde" = "de fase dat Adam zijn vrouw herkende":

en hij bracht de vrouw tot de mens *adam* nu de *man Adam* zijnde (Gen. 2:22)

en herkende Adam zijn vrouw (Gen. 4:1)

De getalswaarden van de woorden voor "mannelijk" en "vrouwelijk" zijn bijeengeteld gelijk aan de getalswaarde van het woord voor "hemelen" (z. 6e hfdst), omdat bij wederzijdse herkenning man en vrouw tezamen weer de hemelse eenheid van de oorspronkelijke eenheidsmens vormen. Omdat in deze zin Adam en Eva elkaar wederzijds herkenden, worden zij genoemd als:

de eerste mensen ***in geestelijke zin***

Volgens de volgende twee achter elkaar staande thoraverzen is de mens alleen in de kiem d.w.z. zielsmatig en niet vleeselijk naar het beeld en de gelijkenis Gods:

(Gen. 5:1, 2): *en schiep God Adam (= mens) naar zijn beeld en gelijkenis als man en vrouw*

(Gen. 5:3): *en kreeg (de man) Adam een zoon naar zijn (Adams) beeld en gelijkenis*

Opdat de mens ook **worde** naar het beeld en de gelijkenis Gods zal hij ervoor kiezen en zich ernaar richten. Hiertoe dient de weg van het zich bewust worden en de beslissingen gedurende het met de "diepe slaap *tar-dema*" (Gen. 2:21) gesymboliseerde leven op deze aarde. Van deze slaap wordt niet gezegd dat de mens eruit weer ontwaakte. Dit ontwaken volgt aldus eerst met de terugkeer na de dood tot de hogere wereld

- terwijl echter iedere van zijn mogelijke voorfasen uit bezieling en geest *en* materie bestaat. Want hij is of vooreerst als goddelijke gedachte reeds van materiële aard (z. boven) = "een soort lichtlichaam" of is reeds met een zekere engelachtige zelfstandigheid uitgerust = "een soort lichtlichaam". De mens is genomen:

van de godsexistentie *adama* (Gen. 2:7) als existentiebodem ook van de mens

Zulke voorfasen van het bestaan hoeven niet alleen uit dagen van onwetendheid afkomstige ideeën te zijn, waar materie niets dan gevormde kracht is (z. 2e hfdst). Weet men heden ten dage immers omtrent bijna onwaarschijnlijke echter nog objectief meetbare verschijnselen zoals omtrent ontelbare neutrino's welke per seconde de gehele aarde ongehinderd doorstromen. En normaliteit zijn in deze tijd de muren doordringende radiogolven en onzichtbare werkingen op afstand en vele technische verworvenheden meer, welke wederom vroeger nog men voor hersenschimmen aangezien zou hebben. En zo zal men niet te snel uitsluiten dat er werelden op verschillende energieniveaus kunnen bestaan. Niet alleen de religie in ieder geval zou alleen dankzij de aanname van zulke werelden of tussenfasen zoals boven beschreven kunnen bestaan:

er zou geen verder leven na de dood en daarmee geen religieuze zin en zelfs geen scheppingszin kunnen zijn wanneer het zijn alleen met materie in de ons bekende vorm verbonden zou zijn

- maar ook de fysica zou o.i. van alleen het materiële als laatste oorzaak van het materiële uitgaande in het mysterieuze blijven steken (z. 3e hfdst). En de filosofische tegenstellingen zullen o.i. onoplosbaar blijven wanneer alleen van geest en materie men uitgaat. Want logica en materie vertonen beiden hoofdzakelijk causale eigenschappen en zo zou in principe vanuit filosofisch gezichtspunt gezien niet één of beiden zonder oorzaak uit het niets ontstaan kunnen zijn:

causaliteit stelt een oorzaak als oorsprong voorop

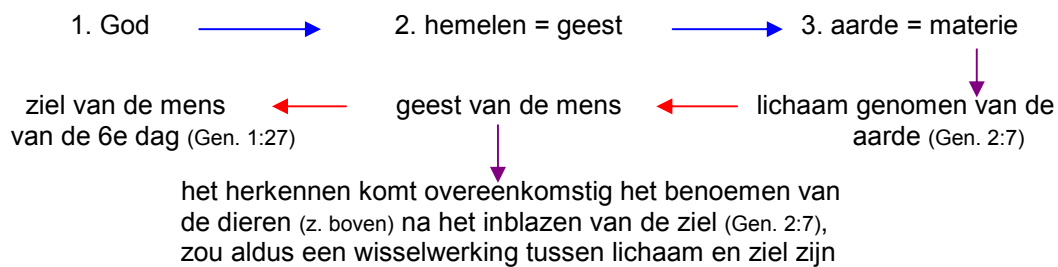
Tot op heden in ieder geval heeft niemand zonder logische tegenrede kunnen onderbouwen dat of geest of materie oorzaak van de ander is. Nog moeilijker zal zijn om het ontstaan van beiden te verklaren zonder van de existentie van een *bezielende* factor uit te gaan.

De zuiver materialistische opvatting van het leven en denken stuit op problemen als dat voorstellingen op zich zonder betekenis zijn. Niet anders dan bij de film op het doek is herkenning van het getoonde nodig, zelfs dus wanneer in materiële hersencellen voorstellingen als op een veeldimensionaal met de werkelijkheid overeenstemmend beeldscherm gereproduceerd zouden worden. Volgens de thora huist de ziel in het bloed, of is breder verstaan het stromen van haar krachten de ziel van de materie. En de huidige fysicistische inzichten wijzen erop *dat* vaste materie uit het stromen van kracht bestaat. Aldus zouden niet leven en beleven werkingen van de materie moeten zijn maar zou daarentegen een hoger "ademen" de materie moeten bezielen. En een zielsmatige drijfveer of wil tot het vormen van vormen zou tot het intellect moeten leiden om het stromen van kracht naar wiskundige verhoudingen te laten verlopen. Door het door een willende bezieling geleide intellect zouden de vormen moeten bestaan,

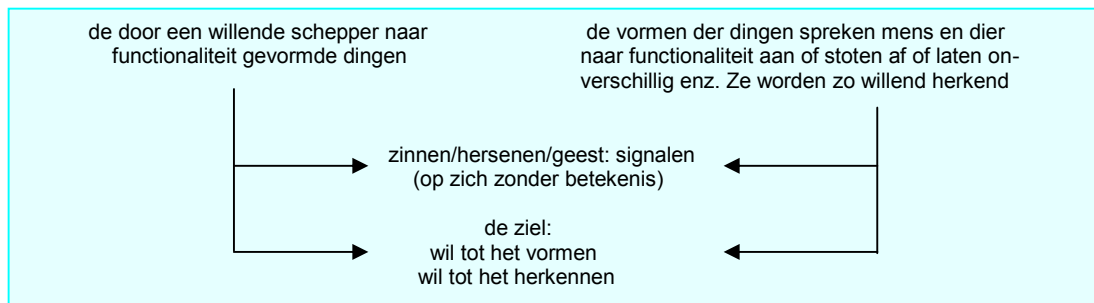
waarin ook de elektronen de tastbare zijde van materie weven. En wanneer een bezielende aan de basis van al de gevormde materie staat, zou omgekeerd de bezieling van al het bezielde de voormateriële domeinen van de codes in zich moeten dragen om voorbij de oersubstantie van geest en materie te kunnen begrijpen. Natuurlijk is ook met fysicaal verschijnselen zoals het meevibreren van lichamen op passende resonanties het vermoede niet te bewijzen. Waar echter de zintuiglijke prikkels op zich zonder betekenis zijn, zou er een diepere verbindende oorzaak tussen de wereld rondom en de de wereld rondom begrijpende moeten zijn. Reeds het decoderen van de codes door de hersenen grenst als zuiver materieel opgevat proces aan het mysterieuze:

waar de mens het denken eigen is, zou hij de hersenwerkingen bij zichzelf moeten kunnen onderzoeken. Zij zijn echter alleen met geavanceerde technieken en ook dan alleen in beperkte mate te begrijpen

Is een willende bezieling basis van materie en intellect, dan huist als gezegd alles a-priori in een voormaterieel niet te kennen domein, in bijbelse zin:

Ook in het zichtbare vormen immers steeds drie factoren de uniforme één opnieuw, als de mens als vrouw en man en kind en elektriciteit als stroom tussen pool en tegenpool voortbestaan (z. 3e hfdst). En zo zou ook de geest (2) uit de signalen van de gevormde materie (3) het gewilde d.w.z. de bedoelingen achter de dingen kunnen begrijpen dankzij de wil van de "ingeblazen" ziel (1). Het wezen van de wil zou dan zijn te verklaren als dat eerst de wil de zintuiglijke prikkels selecteert en hen "terugvormend tot zich trekt":

Ook Leibniz en anderen voor hem verklaarden de herkenning ermee dat een schepper de dingen en de de dingen herkende schepselen schiep. Zij scheidden echter geest en materie en namen zo het de eenheid van een alomvattende existentie verdelende griekse denken in de religie over. Vooral een zekere vijandschap tegenover de substantie completeerde deze scheiding, met welke echter de religie voor het reële bewustzijn ontoegankelijk wordt. Want volgens de thora is substantie goddelijke substantie en zo leefde in haar zelfs Kaïn nog in het bewustzijn van de eenheid van het materiële en het goddelijke (Gen. 4:14):

u hebt verdreven mij heden weg van het aangezicht (de oppervlakte) van de aardbodem (pené ha'adama) en van uw aangezicht (mippanécha) zal ik verborgen zijn

פ	נ	י	ה	א	ד	מ	ה	- (pené ha'adama)	oppervlakte van de aardbodem
5	40	4	1	5	10	50	80		(pené = stat. constr. pl. van <i>paniem</i> =>)
פ	נ	י	מ	י	א	ה		- (paniem (pl))	aangezicht
40	10	50	80						

Is het stromen van alle krachten oftewel de "bloedsomloop" de bezieling en huist de wil als

aanleiding tot de vormen in de ziel zo is dit stromen en vormen niet wederom materieel verklaarbaar. Zouden zij een deel van de materie zijn zo zouden ook robots tot leven te wekken zijn en zouden zij een deel van de geest zijn zo zouden robots de liefde in te programmeren zijn. Geest en materie bestaan uit signalen en daarmee uit coderingen, welke op zich een elektrisch proces zonder betekenis zijn. In alle natuurlijke gebeurtenissen zoals in alle chemische processen en zo ook in de hersenen bestaan materiële processen uit logisch = causaal = geestelijk te begrijpen en steeds met aan-uit-schakelingen door computers te simuleren gebeurtenissen zoals verbinding en onderbreking en zuiging en druk en hoge en lage drukgebied:

00111001 = "uit - uit - aan - aan - uit - uit - aan" - de aan/uit-bits van de computer komen in de hersenen in de vorm van geprikkelde of niet geprikkelde zenuwcellen voor

En bij het interpreteren door geest en programmatuur vloeit de zingeving niet uit het signaal zelf voort:

00111001 kan in de PC of het getal 57 of het cijferteken "9" of bij 4-bits-opslag de cijfers "3" en "9" of deel van een processorcommando "xx57 = add [bx+dij].xx" of een matrixcel of het patroon "niets-streep-niets-punt" als deel van een tekening of het kleurnummer 57 of een andere door de programmeur toe te kennen waarde zijn

Eerst de wil van een bezielde wezen zoals die van de programmeur maakt uit de prikkels een *zijn*, terwijl hij hen tot een *belevenis* en daarmee tot een *zijnd iets in de wereld der levenden* opwaardeert. Eerst vanuit deze belevenis ook kunnen verkeerd geïnterpreteerde bytes eraan herkend worden dat dingen op het beeldscherm niet *met het gewilde* overeenstemmen. En zo kan de mens zijn denkvormen:

intuïtievormen:	onbewust naar zin herkende signalen
denkvormen:	in diverse bewustzijnsfasen juist of niet juist gecombineerde intuïtievormen

- corrigeren terwijl hij niet naar de willekeur van toe te kennen waarden maar naar opvatting van de thora terug naar de oorspronkelijke waarden d.w.z. terug naar de hemelse waarden "op de **ladder van Jakob**" (Gen. 28:12):

op het licht van de 1e scheppingsdag tussen de wolken van de materie

- zijn wereldbeschouwing aanpast.

Door de splitsing in geest en materie concentreerde de filosofische discussie zich vooral op de probleemstelling of nu het ervaren van de realiteit de menselijke idee of de materie is toe te schrijven. Weinig werd met het feit rekening gehouden dat het voortdurend dynamische worden van al het herkenbare zijn = "zowel het stromen van de oerkrachten van de materie als de bezieling van levende wezens" kern van het realiteitsprobleem is. De oorsprong van de energie en niet de energie zelf is de kern van het zijn en hiermee is de bijbelse voorstelling van een bezieling als derde factor ook vanuit filosofisch oogpunt geen onlogische gedachte. Naar opvatting van de thora werden alle zielen "voor iedere begin" geschapen:

waren eeuwig daar, werden weliswaar geschapen echter in het tijdloze geschapen. In het 2e hoofdstuk van de thora van de verwerkelijking wordt de mens "deze ziel ingeblazen", waar het 1e hoofdstuk dat van het planmatige is

En omdat de zes scheppingsdagen allen tegelijk zijn:

zij zijn een ontleding in tijdvormen naar menselijke denkvormen van alles wat als eenheid voor iedere begin daar was. In volledigheid en niet in tijd culminerend zij in de schepping van de mens

- is de op de 6e dag geschapen mens het geestelijke licht van de 1e scheppingsdag voor zijn komen in deze wereld eigen:

(Gen. 1:27):	זכר ונקבה mannelijk en vrouwelijk (de mens)	390	
(Gen. 1:1):	שמים hemelen (= de ideële helft van de scheppingsplannen = het licht van de 1e dag)	390	
(Gen. 1:3):	יהי אור ויהי אור (op de 1e dag): er zij licht en er was licht (= de ideeën)	470	
(Gen. 1:26):	נעשה אדם (op de 6e dag): laat ons maken de mens	470	(z. boven)

Deze glans van het beleven oftewel deze door het bezielde willen Gods gestuurde geest ontstak ook zijn levenswil, als de glans op het gezicht van geïnspireerde mensen het vuur van het willen en beleven in anderen kan doen ontsteken. Een gelijke bezieling ligt naar deze voorstelling zowel aan de ideeën = het licht van de 1e scheppingsdag als aan het herkennen d.m.v. het met ogen zichtbare licht van de parallelle 4e scheppingsdag ten grondslag. En ze ligt aan het "zaad" van de 3e dag (z. 3e hfdst) = "de concipiëring van de materie tot op de kleinste spanningsverhoudingen van haar subatomaire delen" ten grondslag:

wanneer het ooit lukt als "leven" te beschouwen eiwitketens te vervaardigen, reconstrueert men derhalve alleen met ooit daartoe op elkaar afgestemde bouwstenen. Men bouwt dan een "radio" met geprefabriceerde elementen na, welke op het "kloppen van het hart" en "ademen" van hun schepper zijn afgestemd. Lukt het de mens om hen juist met elkaar te verbinden zo zullen zij het meevibreren versterken

- zodat met haar elementen:

- het *leven* van de met de 3e scheppingsdag parallelle 6e dag in haar eindeloze vormenrijkdom was te realiseren
- het parallelle *beleven* van deze vormenrijkdom van de 3e scheppingsdag door de geschapen leefwezens van de 6e scheppingsdag ontstond

Materie is *niet alleen* dat wat zij naar zinnelijke waarneming schijnt te zijn (z. 5e hfdst). Dat hoeft echter niet te betekenen dat bepaalde uiterlijke fases en verschijningsvormen in de menselijke en dierlijke waarneming van de materie niet materieëigen aspecten zijn. En eerst echt kan geen gespletenheid tussen waarneming en materie bestaan wanneer al het gevormd zijn van de materie enerzijds en de menselijke geest anderzijds uit eenzelfde immateriële werkelijkheid voortkomen:

zo kunnen ruimte en tijd een *zuiver zielsmatige* interpretatie van een na-elkaar van signalen in de hersenen zijn. De hersenen maken waarschijnlijk alleen berekeningen terwijl het begrip van de getallen zonder tussenfase in het zielsmatige gebied ligt. Omgekeerd wekt al het bestaande de indruk uit getallenconstructies te bestaan

Zoals als bekend de hersenen voortdurend berekeningen maken, brengt de geest d.w.z. "het verstand" alleen berekeningen tot stand. Ze wint getallen terug uit een materiële wereld, welke in velerlei opzicht een getalsmatig geprogrammeerde projectering van voormateriële werkelijkheden schijnt te zijn:

al het materieel zijnde is getalsmatig te vatten. Zo is een lijnsegment een gesloten verzameling punten in de variërende verhouding $x, y, z, (x,y,z) \in \mathcal{R}$, welke bij het navormen dienovereenkomstig $f(x, y, z) \mid (x,y,z) \in \mathcal{N}$ tegen drie ruimteassen wordt afgezet. De geprogrammeerde lijn boven bestaat uit de projectering van een tweedimensionale lijn $x = y$. Een meer verticale lijn ontstaat b.v. d.m.v. $y = 3x$ (bij orthogonale assen):

```

mov    ebx,...d      ; d: een getal als begin van de lijn in x-richting
mov    edx,...d      ; d: een getal als begin van de lijn in y-richting
mov    ecx,...d      ; d: een getal voor de lengte van de lijn, hier: |(eind_x - begin_x)| + 1
ls:    call    zpt    ; teken de punt
inc    ebx           ; = +1 (x = x + 1)
add    edx,3        ; = +3 (y = 3x)
loop   ls

```

- waarbij de hiaten in y-richting door afronding van $(x,y) \in \mathcal{R}$ naar $\in \mathcal{N}$ worden opgevuld. Cirkels en ellipsen en eenvoudig parabolische bogen zijn op soortgelijke wijze getalsmatig te vatten onder toepassing van de stelling van Pythagoras en gelijksoortige x-y-verhoudingen. In haar basisdelen ontleed zijn alle vormen door toepassing van formules programmatisch te reproduceren

Het ontstaan van de materiële werkelijkheid uit een voormateriële werkelijkheid naar voorstelling van de thora zou volgens codes plaatsgevonden moeten hebben. De ziel van mens en dier begrijpt dan wederom de door berekeningen van de hersenen uit de materiële wereld te-

ruggewonnen codes omdat naar hun willend vormende oorsprong zij is. De vertolking kan hierbij natuurlijk alleen "waarheidsgetrouw" zijn voor zover zij door vroegere ervaringen en bij mensen door een veranderde wil d.w.z. door een andere gezindheid niet wordt gemanipuleerd.

Volgens volgende thoratekst is het door de Almachtige geschapen zinnelijke vermogen georganiseerd tot herkenning van de schepping naar de haar ten grondslag liggende bedoelingen (Ex. 4:11):

daar sprak Jahwe tot hem (tot Mozes)(:) wie schiep een mond de mens of wie maakt stom of doof of ziende of blind (-) is het niet Jahwe

Ook op macro- en microniveau buiten de direct zintuiglijke waarneming liggende fenomenen zouden dan werkelijkheidsgetrouw voorstelbaar moeten zijn voor zover niet het laatste van al het waarneembare in het mysterie van het voormateriële wortelt:

totaan Maxwell waren niet direct met zintuigen waarneembare verschijnselen na hun ontdekking aanschouwelijk te beschrijven en mogelijkerwijze huist het niveau van het elektromagnetisme en daarmee van het ogenlicht niet voorbij de grenspalen van het voorstellingsvermogen. Want het **nog**-niet-weten wat elektronen en nucleonen precies zijn, wordt misschien te vroeg in deze tijd met de onmogelijkheid van zinnelijke voorstelling vereenzelvigd. Zo b.v. zou als verklaard de elektromagnetische straling uit de doorgave van een aangestelde toestand = "kracht" tussen allen uit éénzelfde oer cel bestaande ruimtecellen kunnen bestaan, terwijl de samengestelde *krachtgolf* als een zweep op één zeer wel precies en niet naar "waarschijnlijkheden" te berekenen plaats treft. Want alleen de huidige grens van meetbaarheid tot aan het elektron is reden voor de quantumfysicalische waarschijnlijkheidsleer, terwijl voor een ook onder het niveau van het elektron aloverziende God geen toeval hoeft te bestaan. Moeten enerzijds ruimtecellen als onderste bouwstenen van de materie van immateriële aard en daarmee niet meer voorstelbaar zijn (z. 1e hfdst), zo hoeft anderzijds reeds de elektromagnetische straling wanneer een doorgave van kracht in dezen als in lucht en water zijnde zich niet meer aan het voorstellingsvermogen te onttrekken. Worden eenmaal de structuren gekend, zo zou het werkelijkheidsbeeld van elektronen en nucleonen door de hersenen reconstrueerbaar moeten zijn. Niets is immers direct waarneembaar, als reeds de voorstelling van een huis eerst vanuit meerdere gezichtspunten en middels samenstelling van de beelden in combinatie met andere zintuiglijke waarnemingen en ervaringsherinneringen door de hersenen tot stand komt

Mogelijkerwijs volgt de werkelijkheid op het niveau van de quant niet meer de wetmatigheden van de materieel dualistische wereld van links en rechts en pool en tegenpool. Er zijn in principe slechts twee mogelijkheden welke op hetzelfde neerkomen:

- er bestaat telkens een nieuwe rechts-links en daarmee een onbegrensheid der dimensies. Het kleinste zou dan ooit in het grootste moeten terugkeren, o.i. terwijl alle kleinste eenheden dezelfde ene alomvattende oer cel zijn. Hiermee gaat deze mogelijkheid een alleen materiële dimensionaliteit te boven
- de materie kent een andere immateriële voorfase, als b.v. veel fysici sommige elementaire deeltjes voor "puntdeeltjes" houden. Met deze "dimensieloze realiteiten" gaan zij in feite ervan uit dat er een dimensieloze werkelijkheid bestaat

In beide gevallen eindigt onze kennis niet anders dan die van de natuurvolkeren bij het mysterie van een metafysicalische werkelijkheid.

De niet te slechten filosofische strijd ten gunste van materie of geest doet op zijn minst juist als logisch voorkomen dat door een hoger eenheidszijn overeenstemming tussen het waarnemen en het waargenomene bestaat. Alhoewel de hebreeuwse lettertekens misschien niet voor de tijd of ten tijde van de optekening van de thora er al waren, geeft reeds het teken van de eerste letter *aleph* deze opvatting treffend weer. Want het bestaat uit twee jods (י) en een waw (ו), welke niet te scheiden met elkaar zijn verbonden:

א = aleph = 1e letter van het hebreeuwse alfabet en initiaal Gods (z. inl)

De jod (י) van de gedachten Gods = "de hemelen van de eerste drie scheppingsdagen" is in deze letter visueel met de jod (י) van al het materialiseren = "de aarde van de volgende drie scheppingsdagen" ondeelbaar verbonden, terwijl zo eerstgenoemde jod van de "wateren bo-

ven de waw van het firmament (ו)" met de tweede jod van de "wateren onder de waw van het firmament (ו)" een onlosmakelijke eenheid vormt:

ontleding van de 1e letter van het hebreeuwse alfabet *aleph*

De tot het geestelijke behorende waarneming en het materiële toebehorende waargenomenen zijn aldus ook volgens de weergave van deze eerste letter geënd door dezelfde wetmatigheden van een eerste Zijnde met initiaal *aleph* = A = $x = 1$. Zijn eenheidszijn zou aldus niet zijn te verdelen tussen de objecten en de waarneming van dezen, als gezegd dat ook software uit dezelfde data bestaat als die welke ze verwerkt. Overeenkomstig verzen als (Gen. 3:1):

en de slang was sluw meer dan ieder dier van het veld welke maakte Jahwe

- kunnen dan ook mensen en machten zelfs alleen fouten maken omdat volkomen overeenstemming heerst tussen het waargenomenen en de waarneming. Want eerst kan verkeerd gebruikt worden wat op zich goed is. En eerst kan gedefformeerd worden wat oorspronkelijk niet gedefformeerd was. De slang echter niet de gedeformeerde slang is schepping Gods en de lichamelijke schoonheid echter niet de tot hoererij verklede schoonheid is schepping Gods. Want het verkeerde aanwenden van een gave is fout van de ontvanger en niet van de gever.

Steeds in ieder geval ontstaan moeilijke verdelingen wanneer niet van een eenheidszijn uitgaande men scheidt i.p.v. te onderscheiden. O.i. zou men evenzo goed kunnen menen dat objecten uit alleen een linker of een rechter helft bestaan = "idealisme of materialisme" of dat linker en rechter helft van objecten te scheiden zouden zijn in delen zonder een nieuwe linker en rechter zijde = "realisme":

geest contra ziel:

dat denken en ondervinden vaak niet overeenstemmen heeft als oorzaak dat de geest onder leiding van de wil de hersenen gebrekkig of verkeerd gebruikt. Zo ook laat ze vaak gevoelens in het gebied van het onbewuste of manipuleert ze de hersenen. De discrepantie is vergaand op te heffen, als volgens de thora het in een volkomen wereld eens zal zijn

vitalisme contra mechanisme:

zintuiglijke signalen op zich zijn zonder betekenis, als nooit computers en robots zullen leven en beleven (z. boven). Te verwachten zou zijn dat eerst het levendige en het mechanische tezamen het zijn vormen. Want reeds materiedeeltjes bestaan uit het stromen van kracht en omgekeerd kan het leven tot op hoogste bewustzijnsniveau zonder chemische en fysieke mechanismes niet zijn

zelfstandigheid van de denkvormen waarna hun wederzijdse wisselwerkingen ontstaan, of de denkvormen als eerst ontstaande uit hun gezamenlijke wisselwerkingen:

de ontwikkeling van het denken is vergelijkbaar met het ontstaan van het lichaam. Het hart kan zonder de andere organen niet zijn en het lichaam ontstaat niet uit de gezamenlijke wisselwerkingen van haar delen. Het geheel echter heeft een lange voorgeschiedenis van steeds primitievere ouders en voorouders en moet zo als eerste oorzaak één enkele oerwortel hebben. Zo ook heeft het denken van een iedere mens en de mensheid als geheel een lange voorgeschiedenis van ontstaan. Er moet ook hier een oerkiem zijn, welke kip en ei en al het zijnde voor ieder begin als gesloten eenheid in zich omvat

enz

Overigens bevestigt de filosofie één der belangrijkste leerstellingen van de thora, namelijk dat van het transcendentale men zich geen voorstelling zal maken (Ex. 20:4):

niet zul je maken jou [van/als god] een (gesneden) beeld en/(of) enige gestalte welke in de hemelen boven en/(of) welke in/op de aarde beneden

Reeds vanuit fysicaal oogpunt (z. 3e hfdst) zou te verwachten zijn dat een goddelijke oorsprong vooronderstellend of niet het diepste wezen van de materie onkenbaar moet blijven. Door onderzoek van het menselijke denkvermogen maakte de filosofie eveneens duidelijk dat omtrent het immateriële men niets konkreefs kan zeggen. Zo is ook betreffende het bestaan van God noch iets te bewijzen noch kan het weerlegd worden. Zoals in de fysica blijft alleen het experiment om de postulaten basis te verlenen, waarop *alle* menselijke leer zonder laatste bewijsbaarheid moet berusten. Alleen d.m.v. de ervaring is vast te stellen of God het gehele door de filosofie tot thema verheven "zijn" is. Want wanneer geest en materie een niet te scheiden eenheid vormen, zijn ook kennis en ervaring niet gescheiden van elkaar te bezien:

ook wiskundige formules zijn of aan de hand van experimentele resultaten opgesteld of moeten door dezen bevestigd worden. Bovendien is wetenschappelijke gewoonte om voor zover mogelijk iedere formule in voorstelbare realiteit te vertolken. Zo betekent $F = mMG/r^2$ dat de bolvormig zich uitbreidende zwaartekracht proportioneel tot de afstand r tussen m en M in het kwadraat afneemt d.w.z. zich met de factor $1/r^2$ uitdunt omdat de oppervlakte van een bol zich met πr^2 uitbreidt

Buiten de ervaring om d.w.z. buiten de realiteit om is aldus geen idee betreffende het immateriële te verkrijgen:

omtrent een immaterieel iets is alleen indirect aan de hand van zijn werkingen in het zichtbare idee te verkrijgen. Zo trachtte volgens de thora Mozes de Almachtige te aanschouwen en kreeg hij alleen het "achteraf Gods" = "de werking in tweede instantie" te zien (Ex. 33e hfdst). Ook een mens is overigens alleen aan de hand van zijn daden te onderkennen, o.i. omdat zijn ziel eveneens in het immateriële wortelt

- waar iedere transcendentale geestesoefening alleen kan eindigen in uit stoffelijke voorstellingen bestaande visioenen en hun afbeeldingen nadien. In dit opzicht is de filosofie de gunstige tegenhanger van veel religies, welke zich van het immateriële materiële voorstellingen maakten. Velen van hen maakten de schepper tot schepsel terwijl zij hem in velerlei gestalte van dieren en mensen vereerden. En door de realiteit van zijn werking in deze wereld wonnen zij nauwelijks idee betreffende het wezen van zijn hogere werkelijkheid.

In principe nodigt dit filosofisch inzicht tot acceptatie van de consequenties uit. Want wil men in de filosofie anders dan in alle andere wetenschappen de ervaring als niet objectief betrouwbaar element buiten beschouwing laten, zo blijft tenslotte alleen lucht en leegte. Er blijft de logica dan dat niets te bewijzen is en bij afdoende twijfel alles verdwijnt. Natuurlijk is het probleem bij het experiment in de filosofie dat resultaten slecht uitwisselbaar zijn. Het experiment kan alleen tot vorming van de eigen overtuiging dienen, alhoewel nochtans overeenstemmingen "de richting aan kunnen geven":

zo hebben gelovigen van de uiteenlopendste religies in veel opzichten gelijke ervaringen, als de verschillen vooral met de theorie en niet met de ervaring aanvangen

Ook zonder over ervaringen te beschikken echter zou iemand duidelijk kunnen zijn dat de aanname van een immateriële bezieling als wezen van het zijn filosofisch te verdedigen is. De aanname van een rijk der ideeën of van materie of geest als alleen of in verschillende aandelen kern en oorzaak van het zijn in ieder geval is filosofisch nauwelijks beter te onderbouwen. Want zij zou in alle gevallen gelijk zijn aan de aanname dat iets op zich zonder leven reeds altijd daar was of plotseling te eniger tijd begon te bestaan. Het meerdere zou hiermee uit het mindere voortkomen en dit idee is ondanks haar huidige massale aanhang met alle waarneeming tot nu toe in tegenspraak:

afgezien van een slechts schijnbare schending van behoudswetten vanwege de onzekerheidsrelatie werd bij geen experiment tot nu toe waargenomen dat meer energie ontstond dan werd aangewend. Ook leiden volgens de leer van de entropie ongeleide natuurlijke processen tot toename en niet tot afname van chaos. Weliswaar vindt tegen deze natuurlijke tendens in een bepaalde ordening plaats vanwege de neiging van natuurlijke processen om in de laagste energietoestand te eindigen, terwijl zo een en ander naar energieniveaus wordt geïndend. Ook bij dit ordenen echter wordt meer warmte aan de omgeving afgegeven = "toename van chaos" dan ordening ontstaat. Zou aldus met een ordenende tendens op één plaats ten koste van een grotere toename van wanorde op andere plaatsen de evolutie als een toevalsproces zijn te verklaren, zo worden zonder verklaring van het ontstaan van de energie door toeval de behoudswetten van de fysica geschonden. En zou er reeds altijd ongeordende energie bestaan hebben, dan zou minstens nog een enorme aanwending van energie zijn te verklaren om haar tot voor arbeid beschikbare energie te ordenen. Want toevalsprocessen zijn per saldo met toename van wanorde verbonden. Derhalve moet met de mogelijkheid rekening gehouden worden dat niet toeval maar voorgeprogrammeerde flexibiliteit ten opzichte van voortdurend veranderende omstandigheden zo niet directe leiding de evolutie aanstuurt (z. 6e hfdst)

Minstens gaan begrippen als begin en einde van het zijn of als een altijd-geweest-zijn en nooit-ophouden het menselijke voorstellingsvermogen te boven en vormen zo de grens van wat door mensen is te vatten. In principe houdt dat reeds in dat er een hogere dimensie dan de ons bekenden moet zijn. Want tijd en de ruimtelijke dimensies links-rechts en boven-onder en voor-achter zijn als lijnen welke steeds ergens moeten beginnen en ergens moeten eindigen. De kennistheoretische filosofie en daarmee de meest objectieve discipline van de filosofie heeft in ieder geval duidelijk gemaakt dat de bijbelse aanname van een levende existentie als eerste en laatste dimensionaliteit noch te bewijzen noch te ontkrachten is:

ook de vaak ondernomen pogingen om met "objectief controleerbare" procedures bovenzinnelijke realiteit eenduidig vast te stellen of te ontkrachten, kunnen hier niets opleveren. Want een willende existentie en zo ook een boze heeft bedoelingen en beoordeelt bedoelingen. Zij laat zich derhalve niet causaal voorspellen en tot object van een experimentele opstelling maken. En al helemaal niet laat zij zich commanderen en op een podium voor het publiek brengen

De metafysica mislukte daarom als discipline en was desondanks juist vanwege dit mislukken zinvol. Want zij voerde menige zaak tot aannemelijkheid van een bovenaards bestaan aan, terwijl het ontbreken van een of andere na te gane voorstelling hierbij tegelijk het wezen van het immateriële accentueerde. De door mensen te begrijpen fenomenen volstaan niet om de existentiebodem te vatten, als volgens de thora men zich hiervan geen voorstelling zal maken. Vooral vanwege deze betekenis van de metafysica werd aan haar het volgende hoofdstuk gewijd.

DE METAFYSICA

De oerknaltheorie van de kosmologie doet één enkele oerkiem (z. 2e hfdst) en de behoudswetten van de fysica (z. 3e hfdst) doen de existentie van een voormateriële werkelijkheid niet als onlogisch voorkomen. Ook de reeds meer dan tweeduizend jaar zich voortslepende en nauwelijks te slechten filosofische strijd ten gunste van geest of materie doet vermoeden dat eerst met de derde factor van een niet te kennen voormateriële bezieling het volledige zijn is te omschrijven (z. 4e hfdst). Zal dus het immateriële eerst echt nooit materieel grijpbaar worden, zo staat desondanks vanuit wetenschappelijk oogpunt de aanname van haar bestaan niets in de weg. Ja zonder de aanname van dimensieloze existievormen (z. 3e hfdst) zullen de laatste vragen van de fysica wel altijd zonder antwoord en de filosofische tegenstellingen onoplosbaar blijven en zullen ethische wetenschappen nooit eenduidig richting vinden. Dat de metafysica weinig aanknopingspunten opleverde, zou derhalve ook als sterke aanwijzing voor de existentie van een alle objectieve maatstaven trotserend ongrijpbaar iets zijn te duiden. Omdat het laatste niet bewijsbaar existeert en toch hogere orde in al het zijnde schijnt te zijn, zou het juist als het wezen van het zijn de inspanningen van de metafysici kunnen weerstaan. Zo rijst in de metafysica vaker nog dan in de filosofie de vraag of wel het vele ontleden van het zijn in geestescategorieën de realiteit tot haar recht kan laten komen. Des te moeilijker namelijk zijn zij eenduidig te fixeren des te strenger denkers hen logisch trachten te ordenen en wordt hiermee misschien juist het hogere wezen van het zijn verspeurbaar. Want veel van de beschreven categorieën zijn reële aspecten terwijl als zelfstandige fenomenen zij geen realiteit in zich hebben. Hoe logisch schijnbaar ook sommigen als zelfstandige fenomenen zijn af te bakenen, zo eenvoudig zijn zij nochtans te ontmaskeren als willekeurig uitgelichte gezichts- en uitgangspunten:

afhankelijk ook van spraakvormen en persoonlijk en cultureel en in de tijd variërende woordbetekenissen

- met verbindingen in alle richtingen en geschikt voor duiding in alle richtingen.

De metafysica zou aldus vooral terecht bestaan omdat door haar inspanningen de eenheid van het zijn aan het daglicht treedt. Dat is aan de hand van het voorbeeld van een in nog gelovige tijden door metafysici gevoerde discussie betreffende het parallelle samengaan van de geestelijke en de materiële wereld duidelijk te maken. Een toentertijd bekende vergelijking hierbij was namelijk die van twee klokken welke gelijk lopen:

- of (1): omdat telkens ingegrepen d.w.z. gelijk gezet wordt
- of (2): omdat beide werelden exact en onfeilbaar zijn geschapen en zo de "klokken" ondanks hun onafhankelijkheid van elkaar tot in alle tijden gelijk lopen
- of (3): omdat beide werelden met elkaar zijn verstrengeld en een mechaniek beide klokken verbindt

Stemmen nu zelfs voor de religieuze mens alle drie verklaringen slechts gebrekkig met de ondervinding overeen, zo is hen nochtans een zekere logica eigen. Alle drie verklaringen bevredigen namelijk niet omdat in hen het wezenlijke buiten beschouwing blijft. Want het zijn is niet in mechanische processen in te vangen en zo brachten o.i. ook hier de meningsverschillen een hoger uniform immaterieel wezen van het zijn aan het daglicht. Reeds de eigen existentie is immers nauwelijks steekhoudend in geest en lichaam op te delen, want beiden zijn veel eerder aspecten van éénzelfde zijn. Want geest en lichaam verlopen niet parallel als zou men hen als twee klokken ook "niet gelijk kunnen laten lopen". En eerst als *beziëld* wezen (z. 4e hfdst) corrigeert men en past men anders alleen causaal verlopende gebeurtenissen voortdurend aan zijn wil aan:

in de thora worden de twee maal drie dagen van de zichtbare en onzichtbare wereld als volledig parallel aan elkaar beschreven (z. 1e hfdst), terwijl hemelen en aarde als het innerlijke en uiterlijke aangezicht Gods (z. 4e hfdst) en niet als een mechanisch geördende tweeheid worden beschreven. Hemelen en aarde zijn niet op feilloze afloop afgestemd, wat reeds vanwege de vrije wil van de schepselen niet zou kunnen zijn. En geest

kan niet mechanisch met materie zijn verbonden. Ook zou het voortdurende ingrijpen van een schepper het principe van de vrije wil weerspreken

Menige eigentijdse metafysicus erkent vooral onder invloed van het existentialisme dat bij het indelen van het zijn in categorieën van uit hogere existievormen voortkomende lagere existievormen het *wezenlijke* verloren gaat. In wetenschappelijke termen wordt meestal dan geconcludeerd dat het wezenlijke het levendige is en een met leven bekwaamd scheppend oerprincipe aan al het existierende ten grondslag moet liggen. De hebreeuwse woorden voor "niets" en voor "ik" hebben dezelfde letters, terwijl bij de gelijk blijvende eerste letter van het hebreeuwse alfabet en initiaal Gods *aleph* (א) (z. 1e hfdst) alleen de laatste twee letters zijn verwisseld:

	- ajin	- niet, zonder, niet zijnde, niet voorhanden
<small>(st. constr: en)</small>		
	- ani/oni	- ik (ook het alomvattende ik Gods)

De twee woorden laten hiermee het zijn = "het ik" als het ware uit het materiële niets en het immateriële alles:

volgens de thora schiep niet God uit het **niets**, maar ontstond de schepping "door het scheiden tussen" (Genesis 1e hfdst). Door scheidingen van een voormaterieel eenheidszijn ontstond de materie, waarmee het oerbegin niet een niets maar een immaterieel ongedeeld alles is. In materieel opzicht is dit alles met een niets te vereenzelvigen, als ook het eveneens met de 1e letter van het alfabet א beginnende woord voor "God":

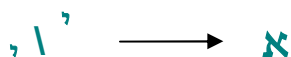
	- el	God
<small>(30 1)</small>		
	- lo	niet
<small>(1 30)</small>		

- het tot uitdrukking brengt

- van een "als van voor de eerste letter van het alfabet zijnde" buitenwereldse domein voortkomen. En ook de vorm van deze eerste letter:

alhoewel *misschien* het kwadraatschrift eerst na de optekening van de thora ontstond, visualiseren haar vormen menige thorasymboliek

- geeft de hogere werkelijkheid weer als reeds het materiële in zich bevattend, anders dan het "nirwana" geen materiële zijde en zelfs geen immateriële zijde kent. Want een "oerdruppel" boven (⤴) manifesteert zich in deze letter als het ware "vanuit het vooralfabetisch voormateriële" met een tweede druppel beneden (⤴) in het zichtbare. Een eenheidscel (⤴) van een bovenzinnelijk gebied is aldus in haar herkenbaar, welke met alle eerste werkingsquanten naar de andere zijde van het "uitspansel" uit Genesis 1:6 (א) wordt gekopieerd (⤴):

Haar vorm doet hiermee denken aan het eenheidszijn zoals voorgesteld in het "Heilige der Heiligen" (z. 3e hfdst), dat met zijn spiegelwanden de eenheidsruimte aanschouwelijk tot ruimtevelden verveelvoudigt. Ze doet denken ook aan de conceptie tussen mannelijk zaad en vrouwelijke eicel en hiermee aan de eerste hieruit ontstaande cel welke zich wederom tot de één van een hoger leefwezen vermenigvuldigt. Door de metafysica versterkt zich het vermoeden dat het zijn niet is te scheiden en zo een alomvattend iets moet bestaan. En de symboliek van de thora en de hebreeuwse lettertekens bevestigen en preciseren het vermoeden met de weergave dat een uniforme oerkiem haar eenheid in het zichtbare wederom in verscheidenheid reproduceert. Volgens de laatste voorstelling echter kan een onderscheiden van aspecten wel en een scheiden van hen in zelfstandige categorieën niet de werkelijkheid tot haar recht laten komen:

de jods (⤴) zijn in de aleph door de dwarsstreep van de waw (א) te onderscheiden, worden echter niet los van deze geschreven

Weinig met elkaar gemeen hebbende bouwsels richtten in ieder geval metafysici op, voor zover zij het zijn in lagere en hogere lagen en hiermee in meer of minder zelfstandige domeinen trachtten te ontleden:

in een onderste laag van de fysieke dingen enerzijds en van het leven anderzijds

men kan zich afvragen of de uit het stromen van kracht bestaande materie onbeziel is (z. 4e hfdst)

in een laag van de psychische verschijnselen van de ondervinding en één van de geest van de rede

naar mening van de meeste psychologen gaan rede en ondervinding alleen uit elkaar voor zover het psychische niet tot bewustzijn wordt gebracht (z. 4e hfdst)

in substantie en vorm:

substantie is zonder vorm ondenkbaar en vorm is zonder substantie ondenkbaar

in anorganisch zijn en organisch zijn en bewustzijn:

wanneer enerzijds bewustzijn uit de reflectie van het zijn middels materiële denkprocessen en anderzijds anorganische materie uit het stromen van kracht bestaat, zou de laatste alleen niet onder de de zelfreflecties mogelijk makende denkmechanismes te plaatsen zijn. Voor het overige zouden dan al het anorganische en organische en al hun mechanische en chemische processen zoals die van het denken en het ervaren eenzelfde mystieke oorsprong van de bezieling hebben. Het beleven van het zijn zou dan weliswaar van het naakte zijn te onderscheiden echter niet ervan te scheiden zijn omdat het geen andere aspecten vertoont

in psyche en lichaam:

zoals enerzijds de uit het stromen van kracht bestaande materie beziel moet zijn, zo is anderzijds iedere vorm van een niet door materie gedragen beleven slecht denkbaar. Ieder ervaren maakt zich kenbaar d.m.v. biologische en biochemische processen, zoals d.m.v. gehinderd of bevorderd worden van de bloedsomloop. Volgens de thora is de ziel ook in de voorwereldse laag met materie verbonden (z. 4e hfdst)

in "categorieën" als die van de "determinatie", welke op het niveau van het anorganische de vorm van causaliteit, op het niveau van het organische die van doelmatigheid, op het niveau van de geest die van zedelijkheid heeft

zedelijke ordening zou alleen effectief kunnen zijn wanneer zij en materiële ordening één zijn. Zou hiermee echter de mens gedetermineerd zijn zo zouden alleen rechtvaardig handelende mensen moeten bestaan. Vanuit de thora gezien is de zichtbare schepping geconcipeerd naar goddelijke ordening = "de uniforme ordening", waarom haar causaliteit tot doelmatigheid en haar doelmatigheid terug tot geestelijke herkenning van deze ordening leidt. De vrije wil bestaat eruit dat deze logica men kan omarmen of kan verwerpen

Nog een argument spreekt ervoor dat al deze lagen en categorieën niet als domeinen maar als momenten van een in zich teruglopende eenheid zijn op te vatten. Want moeilijk was steeds en zelden lang door latere denkers erkend en daarmee zwevend om hun grenzen eenduidig vast te leggen. Juist op deze klaarblijkelijke onmogelijkheid strandt ook de "determinatie", als vele denkers dit idee afwezen. Want zij is alleen als dwang en ontmaskering van de vrije wil op te vatten zolang haar domein tot het herkenbare deel van de cirkel wordt ingeperkt. Reeds de oneigenzuchtige toewijding en liefde echter gaan verder dan het alleen causaal materiële en logisch geestelijke en velen hebben dan ook niet het gevoel een slaaf van materiële causaliteiten te zijn. Er is duidelijk een niet van dwangmatig aflopende wetten afhankelijk en daarmee als vrije wil te onderscheiden aspect van het zijn welke zich noch materieel vast laat leggen noch zich laat determineren:

de bemoedigingen en waarschuwingen van de thora vooronderstellen een vrije wil. Materiële omstandigheden stellen haar niet buiten werking maar de mens beslist naar zijn gezindheid en niet naar zijn omstandigheden. Want wanneer hij zich "in het struikgewas" van omstandigheden en gewoontes en de tijdgeest verbergt (Gen. 3:8), bepalen niet dezen maar zijn voorliefde voor onwaarheid de beslissing. Graag omarmen velen de aanleiding tot het verkeerde en hoeven haar niet te omarmen. En graag verwerpen velen de aanleiding tot het verkeerde omdat het hen van het hoogste goed van de innerlijke gevoelsmatigheid zou beroven. Ook kiezen velen in goede omstandigheden voor het kwade en kiezen velen in slechte omstandigheden voor het goede. Gezien dit alles moet er een voormateriële fase bestaan en kan het zijn niet door causale wetmatigheden bepaald zijn. Veel eerder zijn de laatsten door een hogere en door de menselijke ziel gekend zijn bepaald, terwijl de vrije wil dit zijn kan omarmen of kan verwerpen

De metafysica nu is als wetenschap ook overeind gebleven, omdat ondanks ontbrekende bewijzen er voor velen gevoelsmatig iets "na de fysica" = "metafysica" moet bestaan. De mens neigt van oudsher tot religieusiteit, waartoe waarnemingen hem aanleiding geven als dat:

wanneer een mens leeft hij: ogen heeft en ziet
oren heeft en hoort
een hart heeft dat klopt

wanneer hij gestorven is hij: nog ogen heeft maar niet ziet
nog oren heeft maar niet hoort
nog een hart heeft dat echter niet klopt

Hij vermoedt dat niet alleen onontbeerlijke mechanismes als van een apparaat geweigerd hebben maar met het leven het wezenlijke van een niet mechanisch "surplus" is verdwenen. Als derhalve hij van zijn gestorvenen zegt:

"dat is niet meer mijn kind, mijn man, mijn vrouw"
"iets is verdwenen"

Hij heeft het idee dat iets van een andere hoedanigheid dan de aardse resten is verdwenen. De gedachte ontbeert iedere wetenschappelijke benaderingswijze, maar als uiteengezet is het immateriële niet in materieel causale wetmatigheden in te vangen. Des te betekenisvoller derhalve bijna is de intuïtieve neiging van de mens om aan een ook onzichtbaar deel van de werkelijkheid te geloven. En ook ervaringen brengen hem ertoe zoals:

- * de weerstand enerzijds welke velen vanuit onzichtbare zijde verspeuren. Want menige noodlottige gebeurtenis kan nauwelijks toeval zijn, als vaak het op frappante momenten en "als een jobsnoodlot" met ander ongeluk tegelijk zich voordoet (het boek Job - 1e hfdst). Anderzijds ervaren velen eveneens vanuit onzichtbare zijde hulp
- * vaak mensen tegen alle medische verwachtingen in dankzij hun *wil* verder leven, terwijl menig gezonde mens aan depressie en willoosheid ten gronde gaat
- * randverschijnselen zoals "tijdelijk uittreden van de geest" welke niet als droom of hallucinatie zijn te verklaren. Alhoewel beschrijvingen van een dan beleefd hiernamaals vaak sterk confessioneel bepaald en hiermee moeilijk objectief zijn in te schatten, kunnen nochtans bepaalde aspecten indicatie voor een bestaan ook in het onzichtbare zijn. Zo kan menig klinisch dode achteraf gebeurtenissen in zijn omgeving beschrijven, van welke hij vanuit de lichamelijke verblijfplaats niet had kunnen weten
- * het nemen van beslissingen op ethisch gebied, welke niet vanuit materieel te berekenen voordelen en zo ook niet vanuit religieuze of morele angsten zijn te verklaren. Sommigen komen eenduidig uit onbaatzuchtige gevoelsmatigheid voort en kunnen zo tegelijk aanwijzing voor de existentie van de vrije wil zijn

De mens neigt er intuïtief toe om het zijn als een mysterie te ervaren reeds omdat het feit van een bestaande wereld om hem heen en het bestaan van zichzelf op zich buiten het bestek van al het vatbare valt. Ook kunnen begin en einde van het zijn zowel ruimtelijk als voor wat de tijd betreft moeilijk gedacht worden en ontsnappen ideeën als "grenzeloosheid richting het grote en richting het kleine" enerzijds en "begrensdheid in het grote en in het kleine" anderzijds aan ieder voorstellingsvermogen.

In de griekse tijd gaven veranderlijke verschijningsvormen van sommige substanties aanleiding voor de aanname van een uniform hogere wereld van "onvergankelijke ideeën" en een verbrokkelde lagere wereld van vergankelijke variërende uiterlijke vormen van dezen. Reeds toen nam men aan dat materie uit kleinste basiseenheden oftewel "uit atomen" bestaat. En dienovereenkomstig argumenteerde men dat stoffen niet dat zijn wat zij lijken te zijn. Zo verschijnt water bij verschillende temperaturen als vast ondoordringbaar lichaam of als vloeistof of als damp, waarom het naar opvatting van sommige griekse denkers "als ding op zich" geen onvergankelijkheidswaarde kon hebben. Alleen op de waarnemer maakte het de indruk van water, waarmee het naar hun mening minstens alleen een tijdelijke belichaming van het onvergankelijke idee "water" was. Deze tweedeling tussen geest en materie beïnvloedt tot op heden het westerse denken en heeft ook in menig opzicht het in de late tijd van het griekse denken ontstane christendom bepaald. Met de thora echter is ze niet in overeenstemming, waar in haar hemelen en aarde worden *onderscheiden* en niet *gescheiden*. In haar lopen de drie dagen van het hemelse en de drie dagen van het aardse volledig parallel en als uiteengezet (z. 4e hfdst) is één en ander voor deze weergave van de werkelijkheid te zeggen. Want zonder substantiële voorstelling is geen idee ook maar in eerste beginselen te vatten en zonder

idee is de zichtbare wereld ook de geringste betekenis niet toe te kennen. Zonder idee zouden alleen niet te kennen krachten en zonder materie zouden alleen niet te kennen ideeën overblijven. Naar mening van de thora openbaren beiden zich eerst in levende naar de zeven "vormende zegels van de zeven scheppingsdagen" gevormde wezens (z. 4e hfdst). Het licht van de oersubstantiële begripsmatigheid van de 1e scheppingsdag brandt in hen met een mystieke gloed, als inderdaad deze weerglans van de bezieling hen van computers en robots onderscheidt (Gen. 2:7):

ח י י ם נ ש מ ת ב א פ י נ ו י פ ם - ח ו ת ם
 leven de adem van in zijn neus en blies (chotam) = zegel

Volgens deze weergave vangt het zijn met bewustzijn aan om eerst bij volledig bewustzijn tot het oorspronkelijke volledige zijn te worden. En hierbij draagt de mens *adam* alle basiswaarden van de Zijnde in zich:

א ד ם - (adam) mens **45**
 40 4 1
 0 + 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 = **45**
 (het totaal van alle basiswaarden bedraagt 45 - z. 1e hfdst)

- als zonder idee het zijn niet kan zijn. Weliswaar zou er theoretisch een heelal zonder leven kunnen zijn, terwijl zonder bewustzijn van levende wezens en een hoger bewustzijn voor alle aanvang deze toch moeilijk als zijnde gedacht kan worden.

Anders dan een dimensieloos rijk van ideeën enerzijds en een uitgebreid rijk van materie anderzijds heeft de werkelijkheid in de thora slechts één verschijningsvorm als aan de ene zijde van een borduurwerk:

hemelen: ontleed in de eerste drie scheppingsdagen (z. 2e hfdst)

- en een verschijningsvorm als aan de andere zijde ervan:

aarde: ontleed in de 4e t/m 6e scheppingsdag (z. 2e hfdst)

het hemelse is naar voorstelling van de thora wordende in het aardse. Niet is er in haar een hemel in de vorm van een "zolderkamer van de schepping"

Niet wordt in haar vermeld dat God de eenheid van zijn zijn in meerdere werkelijkheden scheidde:

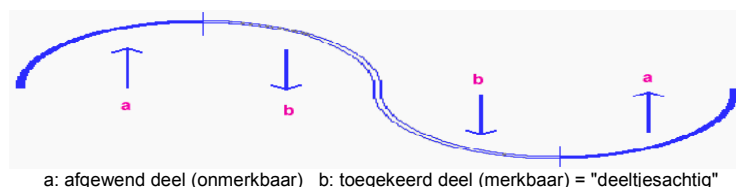
בדל - (Gen. 1e hfdst) scheiden tussen, *onderscheiden*, uitkiezen, uitscheiden, afzonderen

en hij (God) maakte onderscheid tussen het licht en de duisternis

En zo zijn de zeven scheppingsdagen een ontleding voor de in een achter-elkaar levende en denkende mens van dat wat voor ontstaan van de tijd als eenheid "eeuwig daar was". Zonder duisternis zou immers geen licht te onderscheiden zijn en zo worden in de thora het hemelse en het aardse en licht en duisternis en de wateren boven en onder het firmament onderscheiden en als elkaar wederzijds kenbaar makende elementen niet gescheiden. Dat als gezegd bijna iedere metafysicus tot andere indelingen van de werkelijkheid kwam, zou dan ook aanwijzing voor deze ondeelbaarheid van het zijn kunnen zijn. Boven en onder en links en rechts en voor en achter kan men niet scheiden en zelfs niet naar vaste grenzen onderscheiden. Ze doortrekken elkaar en vormen tezamen eerst ruimte en substantie "tot in laatste hoeken en einden". En zo zou ook metafysisch kunnen zijn dat het zijn men niet in zelfstandige categorieën kan ontleden noch categorieën men naar scherpe grenzen kan onderscheiden. In ieder geval doortrekken zij elkaar volgens de constructie van de zes scheppingsdagen als een links en rechts, als deze dagen wederom naar de elementen hemelen en aarde in een nacht- en een dagheft zijn onderverdeeld (Gen. 1e hfdst):

en het was avond en het was morgen, de eerste/tweede/... dag

Hiermee vertonen de 1e t/m 3e dag van de hemelen wederom een "aardse helft" en vertonen de 4e t/m 6e dag van de aarde wederom een "hemelse helft" en doortrekken elkaar volgens de thora geest en materie tot in kleinste delen. Het principe van een materiële en een immateriële helft van al het zijnde is misschien reeds in het wezen van lichtgolven terug te vinden:

- als swingde zichtbaar licht tussen het geestelijke domein van de vormen = "het zaad van de 3e dag" (z. 2e hfdst) en het domein van de materie als "gevormde kracht" = "de grote en kleine lichten van de 4e dag" heen en weer om het geestelijke van de eerste drie scheppingsdagen en het materiële van de volgende drie scheppingsdagen bijeen te strikken. In het kader van een niet te scheiden eenheidszijn zou misschien wel ieder anders niet eenduidig te verklaren metafysisch probleem oplosbaar zijn en zo ook de probleemstelling of de logica van empirische of psychologische aard is. Op zich duidelijk te onderscheiden aspecten zijn er ook hier, zoals dat de logica zowel empirische als psychologische facetten vertoont:

de logica is afhankelijk van de causaliteit van de waargenomen werkelijkheid en wordt door de vaststelling hiervan tot empirie. Ter vaststelling echter zijn er geen psychologische aspecten in de zin van een van de materie onafhankelijk surplus, maar er bestaan slechts *ogenschijnlijk* van natuurwetten onafhankelijke psychologische werkelijkheden. Want onwerkelijkheden "bestaan nu eenmaal niet werkelijk" en blijven als misleidend gebrek aan realiteitszin en als wrijving met de werkelijkheid en als fantasie of onwetendheid of ontkenning van waarheid herkenbaar. Of zij zijn veranderingen om sprookjes te vertellen of tekenfilm-werkelijkheid te creëren en dan meestal geconcipieerd om als zodanig herkend te worden

De logica herbergt de aspecten van het herkennen enerzijds en die van het gevormd zijn van de materie anderzijds in zich, waarmee er opnieuw een derde nog voor empirie en causaliteit liggende verbindende factor moet zijn. Dit "ervoor" zou niet een "rijk" van betekenissen en ideeën kunnen zijn, als ook een kunstwerk geen product van ideeën maar als idee en realisering van dit idee product van een kunstenaar is. De menselijke kunstenaar combineert hierbij alleen wat reeds daar is. Hij kan buiten het reeds existierende niets nieuws scheppen, waarom het eerste ontstaan in het onkenbare moet liggen. Bevindt het zich echter in het tijdloze zou het als aanleiding tot het daaruit in het zichtbare in alle mogelijke variaties ontstaande samen ermee voor iedere tijd ondeelbaar daar moeten zijn. In de thora in ieder geval is dit iets geen gescheiden werkelijkheid en is zijn "ervoor" alleen in de zin van een basis te verstaan. Psyche en geest en materie waren in haar er voor alle begin als "God en hemelen en aarde".

Vraag is derhalve eveneens of principes of categorieën van principes een dragende laag van andere principes of categorieën van principes zouden kunnen zijn. Oftewel of er zulken bestaan welke van de materie onafhankelijk zijn of haar zelfs ordenen. De kleur rood is weliswaar als "idee" van de golflengte van het rode licht te onderscheiden echter niet van haar te scheiden, want welk niet materieel aspect zou deze idee zijn toe te kennen? Theologisch gezien kan het ideële alleen aanwijzing voor een hoger willen zijn, dat als mysterie van het zijn het materieel mechanische en geestelijk logische te boven gaande levendige uitmaakt. De hoop op een voortleven na de dood zou namelijk snel tot hopeloosheid worden wanneer men haar op "onvergankelijke ideeën" en categorieën van ideeën grondvest. Want deze herbergen op zich geen leven en zouden derhalve reeds zelf niet onvergankelijk kunnen zijn. Eerst wanneer het worden niet met zichzelf begint, zou het leven voortgezet kunnen worden zoals het ontstond. Want eerst door *het zich herinneren* van een willend bewustzijn als basis van het zijn zou het leven zo behouden kunnen blijven als het aanvankelijk werd gewild. Ideeën op zich echter bevatten niets wat het individu voor het opgaan in algemeenheden zou kunnen bewaren. Alleen wanneer willend geschapen kan het geschapene kostbaar en het wezen geliefd zijn en door het zich herinneren van een geschapen hebbende kan de mens met macht over noch hetgene voor hem noch hetgene na hem zijnde voortexisteren. Hieruit vloeit overigens bijna als voorwaarde voort dat hij niet gewild bewust zich van zichzelf "zoals geschapen" verwijderd en vervreemdt. Maar ook metafysisch en filosofisch gezien zou de individueel geestelijke en van objectief herkenbaar zich ten goede of ten kwade van materiële omstandighe-

den bevrijdende gezindheid als gezegd aanwijzing ervoor kunnen zijn dat er een boven het zuiver fysieke uitgaande niet alleen causaal willen bestaat:

anders zou de vaak van jeugd af aan blijvende gezindheid van de één tot het goede en van de ander tot het slechte in gelijke omstandigheden zoals b.v. in een familie van alle kinderen gelijk liefhebbende ouders nauwelijks zijn te verklaren. Wanneer ook misschien genen en lichamelijke omstandigheden oorzaak van een verschillende mate van agressiviteit en bereidheid tot geweldpleging zouden kunnen zijn, zo is hiermee nog niet de bereidheid of weigering tot erkennen en betreuen van fouten verklaard. Het laatste echter maakt de gezindheid uit. Uit thora en thenach is te concluderen dat engelen onder volkomen omstandigheden voor of trouw en toewijding of voor eigen grootheid kozen

Om de metafysische leren verder met thoravorstellingen te kunnen vergelijken, moeten ook hier eerst misverstanden betreffende de eerste hoofdstukken van de bijbel recht gezet worden. Vooral moeten sommige allegorie en symboliek van deze eerste hoofdstukken in samenhang met eigenheden van de hebreeuwse taal worden verklaard. Hierna kan duidelijk zijn dat ook tussen de algemeen voor zinnig aangeziene deelgebieden van de metafysica en de voorstellingen in de thora er geen zwaarwegende verschillen bestaan.

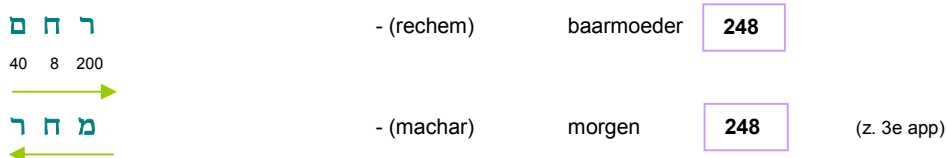
In de thora wordt het domein van het metafysische met de na de laatste 7e scheppingsdag komende dag = "de 8e dag" gesymboliseerd. De 7e dag is noodzakelijkerwijs wederom de tijd van het zweven van de geest Gods over de wateren als vooravond van de 1e scheppingsdag van het licht van de oersubstantiële begripsmatigheid (Gen. 1:5):

en het was avond en het was dag - één dag

Want na de 7e dag keert weer de 1e dag van de week terug en voor iedere 1e dag van de week is er een 7e dag. Zo geeft ook de 8e dag niet letterlijk een tijd voor en na alle aardse tijd weer, maar deze dag van het zweven van de geest Gods over de wateren omvat in eerste instantie de sabbatavond van de 7e dag en de morgen van de 1e dag van het licht. Op soortgelijke wijze ontstaat in de muziek de 7e toon van de grote-terts-toonladder door overlappingsen uit de zes eigenlijke hoofdtonen van zes hele toonsafstanden (z. 6e hfdst). Met de 7e dag als verbindingsstuk en "nietje" rondt zich aldus als het ware de cirkel van de weken, terwijl de 8e dag quasi als dag "voor de 1e dag en na de 7e dag" de tijdloosheid symboliseert. Tijdloosheid echter kan niet "nadien" of "voordien" zijn en zo geeft de 8e dag een tegelijk met alle zeven dagen van de week en hiermee een steeds er zijnde werkelijkheidslaag weer. Ze is in die zin "de andere zijde" = "het hiernamaals" als dat met haar de steeds en overal aanwezige grens van de "eindtijd" begint:

ook de 8e dag verzinnebeeldt in de thora dat de "andere zijde" de naar binnen gekeerde oorsprong van al het materiële zijn tot in kleinste delen is. Het "einde der tijden" bevindt zich zo als "grens" tussen tijd als deel van materie en het eenheidszijn zonder tijd en heeft met een ophouden van tijd niets van doen. "Eindtijd" is in de thora ook identiek met het eveneens "altijd daar zijnde en altijd geweest zijnde begin der tijden", als immers men de tijd voor zijn komen in de wereld niet meemaakt. Men heeft het idee al altijd geweest te zijn, als zou men vanuit een voor iedereen gelijke dimensieloos en tijdloos centrum ergens op de cirkel van tijd en ruimte om dit centrum heen ter wereld zijn gekomen. Eerst "op deze cirkel" stelde men vast dat "vroeger" of "later" dan anderen men werd geboren. Naar voorstelling van de thora zijn de tijdloze eeuwigheidswaarden altijd daar en staat iedere mens als individu en als collectief en eens als mensheid als geheel *bij het zich bewustworden van hen* "voor het einde der tijden". Hij staat dan oog in oog met eeuwigheidswaarden en daarmee voor de keuze om in overeenstemming met hen of in afwijking van hen te handelen

Hoe ook zou het anders kunnen zijn, waar na iedere 7e dag van de week steeds weer de 1e dag van een nieuwe week komt:

Als zo de 1e scheppingsdag van het licht na en **voor** de materie is, zo zal volgens dezelfde voorstelling het voordien bedachte ook nadien zijn. Met de sabbatdag als verbindingsstuk keert de week van de materiële 4e t/m 7e dag terug naar de eerste drie dagen van het immateriële en met het zaad van de 3e dag gaat het onvermijdelijk (z. 2e hfdst) weer naar de eerste dag van de vier materiële dagen. En waar de met de 8e dag gesymboliseerde "andere zijde"

alle zeven dagen en alle weken van zeven dagen duurt, keert met deze dagen de 8e dag als een omkeerlus tussen het materiële en het immateriële. Zoals het cijferteken van de acht keert de 8e dag voortdurend van de "laag van de materiële werkelijkheid" naar de laag van de andere zijde en terug:

menige van arabische en hiermee van semitische cijfertekens afstammende getallen-tekens vertonen hogere symboliek (z. 6e hfdst)

Al het goede aan deze zijde heeft daarmee ook eeuwigheidswaarde aan de andere zijde.

Is nu enerzijds betreffende het metafysische niets te bewijzen, zo onttrekt anderzijds het hiernaamaals zich niet aan iedere logica. Zo kan men overwegingen plegen als dat het morele en culturele erfgoed van de mensheid als vooruitgang zonder kiem eigenlijk een lijn met plotselinge aanvang in de leegte zou zijn. Uit fysicistische experimenten is gebleken dat in het lege geen energie zich zonder wisselwerking met reeds bestaande materie kan materialiseren. Een plotseling eerste begin als deeltje bestaat daar tot nu toe alleen hypothetisch voor zover men de oorsprong van al het zijnde uit het niets hoopt te verklaren. Heeft dus al het ontstaan een voorganger zo zou minstens naar logische gedachtengang ook de *wording* van de geestelijke ontwikkeling van de mensheid en voordien van de lagere leefwezens een *zijn* d.w.z. een niet causale voormateriële oorsprong als begin moeten hebben. Hiermee zou de lijn der ontwikkeling uniform gesloten zijn, omdat dan het voortgekomen *geen* hogere eigenschappen dan de bron is toe te kennen. En komt zo de existentie van een hoogste willend wezen minstens als niet onlogisch voor, zo zou als volgende stap een voortbestaan na de dood vanuit logische redenen minstens voor aannemelijk zijn te houden. Want ziende hoe lang menselijke rouw om een verstorvene kan duren, zou ook de schepper van alle verschijnselen zulke gevoelens eigen moeten zijn. En hiermee zou onvoorstelbaar zijn dat deze voor altijd van hem liefhebbende schepselen afscheid zou nemen. Anders derhalve dan menigeen meent kent ook de thora = "de vijf boeken van Mozes" een leven na de dood. Zo kwam Abraham bij Sara's dood vanwege de met haar gedeelde toekomstverwachtingen niet aan het wankelen, maar toonde hij met de koop van haar graf aan een voortzetting van het leven te geloven:

belofte van het beloofde land aan Abraham:

400 jaar na de geboorte van zijn zoon =>	het <i>graf</i> van Sara gekocht voor 400 sikkels
430 jaar na de belofte van een zoon =>	getalwaarde van het woord voor "sikkel" שקל = 430
het graf gekocht "van de zonen van Chet" =>	de chet (חֶת) is de 8e letter van het hebreeuwse alfabet met het teken "afsluiting". Omdat de 8e dag de dag van de andere zijde is (z. boven), werd het graf gekocht "van de kinderen van de andere zijde"

Hij verheugde zich over voor eerst na 400 jaar hem toegezegde (Gen. 15:13/14) en derhalve onmogelijk in het aardse leven mee te maken beloftes. Hij geloofde derhalve dat na de dood hij hun verwerkelijking door de geest Gods mee zou aanschouwen. Hij geloofde daarmee dat God het door hem geliefde na het leven niet vergeet. En juist dit **"God niet onder het gevoelsmatige niveau van de mens inschatten" werd hem als gerechtigheid aangerekend** (Gen. 15:6):

en hij geloofde Jahwe (diens belofte eerst voor vele jaren na de dood) en hij rekende het hem tot gerechtigheid

Wat volgens de thora in de goddelijke gedachten existeert of voortexisteert, existeert en leeft *reëel* verder:

en God sprak/dacht en het was

Door juist dit God niet kleiner makende geloof werd "Abram" tot "Abraham":

א ב ר ה מ
40 5 200 2 1

- Abraham

248

- welke naam de getalwaarden van het zich vermeerderen 2-4-8... (z. 1e hfdst) bevat. Want volgens de door hem geloofde belofte zouden zijn nakomelingen worden als het zand aan de oever = "de vleselijke nakomelingen" en als de sterren aan de hemel (Gen. 15:5) = "de eeuwigheidsmensen" = "de mensen van de dag van morgen":

מ ח ר
200 8 40

- morgen

248

En zo staat bij de splitsing van de mens in man en vrouw (z. 4e hfdst) in de "diepe slaap" *tardema* niet geschreven dat de mens er weer uit ontwaakte (Gen. 2:22). Want volgens de thora be-

horen materie en idee tot de droom aan deze zijde, anders dan de aardse zijde van het zijn door velen voor eenvoudigweg de werkelijkheid en daarmee voor de enige en laatste werkelijkheid wordt gehouden. Er bestaat dienovereenkomstig een omvattendere werkelijkheid naar welke de mens "na de aardse slaap" terug zal keren. Maar ook niet van de thora uitgaande zou het aardse als een "slaap" en "droom" zijn te beschouwen en dat niet omdat de zinnelijke waarneming onbetrouwbaar zou zijn (z. 4e hfdst). Reden hiervoor zijn de nieuwe inzichten van de fysica, waar volgens hen het ogenschijnlijk grijpbare alleen uit dynamisch zich steeds opnieuw vormende krachten bestaat. Aldus is al het aarde het vervloeiende en onvaste eigen wat aan de vluchtigheid van beelden als in dromen doet denken. Zeer wel dus is ook op grond van logische gedachten te concluderen dat een metafysisch domein bestaat.

Maar dwingt reeds bijna de werkelijkheid niet ertoe om het hele zijn en uitzien van wereld en universum met leven te verbinden ook wanneer men het niet kan bewijzen? Want de schoonheid van deze werkelijkheid enerzijds en haar weersprekende aspecten anderzijds doen de natuur als het resultaat van een bewust creërend en een bewust bedervend wezen verschijnen, als in overeenstemming hiermee de thora onderscheid tussen reine en onreine dieren maakt:

volgens haar is een tijdelijk toelaten van het kwade noodzakelijk ter scheiding van de gezindheden. Anders zou alleen het scheppen van levende robots overblijven, terwijl echter niet anders dan ons mensen eerst de vrije innerlijke toewending een schepper welgevallig kan zijn. Weerstrevende geesten zijn hierbij gevallen schepselen, als niet meerdere oerexistenties kunnen bestaan

Ook vanuit dit gezichtspunt is te concluderen dat er een voortbestaan na de dood bestaat, waarbij steeds dan een bewuste zielsmatige oerexistentie als hoofdfactor van het zijn binnen het gezichtsveld komt. Meerdere aanwijzingen zijn er dat haar buiten beschouwing te laten tot onbevredigende metafysische theorieën leidt. Zo verkreeg wel nooit één van de vele zedenleeren algemene erkenning omdat alleen vanuit de beschouwing van idee en materie men hen trachtte op te stellen. Want de methodes kunnen slecht overtuigen. Zo kan niet overtuigen wanneer men door "aanschouwing van het wezenlijke" absolute waarden tracht vast te stellen en hen door opsplitsen in hogere en lagere moraliteit tracht te onderbouwen. En niet kan het uitgangspunt overtuigen dat alle objectief te herkennen waarden alleen de wet der causaliteit volgen en doelmatigheid eerst nadien door de mens zo goed als mogelijk is te onderbouwen. De eerste methode overtuigt niet omdat reeds twee mensen slechts moeilijk van één enkele waarde tot eenzelfde voorstelling kunnen komen. En de tweede methode overtuigt niet omdat zij in het puur berekenende blijft steken. Zij kan niet verder komen dan een leer "behandel de ander zoals men zelf behandeld wil worden", wat reeds tot willekeurige normen leidt. De eerste methode kan zich van het alleen materiële slecht bevrijden omdat buiten de materie geen waarde is te aanschouwen (z. 4e hfdst). En de tweede methode kan moeilijk tot hogere waarden komen omdat zuiver materieel men ertoe neigt om eigen voor- en nadelen als van algemeen belang resp. als een algemene bedreiging te beschouwen. Want materiële voordelen zijn vaak niet boven alle twijfel verheven. En wat afbreuk aan het eigen geluk lijkt te doen is niet altijd slecht. Ja snel wordt de zelfverdediging tot angst en worden noodzakelijke goede natuurwetten voor een bedreiging aangezien. In het laatste geval dan worden onnatuurlijke leefwijzes des te destructiever door deze wetten achterhaald des te langer men hen weerstreeft. De puur berekenende methode kan niet verder komen dan het vleselijke dierlijke, als in deze tijd van toegenomen kennis betreffende de sociale orde van dieren men kan weten. Zij komt aan de plicht en sociale gevoelens als van apen niet voorbij:

de laatsten volstaan ter ordening van het overwegend materiële samenleven van dieren. De mens echter is tot geestelijke reflectie opgeklommen en kan met alleen berekenende overwegingen niet uitkomen

- anders dan het de liefde doet. Het laatste begrip is zwaar belast met juist egoïstische zoals ook alleen vleselijk gekleurde interpretaties, terwijl nochtans iedereen ergens weet omtrent de echte onzelfzuchtige liefde. Zij behoort tot het voormateriële zielsmatige domein en is hiermee net zo wetenschappelijk ongrijpbaar als het voormateriële zelf. Desondanks zou ook zij deel van een wetenschappelijk serieus te nemen ethiek moeten zijn, als juist vanwege haar verder dan het berekenbare gaande wezen zij intellectueel aantrekbaar is. Anders dan misschien wel alle wetboeken van deze wereld schrijft dan ook de thora de *innerlijke* moraliteit voor:

zo zal bij vele vergrijpen niet alleen de schade vergoed maar ook "één vijfde worden toegevoegd" (Lev. hfdst 5/19/22/27). Het geestelijke en het materiële is altijd in de thora met de getalsverhouding 1 staat tot 4 weerge-

geven ("het boek Bresjith" - JbL). Aldus zal men het geestelijke als het één vijfde van het "één plus vier" toevoegen = "een veranderde gezindheid":

getal van het uiterste van de materie (z. 6e hfdst): 12

$\begin{matrix} \text{ה} & \text{ב} & \text{ה} & \text{א} \\ 5 & 2 & 5 & 1 \end{matrix}$ *ahava* liefde : 13

Ook de onzelfzuchtige liefde doet weten dat iets levendigs oorsprong van al het zijnde is. Logica en causaliteit houden daar op om alles te kunnen verklaren. Aan hen gaat het zielsmatige vooraf dat alleen zielsmatig is te vatten. Liefde kent de plicht niet en bewerkt eindeloos veel meer dan de plicht. Want zij doet graag:

wat niet betekent dat ze "blind zal zijn"

- en wordt niet door het moeten gepord. Het moeten gaat met zuchten gepaard en perkt de krachten in. Liefde heeft de hoge morele opvattingen niet nodig:

in de thora komen zulken niet voor, anders dan in haar de liefde veelvuldig wordt benadrukt

- maar doet de mens zonder haar omtrent het hogere vermoeden. Ze geeft hem het gevoel in het directe aanschouwen der dingen om zich heen de bezieling der dingen te verspeuren. Omgekeerd ook verkwikken liefderijk geïnspireerde ogen het hart, anders dan alleen verstand het hart "koud kan laten".

Alhoewel nu bij weinige metafysici de ervaring als brug tot het anders onkenbare duidelijk is terug te vinden, kan nochtans volgens de meesten alleen door haar men innerlijke zekerheid dienomtrent en over haar wezen verkrijgen. En daarmee zou volgens sommige leren alleen door haar ook innerlijke overtuiging over hogere normen kunnen ontstaan - voor het geval zij of voor alle dingen bestaande of achteraf door de mens te onderbouwen bestaan. De mens leeft dientengevolge naar dat wat of in absolute zin hij voor "juist" houdt of wat naar de "praktische rede" als "beter" is te onderkennen. Vaak bestaan meningsverschillen alleen uit verschillend woordgebruik, precies zoals verschillendste gedachtengangen tot eenzelfde liefdevol of af te keuren gedrag kunnen leiden. Door het praktiseren derhalve kunnen zielsmatige prikkels en niet zuiver verstandelijk te vatten categorieën van waarden zich kenbaar maken, waarbij de hogere bezieling van een anders slechts koud materialistische wereld verspeurbaar wordt. Zonder praktiseren bestaat immers liefde uit loze woorden en volgens de thora werd mensen als Abraham alleen door bevestiging van een gewetensvol handelen en niet door woorden de godsexistentie duidelijk. Is enerzijds tegen deze interpretatie geen wetenschappelijk steekhoudend verweer in te brengen, zo is anderzijds met haar geen levensethiek wetenschappelijk te onderbouwen. Al helemaal niet kunnen godservaringen aanleiding tot een gedetailleerde beschrijving van geestesrijken zijn, want zonder materie is voor de mens niets herkenbaar. Zonder substantiële middelen kan een mens zich niet uiten en zo zal buiten zijn schepping ook een schepper zich niet manifesteren. Enerzijds bevat men zich derhalve inderdaad alleen met "geestesdromen" wanneer men anders meent:

de mens kan niet weten wat voor ruimte en tijd is

Anderzijds echter zouden geen hogere waarden kunnen bestaan en innerlijk bevestigd kunnen worden wanneer niet "tussen ziel en ziel zij vonken". Want waarden zijn als de met waarden verbonden en anders "naakt als de slang" (z. 1e hfdst) zijnde voorwerpen. Men ontdoet zich vroeg of laat van hen wanneer zij uitgediend hebben. Ze blijven echter waardevol en worden zorgvuldig bewaard wanneer door een geliefd mens zij werden gegeven. Hogere waarden zouden derhalve alleen verbonden kunnen zijn met de existentie van een denkend en voelend en liefde en leed delend hoger wezen en zouden derhalve alleen bevestigd kunnen worden door concrete wanneer ook tot godsbewijs niet bruikbare en niet ertoe bedoelde levensleiding.

Plichtbewust handelen kan aldus zeer wel hogere gevoelens doen ontvlammen, waar zonder handelen in ieder geval geen blijvend betere gevoelens kunnen ontstaan. Nochtans kan niet de plicht ethisch hoogste goed zijn, als een blijvend handelen vanuit plicht op den duur weezin i.p.v. vaste verbindingen bewerkstelligt. Liefde en niet plicht is dan ook volgens de thora hoogste fase van de ontwikkeling. Voor het overige is er veel overeenstemming tussen thora-leer en metafysica vooral daar waar theorieën van de laatste veel erkenning verkregen. Zo

wordt in de thora de opvatting bevestigd dat alleen de weg van het praktiseren omtrent vanuit de theoretische rede niet te onderbouwen normen doet vermoeden. Want de mens wordt "gezonden" **vanuit** de tuin in Eden om via de weg van dit leven eeuwigheidswaarden = "de boom des levens" te verkrijgen (Gen 3:22 - het symbool ≈ staat hier voor "ook ongepunteerd te vertalen met"):

opdat niet hij zende uit zijn hand (modern hebr: hij steelt) en neemt ook van de boom des levens en eet en hij zal leven voor eeuwig (≈ om verborgen te zijn). (23) En zond/zond uit hem Jahwe Elohiem van/uit de tuin van Eden om te bewerken de aardbodem (van) welke (≈ (om) het geluk/gevoel van geluk/heil) hij werd genomen (≈ te nemen) van daar

=> *opdat niet hij steelt en neemt ook van de boom des levens en eet en hij zal leven om te verdwijnen. (23) En zond hem Jahwe Elohiem vanuit de tuin van Eden om te bewerken de aardbodem om het geluk te nemen van daar*

Als gezegd is de geschiedenis in het paradijs een allegorische samenvatting van de levensaanvang van iedere mens *adam* = "mens" (z. onder). De "vruchtbomen van Eden" stellen hierbij alle vormen in oergestalte voor, als boomgeraamtes er als zenuwgeraamtes uitzien:

עץ - boom, (coll): bomen

ב עץ - vormen, formeren, (modern hebr): ZENUW

Quasi als een half immaterieel en toch reeds materieel lichtend elmsvuur worden de bomen van Eden voorgesteld, waarbij betekenis = "kennis" en levenszin = "leven" het wezenlijke van iedere vorm uitmaken. Functionaliteit en zin bevinden hiermee als "de boom van de kennis" en de "boom des levens" zich "in het midden" van iedere afzonderlijke vorm, als immers al het gevormde ten goede of ten kwade kan dienen. En daarom zal de mens "**van alle** bomen van de tuin zeker eten" (Gen. 2:16) opdat hij lere:

- te onderscheiden tussen goed en kwaad = "de boom van kennis van goed en kwaad"
- al het geschapene ten goede te gebruiken om zo de eeuwigheidswaarden van het eeuwige leven deelachtig te worden = "de boom des levens"

Want er zijn geen goede en slechte bomen maar alleen bomen welke overeenkomstig de "boom van goed en kwaad in het midden van iedere afzonderlijke boom" men goed of verkeerd kan gebruiken:

zo ook kan de lichamelijke schoonheid tot verheffing en tot ontucht aangewend worden. Men zal van de bomen eten "tot eten" en niet hen misbruiken (Gen. 2:16):

van iedere boom van de tuin een eten (inf. abs.) zul je eten

Niet zal men kennis en zieleheil "centraal in het midden" d.w.z. "op zich" d.w.z. gescheiden van de realiteit als doel op zich nastreven, anders dan de allegorie bijna alleen naar de tweede mogelijke leeswijze wordt begrepen. Niet "abusievelijk verkeerd te verstaan" maar opzettelijk bedoeld is namelijk deze tweede leeswijze mee ingebouwd. Want uiterst realistisch brengt deze steeds door velen als enige uitgelezen leeswijze het idee steeds van velen tot uitdrukking dat kennis en zieleheil als twee "zelfstandige bomen in het midden gescheiden van alle anderen" te verkrijgen zouden zijn. Steeds velen menen alleen d.m.v. diploma's en praktijkloze kennis te kennen en d.m.v. geloofsbekentenissen omtrent goed en kwaad te weten en d.m.v. meditatie en afzondering zich het eeuwige leven toe te kunnen eigenen. Een boog om het allerdaagse makend proberen velen te kennen en te beleven, waarmee echter volgens de thora men niet "weet" en niet "voor eeuwig leeft" maar "in bewustzijn verdwijnt" (Gen. 2:17):

want op de dag van jouw eten van hem (van de boom in het midden) een sterven jij zal sterven (= je zult met zekerheid sterven)

men zal niet alleen lichamenlijk sterven = "je zult sterven" maar men zal ook in bewustzijn = "geestelijk" sterven = "een sterven zal je sterven". Het laatste moet voorgoed zijn = "met zekerheid"

Ook volgens deze symboliek dus zijn hogere waarden alleen middels de praktijk te onderkennen, waarom de mens "de weg des levens zal gaan" = "zijn gezonden worden van Eden uit".

Alleen het leven aangaan en de vreugde en leed en voordelen en zorgen van zijn omgeving delen kan tot ware kennis:

nooit zal een "genie" tot ware grootte komen, welke door zijn omgeving gespaard wordt om zich "geheel zijn talent te wijden". Menselijke ongeïnteresseerdheid en kwaliteit gaan op geen vakgebied en eerst echt niet op het gebied der kunsten samen

- en daarmee tot begrip voor hogere waarden leiden. In de thora lopen de wereld van de kennis en van het leven van de eerste drie scheppingsdagen volledig parallel aan hun materialisering op de 4e t/m 6e scheppingsdag (z. 1e hfdst). Iedere poging om aan de praktijk voorbij tot kennis en tot leven te komen vindt derhalve in haar "de engel met het kerende zwaard op zijn weg" (Gen. 3:24).

De indruk nu zou kunnen ontstaan dat met de alle vormen in lichtgestalte weergevende "vruchtbomen van Eden" ook de thora een "rijk der ideeën" kent. In werkelijkheid echter wordt met hen een wereld of laag van het zijn beschreven welke of op alleen ander energieniveau reëel materieel bestaat (z. 4e hfdst) of een "zin en vormen uitdistillerende" samenvatting van de wording van het leven tot uitdrukking brengt. En beiden zouden kunnen zijn, als steeds de drie dagen van de geestelijke en de materiële wereld in de thora parallel verlopen. De wording van het leven wordt niet zuiver geschiedkundig en evolutionair maar *naar hogere zin en bedoelingen* middels voor mensen vatbare objecten beschreven, waarbij haar vormen in materiële gestalte en *niet onafhankelijk van objecten* = "niet als een rijk van ideeën" verschijnen. Maar ook de mens denkt immers in "lichtvormen", want hij stelt zich de dingen elektronisch en hiermee reeds materieel:

idee zonder materie kan niet zijn

- d.m.v. elektrische stromen in hersencellen voor. Volgens de thora is het denken Gods steeds zelfs tegelijk een realiseren Gods:

en God sprak tot zich/dacht en het was (idee zonder materie kan niet zijn)

- als steeds idee en materie in de thora één zijn. Als gezegd doen de bomen van Eden met hun vlechtwerk van takken denken aan elmsvuur, dat quasi immaterieel aan scheepsmasten verschijnt en toch van materiële aard is. Want het wordt door geïoniseerde luchtatomen gevormd en zo ook werd de tuin eerst geplant nadat "dauw de oersubstantie bewaterde" (Gen. 2:6):

ד א ד - (ed) dauw 1 : 4
4 1

En de materiële laag van de ons bekende materie verschijnt terwijl wederom vanuit dit Eden te voorschijn stroomt (Gen. 2:10):

een rivier welke zich in vier rivieren splitst 1 : 4

Om iedere twijfel betreffende de zuiver allegorische betekenis van de "twee bomen in het midden" weg te nemen zij nog vermeld:

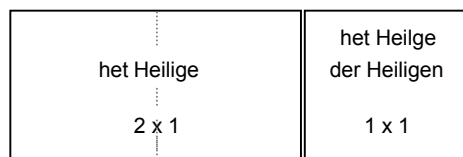
מ י ח ה ע	- boom des levens	233	} 1 : 4
40 10 10 8 5 90 70			
ע ר ב ט ו ד ה ע	- boom v. kennis v. goed en kwaad	932	
70 200 6 2 6 9 400 70 4 5 90 70			

(932 = 4 x 233)

De "boom des levens" (1) bevindt zich aldus "in het midden" van al het uniform geestelijke van de ene rivier (1) en de "boom van kennis van goed en kwaad" (4) bevindt zich in het midden van de "door de vier rivieren (4) gematerialiseerde wereld".

Uit de leer van de thora van de niet te scheiden eenheid geest en materie volgt de leer van de thora dat hogere waarden eerst door het praktiseren bevestigd worden. En deze leer van de niet te scheiden eenheid culmineert in de thora erin dat de materiële wereld in haar eveneens als heilig wordt voorgesteld. Want het "Heilige" van de tabernakel en later van de tempel had

precies de dubbele lengte van het "Heilige der Heiligen" van beide heiligdommen, dat als vierkant het ondeelbaar immateriële eenheidszijn weergeeft. Als ook getalsmatig weergegeven in het woord *ed* voor "dauw" = 1 : 4 en in de aantal rivieren van Eden = 1 : 4 en in de getalwaarde van de beide bomen in het midden in 1 : 4 -verhouding (z. boven) zijn de twee ruimtes van tabernakel en tempel een weergave van het materiële in dualisme t.o.v. al het immaterieel uniforme:

- waarmee de materiële wereld als het "Heilige" is weergegeven. Het Heilige en Heilige der Heiligen worden hierbij opnieuw slechts onderscheiden en niet gescheiden, want hun buitenmuren waren één geheel met een voorhangsel en niet een binnenwand als scheiding tussen beide ruimtes (Ex. 26:33). En uit de beschrijving van de "laatste en blijvende tempel" in het boek Ezechiël (v.a. 40e hfdst) komt onmiskenbaar de indruk naar voren van een troosteloze steenhoop "tot de geest Gods haar vervult (Ez 43:4)". In de toekomst dus zal niet meer één enkel huis met behulp van goud en versiersels als tempel glanzen maar de gehele op zich kaal materiële wereld zal door herkenning van haar hogere waarden de mens als tempel en heiligdom in glanz verschijnen. Volgens het boek Ezechiël:

veel "profetieën" in het boek Ezechiël berusten op inzicht en op kennis van de oorspronkelijke thorasymboliek

- zal de mensheid eens als geheel zijn vreugde aan God en aan zijn in de schepping te boek gestelde waarden hebben. En waar dan iedereen de weg van de praktijk gaat, zullen er ook geen afbreuk doende verschijnselen meer zijn. Dan is er geen tempel meer nodig, omdat de hogere waarden iedere plaats en leefgebied in glans en pracht hullen. Het is zoals zonder geliefden alle goud en rijkdom van de wereld als grauwe slijk voorkomen. Liefde tussen mensen daarentegen vermag de bitterste armoede te vergulden.

Ook met de tempels werd aldus tot uitdrukking gebracht dat de materiële en immateriële wereld één ondeelbaar geheel zijn. Hogere waarden zijn volgens deze opvatting alleen in en niet aan het materiële voorbij te verkrijgen. Ook de davidsster:

de ster werd niet terecht David toegeschreven, als in Genesis 15:1 en in veel andere passages van het 1e boek van Mozes en niet in de 3e psalm hij *naar zijn wezenlijkheid* is beschreven ("het Boek Bresjith" - JbL). De naam "ster der schepping" zou beter zijn; echter werd omwille van de herkenbaarheid de naam "davidsster" ook in dit boek aangehouden

- geeft aanschouwelijk weer dat waarden slechts deel van een niet schizofreen geestelijke en materiële eenheid kunnen zijn. Want zijn lijnen zijn segmenten van één enkele in zich terugkrommende lijn (z. 6e hfdst), waar zijn zes ogenschijnlijk van elkaar weg staande punten in werkelijkheid in het centrum van de ster in elkaar terug lopen (z. 6e hfdst). Hun gezamenlijke oppervlakte vult hierbij het zevende de sabbatdag weergevende middelste vlak precies op, als in het 2e hoofdstuk van de thora de met de zes punten weergegeven zes scheppingsdagen van het planmatige op de zevende scheppingsdag gerealiseerd worden. Volgens deze indeling van de scheppingsdagen in de thora wordt op de sabbatdag als *de dag van onze geschiedenis* de materiële wereld "gezegend en geheiligd d.m.v. het realiseren van al het planmatige" (Gen. 2:3):

het "zegenen" Gods is in de thora steeds een realiseren Gods en geen symboolhandeling

- waarom met de zevende dag een nieuw hoofdstuk begint (v.a.Gen. 2e hfdst). Aldus wordt in de thora de zichtbare wereld als het zichtbaar worden van alle hogere waarden voorgesteld en zijn hiermee omgekeerd alle hogere waarden voorgesteld als alleen door haar d.w.z. door de praktijk te onderkennen. Want als gezegd is volgens de thora de zichtbare wereld het heiligdom Gods (Gen. 2:3):

*en zegende de Eeuwige de dag de zevende en hij heiligde haar, want op haar rustte**

*hij van al zijn werk welke schiep de Eeuwige om te maken** (4) Dit de geschiedenis/geslachten van de hemelen en de aarde als zij geschapen werden op de dag van het maken van Jahwe de Eeuwige (= de 7e dag) van een aarde en een hemel (= onze hemel en aarde)*

* "rusten" betekent hier dat alles op de eerste 6 scheppingsdagen van het planmatige klaar gezet is. Iedere haast en hektiek om zaken bijtijds tot stand te laten komen en onvoorziene dingen te corrigeren zijn derhalve de Almachtige vreemd

** omdat men het verschil tussen het 1e en 2e hoofdstuk van de thora niet begrijpt, wordt dit versdeelt bijna altijd verminkt vertaald

materie als een "donkere wolk waarin God zich hult" en de "ladder van Jakob" (Gen 28:12)

Materie is in haar een "donkere wolk waarin God zich hult" (z. afb.) en reeds daarom heilig. Met andere woorden geeft zij de materie als de "huid van de vormen" weer, waarbij ook het door elektronen uitgezonden licht donkere materie en niet het licht van de 1e scheppingsdag = het "licht der ideeën" is. De eenheid van de ideeën van de geest als "licht" en van de materie als "huid" van deze ideeën is ook in de volgende hebreeuwse woorden terug te vinden:

אור (200 6 1) - (or) licht - in verbinding met de één (א)

עור (200 6 70) - (or) huid - in verbinding met de 70 (ע) van de materie*

* de getallen 7 en 70 zijn in de thora "heilige getallen" omdat verbonden met de op de 7e dag geheiligde materiële wereld

En door de getalwaarde van het woord voor licht wordt het volledige verbonden zijn van het geestelijke licht van de 1e scheppingsdag met het materiële licht van de 4e parallelle scheppingsdag (z. inl) onderstreept:

de ondeelbare drie "God-hemelen-aarde" in een hogere eenheid:	300.000
getalwaarde van het immateriële geestelijke licht (אור):	207 -
snelheid van het materiële licht:	299.793 km/sec
	(zie 7e app)

Het licht van de ogen en waarmee iedere gedachte en idee in de voorstelling van de mens verschijnt, kan echter volgens deze weergave niet het wezenlijke zelf zijn:

als zou in het materiële het "licht van het eenheidszijn = 300.000" aan kracht en hiermee zijn tijd- en afstandsloosheid en alomtegenwoordigheid verliezen (z. 7e app.) = 300.000 min "de 207 van de idee" = "de 299.793 van de snelheid van het materiële licht". Straling wordt als het ware geremd en cirkelt in materiedeeltjes in zichzelf terug (z. 6e hfdst). Soortgelijke verhoudingen tussen hoger en lager zijn te vinden in de van symboliek doortrokken geschiedenis van Jona, welke "in zijn ik afdaalde". Het verder weinig gebruikte woord voor "schip" is namelijk vergaand identiek met het woord voor "ik":

אנייה	- (onija) schip, klacht, rouw	}	- het IK als een "eiland" of een "schip"
אני	- (oni) ik		

Als aldus door egocentrisme Jona de verbinding met het hogere verloor, begon hij "in zichzelf rond te draaien". Zijn IK werd een eiland of een "schip"

En dat is ermee in overeenstemming dat als verklaard (z. 4e hfdst) het eigenlijke in het onkenbaar voormateriële moet liggen. Volgens de "300.000 - 207" moet zichtbaar licht ondanks zijn paralleliteit met ideëel licht bij het doorvorsen van de volledige realiteit tekortschieten d.w.z. dat met haar niet het laatste aspekt van de volledige werkelijkheid is te vatten. Kennis is volgens deze getalwaarden afbeelding, als iedere afbeelding bijna = "net niet 300.000" met het origineel identiek is = "300.000 - 207". Het diepste wezen en hiermee de diepste zin zijn slechts indirect te verspeuren, terwijl volgens de thora zekerheid betreffende dezen zelfs alleen op bepaalde wegen van handelen is te verkrijgen. Want alleen wanneer uit liefde en niet

omwille van het voordeel en uit angst en vanuit alleen plichtgevoelens (z. boven) men handelt, komt men aan het puur materiële voorbij. Anders blijft onveranderlijk het "naakte", als het met de "geschiedenis in de hof van Eden" is weergegeven. Want daarin gaat het materiële oog van de niet vanuit liefde maar vanuit begeerte en groothedswaan handelende mens *adam* = "mens" voor alleen het materiële zonder hogere waarden open (Gen. 3:7) en verschijnen de dingen of als begeerlijk (Gen. 3:6):

begeren is een niet op functionaliteit en zinvol handelen gericht willen-hebben

- en anders als lelijk in hun "van deze waarden verstoken naaktheid". De hogere waarden zijn hierbij ook in deze geschiedenis wederom herkenbaar d.m.v. de materie, waar "in het waaien van de wind de mens *adam* het roepen Gods hoort (Gen. 3:8)". Deze "stem in de natuur en door de natuur" herinnert hem aan de hem van nature meegegeven ordening om niet "direct van de bomen in het midden te plukken" maar de eigenlijkheden van de schepping = "alle bomen van de schepping" = "de waarden achter al het zijnde" zelf na te streven (z. 4e hfdst):

de "geschiedenis in de hof van Eden" verzinnebeeldt de aanvangsgeschiedenis van een *iedere mens adam*. De mens is volgens haar gelukkig in het paradijs der schepping tot:

het verlangen naar dat wat men niet nodig heeft = begeerte

het verlangen snel en gemakkelijk wijs te zijn = "eigen grootheid en geen interesse"

het verlangen te zijn als God = machtswellust

- de liefde verwoesten. Volgens deze veralgemenende weergave kent iedere *adam* = mens deze naaktheid, als niemand van begin af aan zonder fouten is. De *personen* Adam en Eva zijn weergegeven als *de eerste mensen welke hun fouten inzagen*. Zij bekenden op het spreken Gods (Gen. 3:20):

כ ו 10 20 want opdat	ח ו ה 5 6 8 Chevah beken!	א ש ת ו 6 400 300 1 zijn vrouw zijn vrouw	ש ם 40 300 (de) naam daar	ה ד א ם 40 1 4 5 de mens de mens	ו י ק ר א 1 200 100 10 6 en noemde en riep op
verklaar (jij)!			←		
(inf. abs: verklaren, uitspreken, vaak als imp. gebruikt)					

- in de alledaagse dingen om hen heen = "zij hoorden de stem Gods heen en weer gaande in de tuin op de wind van de dag" (Gen. 3:8). En dat vond plaats na de geboorte van Kaïn en voor de geboorte van Abel, namelijk als Kaïn = "de gekochte" d.w.z. "de zelf verworvene" hen geen vreugde werd. Want de naam Abel betekent "zwakke" en "sterfelijke" en houdt zo de afwijzing van eigen macht en grootheid en het bekennen van hun fouten in (Gen. 3:20):

opdat zij werd moeder van al het *levendige* = "al het *geestelijk* niet-gestorvene"

En na dit bekennen werden Adam en Eva bekleed met de priesterhemden van huid (Gen. 3:21):

כ ת נ ו ת 200 6 70 400 6 50 400 20	- (kothnoth or)	het woord <i>kothnoth</i> wordt alleen nog gebruikt voor de priesterhemden en voor het door Jakob voor Joseph gemaakte hemd
---------------------------------------	-----------------	---

Overeenkomstig het "heiligen" van de materiële wereld op de sabbatdag (z. boven) geeft het heiligdom van tempel en tabernakel deze wereld weer. Daarom wordt in de geschiedenis in de hof van Eden de mens bekleed met het priesterhemd wanneer zijn ogen voor de hogere waarden achter de materie wederom opengaan. Aldus wordt ook de leek en zelfs zonder getuigenissen in woorden tot geestelijke leider en wegwijzer voor anderen wanneer hij de eigen fouten inziet en verbetering nastreeft. Hij wordt "tot priester in de tempel van de schepping Gods"

Tot dan toe "ziet de mens met de verduisterde blik van de slang":

er zijn vele lagere diersoorten zonder poten omdat hun functionaliteit het verlangt. De slang echter is een "geevolueerde" diersoort, want poten en nek zijn nog rudimentair aanwezig. Het vers "en de slang was listiger dan al het gedierte van het veld" is derhalve ook te vertalen met "en de slang was *naakter* dan al het gedierte van het veld", want ערום betekent "listig" en "naakt"

- terwijl blind voor haar waarden hij naakte materie ziet. Haar waarden bestaan uit de altijd met functionaliteit verbonden zin van haar vormen. Het zielsmatige ervaren brengt hen binnen het gezichtsveld en het verstand brengt hen tot bewustzijn en eerst het handelen d.w.z. de vrucht van het handelen maakt hen honkvast. Omdat aldus in de thora het geestelijke en het materiële licht parallel aan elkaar zijn, is in haar de mens zonder liefde een lege huid עור (z. boven):

hij wordt met verdord gras vergeleken d.w.z. met "stoppels welke in het vuur verbranden". Een "eeuwige vlammenzee" berust hierbij op de verkeerde interpretatie van deze bijbelse symboliek dat "alleen nog vlees zijnde" (Gen. 6:3) de mens het geestelijke licht niet meer verdraagt

Natuurlijk is de metafysische wijsheid betreffende de alleen d.m.v. het praktiseren aan te voelen hogere waarden kern van iedere religieuze leer. Uit haar echter kristalliseren zich in de meesten slechts vele vaak willekeurige gedragsregels uit, anders dan in alle offervoorschriften van de thora ze kort en bondig als volgt is samengevat (Gen. 4:4):

en offerde Abel ook hij ... van hun vet

Volgens deze symboliek kan de mens alleen weten "hoe en waar en hoe vaak te handelen" wanneer niet "vet de ziel omhult". Met andere woorden kan men omtrent de eindeloos vele en in iedere anders zijnde situatie anders zijnde gedragsnormen alleen weten, anders dan door een nooit alle gevallen afdekken kunnende wirwar van regels wanneer materiële en intellectuele kou niet het gevoelsmatige verstikt. Als verklaard en indirect uit de thora op te maken bericht de ziel de gevoelsmatige mens omtrent ieder nog voor materie en geest zijnde wezen der dingen (z. 4e hfdst) en alleen deze fijngevoeligheid kan een alle variërende situaties tot hun recht komen latend handelen bewerken.

De theorie betreffende de alleen middels het praktiseren aan te voelen waarden wordt zelfs door het feit ondersteund dat alle zuilen van de kennis empirisch en niet door bewijs bevestigd worden. Alleen door actie en reactie kan men weten omtrent moraliteiten en alleen door de werking der dingen zijn op lager niveau de causale wetmatigheden vast te stellen. Galilei bewees dat alleen d.m.v. het experiment zekerheid omtrent de juistheid van fysicistische theorieën is te verkrijgen. En de kennistheoretische filosofie bewees dat alleen door aan haar richtlijnen zich te houden het geloof is te funderen. De ethiek leert dat praktiseren aan de basis van de hogere waarden staat. En de thora preciseert dat "van alle bomen men *een eten zal eten*":

van *alle* bomen betekent hierbij "van alle bomen welke een mens op zijn levenspad tegen komt". De mens zal volgens de symboliek zijn gaven naar mogelijkheid en met het oog op zijn opgaves ontwikkelen

Dientengevolge "eet men niet een eten" wanneer men de zin van het eten tot behoud van het geheel en tot opbouw van al het leven niet ziet. En dat heeft als na te gaan meer logica in zich dan menige ethiek met feitelijk egoïstische motieven als "zelfbehoud" en "goed voor anderen is goed voor mij" tracht om "praktische waarden" te funderen. Want sommigen propageren het goede omdat moraliteit meer voordeel brengt. Slecht gedrag schaadt volgens deze berekende leren de economie tot en met de eigen belangen en moraliteit komt de eigen zekerheid en genot ten goede. Het "een eten eten" echter houdt het gebruik naar waarden in en waarden kunnen zonder algemene geldigheid niet zijn. En algemene geldigheid kan niet alleen op de eigen ik zijn betrokken. Waarschijnlijk echter zijn de meeste metafysici het erover eens dat door egoïsme hogere waarde verloren gaan. En zo is onderscheid tussen de meeste ethische leren en de thora vooral dat in de laatste het accent expliciet op dit leerpunt ligt. Een materialistische beschouwing van ethische problemen is hiermee in haar uitgesloten, als niet causaal te berekenen regels de thora biedt:

het eten van alle bomen staat niet voor levensgenot op zich, als dan "middels het zich houden aan bepaalde regels het plezier van de één niet het plezier van de ander zal bederven". De mens echter zal *door interesse* in alle aspecten van de schepping en van de schepper het materiële *en* het ideële genieten. Door lichamelijke deelname = "eten" *en door geestelijke deelname* = "een eten eten" zal hij vreugde *aan het wezenlijke zelf* hebben. De waarden van de medemens en hiermee het heil van de medemens zijn in deze waarden mee inbegrepen. Opvallenderwijze zijn amusement en spelen en spelletjes en recreatie meestal tegenovergesteld aan deze opvatting van de thora, waar zij surrogate aspecten van een hoger scheppen vertonen. Want eveneens "wordt iets uit het niets gemaakt" terwijl een glinsterende verpakking van leegte zij bieden. En als zo meestal zij een hoger scheppen vervangen, zijn in deze tijd zoals in de griekse en romeinse geestesarme tijden zij tot religie geworden. Ze worden bijna alom als een must en in veel landen als een staatsreligie gepropageerd. Reeds kleine scherpe oneffenheden zoals minieme onaangenaamheden echter doen vaak de glanzende zeepbellen barsten, waar zinloosheid en derhalve depressies in het inhoudsloze tijdverdrif mee flikkeren. De mens zal zich moeite geven om iets van de wonderbaarlijke gesteldheden om zich heen te leren *begrijpen*. Uit interesse en niet uit honger naar macht en zo ook nog na de schooljaren en niet alleen om met diploma's maatschappelijke uitzichten te verbeteren zal hij zich ermee bezighouden. Dan wordt hem een vreugde deelachtig waarbij iedere behoefte aan vervanging en leegte verdwijnt. Overigens schenden de amusement en spelen en spelletjes en recreatie van de meesten de regel dat "het plezier van de één het plezier van de ander niet zal bederven". Ook dat zal een aanwijzing ervoor zijn, uit welke bron deze vervangingsvreugdes opborrelen

Want steeds zijn velen "goed" tot het hen minder goed uitkomt. Velen zijn steeds goede men-

sen en toch overheersen alom i.p.v. onzelfzuchtige liefde hebzucht en machtswellust. Want zij nemen op beslissende momenten de overhand wanneer een mens niet geleerd heeft om naar hogere zin en functionaliteit voor allen i.p.v. alleen naar eigen genot en voordelen te leven. De leer betreffende het "eten tot eten" is derhalve ook vanuit ethisch oogpunt niet als onlogisch in te schatten.

Vele thesen van de thora echter zijn op zijn minst logisch ethisch begrijpelijk en zo ook dat interesse in de medemens en de wereld om zich heen de mens zal motiveren:

in de geschiedenis van de hof van Eden is eerste verzoeking van de tegenstander om niet te eten van alle bomen (Gen. 3:1). Want afwijzing en ook religieuze afwijzing van de ontwikkeling is identiek aan desinteresse voor God en schepping. Wetend echter dat velen zich niet tegen laten houden is tweede verzoeking van de tegenstander in deze geschiedenis om te eten vanuit begeerte en om "kennis als macht" tot zich te nemen. Men "zal zijn als God" (Gen. 3:5-6) d.w.z. niet meer "gelijkend" maar "even groot zijnde". En daarmee is eveneens van interesse geen sprake meer

Want de meeste psychologen zullen het erover eens zijn dat tot de liefde interesse behoort. Liefde zonder interesse bestaat uit lege woorden, welke men al spoedig zat is. Zonder moeite tot begrip is liefde meestal een liefkozen van materiële voordelen, als velen in het huwelijk omwille van de zekerheden bijeen blijven. En zoals in de religie er veel vroomheid zonder geestelijke interesse bestaat omdat alleen in een voortbestaan na de dood men geïnteresseerd is. Desinteresse wordt in het algemeen als duisternis en kilte en interesse als licht en warmte ervaren, als in het algemeen het bestaan van onzelfzuchtige interesse alleen door zelfzuchtige mensen wordt ontkend. Onzelfzuchtige interesse behoort tot de liefde en kan als zij niet logisch materieel worden verklaard. Beiden leiden tot een gedrag dat men niet kan berekenen of voorspellen. Zij keren zich vaak tegen het eigen materiële voordeel en gehoorzamen niet de causale weg van de substantiële dingen. Onzelfzuchtig liefdevol geïnteresseerd gedrag zou derhalve ook de leer van sommige positivisten kunnen logenstraffen dat niets meer dan het met zintuigen waarneembare existeert:

omtrent de hogere werkelijkheid kan men niets weten. Dat betekent echter niet dat deze niet bestaat

Want ook menig puur materieel ingesteld mens wordt week erbij, als minstens naar het natuurlijke gevoel iets alle have en goed te boven gaat. Met dit gevoel is de thorasymboliek in overeenstemming dat "bij het directe eten van de bomen in het midden men sterft". Bij het alleen op het eigen geluk betrokken streven naar onsterfelijkheid en bij het streven naar kennis zonder bekommering om de omgeving en zonder interesse in de wereld om zich heen "sterft men de dood" (Gen. 2:17):

<p>ת מ ו ת thamuth</p>	<=	<p>מ ו ת meth</p>	
je zult sterven		de dood	(ongepunkteerd vertaald)

Dit zinsdeel houdt letterlijk twee metafysische leerpunten in, namelijk dat "tot leven men kan sterven" en dat "bij leven men de dood kan sterven". In het laatste geval heeft ook de levende nog ogen en oren en ziet en hoort niet (z. boven). Zonder liefde sterft men twee maal, waar de dood nog gedurende het leven men sterft. Volgens het leerpunt van het "leven om te verdwijnen" (z. boven) is er dan geen metafysisch nadien meer omdat het met het metafysische verbonden geestelijke is verdwenen. En waar bovendien in een wezen zonder interesse niets interesse kan hebben om opnieuw tot leven te wekken, kan ook deze leer slechts logisch overkomen.

Ongetwijfeld namen mensen sinds vroegste tijden waar dat men niet alleen lichamelijk maar ook innerlijk kan sterven. En zo waren het niet alleen heidense vormen van bijgeloof dat sinds mensengeheugen men aan meer dan alleen aan materie geloofde. De thora brengt het beeld over dat de mens dubbel existeert:

<i>in het hemelse</i>	- zijn ziel geschapen op de 6e dag (Gen. 1:26)
<i>in het aardse</i>	- zijn lichaam genomen van de materie, waarna zijn ziel in deze "werd ingeblazen" (Gen. 2:7)

En zo brengt zij tegelijk het beeld over dat zonder bezieling d.w.z. zonder liefde en interesse hij dubbel sterft:

het sterven (inf. abs) zal je sterven

Om logische redenen kan de motivatie van een Almachtige tot scheppen alleen zijn om gevoelsmatig één te zijn met wezens zoals hij. Aan zijn volkomenheid zou immers niets anders zijn toe te voegen dan haar met wezens zoals hijzelf te kunnen delen. En zo zou de existentie van een schepper verbonden moeten zijn met een metafysisch nadien ook voor zijn schepse-len, als omgekeerd een voortleven alleen verbonden kan zijn met het "zich herinneren zoals hij schiep" van een almachtig wezen (z. 2e hfdst). Want geen natuurwet zou ook maar eniger-mate voorstelbaar op puur causale wijze een reconstructie kunnen bewerken. Onvermijdelijk echter bevat de thora daarom ook leerpunten welke niet vrijblijvend verder dan een neutrale metafysica gaan. Want zoals gezegd *kan* bij innerlijke dorheid niets tot voortleven daar zijn en kan niets er lust aan hebben om zich onverkwikkelijks te herinneren:

opdat hij niet leve voor eeuwig / ≈ "om verborgen te zijn/om te verdwijnen"

Liefde kan niet vrijblijvend zijn maar moet waarschuwen voor iedere vorm van liefdeloosheid. Want liefde is niet alleen volgens de thora einddoel van de ontwikkeling:

als gezegd (z. 2e hfdst) zijn de niet-thoraboeken "geïnspireerde boeken." Menige menselijke gedachte en zo ook sommige puur menselijke toorn vloeide mee naar binnen. En wat de boeken van Mozes = "de thora" be-treft zal men de vele gangbare ongeïnterpreteerde opvattingen van haar symboliek niet bijvoorbaat voor Woord Gods houden - zie hiertoe "het Boek Bresjith" - JbL

- waar men niet gelovig hoeft te zijn om het verschil der verschillen te zien tussen de houdin-gen van mensen = "het onderscheid tussen liefde en liefdeloosheid" = "het onderscheid tus-sen het al het materiële te boven gaande (z. boven) en het alleen materiële". Al ver voor bijbel-se tijden hebben mensen gezien dat zonder haar men levend gestorven is. En er moest voor hen ook een hogere werkelijkheid bestaan omdat anders het stromen van rivieren en waaien van winden voor hen onbegrijpelijke krachten waren. En nog steeds om dezelfde redenen kan duidelijk zijn dat er iets na het fysische is. Want weet men in deze tijd omtrent drukverschillen als oorzaak van winden en het stromen van rivieren, zo blijft onveranderlijk het laatste van de materie een mysterie. Want zij kan niet haar eigen oorsprong zijn, waarom tot in deze tijd niet onlogisch is om haar aanvangen in het immateriële te zoeken. En hiermee blijft de metafysica van de vroegste voorvaderen overeind. In ieder geval kan men niet uitsluiten dat de materiële werkelijkheid deel van een hogere is.

Immanuel Kant vond als laatste metafysische waarheid dat hogere waarden alleen door ver-vulling van plichten innerlijk zijn te onderkennen. De thora echter zegt dat liefde de poort tot de hogere werkelijkheid is. Naar haar voorstellingen zoals boven beschreven is de aardse existentie er om het *zijn* naar het beeld en de gelijkenis Gods ook te laten *worden*. De mens zal tot geestelijk bewustzijn opstijgen om zo deel van een wereld in volkomenheid te *kunnen* zijn. Het woord "thora" betekent "leer" en niet "wet" en er is sprake van "tien **woorden**" (תּוֹרַת עֲשָׂרָה - Ex. 34:28) en niet van "tien geboden":

de schepping Gods is met de ordening Gods verbonden zoals ieder fenomeen zijn specifieke ordening met zich meebrengt. Over geboden spreekt de thora niet en de woorden "je zult" in de zin van "je moet" komen niet in haar voor. Want het hebreuws kent geen extra tijdwoorden om dwang uit te drukken. Het gebruikte imperfektum drukt vooral de toekomst uit en moet soms aangepast vertaald worden: "je doet" => "je zult-mo-ge-kunt-zou kunnen doen". De gebiedende wijs komt alleen in het zinsdeel "eer je vader en je moeder" voor en voor het overige hebben de tien woorden de vorm:

Ik ben welke was en is en zal zijn jouw God, welke je uitleidde uit het land Egypte, uit het huis van de slaven. (Daarom) niet zal je moorden, niet zal je stelen, niet zal je ...

Met het "je zult" is geen sprake van dwang maar van een toekomstverwachting in de vorm van "je weet nu beter omdat uit wereldds doen en denken = Egypte je uitgeleid werd". En daarom zul je *als vanzelf* dit doen en dat niet doen.

Het gaat in haar om de vooruitgang, waarbij in de eindfase niet egoïstisch genot maar liefde de mens zal bewegen. En dan is de opgave niet moeilijk, anders dan plichten zwaar kunnen drukken. Zij is dan zaak van het hart en hiermee iets dat men of graag doet of helemaal niet doet. Ze is geen vreemd goed dan maar lichaamseigen aangelegenheid, in overeenstemming

ermee dat als veelvuldig uiteengezet materie en geest in de thora één zijn:

de splitsing tussen geest en materie van de grieken leidde mogelijkerwijs in de hellenistische tijd eveneens tot de opvatting dat een bemiddelaar nodig is tussen beiden. Volgens de volgende verzen echter is de opgave gemakkelijk omdat zaak van het hart en kan geen ander de leer vervullen (Deut. 30:11-14):

want dit voorschrift (de thora) welke ik jou opdraag vandaag, niet buitengewoon zijnde zij voor jou en niet ver zij, niet in de hemelen zij om te zeggen: wie zal opstijgen voor ons naar de hemelen en zal halen haar voor ons en zal laten horen ons haar dat wij zullen doen haar (13) en niet aan de andere zijde van de zee zij om te zeggen: wie zal naar de overkant van de zee varen en zal halen haar voor ons en zal laten horen ons haar dat wij doen haar (14) maar dicht bij jou het woord zeer, in jouw mond en in jouw hart om te doen haar

Volgens hen is de leer de mens in de kiem gegeven d.w.z. "hem in het hart zeer nabij" en kan zo alleen als ontwikkeling van de eigen geest nut hebben. Vanwege het laatste kan de "school der eeuwigheid" noch door een ander plaatsvervangend volbracht noch als via een snoer overgetapet worden. Anders dan in de Romeinse tijd het woord "thora" foutief met "wet" vertaald en haar dienovereenkomstig de causaal onbarmhartige gestrengheid van iedere wetmatigheid toegeschreven werd, is niet volkomenheid gedurende het leven haar doel. Volkomenheid wordt beoordeeld naar het "goed en kwaad" van de boom in het midden van de materiële wereld (z. 3e hfdst) en het gaat in haar om de boom des levens. Liefdevolle gezindheid en toewijding zijn derhalve haar doel en zij vereisen de meeste inspanning. Want eerst echt is een liefdevolle gezindheid eraan te herkennen dat de mens zich moeite geeft

In haar strijden beiden niet met elkaar, als ook het vleselijke lichaam in de thora geen gevolg en "erfenis van Adams zonden":

de geschiedenis in de hof van Eden geeft allegorisch weer dat *iedere mens "adam = mens"* zich aanvankelijk laat misleiden. Overeenkomstig Genesis 5:1-3 is iedere mens *in de kiem zijnde* echter *nog niet geworden* naar het beeld Gods en bestaat ook in dit opzicht al het scheppen uit het "zijn der hemelen" en het "worden van de aarde"

- maar priesterhemd en heiligdom Gods is (z. boven).

Liefde en liefdevolle interesse bewegen de mens nog daar waar plicht haar opgave heeft volbracht. Allen zij bewerken dat niets van al het tot het leven behorende uit de weg gegaan wordt. Daarom wordt volgens de thora door hen het "en God sprak en het was" van het volledige scheppingsplan ook in het eigen leven verwerkelijkt, als de betekenis van de bekende spreuk "het woord is vlees geworden" in het hebreeuwse woord voor "vlees" vervat is:

ב ש ר	- basar	vlees, lichaam, huid
ב ש ר	- bisar	verkondigen, blijde boodschap brengen
ה ב ש ר	- besora	woord, bericht, boodschap

Anders derhalve dan later aangewend zegt het woord en daarmee de spreuk dat woorden tot vlees d.w.z. tot daden en realiteit behoren te worden.

Liefde is derhalve de oerdrift tot het zijn en niet de angst als sommige existentialisten meenden. Ja eerst echt wanneer men zoals veel existentialisten van een existentie Gods uitgaat, zou men liefde voor de oerdrift van het zijn moeten houden. Want de dictator houdt niet van de vrije wil en de genotsmens wil liever de ellende in het kielzog van de vrije wil vermijden. En zo zou de motivatie van een hoogste wezen om "in het zijn te roepen" het verlangen moeten zijn om met uit vrije wil en daarmee uit eigen overtuiging en gezindheid gelijk gestemde wezens te verkeren. Bestaansangst perkt het levensgenot tot de omgeving van de eigen ik in en veroorzaakt daarmee oorlog. De "angst voor het niet-zijn" zou al nauwelijks de reden voor het zijn kunnen zijn, omdat een niet-zijn ondenkbaar is. Uit een niet-zijn in ieder geval zou slecht een zijn kunnen voortkomen:

velen hebben het gevoel al altijd geweest te zijn en hun bestaan niet te eniger tijd aanving. Dat is ermee in overeenstemming dat een scheppen Gods in het tijdloze moet liggen. Plannen van een immaterieel wezen zouden niet "te eniger tijd" kunnen ontstaan

- waarmee het al-altijd-er-geweest-zijnde niet angstig zou hoeven te zijn om niet te zijn. Angst smoort de ziel, terwijl liefde ook in richting de toekomst omtrent de onvergankelijkheid van het zijn doet weten. En zo gaven reeds velen liever het tijdelijke leven op dan de liefde te verzaaken en daarmee de onvergankelijke existentiebodem te verliezen.

De psychologie heeft duidelijk gemaakt dat al het niet of verkeerd geïnterpreteerde onderbewustzijn de werkelijkheidszin vertroebelt. De interpretatie van het onderbewustzijn is daarbij zonder kennis zonder richting en heeft ook zonder praktijk geen richtingpijlen op de weg. Eerst een onzelfzuchtige interesse echter kan tot een volledige niet alleen op eigen behoeftes en belangen afgestemde praktijk en daarmee tot een veelzijdige kennis inspireren en alleen in een liefdevolle instelling is deze interesse omsloten. Geestelijke rijpheid is derhalve met een liefdevolle gezindheid verbonden, als velen bij gebrek aan het laatste het aan hogere zin ontbreekt. Zij praktiseren of geen ethiek of hebben geen interesse ook te begrijpen. Zonder praktijk is de kennis slecht te onderbouwen, omdat alleen ervaring de axiomata ondersteunt. En zonder kennis is de praktijk slecht aan te sturen en kan zelfs de ethiek blind en partijdig en daarmee tot een gevaar voor anderen worden. Naar mening van de meeste ethici houdt enerzijds het opeenhopen van kennis zonder praktische bedoelingen het gevaar in om aan de afgrond van de zinloosheid te geraken en is anderzijds een handelen zonder kennis zonder richting en verliest hiermee eveneens snel de hogere zin. Ook in de thenach zijn kennis en handelen onafscheidelijk met elkaar verbonden:

(Spr. 3:19): door *kennis* en niet door wonderen werden hemel en aarde gegrondvest en door inzicht en niet door wonderen worden zij geleid. En hierover en niet over wonderen eerst kan men zich **verwonderen** (z. voorw)

(Spr. 7:4,5): de wijsheid zal "de zuster" en het inzicht de "vertrouwde" van de mens zijn opdat zij hem bewaren voor het misleiden
geloofsbekentenissen komen in de thenach nauwelijks voor. Volgens haar zal de mens zich met de werkelijkheid bezighouden, opdat hij juist handele en zijn onderbewustzijn hem niet misleide

(Hos 4:6): het godsvolk komt om vanwege gebrek aan kennis

- terwijl daar echter de bezieling beiden leidt. Van een willende levende is volgens de thora de aanleiding achter de dingen afkomstig en de willend levende bezieling van mens en dier doet weten omtrent deze aanleiding achter de dingen. En hoogste drijfveer van deze willende bezieling is volgens de thora de liefde.

ermee in de thora samengevat dat in het bloed de ziel huist en het **hart** het bloed pompt

Zij alleen doet vermoeden omtrent het nog voor al het materiële dimensieloos en daarmee intellectueel onkenbaar niet te berekenen niet causaal daar zijnde. Zij doet vermoeden *dat* "na de fysieke dingen":

getal van het uiterste van de materie (z. 6e hfdst): **12**

- er een metafysische werkelijkheid is:

ה ב ה א
5 2 5 1

aheva

liefde:

13

IN DEN BEGINNE SCHIEP GOD HEMELEN EN AARDE

BRESJITH BARA ELOHIEM ETH HAS-SJAMAJIEM WE-ETH HA-ARETS

א ת	א ל ה י ם	ב ר א	ב ר א ש י ת
400 1	40 10 5 30 1	1 200 2	400 10 300 1 200 2
eth de/met	elohiem de Eeuwige	bara schiep/het scheppen	bresjith In het begin (van)
ה א ר ץ	ו א ת	ה ש מ י ם	
90 200 1 5	400 1 6	40 10 40 300 5	
ha'arets de aarde	we-eth en de/met	has'sjamajiem de hemelen	

Het eerste vers van de thora wordt meestal vertaald zoals de titel van dit hoofdstuk simpel luidt. Ze bevat echter diepgaande constructies, als reeds het eerste woord de 7 scheppingsdagen naar haar eigenlijke niets met een werkweek van doen hebbende ordening in zich omvat. Ja zin en richting van de gehele thora en kernbegrippen zoals de bond Gods en de naam "Israël" (z. 10e app) zijn reeds in dit eerste vers en woord vervat.

Het eerste woord begint met de 2e letter *beth* en niet met de 1e letter *aleph* van het hebreeuwse alfabet, als volgens de thora aan al het door dubbelheid = 2 gekenmerkte materiële een immaterieel uniforme werkelijkheid = 1 voorafgaat (z. 1e hfdst). Ook vertoont het woord opvallende verwantschap met de davidsster, waar haar 1e helft gelijk is aan het 2e woord van dit vers:

ב ר א ב ר א ש י ת - (bresjith bara) - in het begin schiep
schiep in het begin

Het tweede woord verdeelt hiermee het eerste als het ware in de 2 x 3 letters א ר א en ת ש י, terwijl in de tweede helft ת ש י de zesden van de 6 scheppingsdagen zijn terug te vinden:

ש י ת - (sjith) 400 10 300
ת ש י ש - (sjsjith) één zesde (*fem*) 400 10 300 300

de scheppingsdagen zijn in twee maal drie eigenlijke scheppingsdagen en de sabbatdag meegerekend in drie en vier dagen opgesplitst. Het laatste is omdat de sabbat tot de drie dagen van de zichtbare wereld behoort (z. 1-3e hfdst). Beide indelingen 3(00)-3(00) en 3(00)-4(00) zijn in het woord *sjith* en *sjsjith* vervat:

- en in het midden van de ש = 300 en ת = 400 bevindt zich "de hand Gods" י = jod met het teken "hand" (z. 14e app.)

Het eerste woord van de thora omvat hiermee reeds de volledige scheppingsgeschiedenis:

ב ר א ש י ת - in het begin (bre-sjith => bara-sjith) =>

hij schiep (bara) de zes en zeven scheppingsdagen (sjith)!

- en laat met zijn twee maal drie letters de gelijke indeling als de davidsster met zijn twee maal drie punten zien. Ja zelfs de opvallende verwantschap tussen de indeling van de scheppingsdagen en de indeling van de diatonische toonladder in de muziek zijn reeds in dit woord zoals in de davidsster te herkennen (z. onder).

De davidsster en de fysica en de muziek

Als uiteengezet begint het eerste woord van de thora met de 2e en niet met de 1e letter van het hebreeuwse alfabet, omdat volgens de indelingen van de scheppingsdagen aan de dubbelheid van al het materiële en hiermee aan alle te beschrijven dingen een uniform immateriële voorfase voorafgaat. Als eveneens uiteengezet is deze opvatting niet met welke wetenschap dan ook in tegenspraak maar is in veel opzichten logica. Reeds eenvoudige overwegingen doen haar als plausibel voorkomen, zoals dat het steeds-weer-deelbaar-kleinere ooit in het dimensieloos puntvormige moet eindigen. De davidsster en de beschrijving van de tabernakel in het 2e boek van Mozes nu bevatten verdere concrete denkprikkels met betrekking tot dit thema.

De davidsster stamt niet uit de tijd van David en zelfs niet uit de tijd van Abraham:

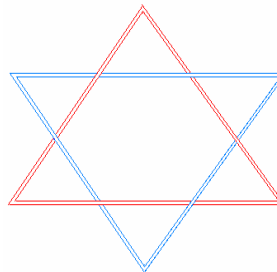
de ster wordt veelvuldig in de eerste hoofdstukken van de thora en vooral met betrekking tot Abraham beschreven. Voor de niet juiste naamgeving van deze ster zie 5e hfdst. en "Het grote Palindroom" - JbL

En alhoewel ze reeds in sommige oude culturen voorkomt, is ze al helemaal niet een voortbrengsel van bepaalde volkeren. Veelmeer is ze een mathematische oervorm zo niet een natuurvorm:

namelijk de weergave van ruimtevorming door divergerende stralingsbundels vanuit twee tegenovergestelde zijden (z. onder)

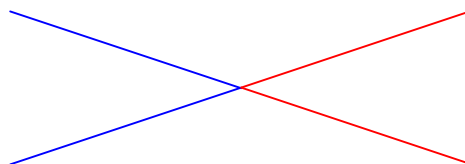
- zoals spiraalwervels en golven en omcirkelde kernen het zijn. Ook mijn oergrootvader Jitzak Luria was hiervan overtuigd, waar naar zijn mening de davidsster uitdrukking van de verbondenheid van de onzichtbare wereld met de zichtbare wereld is. Want haar zes punten zijn met de zes scheppingsdagen en haar midden met de sabbatdag te identificeren en haar lijnen kruisen en doorvlechten en vermenigvuldigen elkaar (z. 12e app) zoals het de natuurkrachten doen. Want ook zij doortrekken elkaar zonder elkaar niet functioneel te hinderen, waar door ondoordringbaarheden alleen vastigheid bewerkstelligd en het geheel geweven wordt. De davidsster namelijk bestaat uit twee driehoeken welke wanneer juist getekend overeenkomstig deze ondoordringbaarheid onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden:

de lijnen snijden elkaar niet in stukken, maar zijn afwisselend over en onder elkaar gevlochten. De davidsster is zo ook uitdrukking ervan dat iedere ding en wezen de voor hem bestemde weg kan gaan zonder anderen te blokkeren. In de ontwikkeling Gods zijn er geen blokkeringen maar alleen omwegen welke tot opbouw dienen. Naar mening van de auteur wordt de substantie op gelijke wijze door in knopen en lussen stromende krachten gevormd (z. onder)

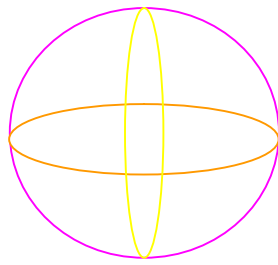
afb. 6.1.

Zij zijn alleen uit elkaar te trekken wanneer men één van deze driehoeken openbreekt. Wanneer schepping van een immateriële existentie zou het universum een eenheid moeten zijn, als ook volgens sommige wetenschappers het heelal in zich terugkromt. Echter naar geen voorstelbaarheid zou het een ergens eindigende entiteit kunnen zijn en zo ontmoeten dan ook de telkens als het ware in het niets uit elkaar strevende tegenovergestelde hoeken van de twee driehoeken in werkelijkheid elkaar in het centrum van de ster:

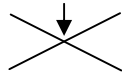
afb. 6.2.

En hiermee gaan de drie maal twee parallel lopende lijnen in elkaar over en vormen telkens een cirkel. De davidsster bestaat zo uit drie cirkels, waarmee zijn twee driehoeken het ontstaan van ruimte ook in driedimensionale vorm weergeven:

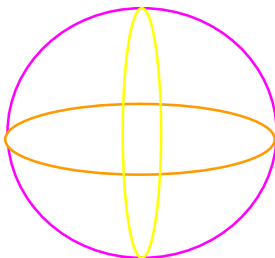
afb. 6.3.

De davidsster bevat hiermee de volledige ruimtelijke dimensionaliteit, als ruimte in het vier-voudige uit de vier windrichtingen per dimensionale vlak en in het drievoudige uit de drie ruimtedimensies oftewel de dubbelheden voor-achter en links-rechts en boven-onder bestaat. Als uit één enkele punt:

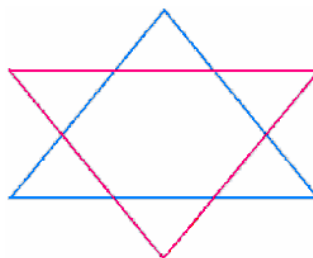

- voortkomende eenheid laat de ster de ontleding zien, als ook geen van deze ruimteëlementen gescheiden voor kan komen:

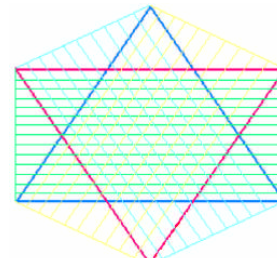
één punt resp. één bol

twee driehoeken met drie hoeken:

drie vierkanten met vier hoeken (twee ingetekend)

afb. 6.4.

Ook volgens deze zowel eindeloos bolvormige uitbreiding als eindeloos bolvormige verkleining van de één tot een ondenkbare punt zouden ruimte en materie herhaling van één enkele immateriële eenheidscel moeten zijn. Kracht (1) van een immateriële *bezieling* (2) zouden zij dan zijn (z. 4e hfdst), terwijl d.m.v. wiskundige formules zij naar het programma van een voor-materieel intellect (3) te voorschijn geroepen zouden zijn. Licht heeft ook iets van een wisselwerking tussen bezieling en belichaming:

Licht vertoont zowel golf- als deeltjesnatuur en huist tussen materie = belichaming enerzijds en energie = bezieling naar de formule $e = mc^2$ anderzijds. Deze formule is uit de factoren energie (e) en materie (m) en licht in de vorm van zijn snelheid (c) opgebouwd

Ze wordt als de meeste elektromagnetische straling door elektronen en nucleonen uitgezonden, waarbij elektronen o.i. uitlopers van de wisselwerking tussen nucleonen en op lager niveau tussen quarks zijn (z. onder). Al het zijnde zou dan uit één enkele hoofdstroming van immaterieel gereflecteerde en aan elkaar geregen kopieën van één enkele oer cel zijn opgebouwd, welke op meerdere niveaus zich wederom in het drievoudige manifesteert. Met de paralleliteit van de twee maal drie eigenlijke scheppingsdagen zijn er slechts drie oerscheppingsdagen en dezen zijn wederom ontvouwing van één enkele eerste scheppingsdag (Gen. 1:5):

en het was avond en het was morgen, één dag

Want uit scheidingen van het licht van de eerste dag bestaan de eerste drie dagen. Op soortgelijke wijze heeft deze hoofdstroming dan het aanzien op macroniveau van materie en ruimte en straling en op moleculair niveau van vaste materie en gas en vloeistof en op atomair niveau van elektronen en neutronen en protonen, terwijl atomair zij in het tweevoudige uit elektronen en protonen:

het basisatoom = "het waterstofatoom" bestaat uit een proton en een elektron. Ongebonden neutronen zijn alleen onder omstandigheden zoals in neutronensterren stabiel

- en tenslotte alleen uit neutronen bestaat:

een neutron valt in een proton en een elektron uiteen

Kernfysici doen moeite om de veelheid van de subatomaire verschijnselen tot één oerwortel te herleiden. En ook dat zou wel eens met de vaststelling kunnen eindigen dat krachtvelden niet alleen theoretische hulpmiddelen maar de schakel tussen de tot op heden voor onze waarneming verbrokkelde verschijnselen zijn. Zo b.v. kunnen elektronen schijnbaar onafhankelijk van protonen bestaan, terwijl ook dan echter hun negatieve lading de positieve lading van het proton precies opheft. Omdat met andere woorden volgens het 3e newtonsche axioma de door lichamen op elkaar uitgeoefende krachten steeds precies tegenovergesteld zijn, dringt zich het met-elkaar-in-aanraking-zijn van proton en elektron en hiermee de verbinding via reële krachtvelden ook in het vrije als het ware op:

zo ook kunnen in de aardatmosfeer hoge drukgebieden en lage drukgebieden schijnbaar onafhankelijk van elkaar ontstaan, waar zulke verdelingen echter in en dankzij het gesloten systeem van de aardatmosfeer door de ongelijkmatige verwarming van de aardbodem wordt bewerkt

De driehoek domineert in de davidsster, precies als in de thora het drievoudige aan de basis van al het geschapene staat (Gen. 1:1):

in het begin van het scheppen (zijn) God met de hemelen en met de aarde

In haar staat God als de tijdloos vormmateriële bezieling en de hemelen van zijn gedachten als het intellect tot de schepping en de aarde aan de basis van al het zijnde, waar ook wat "aarde" betreft de oerkracht tot de materie en de vormen van de materie niet "eerst na enige tijd" geschapen kunnen zijn (z. 2e hfdst). Voor alle schepping was een zijn in het drievoudige, wat echte niet als een zijn in de vorm van drie personen is op te vatten. Want volgens de thora heeft ook de mens lichaam en ziel en geest, terwijl in afzonderlijke existenties men hem niet op kan delen. Ook dieren hebben lichaam en ziel en een geest, welke vooral tot het direct materiële en het instinktieve beperkt is (z. 4e hfdst). En vegetatie en levenloze objecten hebben een lichaam terwijl hun materie uit het stromen van kracht en daarmee uit bezieling en hun "geest" uit bewust gewilde vormgeving bestaat. Alle vormgeving "aarde" is volgens deze opvatting *wordend* onder de gedachten "hemelen" om het uniforme:

pené ha'adama - aangezicht/oppervlakte van de aardbodem

pené elohiem - aangezicht van de Eeuwige

- te vormen:

wat hierbij de mens als een ontwikkeling gedurende miljarden jaren voorkomt, moet voor een tijdloze existentie een maken in één keer zijn

De bezieling en vorm en substantie in het 1e vers van de thora vormen ook naar de gezamenlijke getalwaarde van hun hebreeuwse letters een zijn in het drievoudige:

א ל ה י ם 40 10 5 30 1	- (elohiem)	de zijden	86	(Gen. 1:1)
ה ש מ י ם 40 10 40 300 5	- (has'sjamajiem)	de hemelen	395	(Gen. 1:1)
ה א ר ץ 90 200 1 5	- (ha'arets)	de aarde	296	(Gen. 1:1)
			<hr/>	
			777	

- weergevend dat al het gevormde van de zeven scheppingsdagen in het drievoudige "700-70-7" als deel van een hoger zijn bestaat. Al het zijnde bestaat naar deze getalwaarden en indelingen uit de drie factoren van het ademen en het denken en het realiseren Gods en wordt zo in 2 x 3 scheppingsdagen ontleed beschreven en met twee driehoeken visueel weergegeven. De davidsster geeft de alomvattende eenheid Gods weer en hiermee omvatten de twee driehoeken alle "velden" zonder uitzondering. Anders dan latere geschriften kent de thora dan ook geen "bezetenheid" in de zin van een ontvreemding van het lichaam en kent geen "hel" in de zin van een van de schepping afgesloten plaats (z. onder).

Zoals de punten van de davidsster in pool en tegenpool en dezen opnieuw in pool en tegenpool uiteenvallen (z. 12e app), zo bestaat in het materiële alles in het viervoudige van een rechts en een links welke zich wederom in rechts en links opsplitsen. In het materiële bestaat alles vanaf de levenloze steeds opnieuw in twee helften op te splitsen dingen totaan de groeperingen en ondergroeperingen onder de mensheid uit tegenovergestelde dubbelheden, terwijl ondanks alle tegenstellingen overeenkomstig de in zich terugkrommende punten van de davidsster eenheid bestaat. Wat de groeperingen en ondergroeperingen onder de mensheid betreft bestaat zij nu reeds voor hen, welke niet zichzelf en de zijnen voor een "uitstekende" niet tot het geheel terugkerende punt van het geheel aanzien. Want zoals de lijnen van de davidsster bij de punten in elkaar overgaan, zo kan de overkoepelende oorspronkelijke eenheid voor zulken zichtbaar zijn. Geen horizon bestaat er dan en de oorspronkelijke plaats van al het oorspronkelijk goede is te lokaliseren en eenheid kan zijn dan zonder compromis ten koste van de waarheid. Alle andere eenheid is naar weergave van de davidsster schijneenheid van opengebroken en opnieuw verbonden en op andere plaatsen niet meer aan elkaar passende lijnen. Anders dan in deze ster constructies zonder hiaten ineenvloeien is naar opvatting van de thenach al het organiseren en wereld-organiseren zonder waarheid een aan elkaar lijmen zoals het met de lemen voeten van het standbeeld uit de droom van Nebukadnezar (Dan 2:33) is weergegeven. Het beeld van de voeten uit bijeen gekleefde leem en ijzer zegt dat door innerlijke gespletenheid en gebrek aan samenhang de brokstukken niet meer een hechte eenheid vormen.

Al het zichtbare bestaat in het drievoudige en het viervoudige (z. boven), welke onderverdelingen elkaar wederzijds doortrekken en daarmee elkaar verdelen = $3 \times 4 = 12$. Daarom staat het getal 12 in de bijbel voor "*het uiterste der materie*":

$3 \times 4 = 12$ het getal *twaaft* is in de thenach zinbeeld van het "*uiterste van de materie*"
de dag kent 12 uren. De maximale leeftijd van de mens is 120 jaar (Gen. 6:3). Het volledige getal van de *lijfelijke* nakomelingen van Israël zijn 12 stammen

$3 + 4 = 7$ het getal *zeven* is in de thenach zinbeeld van de materie (70, 700, ...)
de aardse tijd is in weken en sabbatjaren ingedeeld en de **4e** t/m **7e** scheppingsdag zijn de dagen van de zichtbare schepping. Het getal zeven is in de thora een "heilig getal" omdat volgens haar de materiële wereld *schepping Gods* is. Op de 7e scheppingsdag werd zij geheiligd = "gerealiseerd" (Gen. 2:3) en wordt derhalve in de thora met het "Heilige" van tabernakel en tempel visueel weergegeven (z. 3e + 5e hfdst)

Ook bij sommige oude cultuurvolkeren was behalve de twee en de vijf de drie een belangrijk element van hun rekenkundige systemen:

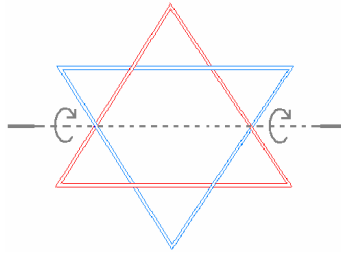
de twee van het verdubbelen	}	(decimale systeem)
de vijf van het vingerrekenen		
de drie van het "mitellasysteem" (3, 6, 12, 24, ...)		

De Babyloniërs combineerden het decimale systeem van het vingerrekenen en het op driehoeken gebaseerde mitellasysteem, terwijl tientallen = "decimale systeem" zij naast drieëenheden zoals $12 = \text{"mitella"}$ en $60 = 6 \times 10 = \text{"mitella en decimaal"}$ gebruikten. Hun getallenordering is tot op heden in de indeling van de cirkel in 360° en van de tijd in eenheden van 60 secondes en 60 minuten en 12 uren blijven bestaan

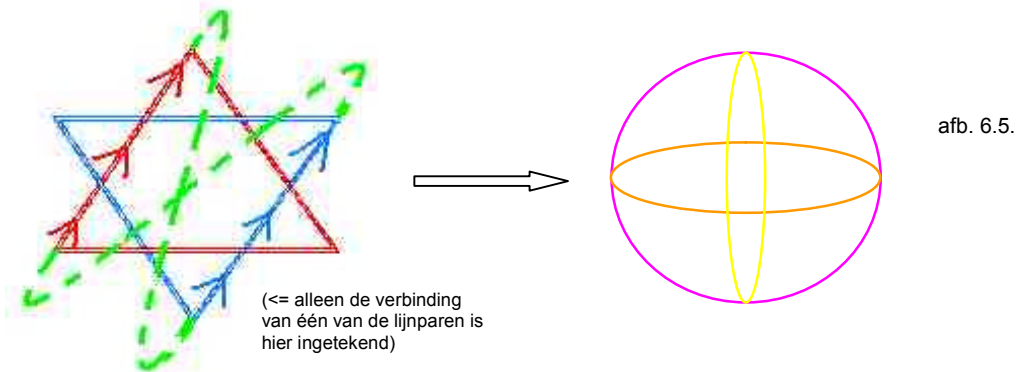
- omdat zij als eerste ondeelbare eenheid na de één deze één in een hogere eenheid van pool en tegenpool en product vertegenwoordigt:

man en vrouw en kind, pool en tegenpool en elektrische stroom, enz.

De davidsster staat zo voor de volledigheid van de schepping, waar ze uit in totaal twaalf driehoeken bestaat (z. afb 6.8). Want haar twee driehoeken verdelen elkaar in zes driehoekspunten, welke naar binnen gevouwen precies het middenvlak opvullen, als met congruentie van driehoeken is te bewijzen. En hiermee verdelen zij het midden in zes verdere driehoeken. De twee hoofd driehoeken scharnieren hierbij als om een as in het midden van de ster en zijn aldus één en dezelfde driehoek. Ze zijn één enkele eenheid met drie aspecten welke in het materiële in twee tegenovergestelde driehoeken uiteen valt:

Overeenkomstig thoravoorstelling werd de eenheidsmens in het materiële tot man en vrouw, terwijl als het ware als elektrische ladingen bij het polariseren zij *zijdelings* = "tsela" = "zijde" en **niet** "rib" vanuit het midden zo ver mogelijk uit elkaar streefden (z. 5e hfdst). En zo valt ook de ene driehoek als scharnierend uit elkaar in polen en tegenpolen van twee tegenovergestelde driehoeken en vormt twee maal drie elkaar ogenschijnlijk zo ver mogelijk wegdukkende tegenovergestelden. En dezen vallen enerzijds overeenkomstig de eindeloze vermenigvuldiging van de davidsster in telkens verdere twee drieëenheden uiteen (z. 12e app) en vormen anderzijds overeenkomstig de voortzetting van de alleen ogenschijnlijk van elkaar wegstaande hoeken in elkaar wederom de ene eenheid. Want de drie paren van twee parallelle lijnen van twee driehoeken vormen allen een cirkel:

- omdat de ogenschijnlijk van elkaar in het grenzeloze weg wijzende tegenovergestelde hoeken elkaar in het centrum d.w.z. in de binnenzijde van de ster ontmoeten. Daar vormen zij de dichtst mogelijke eenheid, wat naar hebreeuwse woordverwantschappen (z. 5e hfdst.) het nulpunt en het materiële niets en immateriële alles van het "Ik" Gods is ($\aleph = \beth$):

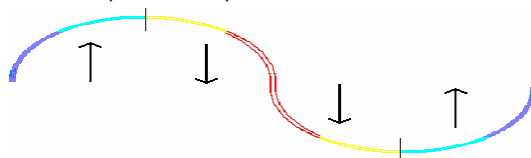
$\beth \aleph \aleph$	- ajin	- niet, zonder, niet zijnde, niet voorhanden
$\beth \beth \aleph$	- ani (oni)	- ik, ook het alomvattende Ik Gods

Want de drie cirkels zijn wederom drie lussen van één enkele hoofdlus, welke in het centrum van de ster zich tussendoor drie maal met 60° draait alvorens zij in zich terugkeert. De zes zijden van de davidsster vormen aldus tezamen één enkele in zich terugkerende weglengte en zo wordt het in het Heilige der Heiligen weergegeven beeld van een door eindeloze herhaling van één enkele eenheidscel ontstaand heelal versterkt. De indruk van ruimteuitbreiding in het Heilige der Heiligen ontstaat als uiteengezet (z. 1-3e hfdst), omdat de alenige baan van het tussen de glanzende wanden weerspiegelende licht telkens naar het midden terugkeert. Bij iedere heen en weer wordt een nieuwe cel aangeregen, terwijl voortdurend zij slechts één enkele lus vormt. Met de in de davidsster vereenvoudigd in hoeken van 60° voorgestelde draaiing verschijnt het beeld van een van één eenheidscentrum uitgaande gesloten krachtlus, welke na iedere terugkeer "in een iets andere richting" weer uitgaat:

mogelijkerwijs is het centrum van iedere neutron of quark het begin en de terugkeer van een onderlus, terwijl hun centra zich in de vorm van de enige oer cel allen op dezelfde plaats bevinden. Alleen "mathematisch ruimtelijk" worden zij gescheiden dan door een factor welke door de mens als tijd wordt ervaren. Behoudswetten zoals voor leptonen en baryonen berusten dan niet op innerlijke structuur maar op simpele één-op-één-verhoudingen zoals dat bij iedere proton één elektron hoort = "tezamen een neutron". Dankzij deze mathematische ruimtestructuur (z. 2e hfdst) zou dan met iedere proton alleen één elektron zijn verbonden, of nu het elektron in het vrije verkeert of aan het proton gebonden is of zijn plaats met een ander elektron uitgewisseld heeft

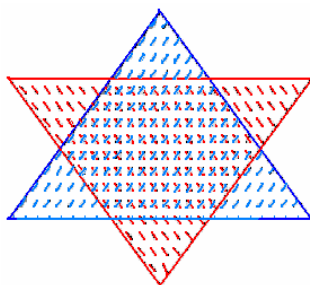
De ruimte zou hiermee vanuit iedere de gelijke eenheidscel zijnde punt in zich terugkeren, terwijl massa de kromming enger maakt. Want ook de punten van de davidsster krommen zich naar binnen toe, waar de zes zijden als helften van cirkels en daarmee als meridianen naar het midden van de ster toe elkaar aanrakende polen steeds minder parallel verlopen. Volgens de relativiteitstheorie heeft ruimtekromming met massa (z. onder) en met de tijd als vierde dimensie van doen, waarbij tijd in haar naar lichtsnelheid wordt gemeten. En zo zou tijd per lichtsnelheid en ruimtekromming met de snelheid van de immateriële herhaling van één eenheidscel en de voortdurende verversing van alle bestaande kopieën van doen kunnen hebben, als immers ruimtekromming zonder een medium nauwelijks echter een materieel medium nog minder zou kunnen bestaan.

Met ruimte en tijd als resultaat van immateriële processen zou het naar buiten treden van de krachtlus "in telkens een iets andere richting" op wiskundige manier zijn op te vatten, b.v. omdat de eenheidscel "niet dubbel in één "memorycel" gekopieerd kan worden". Een soortgelijke mogelijkheid zou zijn dat een ruimtcel alleen in aangeslagen of niet aangeslagen toestand kan verkeren. De terugkeer in tegenovergestelde richting zou met een wisseling van voorteken moeten zijn verbonden ($-x + x = 0$):

afb. 6.7.

- waarmee ook de lijnen van de davidsster bij het omdraaien van voorteken veanderen. X wordt -x en y wordt -y en z wordt -z en met haar zijden als weergave van kracht met een bewegingsrichting = "vektoren" vertegenwoordigen haar twee driehoeken twee tegenovergestelde krachten:

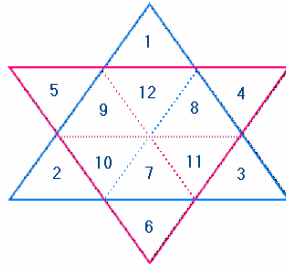
En waar deze krachten elkaar in het midden wederzijds opheffen, wordt het middelste vlak met dezelfde oppervlakte als die van de zes driehoekspunten tezamen tot een derde neutraal verenigende tussenfactor:

op atomair niveau spelen de drie factoren van tegenovergestelde ladingen en neutraliteit een belangrijke rol. Elektron en proton hebben tegenovergestelde lading en het neutrale neutron vervalt in vrije toestand na ongeveer een kwartier in dezen

Met dit neutrale centrum geeft de davidsster als het ware weer dat de met zijn punten weergegeven materiële uitbreiding van een neutraal eenheidspunt uitging:

volgens veel kosmologen ontstond het heelal vanuit één neutraal punt, terwijl o.a. de vier basiskrachten der natuur nog symmetrisch tot één kracht waren verenigd

De davidsster echter zou in meerdere opzichten een grafische weergave van de huidige opvatting kunnen zijn van hoe het universum zich heeft ontwikkeld. Want zoals uiteengezet komt vanuit één dimensieloze punt (1) één enkele tegelijk tot twee driehoeken (6) wordende en tot twaalf delen (12) zich uitbreidende driehoek (3) voort:

afb. 6.8.

En hierbij vormen de drie keer twee parallelle driehoekszijden de drie loodrecht op elkaar staande cirkelvlakken van een bol, welke als het ware alleen een vergroting van de dimensie-loze beginpunt is:

de davidsster heeft ook de vorm van een tent en de tabernakel was "de tent Gods" en afbeelding van de schepping (z. 3e hfdst). Spreidt men een samengevouwen tent uit, zo ontstaan ruimte in het midden en punten daar waar touwen de tent opspannen

En zo stellen vele wetenschappers zich ook de onbegrensde ruimteuitbreiding voor, als een in principe reeds alle materie van het universum in de vorm van een ongedeelde iets bevattende "puntmassa" "explodeerde". De met iedere heen en weer zich uitbreidende ruimteuitbreiding tussen de spiegelwanden van het "Heilige der Heiligen" zou immers "bij het inschakelen van licht" met zulk een "explosie" zijn te omschrijven en vanuit religieus oogpunt zouden beiden identiek moeten zijn. Want de ruimte zou uit herhalingen van één enkele cel moeten bestaan, welke in de tijdloosheid van een immateriële existentie onveranderlijk met de oercel samenvallen. God zou zich immers hiermee niet ruimtelijk in een centrum bevinden maar zou overal tegelijk in een homogene kosmos aanwezig zijn en waarbij tijd als vierde dimensie met het slechts ogenschijnlijke naast-elkaar van alle cellen van doen heeft.

Nadert men in de davidsster de in de oorsprong zich verenigende punten zo wordt de kromming vanwege de in werkelijkheid cirkels vormende zijden (z. boven) steeds groter. En zo duidt reeds het cirkelen van elektronen om atoomkernen erop dat in het steeds kleinere de kromming steeds groter wordt. En wordt de drie- of vierdimensionale werkelijkheid door één enkele krachtbaan en uitbeeldend door de rij weerspiegelde cellen opgebouwd, zo komt zelfs het idee van moderne GUT-theorieën binnen het gezichtsveld. Want volgens hen zou alles uit "snaren" bestaan:

alhoewel dan er van één enkele "in stralingsgolven en deeltjes opgerolde snaar" sprake is (z. onder). Wanneer zoals naar voorstelling van sommige GUT-theorieën in het steeds kleinere verdere dimensies zich opwickelen, zou dat als het bestaan van nucleaire deeltjes uit door één enkele krachtbaan doorlopen wervels en subwervels zijn voor te stellen (z. afb. 6.17 b). Wanneer niet nog kleinere eenheden bestaan, zou dan op niveau van de orde van grootte van de quant het kleinste wederom het grootste kunnen zijn. Het elektromagnetisch veld van een elektron en een door zonnearmte ontstane lage drukgebied vertonen bepaalde overeenkomsten (z. afb. 6.17), als het elektron de op hoger niveau voorgezette werveling van nucleaire wervels en subwervels zou kunnen zijn. Omdat ook "snaren" vanwege een "rechts" en "links" op dimensies moeten eindigen, zouden in die zin "wormgaten" kunnen bestaan dat het kleinste en het grootste gelijk zijn. Waar in het steeds kleinere de kromming en de krachten steeds groter worden, zou aan een bepaald punt voorbij er niet van ver-smalling maar van ruimteuitbreiding sprake kunnen zijn. De singulariteit van de Schwarzschildmetriek doet hieraan denken en met ruimte als een schijnbare naast-elkaar van één enkele steeds herhaalde cel is het voorstelbaar. Met ruimte als het mathematische programma van een hoger wezen zouden ook het kleinste en het grootste samen moeten vallen

- en zo zouden ruimte en materie uit één vanuit één enkele eenheidscel gereflecteerde krachtbaan kunnen bestaan:

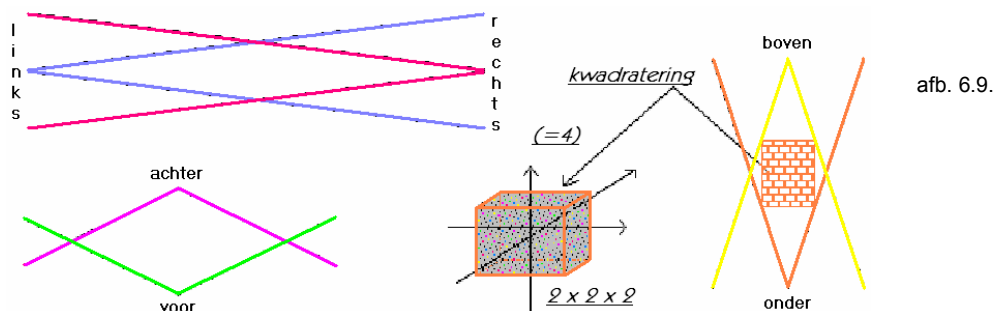
waarbij zoals voorgesteld nucleonen of hun quarks allen vanwege de naar binnen gerichte zwaartekracht de gelijke alleen mathematisch ruimtelijk gescheiden aanvangspunt als centrum van de kleinste wervel zouden kunnen hebben. De krachtbaan zou hiermee per quark of nucleon of proton-elektronpaar en daarmee lusachtig mathematisch onderverdeeld zijn

De davidsster zou zo ook de snaren van de GUT-theorieën weergeven, als haar zes zijden één enkele in het midden van de ster telkens een andere richting nemende en in tegengestelde richting van voorteken wisselende lijn zijn (z. boven). Velden ontstaan dan erdoor dat lussen

van deze krachtbaan vanuit iedere cel als de gelijke oer cel zijnde divergeren d.w.z. uitwaai-
eren:

ook straling divergeert, waarom de zwaartekracht en de elektromagnetische kracht omgekeerd proportioneel
tot de afstand in het kwadraat zijn

Vanuit tegenovergestelde richtingen met tegenovergestelde voortekens vormen zij derhalve
vlakke en inhoud, zoals in de davidsster divergerende lijnen het middenvlak opspannen. En zo
zou ook ieder volume van het universum door uitwaaiende krachtvelden vanuit tegenover-
gestelde richtingen van de drie ruimtedimensies kunnen zijn geweven:

De meeste natuurkrachten zijn immers tweerichtingverkeer, als mogelijkerwijs ook de zwaar-
tekracht in een andere kracht verandert (z. onder). Houdt men met de mogelijkheid rekening dat
kleinere deeltjes uit myriaden van herhalingscellen opgebouwd kunnen zijn, zo liggen ener-
zijds vergelijkingen met macroverschijnselen in de natuur voor de hand. Anderzijds is de basis
van de macrowereld een reëel meetbare atomaire wereld en zou de laatste basis van de nu-
cleaire wereld dan uit dimensieloos immateriële puntverschijnselen met principieel andere
krachtverhoudingen moeten bestaan. Ruimte zou naar alle relativistische wetten niet van ma-
teriële aard kunnen zijn en zou nochtans naar de gelijke wetten zich als een reëel medium on-
der invloed van materie moeten kunnen krommen. Daarom past de voorstelling van de ruimte
als een reëel medium precies bij de voorstelling van een op de grens van het immateriële met
het materiële door voormateriële wetten "bijeengespiegeld" heelal:

ruimteveld zou reeds van immateriële aard moeten zijn, omdat massa niet homogeen kan zijn. Ook zou een
materiële ruimtestruktuur amorf moeten zijn om straling isotroop verder te leiden, wat zonder wrijving niet kan
zijn. En met een soort kristalsymmetrische moleculaire binding zou straling zich in principe niet willekeurig in
iedere richting kunnen uitbreiden, omdat kristalstructuur hooguit vier- of zestalig kan zijn. Weliswaar is foutlo-
ze fabriekdiamant volkomen doorzichtig, terwijl nochtans echter uitgaande van een kristalstructuur wederom
de laatste bouwsteen van deze structuur zou zijn te verklaren

Want wat sommige gelijkenis met de macrowereld betreft hebben cyclonen iets van krachtvel-
den zoals van magneten en elektronen weg (z. onder). Cyclonen convergeren richting hun mid-
den en hoge drukgebieden divergeren vanuit hun middelpunt. Ieder lage drukgebied:

soms als de atoomwolk van elektronen wederom onderverdeeld in "schalen" van warmte- en koudezones,
waarin de lucht vertikaal in tegenovergestelde richting stroomt

- en ieder hoge drukgebied heeft hierbij een hoge resp. lage drukgebied met tegenovergestel-
de draairichting boven zich als gevolg, terwijl als het ware als de aan elkaar rakende punten
van de davidsster (z. boven) het naalddoog van de één in het naalddoog van de ander verandert.
Zo stroomt ten eerste vertikaal en ten tweede horizontaal aan de randen en hiermee driedi-
mensionaal lucht van lage naar hoge drukgebieden, als ook het voortekens van de lading van
atomaire deeltjes met het convergeren of divergeren van wervels van doen kan hebben. Want
wervels of kluwens moeten er in de ketting van "weerspiegelde cellen" zijn wanneer ruimte
met hen begint. Want zonder reeds voorhanden zijnde ruimte zou zich de tweedimensionale
herhalingslus alleen kluwenachtig per nucleon of quark kunnen uitbreiden. Anders zou er
geen aansluiting aan reeds bestaande cellen zijn (z. onder), als ruimte in de vorm van een niets
in deze voorstelling niet bestaat. Materieelozende ruimte zou dan overal daar moeten beginnen
waar de stabiele eenheid van het nucleon en zijn lepton bereikt is. Door interactie worden dan
de krachtbanen tussen hen voortgezet. De kluwens of concentraties = materie zouden dan
onveranderlijk in de alenige krachtbaan ingebed zijn en zouden de met zwaartekracht verbonden
in- en uitgaande centra van de "refresh" van de steeds mathematisch op te vatten "weer-

spiegeling" zijn. En hiermee zou er een met de afstand afnemende "restkromming in de buitengebieden van nucleonen en leptonen" (z. onder) in verbinding met tijd als stroming van de refresh en daarmee als vierde dimensie moeten zijn, als ook de magnetische veldlijnen zich verder van magneten verwijderd steeds minder krommen en desondanks zich krommen.

Wanneer ruimteëlementen alleen één enkele energietoestand h kunnen innemen en zo alle energie "gekwantiseerd" zou zijn, zou ieder teveel = "een aangeslagen toestand" wrijvingsloos verder worden geleid. En hiermee zouden dus als "zuiging" en als "druk" materieel verspeurbaar wordende krachten zich ongehinderd voortplanten zolang niet krachttinwerking hun richting verandert. Elektromagnetische straling zou zich aldus met lichtsnelheid c voortplanten omdat ze een statisch doorgeven van kracht als tussen biljartballen en als de golven in water is. En materie zou zich altijd met een snelheid lager dan de lichtsnelheid c voortzetten omdat als in water wervels ook waterdelen zelf dynamisch verplaatsen. Met ruimte en straling en materie uit dezelfde "weerspiegelingen van de eenheidscel" bestaande zou aldus de verversing van de universeel enige krachtbaan dan weer het verstrengelde kettingdeel van tot wervels en subwervels opgekrulde deeltjes en dan weer het gekromde kettingdeel van de verdichtingen van stralingsgolven in de buurt van deze wervels en tenslotte het steeds rechtere kettingdeel van zuivere ruimtecellen volgen. Twee lichamen zouden zich dan niet op hetzelfde moment op de gelijke plaats kunnen bevinden omdat de herhaling en verversing van iedere cel van ruimte en materie niet op hetzelfde moment dubbel plaats kan vinden. Bij het reeds bezet of aangeslagen zijn van een cel moet de niet stilstaan kunnende refresh "naar wiskundige programmering" andere banen gaan, wat als vertraging of versnelling d.w.z. als "kracht" verspeurbaar wordt. De doorstroming echter zou tegelijk de binding tussen de basiselementen van ruimte en materie zijn omdat niets zich tussen twee "weerspiegelingen" van de eenheidscel kan bevinden:

het soort van binding tussen de "schakels" van straling en de "snaren" van tot materie geklulde straling ($m = e/c^2$) kan echter van dynamische aard zijn. Zo kan een vrij elektron ondanks de dispersie van zijn golven één geheel zijn, wanneer zoals uiteengezet ieder elektron met zijn proton zich wiskundig op dezelfde plaats bevindt. De lepton-behoudswet voor het elektron zou dan werken als een oneffenheid in een opblaasbaar matras, welke men naar andere elementen van het matras kan verplaatsen echter niet op kan heffen. Ook omdat een gebonden elektron fotonen absorbeert en emitteert, zouden zijn golven naar andere schakels verplaatsbaar moeten zijn

Naar voorstelling van de spiegelsreeks tussen de wanden van het Heilige der Heiligen zou de doorstroming en krachtbaan dus een tweedimensionale rij zijn:

ה ר ת	- (thora)	thora, leer, aanwijzing, de 5 boeken van Mozes
ר ת	- (thor)	rij, reeks, volgorde, (<i>thoriam</i> = kettinkje)

ook DNA en computerbestanden incl. programmacode zijn tweedimensionale reeksen

- welke overeenkomstig het aanraakpunt van de punten van de davidsster (z. boven) slechts één gelijke punt als beginpunt oftewel anode en als einddoel oftewel kathode heeft:

des te kleiner zij zich tot een materiewervel oprolt, des te groter zal de kromming en de kracht ten gevolge van het pirouetteffect zijn. Bij negatieve kromming zou zich de "flessehals" weer naar buiten toe kunnen uitbreiden

De auteur van dit boek is ervan overtuigd dat deze aanwijzingen leidraad tot het geheimenis van de schepping zijn:

de in de davidsster en in de beschrijving van de tempel omsloten aanwijzingen juist te verstaan is zaak van fysica en wiskunde en experiment en ligt buiten het vermogen van de literaire bewerker van dit boek (z. voorw)

De structuur van de davidsster tenminste is een exakte visualisering van de zeven scheppingsdagen. Als beschreven bestaan dezen uit twee maal drie dagen als ook de davidsster uit twee driehoeken bestaat. En als dag van de realisering van het scheppingsplan van de eerste zes dagen dekt zich de zevende dag met de zes daghelften van het "en het was dag" van de 6 scheppingsdagen, als ook de oppervlakte van het midden van de davidsster gelijk aan die van de zes punten tezamen is. Zoals volgens de thora God op de zevende dag "maakt wat hij geschapen heeft" (z. 2e hfdst), zo wordt ook het midden van de ster opgespannen door de lijnen van de twee maal drie punten. En zoals in de thora de zevende dag als sabbatdag tot terug-

keer naar de eenheid Gods er is, zo komen de punten van de dauidsster in haar midden weer in een dimensieloze punt tezamen. In de dauidsster is aanschouwelijk weergegeven dat de dag van het worden = "het midden van de ster" door de drie dagen zonder tijd = "de ene driehoek" en de drie dagen met tijd = "de andere driehoek" wordt opgespannen. En zoals deze dagen volledig parallel verlopen, zo lopen ook de drie zijden van de twee driehoeken volledig parallel aan elkaar. Zoals aldus deze zes dagen eigenlijk drie zijn, zo zijn ook de twee driehoeken van de dauidsster eigenlijk één enkele als op twee derde van haar hoogte om een scharnier draaiende driehoek. En zoals de eerste zes scheppingsdagen geen "na elkaar" zijn, zo is ook de dauidsster weliswaar een gestructureerde echter ondeelbare eenheid:

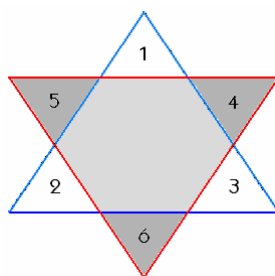
in een achter-elkaar in tijdvorm wordt voor de in tijd levende en denkende mens beschreven wat alleen als eenheid gedacht kan worden

Deze dagen zijn in tegenstelling tot het 2e hoofdstuk van de thora als beschrijving van het worden van "deze hemel en deze aarde" (z. vorige hfdstn) een bouwplan, zoals broden *algemeen* d.m.v. *een* recept in de tijd worden beschreven. Alhoewel er iedere dag nieuwe broden zijn, ligt aan hen per soort het gelijke recept ten grondslag. En alhoewel een brood uit meerdere ingrediënten bestaat en meerdere ogenschijnlijk chaotische fases aan haar ontstaan voorafgaan, kan men zich haar alleen als één geheel voorstellen. Zoals er in de dauidsster alleen één driehoek met drie punten en tenslotte slechts één lijn is (z. boven), zo zijn de zes dagen de ontleding van de eerste drie dagen en zijn deze de verdere beschrijving van het "God en hemelen en aarde" van het 1e vers en dezen de ontleding van het eerste woord van dit vers = *bresjith* (z. boven). Reeds echter kunnen met de scheppingsdagen niet één "week" bedoeld zijn, omdat voor de grote en kleine lichten van de 4e dag (Gen. 1:14):

tot tekens en tot bestemde tijd en tot dagen en tot jaren

- de eerste drie "dagen" geen tijdseenheden *kunnen* zijn. Met de "**lichten**" van de 4e dag zijn dan ook (z. 2e hfdst) niet "zon en maan en sterren" bedoeld, maar is er van materie sprake. Want "lichten" zijn op de eerste plaats leptonen, als zichtbaar licht door elektronen en daarmee "door de kleine lichten" (Gen. 1:16) wordt uitgezonden. En tijd ontstaat met het stromen van energie en volgens de beschrijving van de tabernakel uit het herhalen en aan elkaar rijgen van één enkele oer cel en wordt dan ook d.m.v. atoomvibraties zoals met "Mössbauer-klokken" op zijn nauwkeurigst gemeten. Ja straling en atomen waren er reeds "tot tekens en tot tijden" lang voordat uit hen de eerste hemellichamen ontstonden:

1. + 2. + 3. dag	==>	de hemelen	==>	de tijdloze begripsmatige werkelijkheid
4. + 5. + 6. dag	==>	de aarde	==>	de materiële werkelijkheid in de tijd

afb. 6.10.

Bouwt men een huis zo plant men eerst zowel het idee en de indelingen en structuren van het huis naar functionaliteit:

de plannen van de eerste 3 dagen omvatten de ideeën = "de vormen naar functionaliteit"

- als haar realisering en materialen en de werkmethodes en logistieke aangelegenheden:

de plannen van de volgende 3 dagen omvatten de ideëel voorbereide realisering

Zoals de zes punten van de dauidsster zowel naar binnen gevouwen het met de 7e dag te identificeren middenvlak verdelen als naar buiten toe zich eindeloos vermeerderen (z. 12e app.), zo vangen ook eerst op de 7e dag "de werkzaamheden aan". Op haar ontstaan de realisering

gen van het scheppingsplan van de eerste 6 dagen in eindeloze variaties en worden een hemel = "onze hemel" en een aarde = "onze aarde" gemaakt (z. 2e hfdst):

er zijn veel zonnesystemen en veel melkwegstelsels en volgens menige wetenschapper zelfs vele universa. Sommige joodse overlevering gaat er zelfs van uit dat ook deze hemel en aarde niet of ten dele niet voor de eerste keer werden geschapen. Zij zouden namelijk "974 keer voor Adam" zijn verwoest, totdat de tegenstander moe werd om de "onuitputtelijke schepper" op deze wijze te bestrijden:

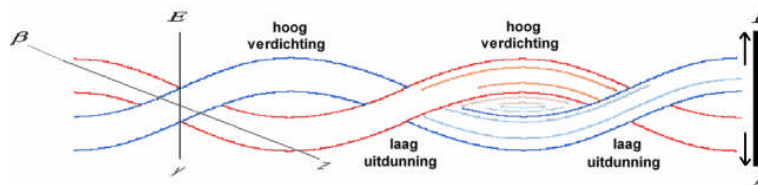
hij herinnert voor eeuwig zijn bond; het Woord verordende hij aan/na 1000 geslachten: 1000 (Ps. 105:8)

"het Woord" werd door Mozes = "het 26e geslacht sinds Adam" ontvangen:	26
	974 geslachten voor Adam

Waarschijnlijker echter heeft ook dit psalmvers betrekking op de hoge leeftijden van de eerste hoofdstukken van de bijbel. Met hen zijn generaties en dynastieën en rijken onder de naam van hun stichters bedoeld, welke telkens "net de duizend jaren niet haalden" ("het Boek Bresjith" - J.b.L.). Hiermee is tot uitdrukking gebracht dat zonder goddelijke ordening geen met "duizendjarige rijken" gesymboliseerde blijvende rijken kunnen bestaan. Met andere woorden komt eerst het eeuwige vredesrijk Gods = "het enige duizendjarige rijk" binnen zicht nadat de mens zijn streven naar wereldvrede met alleen menselijke middelen en methodes heeft opgegeven

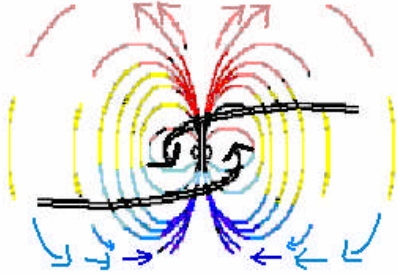
Volgens de thora ontstaat onze wereld in steeds hogere fases op dezelfde basisprincipes als de davidsster met telkens dezelfde twee driehoeken zich uitbreidt (z. 12e app). Er is aldus geen nieuwe schepping, maar God laat op de sabbatdag van onze geschiedenis in eindeloze variaties echter naar gelijke principes worden wat reeds is. Op deze wijze "rust hij van zijn werken welke hij geschapen heeft om te maken" (Gen. 2:3).

Als uiteengezet zou het heelal als schepping Gods een in zich gesloten geheel moeten zijn (z. 2e hfdst), waarmee anders dan bij een "in eindeloze leegte eindigend heelal" *iedere* kracht door een werking vanuit twee zijden wordt voortgebracht. De davidsster geeft met haar elkaar vanuit tegenovergestelde richting omhelzende lijnen van beide driehoeken dan ook weer dat *iedere* kracht een resultaat van de wisselwerking vanuit twee zijden is. Zij zijn een stromen tussen een meer en een minder dat ook tussendoor wederom elkaar wederzijds in stand houdende positieve en negatieve momenten van hoge en lage drukgebieden kent:

afb. 6.11.

Een niet gesloten in zich terugkerend heelal vooronderstelt ruimte als een eindeloze voor *iedere* ontstaan daar zijnde leegte. De door het voortdurende heen en weer tussen de gouden wanden ooit aan andere cellen als laatste aangeregen en voortdurend als tussenschakel ververst kopieën van de eenheidscel van het Heilige der Heiligen stellen echter ook alle ruimte als een geschapen en in zich gesloten eenheid voor. Stelt men zich deze uitbreiding van de eenheidscel per nucleon of quark (z. boven) voor, zo zou als verklaard de ruimteuitbreiding door de tweedimensionale "band" van de weerspiegeling kluwenachtig moeten aanvangen. Want omdat er nog geen andere ruimte voorhanden is, zouden cellen zich alleen rondom bolvormig aan reeds bestaanden kunnen aansluiten. En hiermee zou de voortdurende verversing van deze cellen in het centrum "wervelachtig" verlopen, terwijl de kluwen zijdelings groter wordt en derhalve de terugkeer van de verversingslus dwars hierop zou moeten verlopen. En precies hiermee is het ook bij hoge en lage drukgebieden en indirect bij magneetvelden vaststelbare systeem beschreven:

in een lage drukgebied keren de stromingen vanuit het centrum *vertikaal* naar het "grootste" = de atmosfeer en vanuit het grootste *horizontaal* naar het centrum terug. De vertikaal wegvliedende stroming en de horizontaal spiraalachtig zich naar binnen toe bewegende stroming vormen hierbij met dezelfde echter tegenovergesteld vliedende stromingen om een (niet getekend) hoge drukgebied heen één enkele krachtlus, terwijl hierbij de beweging van een luchtmolecuul een combinatie van al deze stromingen is.

Waar de stabiele eenheid van het nucleon of van het quark en verder naar buiten toe van het elektron bereikt is, zet zich dan de ruimteuitbreiding in steeds bredere cirkels en hiermee met steeds minder gekromde lijnen in de richting van andere nucleonen resp. quarks voort. Ruimte zou zo van immateriële aard zijn, als zonder materie en merkbare energie zij desondanks een reëel veld zou moeten zijn. In de buurt van nucleonen met hun leptonen als centra van terugkerende refreshbanen is er dan enerzijds steeds meer "zuiging naar binnen" = zwaartekracht, terwijl naar analogie van atmosferische hoge en lage drukgebieden er dwars op deze kracht een wederom uitgaande stroming zou moeten zijn. En zoals verklaard zou deze met het eeuwige cirkelen van het elektron slechts *ogenschijnlijk* zonder verlies van energie van doen kunnen hebben. Omdat in de buurt van nucleonen de verversingslussen nog "gekromd" zijn, zou de ruimte in de buurt van materie gekromd kunnen zijn. Volgens de relativiteitstheorie werkt de "zwaartekracht als een niet reële kracht" omdat een systeem in rust in de buurt van materie zich door ruimtekromming langs de tijdas naar de materie toe beweegt. Misschien echter zou ook zwaartekracht de ruimte kunnen krommen zoals zuiging in een leeglopende badkuip het "veld" om het gat heen doet krommen.

Keert de lus dwars op de uitbreiding terug zo zou dus het elektromagnetisme met het "cirkelen zonder verlies van energie" van de uitbreiding van de wervel van nucleonen en leptonen van doen kunnen hebben. En zo zou het universum van het kleinste tot het grootste een uniform gesloten geheel zijn. Wat de "zuiging zonder beperking door afstand" = "zwaartekracht" betreft wordt dan de minus van een cel naar de volgende verder geleid, omdat alleen een bezet-onbezet-zijn met mogelijkwerwijs de eenheid h mogelijk is (z. boven). Omgekeerd geldt dit voor de elektromagnetische kracht:

de afname van de minusgolf resp. de plusgolf als geheel is gevolg van de bolvormige uitbreiding en hiermee van de uitdunning = $1/r^2$ en geen gevolg van een "zwakker worden van het doorgeven per cel" zelf. Het grote verschil in sterkte tussen beide krachten zou gevolg van afschermingen kunnen zijn, of daarvan dat de zwaartekracht een restkracht is

- welk zich met de zwaartekracht zou kunnen superpositioneren omdat dan het cellenraamwerk "als een abacus functioneert":

elektromagnetisme kan dan niet de zwaartekracht opheffen omdat b.v. bij het richten van een stralenbundel van de aarde weg een veel grotere druk in dezelfde richting als die van de zwaartekracht wordt uitgeoefend

Zou zwaartekracht gevolg van de cellenrefresh vanuit het middelpunt van nucleonen resp. hun quarks zijn, zo zouden zij zich als hun opeenhopingen gedragen. Ook de zwaartekracht van de aarde gedraagt zich als zou alle materie in haar middelpunt verenigd zijn. In ieder geval is de zwaartekracht naar binnen gericht en werkt zij per materiewervel d.w.z. per materie-deeltje. Bij een leeglopende badkuip veroorzaakt de zuiging een wervel:

in dit geval onder invloed van de corioliskracht en in het geval van ruimteuitbreiding door het zich kluwenen van de herhalingslus (z. boven)

- waarbij feitelijk eveneens de voortgave van een minus per watermolecuul vanuit het middelpunt plaatsvindt. Vanwege het pirouetteneffekt is hierbij in het steeds kleinere de zuiging steeds sterker:

reeds quarks zijn niet meer van elkaar te scheiden. Mogelijkwerwijs als tussen hoge en lage drukgebieden in de aardatmosfeer vormen zich bij vergroting van hun afstand nieuwe quarkwervels tussen hen welke de aantrekkingskracht vergroten

- als zo de "massa" steeds groter zou kunnen zijn tot het kleinste het grootste omvat. Als verklaard zou de zwaartekracht hierbij een restzuiging kunnen zijn, terwijl ze grotendeels opgaat in de door haar d.w.z. door de herhalingslus opgebouwde wervels en antiwervels en hun elkaar tegenwerkende drukkrachten:

ongeveer zoals in een leeglopende badkuip haren voor de afvoer elkaar wederzijds kunnen blokkeren. Ze worden tot een bundeltje wat de zuigkracht dempt

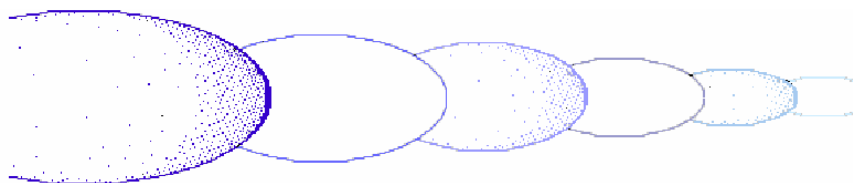
Ruimte en objecten in ieder geval zouden volgens deze voorstelling tezamen één enkele gesloten structuur moeten vormen, welke krachten verder leidt. Hierbij zou of op niveau van de quant reeds het kleinste het grootste zijn of er zouden tussenfases bestaan van nog kleinere elementen. In alle gevallen zou de laatste basis van immateriële mathematische aard moeten zijn, als dus de aantrekkingskracht en de afstotingskracht als de twee basiskrachten van de materie geen eigenschap van kleinste deeltjes op zich kunnen zijn (z. 3e hfdst):

nucleonen en elektronen absorberen en emitteren fotonen en de energie van fotonen richt zich naar aantal quanten ($E = hf$). En het elektron is alleen als een verzameling gekwantiseerde golven te begrijpen en ook de sterke kernkracht richt zich naar quantummechanische berekeningen. Daarom zouden alle nu bekende deeltjes minstens uit talloze kleinere eenheden in een orde van grootte kleiner dan $10^{-30} \cdot m^{-1}$ moeten bestaan. Logisch zou zijn dat het ruimteveld uit deze eenheden of o.i. cellen zonder verdere onderstructuren bestaat. Het zou uit dimensieloze punteenheden moeten bestaan welke niet letterlijk naar uitbeeldende weergave van de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen maar naar goddelijke niet met materiële hersenen te vatten werkelijkheid immateriële herhalings van een eenheidscel zijn. Religieus en o.i. ook wetenschappelijk gezien kan het laatste geheim van de materie niet van materiële aard zijn. Nucleonen resp. hun quarks en leptonen zouden echter uit "zeeën van cellen" kunnen bestaan, terwijl ontelbaar keren vergroot en vertraagd zij in zekere opzichten gelijkenissen met de ons vertrouwde macrowereld vertonen

Zonder een gemeenschappelijke basis van ruimte en materie zou ook moeilijk voorstelbaar zijn dat eenheden als leptonen- en nucleonenaantal behouden blijven. Substantie en krachten zouden in gaten weg moeten vloeien en zonder behoud van grootheden zich in elkaar om moeten vormen. Zonder een onderliggend reëel veld is ook moeilijk verklaarbaar hoe dan een atoom de elektromagnetische eigenschappen van een andere van veraf kan "verspeuren":

een onderliggend ruimtemedium zou het afgeven en terugnemen van een energieëenheid $\Delta E = \hbar/\Delta t$ van virtuele fotonen over grotere afstanden verder moeten leiden

Zelfs Einstein was ervan overtuigd dat anders dan heden ten dage vaak voorgesteld er een medium is. Dit medium zou naar zijn mening echter "zonder ponderabele materie" en hiermee niet met de ons bekende wetten van de materie te omschrijven zijn, als een materiële ether zoals in de 19e eeuw nog aangenomen niet kan bestaan. Iets zou ook de ruimte moeten vormen, als het dus reeds op het niveau van de quant door het zich herhalen van de eenheidscel naar immateriële wetten plaats zou kunnen vinden:

afb. 6.12.

willekeurige voorstelling van een tweedimensionale ruimte-cellenbaan, wiens elementen alleen onder inwerking van de kracht van de refreshbaan plus oftewel "aangeslagen" en anders nul kunnen zijn. Een energieëenheid mogelijkerwijs van de grootte h wordt daarom wrijvingsloos in bewegingsrichting verder geleid. Anders dan de tekening de indruk zou kunnen wekken, kunnen deze cellen geen verdere onderstructuren bevatten maar zijn als dimensieloze "punteenheden"

Het hulpbegrip "veld" is immers reeds een mathematische subwerkelijkheid en zou wel eens "reëel mathematisch" als een voormateriële cellenstructuur kunnen bestaan. In deze zouden materiedeeltjes naar de oer cel terugkerende en van de oer cel uitgaande en hiermee om deze kluwenachtig rondcirkelende (z. boven) verversingsbanen, d.w.z. zouden opeenhopingen van kracht in ruimteveldelementen zijn:

zware en trage massa zouden hierbij identiek zijn omdat het (relatieve) in beweging zetten van de pluscellen van één enkel materiedeeltje als trage massa een gelijke verplaatsing in ruimtecellen betekent als omgekeerd vanuit dezelfde richting de naar het midden van het materiedeeltje stromende refreshbaan zich in ruimtecellen verplaatst. Want alleen het midden van de materiewervel geldt hierbij, omdat alle andere om haar heen

cirkelende delen elkaar opheffen, d.w.z. "verplaatsing van de middelste cel voorwaarts" = verplaatsing van de refreshbaan terugwaarts". Inertie zou zijn op te vatten als gevolg van de gravitatiestromingen van alle materie rondom in het heelal. Een "inertiaalsysteem in rust" d.w.z. zonder verspeerbare krachtingwerkingen bevindt zich hiermee alleen in een evenwichtssituatie t.o.v. alle zwaartekrachtsvelden om deze heen, terwijl bij een infinitesimale versnelling in de richting van één van twee in deze evenwichtssituatie gelijk tegengestelde krachten $Mg_1 = Mg_2$ de kracht $Mg_1 + d(ma)$ groter dan de kracht $Mg_2 - d(ma)$ is. Met een ruimtestruktuur als een abacus (z. boven) komt dat echter op hetzelfde neer

Het idee van een hiaatloos in zich gesloten heelal is ook belangrijk omdat God en toeval niet bij elkaar passen. Want de onzekerheidsrelatie en waarschijnlijkheidsformules van de quantumfysica kunnen ook met een ver onder het voor ons waarneembare liggende cellenstructuur van doen hebben, terwijl zo elektromagnetische golven en materiegolven dynamisch uit ontelbare hoeveelheden aangeslagen cellen bestaan. En hiermee zou de werking zoals bij de weersvoorspelling alleen globaal te berekenen zijn:

de integralen van de quantumfysica zoals die van de Schrödingervergelijking berusten op een optelling van talloze golven bij gekwantiseerde energie. Omdat de functies $f(x) = |\sin(a)|$ en $f(x) = |\cos(a)|$ continu zijn en het resultaat zich tussen 0 en 1 beweegt, is een integraal over formules met golfelementen vaak continu en op de gezamenlijke waarde 1 te standaardiseren en geldt dan in de waarschijnlijkheidsrekening als een waarschijnlijkheidsverdeling. Deze wiskunde werd ontwikkeld om gecompliceerde wisselwerkingen van op zich te berekenen factoren van *derhalve alleen vanwege de complexiteit ogenschijnlijk toevalsgebeurtenissen zijnde* gebeurtenissen te berekenen. Zo zijn bij het dobbelen niet alle op zich te bepalen uitgangswaarden en krachtkvectoren en oneffenheden van tafel en dobbelstenen en luchtstromingen en luchtweerstand gecombineerd te berekenen. De waarschijnlijkheid van de worp met een bepaald aantal ogen is echter in te schatten als het quotiënt van het aantal worpen met dit aantal ogen en het aantal van alle worpen. Deze nadert onder normale omstandigheden de breuk $1/6$ e wanneer lang genoeg wordt geworpen, terwijl zoals niet bij het dobbelen bij een continue lijn van de mogelijke waarderresultaten een integraal i.p.v. een som Σ over hen moet worden genomen. Er hoeft aldus niet van toeval sprake te zijn wanneer de waarschijnlijke positie van een elektron alleen met een waarschijnlijkheidsrekening is te bepalen. Men weet alleen niet waaruit precies elektromagnetische golven en materiegolven bestaan. Spookverschijnselen zullen het niet zijn, oftewel met andere woorden zijn zij met zekerheid samengestelde verschijnselen:

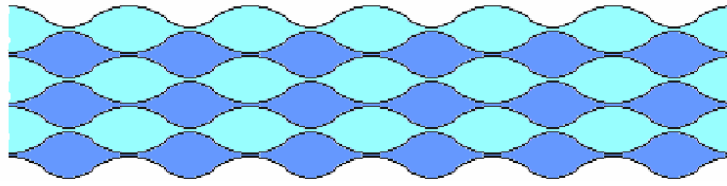
als wij menen bestaan zij uit de dynamische verplaatsing van kracht in exact geordende ruimtecellen

En hiervan zouden de afzonderlijke krachtbijdragen te berekenen zijn wanneer men de samenstellende elementen zou kennen. Van de slag met een zweep is vanwege de precies te bepalen positie van ieder element dl exakt te berekenen op welke meestal miniem kleine plaats precies *de kracht van de gehele zweep* zal treffen. Niet in te zien is derhalve waarom het treffen van een elektron "als geheel" niet exakt te berekenen zou zijn wanneer maar men alle krachtelementen van zijn golven zou kennen. Tot op heden is onze waarneming tot het elektron als bron van het licht beperkt, waarom bij een meting op niveau van het elektron impuls en afstand van de tot meten uit te zenden fotonen worden beïnvloed. Dat perkt aldus de mogelijkheid van de voorspelling alleen voor de met materiële ogen ziende mens in en hoeft geen toeval voor een immaterieel alkenende God in te houden. Als gezegd kunnen elektromagnetische golven en materiegolven geen toeververschijnselen zijn en moeten derhalve eens verklaard worden. Tot dan is de aanname van toeval hypothetisch en o.i. zelfs een voortbrengsel van de tijdgeest. Wanneer iedere golf van een golfpakket door zeer veel kleinere elementen wordt gedragen, hangt de quantummechanische waarschijnlijkheid niet met toeval maar met de grens van onze waarneming en het menselijke onvermogen tot preciese bepaling van massawisselwerkingen samen

Een zoals in het 1e scheppingshoofdstuk beschreven aan ieder scheppen voorafgaande planning Gods kan slecht zijn wanneer in het kleine toeval heerst. Slechte variaties ten gevolge van de vrije wil vernietigen op den duur de handelende zelf, waar fouten ten gevolge van materiële willekeur echter zich kettingachtig zouden moeten vergroten tot een al het zijnde vernietigende chaos. Ook een als in de thenach voorspelde volkomen wereld kan moeilijk zijn wanneer in het groot er alleen verzamelingen van in eindeloze leegte verloren brokstukken bestaan. Vanuit religieus oogpunt zou derhalve het universum één gesloten geheel moeten zijn, waarin ook materie naar de wijze als van elektromagnetische golven als een doorgeven van kracht als tussen biljartballen zich voortplant. Omdat iedere cel hierbij het oerzijn Gods is, zal men zich wel nauwelijks ooit een preciese voorstelling van deze ruimtestruktuur kunnen maken. Mogelijkerwijs zijn zij puntverschijnselen met een bepaald zich aan elkaar aansluitend immaterieel invloedgebied. Zouden zij echter bestaan uit onderstructuren of zelfs telkens "uit het gehele universum" in de zin van een terugkeer van het kleinste in het grootste (z. boven):

als ook iedere cel van leefwezens het volledige DNA van het leefwezen in zich bevat

- zo zou ruimtestruktuur aan atoomstructuren bij kelvintemperatuur nul kunnen doen denken. Elektronen namelijk doorstromen als elektrische stroom koper terwijl zij door atomaire bindingsstructuren swingen. En hun warmte veroorzakende botsen vanwege de beperkte "vrije weglengte" verdwijnt wanneer de storende moleculaire beweging van het kopermedium bij bijna 0° kelvintemperatuur miniem wordt:

afb. 6.13.

schematische doorsnede van een atomaire bindingsstructuur - in de engtes tussen de lichtblauwe en donkerblauwe elektronenballonnen bevinden zich de atoomkernen. Bij bijna $K 0^\circ$ swingen elektronen wrijvingsloos door deze structuren zoals materie zich zonder wrijving door ruimtestructuren verplaatst

De wrijvingsloze voortplanting van het elektron als materiedeeltje in het suprageleidende op soortgelijke wijze als in de vrije ruimte zou aldus aanwijzing ervoor kunnen zijn dat ook ruimtestructuur op soortgelijke wijze is opgebouwd. Voor het principe van de ruimte als een cellenstructuur echter maakt niet uit waaruit precies iedere cel met haar "zich aan elkaar aansluitende invloedgebied" bestaat.

Als uiteengezet zouden materiedeeltjes zich als gesloten in zich rond cirkelende golfvoortplantingen door ruimtevelen kunnen voortbewegen, terwijl de hun materieringen samenstellende fotonen in de vorm van aangeslagen toestanden wrijvingsloos verder worden geleid:

zoals ook watergolven geen water transporteren en in die zin massaloos zijn. Bij het voortplanten van zuivere kracht in water worden alleen watermoleculen getransporteerd wanneer als "onderstructuren" van wervels zij zich in water verplaatst. Fotonen zouden aldus alleen uit een wrijvingsloos verder geleide verplaatsing van kracht bestaan, welke als watergolven zich in de vorm van gesloten ringen verspreidt = "deeltjeskarakter":

ook de watermoleculen voeren een in zich terugkerende cirkelbeweging uit wanneer een krachtgolf d.w.z. een watergolf passeert

Want op het plus zoals veroorzaakt door swingende elektronen of door een dipoolantenne volgt steeds een minus, dat de einden van het plusfront naar zich toe buigt. Bij spleten worden dan fotonen gebogen = "golfkarakter", omdat een golffront voor spleten het Huygense principe volgen. Een nieuw golffront met eenzelfde plus-minus-golfring ontstaat dan bij licht veranderde bewegingsrichting

Vrije fotonen bewegen zich derhalve met lichtsnelheid voort. Tot elektronen en hun protonen resp. tot neutronen of hun quarks verenigde fotonen echter zouden ook een gemeenschappelijke refreshbron als middelpunt hebben, met welke "zuiging" zij als wervels "naar andere wervels met zuiging toegetrokken worden" = "massa". Stralingsenergie draagt dan daarom eveneens aan de massaverdeling in het heelal bij omdat ook massa uit fotonen echter dynamisch uit aan een zuigingspunt gebonden fotonen bestaat. Met andere woorden vormen op zich massaloze fotonen de materie en dragen derhalve ook de vrije fotonen van elektromagnetische straling potentieel aan de massa in het heelal bij.

Hiermee zou een hen dragende "ether" niet een deeltjeswind zonder gesloten krachtvelen maar een samenhangende massieve structuur als diamant en desondanks een uit één enkele voormateriële oercel programmatisch voortgebrachte *massaloze* structuur zijn. Of wanneer de cellen wederom structuur hebben en er wederom talloze kleinere deeltjes zijn:

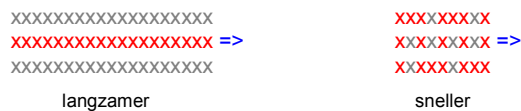
bij deze voorstelling zou het ruimtemedium welhaast massa moeten hebben, wat moeilijk kan zijn. Bovendien wordt het probleem alleen verlegd, waar op één of ander niveau van orde van grootte er "niet nog kleinere" dimensieloze bouwstenen moeten bestaan

- zou ether minstens zonder *merkbare* massa een scalairveld met overal gelijke waarde zijn. In beide gevallen zouden materiedeeltjes zich als voortplanting van in zich gesloten golfpakketten door ruimtecellen niet sneller dan met lichtsnelheid in ruimtecellen kunnen voortplanten omdat de hoogst mogelijke snelheid van golven zelf de lichtsnelheid is. En het uitzenden van een lichtstraal ondanks iedere versnelling van de uitzendende in bewegingsrichting met lichtsnelheid en niet met "lichtsnelheid plus de eigen beweging" zou niet zijn "omdat er geen medium is" maar omdat bij de overdracht van de elektromagnetische kracht op de ruimtecellen de eigen snelheid niet erbij opgetrokken kan worden. Er zou immers niets zijn buiten de "rustende ordening van de cellen" wat zich bij de overdracht van kracht erbij op zou kunnen tellen:

op soortgelijke wijze plant bij de overdracht van het geluid van een vliegtuig op de luchtatomen van de atmosfeer het geluid met de snelheid van het geluid en niet "deze plus of minus de snelheid van het vliegtuig" zich voort

Lengtecontractie en tijddilatatie zouden echter met een cellen-ruimtestruktuur reëel t.o.v. deze en niet alleen als gevolg van verschil in waarneming moeten optreden:

van een cellen-ruimtestruktuur uitgaande zou anders op de "Michelson-Morley-tafel" bij het draaien van de tafel het faseverschil tussen beide lichtstralen alleen bij volledige rust van de tafel t.o.v. de ruimtestruktuur gelijk kunnen blijven. Bij verandering van de snelheid van de tafel in de richting van één van de lichtstralen zou immers door deze meer of minder cellen zijn te overwinnen dan door de dwars op deze staande lichtstraal. Bestaat materie uit wervels van de de ruimtestruktuur doortrekkende refreshbaan (z. boven) zo kan er derhalve alleen van een reële contractie sprake zijn. Want bij de elementen van de wervel in bewegingsrichting moet de refresh bij toenemende snelheid een toenemend kronkelende beweging maken opdat "cel op cel" alle cellen van de wervel middels een ruimtecel in stand worden gehouden = "een soort dopplereffect. Hier de voortplanting van 19 rood ingetekende materiecellen in de grijs ingetekende ruimtestruktuur: langzamer = langer en sneller = korter:

Op deze wijze wordt bij steeds hogere snelheid v de golflengte λ steeds korter en dat zou kunnen doen denken aan de De Broglie golflengte $\lambda = h/mv$. De materiewervel wordt in dit geval niet alleen ogenschijnlijk korter maar als een verfrommeld papier in bewegingsrichting samengedrukt. Met een reële lengtecontractie en tijddilatatie zou misschien de tweelingparadox zonder kunstgrepen zijn te verklaren, alhoewel een versnelling dan ook een verlangzaming t.o.v. de ruimtestruktuur en hiermee een sneller oud wordende ruimtevaartbroeder in kan houden

Het "scheiden tussen" van het 1e scheppingshoofdstuk wekt op zijn minst de indruk dat ruimte iets zou moeten zijn:

volgens wetenschappers als Dirac zou ruimte zelfs nog uit een materie kunnen bestaan welke met "uitsluitend bezette Fermi-energieniveaus" een neutraal onwaarneembare substantie vormt

Want volgens deze voorstelling ontstond de "wereld" door het differentiëren van een alles en niet van een niets, als het laatste moeilijk kan zijn:

*en maakte God het uitpansel en/terwijl hij scheidde de **wateren** (= de oersubstantie) onder het uitpansel van die boven het uitpansel*

de hebreeuwse woorden voor "uitpansel" en voor "Egypte" hebben dezelfde getalwaarde. Met het land Egypte is in de thora de "wereld" verzinnebeeld (z. 2e hfdst en "het Boek Bresjith" - JbL):

<p>ר ק י ע 70 10 100 200</p>	- (rakia)	uitpansel, firmament (Gen. 1:7)	380
<p>מ צ ר י ם 40 10 200 90 40</p>	- (mitsraiem)	Egypte	380

Ook beschrijvingen van het hemelgewelf zoals in Ezechiël (1:22) doen denken aan structuren als van glas of diamant, als ruimteuitbreiding als een soort binnen en niet buiten de eenheidscel zich bevindende immateriële weerspiegeling van deze eenheidscel doet denken aan in de hersenen plaatsvindende voorstellingsprocessen. Iedere ruimte en zelfs het gehele universum "past in de schedel van een mens" en omgekeerd is men als vanuit een ruimte- en tijdloos centrum het materiële gebeuren binnen gekomen. Want voor het gevoel was men er altijd al i.p.v. eerst na een wachttijd van miljarden jaren op de wereld te zijn gekomen. Natuurlijk komen de voorstellingen in de hersenen tot stand dankzij een reeds uitgebreid complex van hersencellen en waarbij de mens de beelden niet kan substantiëren. Desondanks heeft de werking treffende overeenkomsten met de voorstelling van ruimteuitbreiding als met de gouden wanden van de tabernakel beschreven. Want niet alleen ontwikkelt ook het complex van hersencellen zoals het gehele lichaam zich uit één enkele cel, maar in het geval van een niet materieel zijn als eerste begin en hiermee in het geval van een van de materie onafhankelijk bestaan van een hoger intellect kan een ruimteuitbreiding "binnen de hersenen van deze eenheidscel" ook tot werkelijkheid worden. Stelt men zich de ruimte als een structuur van met lichtsnelheid aaneengeregen cellen voor, zo moet tijd wel als vierde dimensie verschijnen. Want de mogelijksterwijs met de snelheid van de refresh van de ruimtecellen strokende snelheid van het doorgeven van energie:

"meereizend met een lichtgolf" zou men derhalve slechts één golf = "slechts één cel" zien (z. 1e hfdst), omdat met lichtsnelheid tijd ophoudt. Tijd en lichtsnelheid en ruimteuitbreiding en voortplanting van kracht zouden derhalve vergaand met elkaar van doen moeten hebben

- moet een wezenlijk deel van het ontstaan van ruimte en materie en hiermee een ruimte en materie mede vormende en vervormende factor zijn. De doorgave van energie zonder verplaatsing van materie zou zo eveneens met lichtsnelheid plaats kunnen vinden, terwijl een aangeslagen toestand longitudinaal door ruimtecellen verder wordt geleid. Want wanneer iedere ruimtecel mogelijkerwijs verbonden met de eenheid h alleen aangeslagen of in rust kan zijn, zal een elektromagnetische golf als tussen "wrijvingsloze biljartballen" eindeloos verder worden gegeven. Eerst bij het oplopen van de golf op materie kan zij materialiseren wanneer hierdoor bij passende golflengte het voorste deel van een verzameling van verdichtingen hf opgenomen en hiermee afgeremd wordt en het nakomende deel zich aan kan hechten:

quasi zoals watergolven bij het aanrollen op het olopende strand als een boven de waterspiegel steeds doorgegeven verzameling van "aangeslagen toestanden" omkiepen en als "deeltjes" verder rollen. Was er tot dan toe alleen van een doorgave van kracht en niet van water sprake, zo wordt nu bij dit rollen een deel van het water zelf verplaatst

De aangeslagen toestanden kunnen dan in zich rondcirkelen om naar boven genoemde voorstelling van materie om een wervel met "zuigcentrum" heen tot materie te worden. Een nieuw wervelcentrum kan aldus hiermee niet ontstaan of zoals bij het ontstaan van een elektron-positronpaar niet blijven en het nu zich in aangeslagen toestand bevindende materiedeeltje wordt vroeg of laat het nu voor hem te veel zijnde deel weer als elektromagnetische kracht afstralen. Hiermee zou materie een voortdurend "teveel" in de vorm van aangeslagen toestanden zijn, dat echter vanwege een zuigcentrum in zich rondcirkelt = "in zichzelf verder wordt gegeven" en niet zich in de ruimte uitbreidt.

De gelijkheid van formules van de golven van atomaire straling en van de golven in media als lucht en water nodigt eveneens tot de aanname uit dat ook de eersten zich in een uit talloze cellen bestaand medium voortplanten:

met iedere neutron resp. ieder proton-elektronpaar resp. zijn quarks als begin van een van dezelfde plaats uitgaande refreshbaan (z. boven) en hiermee met iedere elektron ook in uitgesmeerde toestand in het vrije als in werkelijkheid een zich "op dezelfde plaats" bevindende en tot een proton behorende verzameling van aangeslagen toestanden zou er een interferentiepatroon bij het schieten van afzonderlijke elektronen door een dubbele spleet moeten ontstaan. Want de golven van het zich in het vrije uitbreidende golfpakket van het elektron zouden door beide spleten moeten gaan en met elkaar moeten interfereren. Het absorberen van een elektron als geheel b.v. door de sensor van een meetinstrument wordt dan daar bemoeilijkt waar golven elkaar opheffen. En waar zij maxima vormen en een golf van het golfpakket "passend" op de elektronenwolk van een atoom opslaat kan het elektron wederom als geheel zich om de atoomkern slingeren als boven beschreven. Deze voorstelling vooronderstelt echter o.i. een ruimte in de vorm van een mathematische cellenstructuur, waar de samenhang tussen de golven van een tot een proton behorend en voor het opslaan uitgesmeerd en door twee spleten in minstens twee delen opgesplitst elektron uit de aan-uit-verschillen van cellen van één mathematisch geheel zou moeten bestaan. Ook de samenhang tussen dit vrije elektron en zijn proton zou uit een "mathematische boekhouding" moeten bestaan met afstand = tijd als één van de rekenelementen

Materie en elektromagnetische straling zouden aldus uit aangeslagen toestanden van immaterieel existierende ruimtecellen bestaan:

als die van het aan een atoom gebonden elektron materie zijn zolang zij in zich gesloten om het atoom heen cirkelen. Ontstaat b.v. door absorptie door het elektron van andere golven een teveel in het evenwicht van de ladingen van kern en elektron zo wordt het teveel weer aan de ruimtestruktuur als elektromagnetische straling afgegeven. Deze afgegeven aangeslagen toestanden planten zich met de frequentie van het in het atoom swingende elektron als massalozes fotonen met lichtsnelheid voort tot omgekeerd bij passende frequentie van een gebonden elektron zij diens swingen kunnen versterken, d.w.z. zij door het elektron "geabsorbeerd" kunnen worden. Het onderscheid tussen fotonen en neutrino's zou kunnen zijn dat neutrino's uit gesloten in zich rondcirkelende en zonder passende golflengtes nauwelijks door andere deeltjes te absorberen "flarden" bestaan

- waarbij de de materie vormende deeltjeswervels de zich kluwende beginnen van de refreshbaan vanuit één enkele eenheidscel zouden zijn. Als verklaard zouden al deze beginnen hun vaste plaats in een "niet ruimtelijk maar mathematisch uit tijdverschillen bestaand raster" hebben, waarmee verplaatsing van een object zoals van een boek op de tafel uit verplaatsing van haar wervels naar andere cellen van de "rastertabel" en hiermee uit tijdverschillen zou be-

staan. De wervels zouden bestaan zoals die in de aardatmosfeer uit hoge en lage drukgebieden met aan hun randen van een naar buiten gericht hoge drukgebied naar een naar binnen gericht lage drukgebied stromende refreshbanen = "plus- of minlading". En dwars op dit vlak zou het omgekeerde plaats moeten vinden = "het magnetisch moment" (z. onder):

zoals uiteengezet raken in de aardatmosfeer hoge en lage drukgebieden door verwarming van het aardoppervlak door de zon en onder invloed van de corioliskracht aan het wervelen, terwijl op atomair niveau het wervelen uit de voortdurend ververste kluwenachtige beginnen van de ruimteuitbreiding door een tweedimensionale cellenrij zou moeten bestaan. Want "zuiging" moet als uiteengezet direct en indirect van wiskundige aard zijn (z. boven). Voor het overige zouden veel overeenkomsten kunnen bestaan. Zo zou het proton de geconcentreerde kern van wervels oftewel "quarks" en het elektron de uitgebreide wervel om deze heen kunnen zijn, zoals in de aardatmosfeer lage drukgebieden zich verenigen of bij teveel storing in kleinere lage drukgebieden uiteen kunnen vallen. Het komt op de door omstandigheden bepaalde meest stabiele eenheid aan, als op subatomair niveau de stabiliteit van deeltjes op soortgelijke wijze bepaald kan zijn. Zwaartekracht en daarmee massa zouden met zuiging en lading met het roteren naar binnen = een lage drukgebied = negatieve lading of naar buiten = een hoge drukgebied = positieve lading van doen kunnen hebben. Omdat de doorgave van aangeslagen toestanden (z. boven) = beweging zich niet laat stoppen of door afremmende deeltjes overgenomen moet worden, blijft ook lading behouden.

Vanwege de wrijvingsloze drukgolvenverplaatsing van materie en straling zou het ruimtemedium onmerkbaar zijn, anders dan bij het zich voortbewegen in lucht of water de lucht resp. het water zelf moet worden verdrongen. Onder invloed van de zwaartekracht vormen water en lucht en aarde een gesloten systeem. En deze kan golven geleiden omdat in "velden" van reëel verbonden structuren twee tegenovergestelde krachten "elkaar kunnen vinden":

de eerste verdichting komt *door tegendruk vanuit omringende zijden* tot stand, waarna het ontstane plus naar het relatieve min om deze heen stroomt. Dit proces zet zich voort omdat dankzij het medium als een samenhangende eenheid het drukverschil zich weg van de bron kan verplaatsen. Ooit ontstonden aard- en luchtmedia terwijl tot klompjes elektrostatisch samenplakkende materiedeeltjes door zwaartekracht zich tot steeds grotere brokstukken samentrokken. En dat was wederom mogelijk omdat elektrostatische lading en zwaartekracht door drukverschillen en derhalve middels een reeds daar zijnd iets hun weg vonden. Een onderliggend medium zou zich voordien uitgebreid moeten hebben, als in principe alleen media elkaar kunnen dragen.

Volgens Newton kan immers geen kracht zonder gelijk tegenovergestelde kracht zijn, waarom ook in de lege ruimte zich uitbreidende krachten zonder gelijke tegenkrachten in principe niet kunnen bestaan. Voor krachten is aldus een gesloten eenheid vereist en gescheiden universa zouden in principe alleen denkbaar zijn in de vorm van gescheiden programma's van een immaterieel wezen en niet in de zin van negatief krommende en zo materieel gescheiden ruimtes. Omdat echter ook dan zij van dezelfde enkele eenheidscel uit zouden moeten gaan, is de existentie van meerdere universa o.i. alleen een theoretische en niet een reële denkbaarheid.

De twee tegenover elkaar staande en in hun midden ruimte vormende en desondanks uit één enkele lijn in een lus met drie cirkellussen bestaande driehoeken van de davidsster brengen het beeld over dat in het heen en weer vanuit één midden de ruimte wordt geweven (z. boven). En uit de ogenschijnlijk ruimtelijke diepte voortbrengende spiegelwanden van het Heilige der Heiligen is hetzelfde idee te winnen dat ruimte vanuit een niet ruimtelijk centrum door één enkele in een gesloten circuit heen en weer gaande en zo tegenovergestelde krachten verwekkende kraftcirculatie wordt geweven. Met iedere cel als dezelfde eenheidscel en het centrum van iedere deeltjeswervel als begin van een energielus (z. boven) vinden dan de vanuit deze centra uitwaaiende krachten vanuit tegenovergestelde richtingen elkaar, als aldus de tegenover elkaar staande driehoeken van de davidsster in hun midden ruimte opspannen. Stralingsgolven komen door drukverschillen tot stand, als een radiogolf b.v. dankzij een tussen anode en kathode van een oscillator aangelegde spanning stroomt. En zelfs massa verspeurt volgens de relativiteitstheorie massa omdat materie de ruimte om zich heen vervormt. Zou derhalve ruimte een niets zijn, zo zouden elektromagnetische spanningen elkaar niet kunnen vinden en zou materie de ruimte niet kunnen krommen:

de gebruikelijke verklaring van de werking op afstand van krachten zonder medium bestaat ongeveer uit een "elkaar afpakken van voorwerpen" door twee in de ruimte zwevende astronauten = "aantrekking" = "naar elkaar toe bewegen" en een "elkaar bewerpen met voorwerpen" van dezelfde astronauten = "afstoting" = "zich van elkaar verwijderen". Op atomair niveau worden dan bijvoorbeeld twee ver van elkaar verwijderde protonen door hun zwaartekracht wederzijds aangetrokken omdat zij massaal gravitationele virtuele deeltjes uitstralen en weer terugnemen voor zover beiden niet die van de ander tot zich nemen. De elektrostatische aantrekkingskracht zou op soortgelijke wijze functioneren. Een proton echter zou eindeloos (∞) veel virtuele deeltjes uit moeten stralen en weer terug moeten nemen om in het gehele universum verspeurbaar te zijn. En bij ruimtekromming als verklaring van zwaartekracht moet ook een of ander afgeven en terugnemen van virtuele

deeltjes de kromming bewerkstelligen. Een universele verspeurbaarheid zoals in het geval van de zwaartekracht is o.i. beter voorstelbaar wanneer universele refreshbanen tussen twee materiedeeltjes direct en indirect door beiden worden beïnvloed. Eén enkel signaal wordt dan wrijvingsloos verder geleid

Aldus zouden elektromagnetische golven en gravitatiegolven als stimulering van ruimtecellen op de rij af verder gegeven moeten worden:

een ongebogen foton wordt hierbij niet zijdelings uitgesmeerd omdat zijn eenheid door zijn frequentie en hiermee bij steeds gelijke snelheid c door zijn golflengte is bepaald. Alleen de intensiteit van de straling als geheel = "het aantal fotonen" neemt met $1/r^2$ af, omdat zij bolvormig zich uitbreidt. De frequentie en hiermee bij altijd gelijke snelheid c de golflengte ontstaat door het ritme van de verdichtingen door de veroorzaker van de golf per ruimtecellenbaan langs de as in voortplantingsrichting per meter = $hf = hv/\lambda = \text{aantal } h \text{ per tijdseenheid}$ per foton = per refreshbaan in voortplantingsrichting en de amplitude = de intensiteit = "het aantal fotonen" wordt bepaald door de dichtheid oftewel het aantal rijen van naast elkaar liggende aangeslagen ruimtecellenbanen dwars op de voortplantingsrichting x per m^2 . De intensiteit bedraagt namelijk de amplitude in kwadraat omdat het aantal fotonen de breedte van de amplitude maal de gelijke hoogte van de amplitude in het vlak dwars op de uitbreidingsrichting bedraagt

En ruimtekromming door materie zou daarmee van doen hebben dat materie uit om een wervelcentrum heen in zich cirkelende aangeslagen toestanden van ruimtecellen bestaat. De kluwenachtige wijze van de ruimteuitbreiding (z. boven) verandert voorbij de rand van deze wervel schijnbaar niet, alhoewel zij zich vanwege een steeds grotere radius en vanwege de optelling van de deelsegmenten van eindeloos veel gekromde banen slechts schijnbaar steeds rechter voltrekt. En zo wordt langs materie het zich voortplantende licht van een ster zowel door de naar de wervelcentra van de materie gaande refreshbanen als door kromming van de ruimte als door een lens gebogen.

Een "medium zonder ponderabele materie" als basis van ruimte en materie kan derhalve bijna alleen uit quasi mathematisch immateriële processen bestaan, als krachten van immateriële aard moeten zijn:

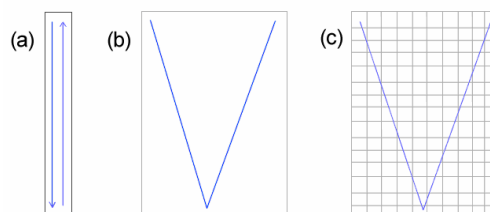
als uiteengezet (z. 3e hfdst) kunnen afstotings- en aantrekkingskrachten geen eigenschap van kleinste deeltjes zijn. En trekt men in gedachte een in een samengevouwen blad uitgesneden mannetje tot een reeks van mannetjes uit, zo is iedere gang in gedachte van het ene naar het volgende mannetje een herhaling van dit uittrekken. Reizend met lichtsnelheid is iedere fotogolf een dimensieloze puntcirkel, want bij stilstaande tijd kan ze zich niet tot een tweede sinusgolf uitbreiden. Alleen voor materieel in tijd levende schepsels dus breidt straling zich als het tot een reeks van mannetjes uitgetrokken mannetje in de ruimte uit. Logisch zou op zijn minst zijn dat iets voor iedere mechanische en quantummechanische werking de wetmatigheden van de materie bestemd en in gang gezet heeft (z. 11e app: "wat is kracht")

Voor een reëel ruimtemedium zou ook het feit spreken dat de lichtsnelheid een konstante is:

ze zou er een aanwijzing voor kunnen zijn dat licht zich in een medium voortplant. Want de snelheid van golven is in ieder medium bij gelijke druk en dichtheid een konstante. Als boven vermoed kan de lichtsnelheid niet overtroffen worden, omdat materiedeeltjes zelf in zich cirkelende drukgolfverplaatsingen in het ruimtemedium zijn. In water en lucht kunnen voorwerpen zich sneller dan de golfvoortplanting voortbewegen omdat het medium geen drager van hun materiegolven is

En ook in een roosterachtige ruimtestructuur zouden tijddilatatie en contractie in bewegingsrichting niet anders moeten zijn dan in de relativiteitstheorie beschreven:

zouden dus niet alleen gevolg van de waarneming zijn:

afb. 6.33.

a: lichtklok in rust - iedere "tik" bestaat uit het "heen en weer" van een lichtsignaal tussen twee spiegels

b: bewogen lichtklok zoals gezien door een "stilstaande waarnemer": de "tik" duurt langer omdat de lichtstraal *ogenschijnlijk* een langere weg aflegt

c: hetzelfde effect wanneer de lichtstraal van een bewogen klok fysiek meer cellen van een medium doorloopt. Als in b is het niet dezelfde lichtstraal als in a maar een schuin in bewegingsrichting naar voren uitgezonden lichtstraal

Ook in het geval c. merkt een meereizende de verlangzaming van tijd niet en tijdsverschillen ontstaan dan eerst tussen met verschillende snelheden zich voortbewegende waarnemers. Want de snelheid t.o.v. het medium bepaalt nu het tijdsverloop. De tweelingparadox zou hiermee in zoverre zonder kunstgrepen zijn opgeheven als dat de ruimtetweelingbroeder ook ouder i.p.v. jonger dan zijn aardse broeder zou kunnen worden (z. boven).

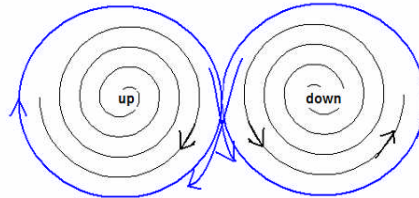
dat klokken in satellieten om de aarde alleen langzamer gaan kan misschien ook met factoren als de voortdurende versnelling = "een inwerking van kracht" van doen hebben

Ouder of jonger worden hangt nu ervan af of de versnelling werkelijk een versnelling of een afremmen t.o.v. de ruimtestruktuur is. Alleen dus omdat de strukturen ongreepbaar zijn, bestaat dan relativiteit en wel alleen tussen verschillende inertiaalsystemen. Omdat overigens de "verversingslussen" voortdurend in de richting van materie zich voltrekken, zou in het geval c. het medium in de buurt van materie in een richting loodrecht op een "rustende" lichtstraal in beweging kunnen zijn. Ook dan legt de lichtstraal niet ogenschijnlijk maar reël een langere weg af en moet zo een klok in een gravitatieveld langzamer gaan

Misschien bestaan ook quarks nog uit onderliggende wervelstrukturen, terwijl echter extra eigenschappen als "strange" en "charmed" en "beauty" met tijdelijk gecombineerde wervels d.w.z. met instabiele deeltjes van doen zouden kunnen hebben:

ook drie gelijke quarks kunnen tezamen voorkomen, terwijl echter volgens het pauliprincipe drie deeltjes met halve spin zich niet tezamen in dezelfde toestand kunnen bevinden. Daarom moet een verdere innerlijke toestand worden aangenomen, welke men "kleurlading" noemt. Dezen dus zouden met verschillende combinaties van wervels in instabiele quarks van korte levensduur van doen kunnen hebben. Met andere woorden zouden er geen andere werveleigenschappen dan lading en magnetisch moment hoeven te bestaan.

Als uiteengezet zou de stroming in deze wervels of naar buiten of naar binnen gericht moeten zijn, waardoor zij elkaar of aantrekken of afstoten. Tegenovergesteld draaiende wervels zouden samen kunnen werken = "elkaar aantrekken", terwijl de aangeslagen cellen van hun banen tegelijk het in elkaar opgaan verhinderen (afb. rechts). Want ruim-

tecellen zouden zich niet in meer dan in één aangeslagen toestand kunnen bevinden (s. oben). In een verdere vergelijk met weerssituaties botsen immers ook van hoge en lage drukgebieden na zekere toenadering de elektronenwolken van hun lucht moleculen op elkaar en gaan zo de hen omcirkelende atmosferische gebieden niet in elkaar op zolang warmteverschillen het wervelen van hoge en lage drukgebied voeden. En gelijk draaiende wervels zouden elkaar als geheel moeten afstoten, omdat hun randen in tegenovergestelde richting draaien. Bij tegenovergesteld draaiende samenwerkende wervels kan zijn dat zoals bij een atmosferisch hoge en lage drukgebied een derde wervel beiden in achtvorm omstroomt. Hij bindt hen dan tezamen en houdt ze van elkaar gescheiden. Zuiver mechanisch zou het proces enigszins aan de hand van een opgehangen bol zijn te visualiseren. Want uit het rustpunt (0) tegen de zwaartekracht in naar één zijde getrokken krijgt ze een zekere potentiële energie (+1) (z. 3e hfdst), waarom bij het loslaten zij aan de drang naar de rustsituatie toegeeft. Haar potentiële energie verandert in kinetische energie = "bewegingsenergie", terwijl aan het rustpunt (0) voorbijvliëgend haar bewegingsenergie wederom in de potentiële energie +1 verandert. Omdat echter de horizontale component van de drukvektor langs het trekkende snoer voor en na het rustpunt in tegenovergestelde richting wijst, is de lading voor het rustpunt negatief en na het rustpunt positief of omgekeerd:

het fundament van de atoomtheorie doet vermoeden dat niet een niets maar een alles (1) zonder krachtverschillen = "zonder lading (0)" aan de basis van al het zijnde staat. Zo heeft het neutron lading (0):

$$\text{neutron (0)} = \text{proton (+1)} + \text{elektron (-1)} + \text{antineutrino (0)} = \text{waterstofatoom} + \text{antineutrino} = 0$$

(uit waterstof is alles ontstaan)

- en massa (1):

$$\text{neutron (1)} = \text{proton (9,99..)} + \text{elektron (0,00..)} + \text{antineutrino (0,000...)} = \text{waterstofatoom} + \text{antineutrino} = 1$$

Deze is echter reeds niet volkomen neutraal, omdat ze een magnetisch moment heeft

Zou er geen wrijving zijn zo zou de verandering van potentiële energie in kinetische energie en omgekeerd zich eindeloos voortzetten. Niet mechanische krachten echter zijn vaak wrijvingsloze krachten = "conservatieve krachten" en zo zou een gelijke maar dan zich altijd voortzettende krachtenspel aan atomaire en subatomaire processen ten grondslag kunnen

liggen. Want proton (+1) en elektron (-1) zouden het resultaat van een uit evenwicht gebrachte neutraliteit kunnen zijn, terwijl het teveel van een wervelende massa het deficit van een andere op wil heffen. Vanwege de ondoordringbaarheid van de kleinere delen echter glijdt het aan het lage drukgebied voorbij:

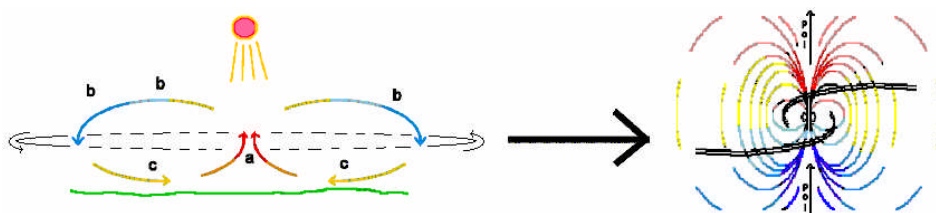
afb. 6.16.

- waarna het door verlies aan lading tijdelijk tot een neutron of een antiquark geworden proton of quark de massa weer naar zich terugtrekt.

Zoals in het groot de stabiliteit van eenheden als druppels vooral van de aantrekkings- en afstotingskrachten van de samenstellende kleinere deeltjes afhangt:

een waterdruppel groeit in vochtige lucht aan en splitst zich vanaf een o.a. van de wind afhankelijke grootte. De polariteit van de wassermoleculen bepaalt aldus de zeer veel grotere eenheid van de waterdruppel naar de omstandigheden van het moment, als zo ook kleine atoomkernen onder hoge druk samensmelten en te groot wordende atoomkernen wederom vervallen in kleineren. Het evenwicht tussen de sterke kernkracht en de onderlinge elektromagnetische afstoting van protonen bepaalt de grootte van de atoomkern

- zo zou de stabiliteit en hiermee de schijnbaar ondeelbare eenheid van het proton resp. zijn quark door de basiseenheid = "mogelijkerwijs h " van ieder afzonderlijke cel van zijn talloze cellen bepaald kunnen zijn. Als uiteengezet vertoont een vergelijk met voor ons waarneembare macroverschijnselen op meteorologisch gebied op zijn minst bepaalde overeenkomsten met elektromagnetische verschijnselen zoals met d.m.v. ijzervijlsel zichtbaar te maken magnetische velden:

afb. 6.17.

links: door opwarming van de aarde (a) stijgt warme lucht op en koelt door expansie af. Ze wordt zwaarder en zinkt buiten de opwaartse stroming omlaag (b) om door het onstane lage drukgebied in het midden weer te worden aangezogen (c). Dwars op de verticale opwaartse en afwaartse stromingen raakt het geheel horizontaal aan het draaien = "de streepjesellips"

rechts: nucleonen en leptonen gedragen zich als kleine magneten: afstoting (de pijl boven) en aantrekking (de pijl onder) kenmerken elektromagnetische krachten. De zwarte haken komen met de streepjesellips links overeen, als dwars op de magnetische stromen elektrische stroom cirkelt

Want magnetische krachtlijnen komen in het centrum van de bron tezamen om van daar wederom naar het grote geheel te ontwijken, terwijl dwars erop de elektrische kracht stroomt. En zo ontwijkt ook bij lage drukgebieden lucht in het midden en wordt bij hoge drukgebieden vanuit het midden aangezogen, terwijl dwars hierop het geheel roteert.

ook quarks en leptonen zouden uit dynamische hoeveelheden van aangeslagen toestanden ademende eenheden kunnen bestaan, als ook daarom de gemeten massa's tot op een zeker percentage gemiddelde waarden kunnen zijn. Anders dan de tamelijk vlakke bijna tweedimensionale weerssystemen kunnen afgezien van uitwendige magnetische velden deeltjes driedimensionaal in alle richtingen wervelen wanneer de refreshbaan naar binnen toe naar de oorsprong ontwijkt of in de vorm van een andere kracht vanuit het centrum wederom naar buiten treedt. Ook de van het centrum uitgaande magnetische veldlijnen zouden immers haast de voortzetting van een dwars op hen draaiende en naar binnen toe convergerende elektrische stroom moeten zijn

In het steeds kleinere wordt hierbij de "zuiging" steeds sterker:

quarks zouden dan niet meer van elkaar gescheiden kunnen worden zonder dat nieuwe zuigingswervels tussen hen ontstaan. Het laatste zou moeten zijn vanwege het principe dat een convergerende wervel alleen in wisselwerking met een divergerende wervel kan bestaan (z. boven). Omdat nieuwe wervels tussen hen mede in stand gehouden moeten worden, neemt de splitsingsenergie met de afstand toe en niet af

- en het spel tussen magnetische banen en de dwars erop stromende elektrische banen zou mede naar de wet van Bernoulli kunnen verlopen:

naar de voorstelling van refreshbanen gesproken zullen bij het snellere stromen van aangeslagen toestanden meer gaten van niet aangeslagen cellen ontstaan. Deze worden dan door dwars hierop aangeslagen cellen bezet = "een dwars op de eerste stroom verlopende substroom", als het elektromagnetische spel ook bij de uitbreiding van elektromagnetische straling in de ruimte onderling plaats zou kunnen vinden

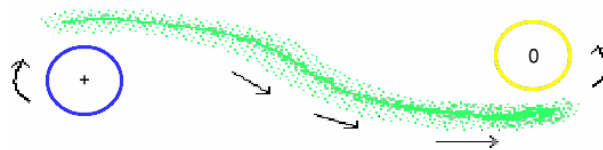
Zwaartekracht zou dan als deel van deze gesloten stromingen ermee van doen hebben dat de refreshbanen vanuit de wervelcentra "gepompt worden". Als verklaard zou zij hierbij een restkracht in de krachtenverhouding tussen de elektromagnetische en andere krachten kunnen zijn:

lading zou aldus met het draaimoment van doen hebben (z. boven) en magnetisch moment met de dwars hierop verlopende stroom. En zwaartekracht zou een restkracht zijn omdat het geheel niet afgesloten in zich kan cirkelen. Want de refreshbaan zou van de enige oerel moeten uitgaan en tot haar moeten terugkeren. En heeft massa met "restzuiging" van doen, dan heeft zij niet met het aantal van de gebonden aangeslagen cellen van doen. Zuigingskrachten zouden elkaar wederzijds kunnen versterken of af kunnen zwakken, als de afzonderlijke massa's van twee upquarks en een downquark bijeengeteld niet met de massa van het door hen gevormde proton overeenstemt

Ook de kracht van vallende watermassa's bij het neerkletteren op de bodem is immers een restkracht wanneer d.m.v. schoepenwielen kort ervoor elektriciteit met hen wordt opgewekt. Wisselwerking tussen nucleaire deeltjes zou aldus uit de uitwisseling tussen in- en uitgaande spiraalsystemen bestaan, als in de atmosfeer lucht van een naar buiten toe divergerend hoge drukgebied naar een naar binnen toe convergerend lage drukgebied stroomt:

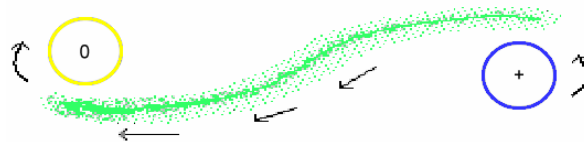
wordt ruimte door een tweedimensionale reeks gevormd, zo zou stroom "snaarachtig kunnen stromen". De verschillende deeltjes zouden misschien daarom als "bestaande uit meer of minder wikkelingen van eenzelfde snaar" zijn te omschrijven, omdat verschillende wervels zij zijn

Nucleonen en subnucleonair quarks zouden hierbij een lage drukgebied of een neutraal gebied en een hoge drukgebied uitwisselen:

afb. 6.18

- terwijl de tot een lage drukgebied of tot een neutraal gebied stromende massa van een hoge drukgebied het lage drukgebied of het neutrale gebied tot een hoge drukgebied maakt. Door haar draaimoment glijdt ze echter eraan voorbij, want ze kan niet afgeremd worden of dezelfde weg terug nemen. En zo rondt de massa de weg om het nieuwe hoge drukgebied heen omdat door het tot een lage drukgebied of tot een neutraal gebied geworden hoge drukgebied ze weer wordt teruggetrokken:

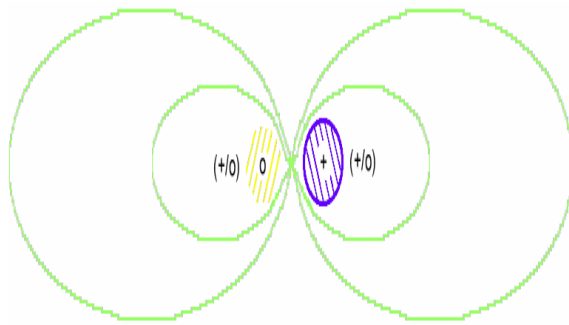

afb. 6.19

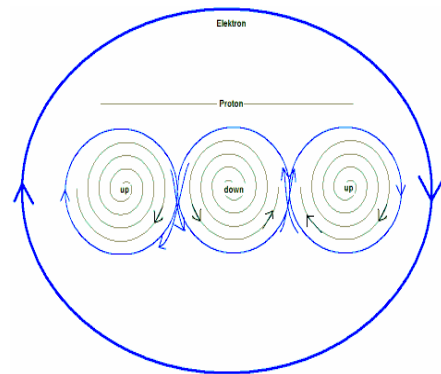
proton -> neutron: uitstraling van een positron [$+ \rightarrow 0$]
 neutron -> proton: uitstraling van een elektron [$0 \rightarrow +$]

de massa zou aan die van het meson als "uitwisselingsdeeltje" identiek moeten zijn

Het proces herhaalt zich daarna een beetje zoals de punten van locomotief-wielstangen ronde bewegingen maken:

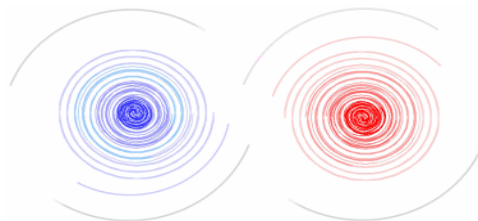

6.20a wisselwerking tussen nucleonen - een mogelijke voorstelling

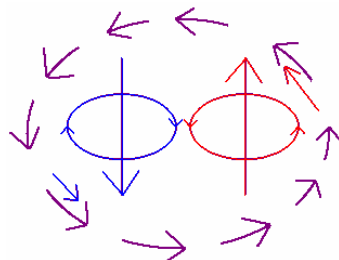
6.20b wisselwerking tussen quarks - een mogelijke voorstelling

- waarbij vanwege de hoge frequentie van de uitwisseling van lading bij dit voortdurende stui-
vertje wisselen alleen het overheersende plus of nul/minus waarneembaar is:

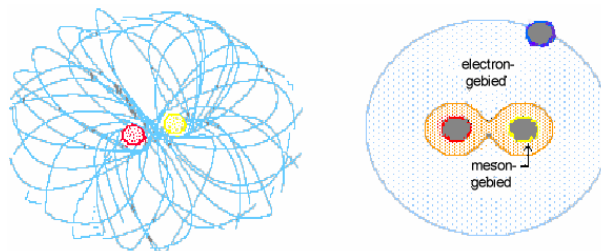

afb 6.21.

Mogelijkerwijs roteert het in tekening 6.20a weergegeven systeem als geheel wederom zo snel:

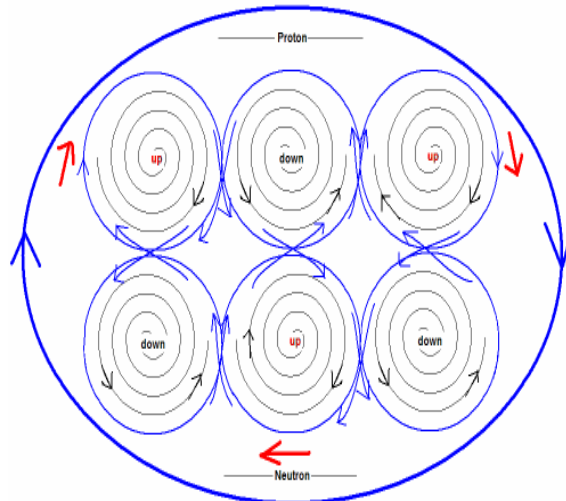
- dat op het niveau van de 1e elektronenschaal een bolvormige wolk ontstaat:

afb. 6.22.

Maar ook kan zijn dat naar voorstelling van tekening 6.20b zij ontstaat:

in de buurt van proton en neutron vindt de uitwisseling plaats in de vorm van virtuele en naar buiten via virtuele muonen in verbinding met het elektron staande mesonen en binnen nucleonen vormen gluonen de uitwisselingsmassa tussen quarks. Protonen stoten elkaar door elektrisch gelijke lading af, terwijl bij het overwinnen van deze afstoting protonen zich naar het principe van de wisselwerking tussen hoge en lage drukgebieden verbinden (z. boven). Wanneer aldus de randen van hun wervelende massa's elkaar aanraken, zou het zwaarder en trager dan de elektronmassa echter lichter en sneller dan de centrale nucleonmassa zijnde randdeel van hun massa beide protonen in achtvorm kunnen omstromen en zo hen binden. Hiertoe echter zou één van de protonen zich in een neutron moeten omvormen omdat twee divergerende of convergerende ladingen niet kunnen wisselwerken. In principe is dus steeds een neutron als tussenstation noodzakelijk (z. afb. rechts), als alleen twee protonen in de kern weinig en alleen twee neutronen in de kern helemaal niet voorkomen. Met alleen twee protonen in de kern zou een niet detecteerbare subwervel tussenstation van de uitwisseling kunnen zijn. De "sterke kernkracht" werkt overeenkomstig deze voorstelling alleen in de directe omgeving van nucleonen omdat zij een aanraken van de buitenranden is. Ook in deze voorstelling zijn nucleonen en elektronen en mesonen geen statische maar voortdurend een stroom van aangeslagen cellen absorberende en emitterende en uitwisselende eenheden

In het neutron zou er dan een naar binnen toe elkaar opheffende uitwisseling tussen drie wervels bestaan, waarmee het neutron naar buiten toe alleen ogenschijnlijk neutraal is. Het zou echter eveneens uit wervels moeten bestaan omdat het eveneens een magnetisch moment heeft. En hiermee zouden kleinere storende subwervels oftewel misschien "W-bosonen" de stromingsrichting van de quarks langzamerhand kunnen omdraaien, waarmee de uitwisseling in de vorm van een naar buiten toe ontwijkend elektron divergerend wordt:

het neutron vervalt na ongeveer vijftien minuten in een proton en een elektron

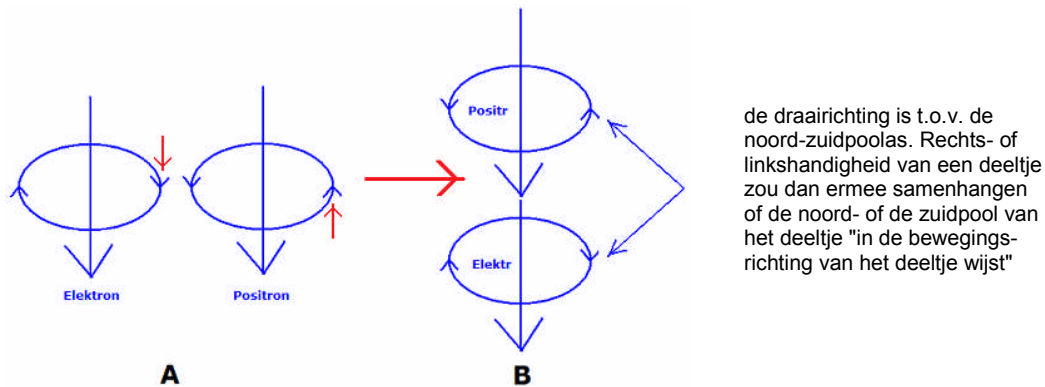
Het nu tot een proton geworden neutron zou echter met het ontweken elektron in verbinding moeten blijven, waar zijn divergerende stroming niet ergens kan eindigen. Als uiteengezet zou deze verbinding zelfs met een elektron in het vrije kunnen bestaan wanneer alle nucleonen met hun leptonen zich op één plaats bevinden:

tussen de vierde deze these bevattende uitgave (2011) en deze uitgave werd bekend dat met elkaar verbonden elektronen op grote afstand van elkaar zonder anders vanwege de lichtsnelheid ontstaande tijdsverschillen op elkaar reageren

Anders gezegd kan een atomair deeltje niet gescheiden van de wereld rondom stabiel zijn, maar zullen altijd in de stroming ontstaande kleinere kolken een einde aan het te enge evenwicht van een in zich balancerend deeltje maken. Als gezegd zou lading identiek aan de innerlijke beweging van de massa van een deeltje kunnen zijn en het voorteken van de lading met de convergerende of divergerende beweging samen kunnen hangen. De spanning oftewel "volt" zou dan met het drukverschil tussen "hoge drukgebieden" en "lage drukgebieden" samenhangen. Het elektron zou immers welhaast met de uitwisseling tussen quark- en nucleonmassa samen moeten hangen, omdat zijn lading en die van het proton elkaar precies opheffen:

bij het uiteenvallen van een neutron zou lading met het vrijkomen van anders elkaar neutraliserende draaimomenten zijn te identificeren, als bij elektromagnetisme in het groot gebonden niet stromende elektronen geen stroom opwekken. Ontstaat het neutronverval als zoëven beschreven, dan zou bij een door storing ontstaande tweede wervel in tegenovergestelde richting de gezamenlijke lading gelijk blijven => lading elektron (-1) + lading proton (-1) = lading neutron (0). Behoud van leptongetal zou dan berusten op het gebrek van een nucleon aan voldoende draaimoment om de werveling van meer dan van één elektron te veroorzaken, waarom een proton niet in vele elektronen kan vervallen

Ook het verschil tussen materie en antimaterie zou met ten opzichte van de richting van de stroming van en naar de assen tegenovergesteld draaiende wervels van doen kunnen hebben (z. afb. - A). Want trekken elkaar zoals bij magneten noord- en zuidpool aan, zo zouden de dan tegenovergesteld draaiende wervels elkaar vernietigen (z. afb. - B):

Bosonen van de zwakke wisselwerking zouden dus storende subwervels in quarkwervels kunnen zijn, welke labiele evenwichten zoals die van de wervels van een neutron uit evenwicht doen komen (z. boven). Lading en daarmee quarks zouden hiermee veranderd worden en de grotere massa van deze storende wevls zou met de grotere zuiging van een kleinere slechts kort verspeurbaar wordende heftige kolk van doen kunnen hebben. De langere levensduur van via de zwakke wisselwerking vervallende deeltjes zou dan gevolg zijn van de verandering van hun ladingsvoortekenen ten gevolge van een tijd vergende omkering van de bewegingsrichting van hun wervels van convergerend naar divergerend of omgekeerd. De zwakke wisselwerking zonder verandering van lading zou dan gevolg ervan zijn dat de omkering van wervels zich niet hoeft door te zetten. Protonen zouden stabiel zijn omdat de kleinere storingen in het uitlopen van de elektronen een buffer hebben en zo gedempt worden. Boven beschreven voortdurende stuivertje wisselen vindt hierbij alleen "in de buitenwijken" plaats en niet in de wervels zelf.

Met bakstenen als stabiele eenheden zijn tot een bepaalde hoogte stabiele gebouwen te metselen, terwijl deze gebouwen een stad kunnen vormen. De eenheid hierbij is de baksteen en stad en gebouw "koppelen" met deze d.m.v. verschillende grootheden. En zo zouden in het subatomaire bij verschillende stabiliteitsniveaus verschillende stabiliteitswaarden kunnen behoren, welke met verschillende koppelingskonstanten t.o.v. één enkele oerkracht samenhangen. Zoals in het voorbeeld huis en stad bij alleen verschillende stabiliteitstrappen uit dezelfde bouwstenen bestaan, zo zouden verschillende subatomaire wervels uit dezelfde krachtlus opgebouwd kunnen zijn. Massadeeltjes zoals voorgesteld in afb. 6.17 zien enigszins uit als verschillend opgewikkelde snaren, als immers tweedimensionale stroombanen in de voorstellingen boven minder gekromd de vrije ruimte en als steeds nauwer opgewikkelde snaren de telkens kleinere subnucleaire deeltjeswervels vormen. Quantumfysica geldt dan op "vanuit alleen tweedimensionaal oogpunt steeds rechte baan" als het kortste wegstuk van de alenige alomvattende snaar van de ruimteveldstroming:

zoals cirkels als die van de aardbaan naar formules van versnelling uit afleidingen van rechten (d^2x/dt^2) en zo de energie van wervels als van die van het elektron alleen gekwantiseerd d.m.v. de schrödingervergelijking met een kinetisch aandeel naar tweede afleiding zijn te berekenen

- welke rechte in het steeds kleinere zich steeds meer oprolt.

Atmosferische hoge en lage drukgebieden vormen uitgestrekte niet in elkaar opgaande systemen zolang er toevoer van warmte is (z. boven). De kracht wordt over de gehele wereld van lage drukgebied naar hoge drukgebied en van deze weer naar het volgende lage drukgebied verder geleid en vormt als het ware een gesloten door één enkele zon en toch door vele opgewarmde plekken gevoede bloedsomloop. En zo zou er de ene stroming kunnen zijn, welke vanuit de enige oer cel als centrum en toch door iedere afzonderlijke wervelcentrum van iedere nucleon resp. iedere quark wordt gevoed:

naar voorstelling van Bohr kan een gebonden elektron in laagste toestand geen verdere energie verliezen en cirkelt derhalve eeuwig verder. Volgens de schrödingerformule echter is ook het in laagste energietoestand cirkelende elektron voortdurend aan een versnellingskracht onderworpen en zou het voortdurend energie moeten verliezen. Naar bovengenoemde voorstelling is er een voortdurende toevoer van energie vanuit zijn midden oftewel vanuit het midden van zijn proton resp. vanuit het midden van de quarks van dit proton

Als uiteengezet zou de zwaartekracht een deel zijn van de lussen van dit onderweg in de vorm van verschillend sterke krachten zich manifesterend gesloten circuit:

omdat doodlopende-straat-krachten in principe ondenkbaar zijn, zijn er twee merkwaardige verschijnselen in de natuur. Deze zijn het eeuwige cirkelen van het elektron in het atoom zonder verlies van energie en de eeuwige zwaartekracht van de materie zonder dat "het aangezogene de bron van de zuiging opheft". Beiden lijken de anders overal vaststelbare wetmatigheid te weerspreken dat iedere stroming een tegenstroming moet hebben. In de atmosfeer veroorzaken cyclonen op de bodem anticyclonen boven zich en circuleert de lucht. Ook in zeeën lopen koude en warme stromingen gedeeltelijk in verticale lagen boven elkaar terwijl zo ook ogenschijnlijke éénbaansstromingen tezamen stroomlussen vormen. En zo worden ook op het strand aanspoelende golven over terugstromend water heen gedreven. Derhalve zou zwaartekracht als een naar binnen gerichte deelkracht van bovengenoemd circuit direct of indirect met een naar buiten gerichte elektromagnetische straling van het elektron als deelkracht van bovengenoemd circuit van doen kunnen hebben

Zoals in een waterkrachtcentrale de kracht van vallend water voor het grootste deel in arbeid wordt omgezet (z. boven) zo hoeft de veel zwakkere kracht van de gravitatie niet met het theoretische energieverlies van een wervelend elektron in overeenstemming te zijn:

een met de naar binnen gerichte zuiging in verband staande naar buiten gerichte versnelling van het draaiende elektron doet denken aan hoe door gravitatiekracht atoomkernen in de kern van de zon samengeperst en door hun versmelting zonneënergie naar buiten toe uitgestraald wordt. De zonnearmte komt weliswaar voor het grootste deel voor rekening van de bevrijding van gebonden materie, maar desondanks is zwaartekracht een deel van de krachten. Want het samenpersen wordt bewerkt door wederzijds elkaar tegenwerkende krachten van oppervlakte maal druk, welke door iets voortgebracht en in stand gehouden moeten worden. En wanneer zoals naar onze voorstelling de drukkende nucleonen en leptonen uit door een nog onverzwakte gravitatie in stand gehouden wervels bestaan, heeft zwaartekracht eerst echt deel aan de elektromagnetische krachten. Stelt men zich het proces in de zon als een kolkende massa van nucleonwervels voor, zo is de naar binnen stromende en gedeeltelijk nog als zwaartekracht verspeurbare stroming deel van het proces en hiermee deel van de naar buiten gerichte straling

Er zou immers ook alleen één enkele kracht kunnen bestaan, als zwaartekracht en elektromagnetische kracht onderstromingen in zeeën van aangeslagen ruimtecellen zouden moeten zijn. Ze zou dan in achtvorm de randen van nucleonen als sterke kernkracht omstromen (z. boven) en als subwervels en hiermee als zwakkere kracht d.w.z. als "zwakke kernkracht" in quarkstromingen wervelen (z. boven). Een gelijke kracht zou dan in de vorm van gelijke stromingen op alleen verschillende niveaus van orde van grootte en hiermee in zeer onderscheidende sterkte stromen, welke krachten zich in elkaar omvormen zoals in een rivier die van rechtdoor stromend water zijdelings door kolken overgenomen kunnen worden en omgekeerd:

waarbij eveneens sommige kracht een restkracht is en gedeeltelijk "wordt afgeschermd". De "menghoeken" van GUT-theorieën kunnen ermee van doen hebben hoe krachten door verschillende systemen worden overgenomen. Toevoer en afvoer van wervels zouden op verschillend niveau van orde van grootte anders kunnen "koppelen"

Alles lijkt immers uit fotonen te bestaan, als schijnbaar elektronen evenals nucleonen "fotonen ademen". Alle materie is in de energieëenheid $E = hf$ uit te drukken en bij de wederzijdse vernietiging van materie en antimaterie ontstaan niets dan fotonen van de energieëenheid hf . En omdat omgekeerd bij het opbotsen van een voldoende energierijk foton op materie een uit een elektron en een positron bestaande materie ontstaat, zou materie een drukgolfverplaatsing van in zich rondcirkelende fotongolfpakketten van de quanteenheid hf moeten zijn:

als ook elektronen kleinere en grotere echter altijd uit een heeltallige veelvoud van quanten bestaande banen rondom de atoomkern beschrijven, waarmee hun *deeltjes* karakter uit een in zich rondcirkelende hoeveelheid van kleinere golven lijkt te bestaan

Zoals voorgesteld (z. boven) zou "zuiging" dit pakket als geheel vanuit het midden alleen ogenschijnlijk aan het roteren moeten brengen:

eerste ruimtevorming kan alleen kluwenachtig plaatsvinden (z. boven). Een verversingslus vanuit het midden maakt zich hiermee alleen ogenschijnlijk als een wervel kenbaar

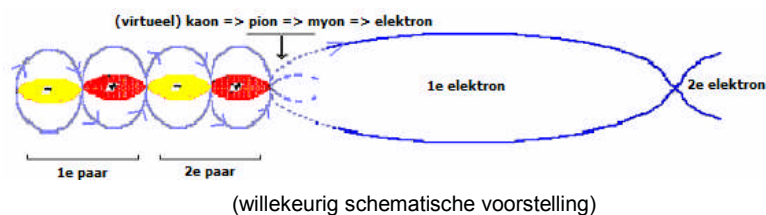
Hierbij golven van een divergerend systeem fotonen naar een convergerend systeem aan de randen van deze systemen, wat eveneens nog naar bepaalde eenheden hf in de vorm van "deeltjes" als mesonen plaats zou kunnen vinden:

ook aan de rand van tornado's draaien vaak subwervels mee

En dwars op de wervels zou eveneens van pool naar pool materie uitgewisseld moeten worden, omdat naar de wet $\mathbf{r} \times \boldsymbol{\omega}$ een kracht dwars op de de wervel opspannende vektoren \mathbf{r} en $\boldsymbol{\omega}$ ontstaat:

nucleonen en leptonen gedragen zich als kleine magneten

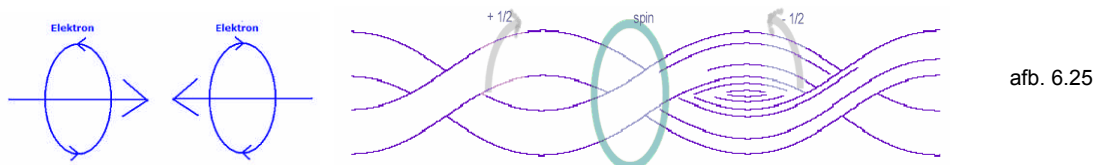
Het stromen van de universele hoofdstroming zou hierbij het "roteren" en hiermee de drukverschillen van de "atomaire weerssystemen" in stand houden. En ruimtestruktuur zou hierbij de voortzetting zijn van de refreshbaan van en tussen materiewervels daar waar de hoogste stabiele eenheid van het neutron resp. van het proton en zijn elektron is bereikt. Als verklaard zet zich weg van het centrum deze ruimtestruktuur in steeds grotere cirkels en hiermee in steeds rechttere lijnen voort zoals het ook bij weerssystemen het geval is. Materiedeeltjes zouden "tastbaar" zijn omdat kracht vanaf de laagste wervels totaan de elektronen als uitwisseling tussen hen mogelijkwerwijs in achtvorm (z. bven) in zich rondcirkelt. En bij atomen met meerdere nucleonen in de kern zouden dezen resp. hun quarks in een achtvorm met meerdere lussen omstreamd kunnen worden, terwijl ook hun elektronen zich "hierop" van binnen naar buiten totaan de eerste niet volledig bezette schaal in achtvorm voort zouden kunnen planten:

Volgens deze voorstelling zou aldus er geen leegte heersen tussen atoomkern en elektronen-omhulsel:

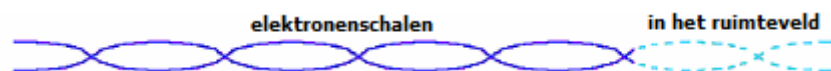
ook tornado's bestaan uit zeer veel omvangrijkere wervels dan alleen uit hun door het opgezogene zichtbaar wordende "slurven" = "hun kernen"

Voor zover van een aan het atoom gebonden elektron de diameter vast te stellen is, lijken elektron en proton en neutron ongeveer dezelfde diameter te hebben. En hiermee zou het elektron als voortzetting van de wervel in achtvorm om quarks en nucleonen quasi een golf met ongeveer gelijke diameter kunnen zijn, welke als een tot een kluwen opgerolde draad met deze diameter de elektronenwolk uitmaakt:

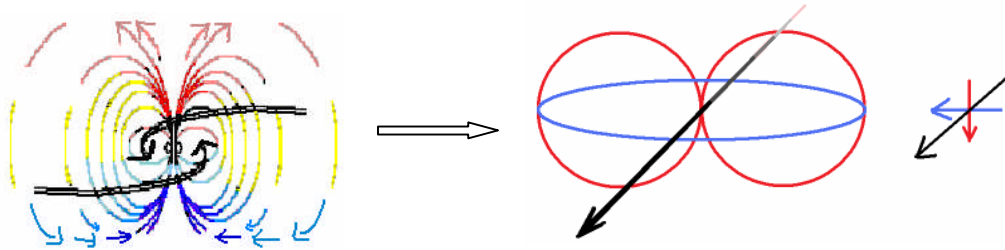
dezelfde polen van twee elektronen stoten elkaar af, waarom twee door de atoomkern gebonden elektronen in dezelfde baan elkaar vanuit tegenovergestelde richting omstromen. Vanwege een gelijke diameter zou een proton een elektron kunnen opslokken en zou een hieruit ontstane neutron een elektron kunnen emitteren

Aldus zouden electriciteit en magnetisme zich vanuit de kern uitbreiden en zouden meerdere achtvormige lussen om meerdere nucleonschalen heen meerdere elektronenschalen opbouwen. En de laatsten zouden zich tenslotte in het ruimteveld met een nawerking in dezelfde golflengte als die van de emitterende elektronenwolk kenbaar maken:

de schalen zijn schematisch even lang getekend, maar hebben in werkelijkheid verschillende breedte. Als boven uiteengezet bestaat de amplitude van de straling uit het aantal van de door elektronen met dezelfde golflengte aangeslagen ruimtebanen per vlak dwars op de voortplantingsrichting

Zou het elektron de diameter van het proton hebben, zo zou naar voorstelling afb. 6.25 het magnetisch veld van het proton dwars op de voortplantingsrichting van het elektron en de wervel van het proton als "spin van het elektron" dwars op beiden moeten liggen. De laatste zou hierbij het elektrisch veld E en de eerste zou hierbij het magnetisch veld B vormen:

beide velden staan dwars op de rechts zwart ingetekende voorplantingsrichting van elektromagnetische golven (de kleuren van de afbeelding links hebben geen verband met die van de afbeelding rechts)

Boven werd beschreven hoe naar analogie van atmosferische lage en hoge drukgebieden in nucleaire wervels "vertikale" en "horizontale" stroming de uniforme stroming uit zouden kunnen maken. En zo zou ook in elektromagnetische straling met dezelfde diameter als van nucleonen dit principe zich kunnen voortzetten:

als naar Maxwell het magnetische aandeel het elektrische aandeel van elektromagnetische straling opwekt en omgekeerd en zo de elektromagnetische golf zich eindeloos voortplant

- terwijl het aandeel van de wervel zich zijdelings kurketrekkerachtig voortzet. Relativistisch gezien is magnetisme alleen een schijnkracht en de relativistische onderbouwing hiervan zou met het principe van Bernoulli (z. boven) vergelijkbaar kunnen zijn:

zet men zich langs een stroomkabel zonder stroom in beweging zo wordt plotseling een magnetisch veld om de kabel heen vaststelbaar. Want relativistisch ervan uitgaande dat zelf men rust, moeten de nu zich bewegende elektronen een magnetisch veld opwekken. Beweging betekent echter volgens de wet van Bernoulli uitdunning, hier dus van de dichtheid van elektronen in het snoer. En hiermee zou eveneens naar de wet van Bernoulli dwars op de beweging een zuiging = "een op te vullen onderdruk aan elektronen" moeten ontstaan

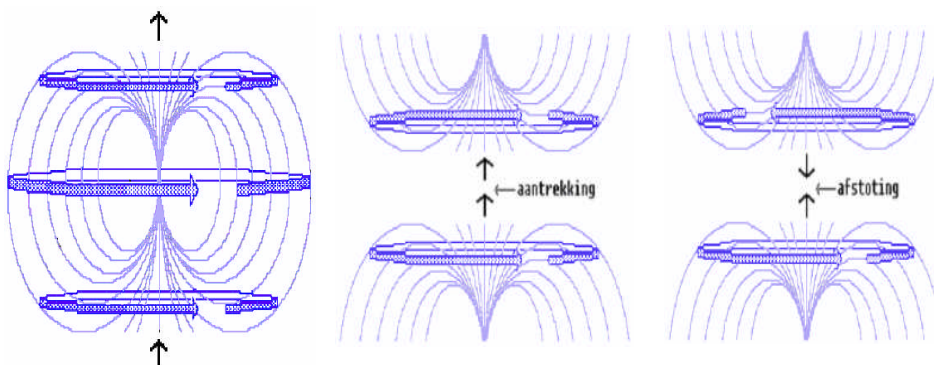
En dit principe komt als boven uiteengezet met de wederzijdse bewerkstelling van horizontaal divergerende resp. convergerende kracht en vertikaal terugstromende resp. ontwijkende kracht als in hoge en lage drukgebieden overeen. Magnetisme zou aldus zijn te begrijpen als dat dwars op de met elektriciteit te identificeren wervels reëel of relativistisch verandering van ladingsdichtheid ontstaat. Omgekeerd bewerkt een een snoer doorlopende elektrische stroom magnetische wervels in het ruimteveld om zich heen, precies als in lucht de aangezogen lucht en in water het aangezogen water achter een zich bewegend object om diens baan heen begint te wervelen. Een divergerende of convergerende wervel bewerkt het toe- en uitstromen van materie naar resp. uit het centrum van de wervel dwars op het vlak van de wervel, als zo een *voortdurend ompolende* magneetwervel:

als ook hier geen dood-lopende-straat-krachten kunnen bestaan (z. boven). Wanneer niet de magnetische polen zich omkeren heft het aangezogene de bron van de zuiging op

- het heen-en-weer van een elektrische wisselstroom dwars op zijn vlak van het centrum van iedere kleinere wervel veroorzaakt:

waar de magnetische kolk in een kabel in iedere metaalatom parallelle wervels veroorzaakt

Elektriciteit en magnetisme zijn aldus bijna duale en eigenlijk volledig duale krachten:

afb. 6.28.

magnetisme en electriciteit zouden zijn te verklaren als dwars op elkaar elkaar veroorzakende stromingen (links - vergelijk met afb 6.17. links). Ook de aantrekkende-afstotende eigenschappen van het magnetisme doen denken aan het opbotsen of meestromen van refreshbanen (midden en rechts). Dat elektronen een voortbrengsel van de wisselwerking tussen nucleonen resp. hun quarks zouden moeten zijn (z. boven), lijkt ook door hun ogenschijnlijke bestaan als zelfstandige minpool of zo men wenst* als zelfstandige pluspool bevestigd te worden. Want gescheiden elektrische pluspolen en minpolen bestaan in werkelijkheid niet. Negatieve elektrische ladingen bestaan uit opeenhopingen van elektronen en positieve elektrische ladingen bestaan uit meestal gedeeltelijk van hun elektronen ontdane atomen en hiermee uit de positieve ladingen van hun protonen. En zoals vermoed (z. boven) bevinden protonen en hun elektronen ook wanneer niet aan hen gebonden zich als eenheid op dezelfde plaats. In een verdere vergelijking van elektronen met atmosferische hoge en lage drukgebieden zijn elektronen aldus alleen de uitlopers van een nucleair lage drukgebied, als alleen elektronen met "negatieve lading"* voorkomen:

* als het wezen van electriciteit nog niet precies bekend was, werd aan een elektrische lading het minteken toegekend. Deze toekenning is tot conventie geworden

En zo zijn er alleen ogenschijnlijk zelfstandig te scheiden elektrische polen, anders dan te scheiden zelfstandige magnetische pluspolen en minpolen niet voorkomen. De magnetische stroom ontwijkt als links getekend naar boven en wordt beneden weer aangezogen, waarom er niet gehalveerd kan worden zonder dat de helften wederom pool en tegenpool bevatten. Vanwege de noodzakelijke ook zijdelingse uitwisseling tussen lage en hoge drukgebieden bestaan in bovengenoemde voorstelling ook geen elektrische monopolen, omdat in haar dus een elektron en zelfs een vrij elektron steeds met een proton een gesloten cirkel vormt. Ontmaterialiseerd als straling zijn derhalve beide krachten dual, als naar bovengenoemde voorstelling een elektrische stroming een even sterke magnetische zuiging veroorzaakt en omgekeerd. Maxwell heeft bewezen dat vanwege het laatste een elektromagnetische golf zich in de ruimte voortplant

- als er alleen een zich materieel op verschillende niveaus in kluwens van verschillende grootte en spanning manifesterende hoofdstroming zou kunnen bestaan. Ook de uitsluitende linkshandigheid van de zwakke wisselwerking zou kunnen doen vermoeden dat de bosonen van deze wisselwerking subwervels of storingen in wervels en hiermee eveneens kluwens in de enige hoofdstroming zijn. Want als storende wervels zouden zij in principe alleen kunnen werken wanneer tegen de hoofdstroming van een wervel in zij draaien:

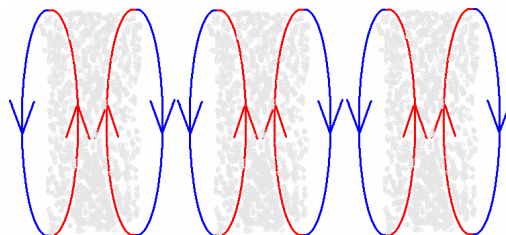
misschien zou ook de zwakke wisselwerking een door de twee bovengenoemde alle materiewervels tot stand brengende duale krachten voortgebrachte indirecte kracht naar het principe van Lenz zijn: de door een magnetische flux veroorzaakte inductie hindert de stroom welke de magnetische flux veroorzaakt ($F_{Mag} = \mathbf{v} \times \mathbf{B}$ en $\mathbf{E} = -\mathbf{v} \times \mathbf{B}$). Dit zou dan gelden zolang het electron niet van het neutron bevrijd is

Van een boven het geheel staande schepper uitgaande zou één enkele door één enkele energiebron "gepompte" bloedsomloop het heelal van het grootste tot het kleinste moeten opbouwen en in stand moeten houden, waarbij ook atoomkernen niet in eindeloze leegte verloren ministerren maar met elektronen een gesloten eenheid vormende verschijnselen zijn:

de waarneming van het elektron zou hierbij een accent in de elektronenwolk zijn, namelijk de plaats waar het golfpakket van het elektron geabsorbeerd en het elektron als geheel opgenomen kan worden

Alles zou met elkaar verbonden moeten zijn naar de zich multiplicerende lijnen van de davidsster, terwijl ook hierom er dan geen toeval maar alleen een "onmeetbaarheidsrelatie" en een "onberekenbaarheidsrelatie in het menselijke vlak" kan zijn.

Vele parallellen meer tussen de atomaire wereld en de macrowereld vallen op, zoals ook tussen de gelaagde "geoorloofde banen" van een atoomhuls en de wolken-ringmuren van sommige cyclonen. In de eerste kunnen telkens slechts twee elektronen met tegenovergestelde spin lopen, precies zoals de laatsten door twee tegenovergesteld draaiende subwervels worden gevormd:

afb. 6.30

wolkenzuilen markeren de opstijgende warme lucht; in heldere zones zakt koude lucht naar beneden

Soortgelijke onderverdelingen zouden ook de afstanden van de planetenbanen om de zon

heen bepaald kunnen hebben, als immers wel ooit het materiestof om de jonge zon heen op soortgelijke wijze in banden draaide:

	0	3	6	12	24	48	96	192	
+	4	4	4	4	4	4	4	4	
	4	7	10	16	28	52	100	196	(z. 6e app.)
		+3	+6	+12	+24	+48	+96		

overeenkomstig de drie en vier scheppingsdagen bepaalt de factor "drie" de bovenste rij en de factor "vier" de tweede rij van de afstanden van de planetenbanen

Ook in de muziek is het accoord gebaseerd op het principe:

verboden zone: omdat uit verdichtingen van lucht bestaande geluidsgolven elkaar storen - hun knopen weinig samenvallen (dissoneren)

toegestane zone: omdat geluidsgolven harmoniëren - hoofdknopen samenvallen

verboden zone

toegestane zone ...

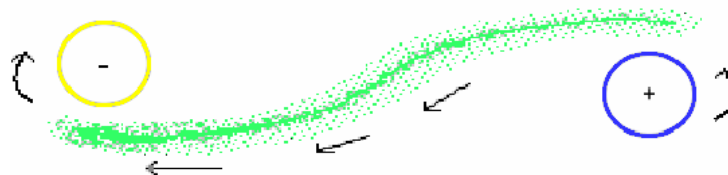
	C	D	E	F	G	A	B	C
drieklank:	O	×	O	×	O			
vierklank:		O	×	O	×	O	×	O

- en in al het bestaande zijn gelijke verhoudingen te onderscheiden. Zo zou het pauliprincipe ook zijn te verklaren als dat alleen tegenovergesteld rollende materiële golven zich tezamen zonder wrijving kunnen voortbewegen (z. afb. 6.30 en 6.25). Daarom verdragen niet meer dan twee materiële golven elkaar op dezelfde baan, terwijl bij de voortplanting van kracht zonder verplaatsing van materie zoals ook in lucht en water eindeloos vele golven elkaar kunnen overlappen:

bosonen hinderen elkaar niet en zouden derhalve op elkaar te superponeren verplaatsingen van drukgolven in onderliggende structuren moeten zijn. Een lucht- of watermolecuul voert in iedere golf een op dezelfde plaats terugkerende beweging uit, als dan ook bosonen een heeltallige draaiïmpuls-quantengetal hebben

Volgens bovengenoemde voorstellingen is materie een volledig dynamisch verschijnsel, terwijl ieder deeltje "fotonen ademt". Elektronen bewegen zich door straling van de zon heftiger en geven middels verschillende energiecircuiten de extra energiemassa in de vorm van kracht en hiermee niet in de vorm van dezelfde massa weer af. En nucleonen resp. hun quarks wisselen voortdurend energie uit, waarmee elektronen hen omstromen. In ieder geval groeien atomen door kernversmelting schaalachtig en vervallen in neutronensterren weer tot neutronen. En veel wekt de indruk dat materie een stromende rivier van *energie* is. En hierbij past het feit dat de hebreeuwse taal geen werkwoord "hebben" of "bezitten" kent. Want in een wereld van niet te fixeren en voortdurend uit andere materie = energie bestaande verschijnselen kan men feitelijk niet het geringste bezitten.

Als beschreven zouden echter ook quarks en nucleonen een soort weerssystemen kunnen zijn, terwijl de stroming tussen hen zoals boven voorgesteld aan het uitspannel van de 2e scheppingsdag (Gen. 1:6) doet denken:

de scheiding en binding tussen quarks resp. nucleonen als hier getekend is eveneens een alephachtige structuur (Λ), terwijl de aleph als de goddelijke initiaal (z. 1e hfdst) wederom aan de "wateren boven en onder het firmament" doet denken (z. 4e hfdst). In de fysica wordt gebonden energie = "aarde"

als naar binnen gericht voorgesteld en derhalve in negatieve waarden uitgedrukt. Zo is de bindingse-
nergie van het waterstofelektron **-13,6 eV**

Als uiteengezet zetten zich de eerste scheidingen "materieel<->immaterieel" ook in het zicht-
bare voort, als de "wateren onder" = "de materie" weer te scheiden zouden zijn in:

lucht <=> aarde
vuur <=> water (z. onder: de vier elementen)

Volgens sommige joodse overlevering doen dan ook eveneens water en vuur tezamen de he-
melen van de gedachten Gods zichtbaar worden:

מ י מ	- majiem (water)	}	ש מ י מ - sjamajiem (hemelen)
ש א	- esj (vuur)		

de overlevering zou misschien zijn te interpreteren als de met de initiaal Gods (א) verbonden hemelen =
"אשמים"

In een volkomen alles *is* immers weliswaar alles, maar kan niets *worden*. Eerst door scheidin-
gen in meer en minder kunnen zoals bij het tekenen door uitkrassen vormen ontstaan:

reeds visuele zichtbaarheid berust op differenties, terwijl naar de mate van lichtabsorptie kleur ontstaat als
schakering tussen het alles van een kleurloos wit = "wederzijdse opheffing door kleurenadditie" en het niets
van een kleurloos zwart = "onderlinge opheffing door kleurensabstractie":

wit:	reflectie	- lucht	- druk	- plus
zwart:	absorptie	- aarde	- zuiging	- nul/minus

Zo ook is als weerspiegeling van de aarde en de hemelen van het 1e bijbelvers de aarde van
onze planeet een licht absorberende "surplus" en de "hemel" van onze atmosfeer als voorfase
van de het licht verder leidende ruimte een "minder". "Aarde" culmineert in de zelfs het materi-
ële licht van de 4e dag opslokkend licht van zwarte gaten en lucht is de voorfase van de het
licht vrij verder leidende ruimte zonder materie. De aarde en lucht van onze "wereld Egypte" =
380 zijn zo als het ware de middelste banden van de "scheidingen" *rakia* = 380 (z. boven). Met
hen worden zowel de onkenbare materie als de onkenbare hemelen tot aanschouwelijkheid
voor materiële ogen:

lucht wordt "zichtbaar" omdat door verschillende breking van de verschillende golflengtes van kleuren de at-
mosfeer gekleurd wordt

- en zo men omtrent het hogere kan vermoeden (z. 2e hfdst).

In een heelal als een door één bloedsomloop doorstroomd geheel zouden quarks en leptonen
de schakeleenheden kunnen zijn zoals de zon door zwaartekracht naar binnen het doorgeven
van energie naar buiten toe bewerkt (z. boven). Sterren d.w.z. zonnen en atomaire deeltjes zou-
den aldus de "grote en kleine lichten" van het 1e scheppingshoofdstuk zijn welke de van een
almachtige plus komende energie verder pompen. Anders dan velen menen kan in ieder ge-
val de schepping niet het minus of plus t.o.v. een plus- of minustegenpool van het kwade zijn
"opdat krachten stromen en de ontwikkeling in gang gezet wordt". Want zoals licht de duister-
nis maar duisternis niet het licht verdrijft, zo kan het slechte niet een gelijkwaardige of zelfs te-
genovergestelde factor zijn. Alleen dankzij het licht kan duisternis zijn en alleen dankzij de op-
bouw van positief ingestelde wezens kunnen er roofofbouw plegende wezens zijn. Leefwezens
van een negatieve gezindheid zijn derhalve geen gelijkwaardige tegenpolen maar zijn met de
van de enige oerbron Gods uitgaande en terugkerende hoofdstroom zijdelings verbonden
poelen:

afb. 6.32.

(een begripsmatig schematische
en niet een ruimtelijk reële voor-
stelling)

Poelen bevatten stilstaand en hiermee meestal stinkend water, als geestloze wezens meestal alleen goede dingen in surrogaat omvormen. En kunnen schijnbaar ook zij iets origineels bedenken, zo blijkt het meestal ook dan van mensen van een betere instelling gestolen te zijn. Op zijn minst ontvreemden van de oerbron zelf volledig afgesloten wezens uitsluitend en vooral daar waar de mens en wel allen in zekere mate het hem tot beheer toevertrouwde *terrein* (Gen. 1:28) aan de "*veldduivels*" overlaat (z. boven):

als uiteengezet geeft de davidsster de alomvattende eenheid Gods weer en omvatten zo ook de twee driehoeken alle "velden" zonder uitzondering. Anders dan latere geschriften kent de thora derhalve geen "bezettenheid" in de zin van een lichaamsontvreemding en kent geen "hel" in de zin van een van de schepping vreemd oord. In haar "keert alles terug tot de aardbodem" (z. onder) en is en blijft alle materie goddelijke substantie. Want bestaat alles dankzij het ademen Gods, zo is God overal aanwezig. Alleen passief dan "verbergt hij zijn aangezicht" voor zover het scheepsel zelf zich afwendt en zo de "bezetting van zijn levensakkers" toelaat. De "naaktheid van de slang" (Gen. 3:1):

ערום (arum) - listig (was de slang), naakt

- is er in de thora in de zin van ontbrekende godswaarden ("het Boek Bresjith" - JbL - 3e hfdst) voor zover de mens het "beheer van de dieren van de zee en de vogels van de hemelen" (Gen. 1:28) van zijn territorium uit handen geeft. Hij laat hen dan over aan de oorspronkelijk als hoofdbeheerder aangestelde maar machtsbeest geworden en verworpen en onveranderlijk zich als hoofdbeheerder van deze wereld opwerpende eerste engel (Ez. 28 va v. 12). Voor het overige wordt alleen indirect over "veldgeesten" gesproken (Lev. 17:5-7), als het niet fraaie woord "bezetenheid" naar woordzin alleen een bezetting van leefgebieden en werkerreinen inhoudt. Alleen zoals ook mensen elkaar wederzijds tot slaaf maken, kunnen zij volgens het woord "veldgeesten" horig maken en niet de lichamelijke beheersing overnemen. Als vaker vertroebelen punkteringen de oorspronkelijke betekenissen, waar de woorden voor God de Almachtige *el sjadai* (אל שדי) en voor "demon" *sjed* (שד) met het woord voor "veld" *sadai* (שדי) van doen hebben. Of de "God van alle velden" = "de existentiebodem *adama*" (z. 3e hfdst) of een "veldgeest" laat een mens over de hem toevertrouwde levensvelden beschikken, als "de velden van de schepping nooit een niemandsland kunnen zijn". De mens brengt volgens deze woorden zijn omgeving = שדי = "veld" onder het beheer van slechte invloeden = שד = "veldgeest" wanneer niet naar beteren = אל שדי = "God van de velden" = "de Almachtige" hij zich richt

Iedere tyran is slechts zo krachtig als de geknechten zwak zijn, terwijl voor het overige onmacht en primitiviteit hem kenmerken. Zonder verbinding met de creatieve oerbron is hij van de krachten van anderen afhankelijk en begaat hij direct plagiaat en meestal onopvallender indirect plagiaat. In het laatste geval begrijpt hij alleen de uiterlijke vormen en zo is dan ook de wereld vervuld van het surrogaat van een in principe onmachtige tegenstander. Een voor de oerbron openstaande houding doet de energie verder pompen en ontvreemding van energie bewerkt stinkende poelen. Uit de laatste stroomt alleen slechtheid terug en het licht van een surrogaat uitgedund spektrum inspireert slechte geesten tot wederom duisterere voortbrengsels. En zo "zal aan het einde der tijden de zon verduisterd zijn":

het "einde der tijden" bevindt zich "te allen tijde" op de grens tussen tijd en tijdloosheid. Ze wordt zichtbaar wanneer men zich van de eeuwige waarde bewust wordt

Zonder verbinding met de oerbron kan een mens alleen met zijdelingse stinkende poelen zijn verbonden. Velen vertrouwen op eigen kracht = "hebben geen verbinding met de oerbron" en zo staat in iedere tijd een vanuit de andere zijde gereflecteerde zon met sterk geabsorbeerd spektrum van op egoïsme afgestemde rechten en waarden aan het firmament der mensheid.

Volgens de thora is God de spendende en het geschapene het ontvangende en herhaalt zich deze plus-nul-verhouding tot in kleinste delen van de zichtbare wereld. Zo ook is iedere ding en wezen in veel opzichten rijk en in andere opzichten arm en zijn zo alle elementen tot ontvangen *en* tot doorgeven geconcipeerd:

zo completeren zich de kracht van de één en de schoonheid van de ander en completeren zich de niet om geld zich bekommerende zorgzaamheid van de één en de zakelijke aanleg van de ander enz.

Dit principe van de onzelfzuchtige toewijding is niet te omzeilen, ondanks al de natuurlijke verschillen nivellerende "rechten" waarin eveneens vaak een weerzin tegen al het goddelijke tot uitdrukking komt:

volgens de thora echter is **niet** de vrouw onder de man gesteld of qua begavingen inferieur aan hem (z. 4e hfdst). Alleen bestaan er lichamelijke natuurlijke verschillen

Gelijk zijn allen op grond van de gelijkenis Gods en op grond van hun even waardevolle echter *verschillende* en elkaar wederzijds aanvullende kwaliteiten.

Ook in het kader van dit principe zou aldus het idee passen dat nucleonen en leptonen geen in zich afgesloten eindstations zijn. Krachten zouden van het grootste tot het kleinste verder moeten stromen, terwijl hoge en lage drukgebieden in het subatomair kleine en in de aardatmosfeer en tot in het universeel grote voortdurend krachten uitwisselen. Ook op het gebied van de kunsten bepalen soortgelijke krachtenspielen in hoeverre voortbrengselen aanspreken. Zo bijvoorbeeld beheerst een goede componist principes als dat intervallen zich in anderen willen oplossen = "doorgave van kracht". Het goddelijke principe bepaalt reeds de spanningsverhoudingen tussen de twaalf verschillende tonen en het spanningsevenwicht van de met de zeven scheppingsdagen in overeenstemming zijnde davidsster (z. boven) is ook in de indeling van de grote tertsbasistonladder terug te vinden. Reeds bij het zuiver mechanisch spelen van deze toonladder worden afwisselende hoge en lage drukgebieden hoorbaar, terwijl haar tonen afwisselend donker of helderder lijken te zijn:

waarop in de muziekpraktijk van de baroktijd fraseringen en vingerzettingen gebaseerd waren zoals (3 = middelvinger en 4 = ringvinger van hier de rechter hand):

C	D	E	F	G	A	B	C	D	E
3	4	3	4	3	4	3	4	3	4

- waarmee vanzelf de volgende onderverdeling ontstond:

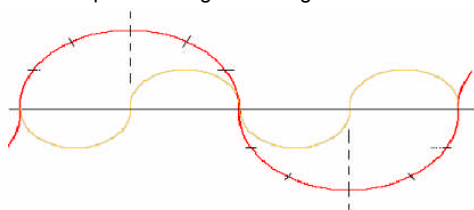
C	D	E	F	G	A	B	C	D	E
>		>		>		>		>	
helder- der	donker- der	helder- der	donker- der					

En de onderverdeling van de scheppingsdagen in drie en vier dagen (z. 1-4e hfdst) is gelijk aan de indeling van de diatonische en chromatische toonladder. Wat de laatste toonladder betreft wordt haar ordening door de natuurlijke boventonen bepaald:

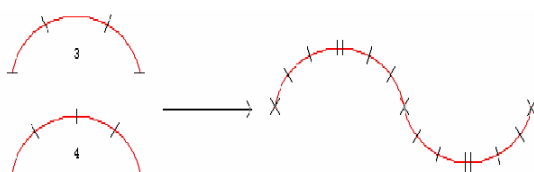
deze toonreeks d.w.z. de indeling van het octaaf in twaalf halve tonen is niet als vaak gedacht gebaseerd op "afspraken ooit" betreffende toonsafstanden in de westerse wereld, maar komt dwingend voort uit de reeks van de natuurlijke boventonen. Deze klinken namelijk mee bij het tot klinken brengen van een willekeurig voorwerp zoals een deurbel of een pianosnaar of een trompet en de eerste het meest meevibrerende reeks van deze boventonen vormt een reeks van twaalf halve tonen t.o.v. de grondtoon. Binnen het eerste octaaf boven deze grondtoon door "octaveren" naar beneden verlegd verdelen zij de afstand tussen deze toon en de eerstvolgende gelijke echter hoger klinkende toon in twaalf gelijke afstanden en zo zijn er *overeenkomstig de natuurlijke boventonen* twaalf halve toonsafstanden. Deze herhalen zich telkens na de 12e toon op alleen hogere toonhoogte

- en dat is wederom zuiver fysicaalisch op de volgende wijze te verklaren:

de 1e boventoon overlapt de hoofdgolf met 2 golven:

- en evenzo doet de 2e boventoon het met 3 golven en de 3e het met 4 golven. Hiermee verdelen de belangrijkste eerste drie boventonen de sinusgolf van de hoofdtoon in 12 fasen (z. onder: toonhoogtes en lengtes van een klanklichaam)

De golven van de eerste drie boventonen consoneren met de hoofdgolf omdat hun knopen "niet storend bijeen passen". Steeds hoger in de de boventoonreeks voorkomende boventonen dissoneren steeds meer, klinken tegelijk echter steeds zwakker mee. Ze behoren desondanks tot een volledig klankspektrum. Het is zoals anders snel schadelijke stoffen in geringe hoeveelheden deel van het lichaam uitmaken. En het is zoals vele

snel als "dissonerend" ondervonden en toch noodzakelijke en niet verkeerd zijnde randverschijnselen tot de volheid van het leven behoren.

Alle golven worden met dezelfde formule beschreven. Het getal twaalf is dan ook in de thora het getal van het "uiterste der materie"

Zoals dus de zes eigenlijke scheppingsdagen in twaalf dag- en avondhelften en de davidsster in twaalf kleinere driehoeken (z. boven) onderverdeeld zijn, zo is de indiskreet uit eindeloos veel toonhoogtes bestaande toonscala zowel fysicaalisch als voor het gehoor in twaalf als zelfstandig te onderscheiden tonen onderverdeeld. Zij vormen tezamen de chromatische toonladder, waarvan wederom zeven als hoofdtonen worden ervaren. De paralleliteit van deze twaalf resp. zeven tonen met de in zeven dagen onderverdeelde twaalf scheppingsdagen en -avonden:

<ul style="list-style-type: none"> * hele toonladder met 6 hele tonen chromatische toonladder zes eigenlijke scheppingsdagen 6 x en het was dag en het was avond 	<ul style="list-style-type: none"> 6 hele tonen - 12 halve tonen 6 dagen - 12 daghelften 	<div style="font-size: 3em; line-height: 1; padding: 0 10px;">}</div> $3 \times 4 = 12$
<ul style="list-style-type: none"> * zeven diatonische tonen: 7 scheppingsdagen 		<div style="font-size: 3em; line-height: 1; padding: 0 10px;">}</div> $3 + 4 = 7$

de diatonisch 7e toon is deel van de 6 tonen, want hij is de 2e helft van de 6e toon. En zo is de sabbatdag geen nieuwe dag maar deel van de zes eigenlijke scheppingsdagen. Hij wordt gevormd door de dagzijde van de 6e dag en door de avondzijde van de 1e dag van het zweven van de geest Gods over de wateren. De sabbatdag valt dan ook buiten het 1e scheppingshoofdstuk (z. onder)

- culmineert in dezelfde onderverdeling van de grote tertstonladder in groepen van drie en vier tonen en van de scheppingsdagen in groepen van drie en vier dagen (z. onder).

Volgens de joodse overlevering zal men in de volkomenheid Gods "horend zien" en "ziende horen". Alle soorten van voortplantingsgolven worden met dezelfde fysicaalische formule beschreven en zo zou welhaast de waarneming van onze huidige zintuigen universele aspecten moeten vertonen. Eerst echt in een hogere werkelijkheid derhalve zou eens iedere straling voor geestelijke oren en ogen hoorbaar resp. zichtbaar kunnen zijn, waarbij dan vooral het wezenlijke zelf zal spreken. Want talen en hun woorden zijn vergaand op afspraken berustende verbindingen van verschijnselen met willekeurige klankcombinaties en zijn tot plaats en tijd beperkt. En zo zou eens alleen nog het eigenlijke der dingen moeten domineren, terwijl de "mimiek en lichaamstaal van al het wezenlijke de toon aangeeft". Het zal dan desondanks niet anders zijn dan tijdens het leven, waar echter velen nauwelijks geleerd hebben om deze "taal der talen" oftewel deze "taal der gezindheden" te verstaan. Velen genieten gedachteloos en consumeren kritiekloos en zijn zich van het wezen der dingen om zich heen weinig bewust. Zo sieren velen hun huizen zonder zich om de uitdrukking en daarmee om de invloed van zo menig "sierstuk" te bekommeren. Velen ook eten alles en proeven weinig, terwijl echter ook de smaak van eten de gezindheid verraadt. Ook zijn kleding en het speelgoed voor zijn kinderen en schilderijen aan de muren van zijn huis en alle voorwerpen in zijn omgeving verraden de geestelijke voorliefde van een mens en zo zullen bij zijn heengaan niet opvattingen en dogma's en fatsoensregels maar de atmosfeer der dingen de hoofdrol spelen. Twee tegenovergestelde invloedsferen zullen herkenbaar zijn en de gezindheid zal de keuze bepalen. En wordt muziek gehoord, zo zullen tekst en titels niet langer een rol spelen. Want zoals tijdens het leven brengt over en beïnvloedt de gezindheid van een componist en niet zijn woorden het onderbewustzijn. Religieuze opschriften kunnen een ongeestelijk wezen niet verhullen, want zelfzuchtigheid en gevoelloosheid en liefdeloosheid worden door de intonatie verraden:

het franse spreekwoord "de toon maakt de muziek" brengt tot uitdrukking dat niet woorden maar de wijze van spreken de innerlijke instelling van de mens verraadt. Zo komt ook die van de componist niet in tekst boven muziekstukken en onder zangnoten tot uitdrukking, maar de sfeer van de muziek verraadt haar. Heden ten dage is meer dan ooit door commerciële en politieke en anderssoortige exploitatie van muziek het kritische testen en beoordelen bij het consumeren van muziek vergaand verdwenen. Roes en genotszucht en "verdrijving van stilte" hebben de meesten doof voor de taal van de muziek zelf gemaakt en zo is het de hoogste tijd om weer waarde aan muziekbegrip te hechten. Zo ook zullen mensen en vooral jeugd op de gewelddadige

en hoogmoedige en alleen zinnelijke uitdrukking van veel van de huidige gebruiksmuziek en de gevaarlijke invloed ervan op het onderbewustzijn worden gewezen in plaats van met zulk "varkensvoer" hen tot deelname aan religieuze evenementen te willen verlokken

Velen genieten derhalve muziek van slechte invloed omdat het hart van velen gelijk geïntoneerd is. Te hopen is daarom dat ooit betere gevoelens betere beslissingen voort zullen brengen.

De indeling van de drie en vier scheppingsdagen nu is niet alleen in de verdeling van de klanken in drie maal vier = twaalf gelijke toonsafstanden en in drie plus vier = zeven diatonische tonen per octaaf terug te vinden, maar de opbouw van deze diatonische toonladder = "de grote tertstoonladder" weerspiegelt de indeling van de scheppingsdagen tot in details. Zo is deze algemeen als de natuurlijkste van de toonladders ervaren toonladder:

zij maakt tot op heden de toonordening van de meeste muziek uit. Vanwege het natuurlijke karakter staan ook de meeste kinderliedjes in de grote tertsmodus.

- opgebouwd uit twee groepen van drie en vier tonen (hier de ladder vanaf c):

- als ook de scheppingsdagen in drie dagen van de onzichtbare en vier dagen van de zichtbare wereld uiteenvallen (z. 1-4e hfdst). Samenklanken en spanningsverhoudingen namelijk zijn door de afstand tussen tonen bepaald en de kleinste door de boventonen bepaalde natuurlijke afstand (z. boven) is de "halve secunde" = "een halve toonsafstand". Als uiteengezet (z. boven) bestaat derhalve de chromatische toonladder uit twaalf halve toonsafstanden en de met zeven tonen vijf tonen van de chromatische toonladder overslaande diatonische toonladder kent derhalve ook hele toonsafstanden daar waar tonen worden weggelaten. De verhouding tussen twee willekeurige tonen nu is te bepalen terwijl men van hun frequenties uitgaat. Want toonhoogte hangt af van de frequentie d.w.z. van het trillingsaantal per seconde van het de klank voortbrengende lichaam en zij hangt weer samen met de lengte van het klanklichaam. Toonverhoudingen zijn derhalve ook uit te drukken in de lengte van een klanklichaam zoals van een vioolsnaar of van een orgelpijp. Zo moet men om een een octaaf boven de toon van een orgelpijp liggende toon te produceren:

een "een octaaf hoger klinkende toon" is de eerste toon, welke weliswaar hoger maar desondanks ogenschijnlijk weer dezelfde is. Zo zingen de meeste vrouwen hetzelfde lied een octaaf hoger dan de meeste mannen, alhoewel de tonen als gelijk zijnde worden ondervonden

- deze pijp met de helft inkorten. De verhouding tussen beiden is hiermee 2 : 1. Om een een octaaf + kwint boven de grondtoon van een snaar liggende toon = "de 2e boventoon" te produceren:

met iedere toon vibreren meestal andere tonen zacht mee. Deze rij van hogere tonen = "de natuurlijke boventonen" zijn bij verschillende klanklichamen verschillend sterk, wat het klankkarakter van het klanklichaam uitmaakt. Tegelijk echter hebben zij steeds dezelfde afstanden tot de toon welke hen voortbrengt (zie ook boven: de boventonen)

- moet een violist het vibrerende deel van de snaar met twee derde inkorten, zodat alleen nog één derde klinkt. De getallen van de "boventoonreeks" en deze lengteverhoudingen hebben met elkaar van doen. Zo staan de 1e toon = "de grondtoon" en de 2e toon van deze rij in de verhouding 1 : 2 tot elkaar, omdat de 1e boventoon het octaaf van de grondtoon is. De 3e en 4e toon van de reeks staan in de verhouding 3 : 1 resp. 4 : 1 tot de grondtoon, waarmee beide boventonen in de verhouding 4 : 3 tot elkaar staan. Zo staan de tonen F" en C" in de verhouding 4 : 3 tot elkaar, omdat ze tot de gemeenschappelijke grondtoon F' in de verhouding 4 : 1 resp. 3 : 1 staan:

$$F'' : C'' = 4 : 3$$

boventoonreeks vanaf F:

F F C F A C Eb F G A B C C# D# E F F# G G# A A# B-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22

B+ C C# D D# E F F# G G# A A# B C

23 24 26 27 28 30 32 34 36 38 40 42 45 48

octaveringen zijn steeds verdubbelingen in de boventoonreeks:

F - 1, 2, 4, 8, 16, 32, 48
 C - 3, 6, 12, 24, 48
 E - 15, 30
 B - 22/23, 45

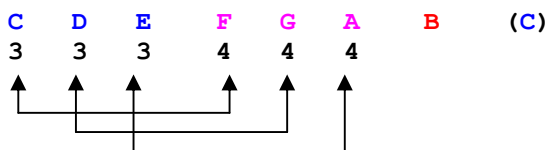
Verder uitgaande van de G' als grondtoon geldt:

$$G'' : D'' = 4 : 3$$

- en uitgaande van de A' geldt:

$$A'' : E'' = 4 : 3$$

Wat echter de volgende toon B' betreft, is in de boventoonrij van deze toon niet de F'' maar de Fis'' de derde boventoon en hiermee valt de diatonische toonladder als volgt uiteen:

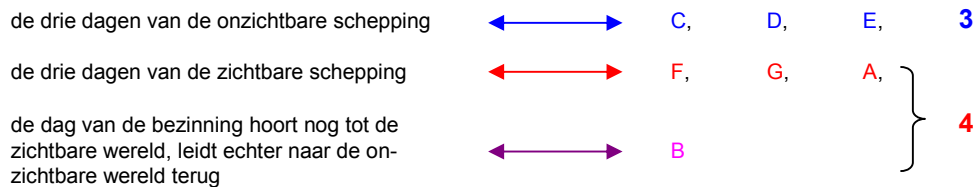
Zichtbaar is nu dat de verdeling van de scheppingsdagen in 2 x 3 dagen en de verdeling van de davidsster in 2 x 3 punten ook de hoofdindeling van de diatonische toonladder bepaalt. Twee toongroepen C-D-E en F-G-A onderscheiden zich naar de verhouding 3 : 4, terwijl echter naar de verhouding van hele toonsafstanden tegelijk een groep van drie en één van vier tonen is te onderscheiden:

de tonen van de diatonische toonladder naar hun toonsafstanden

En deze volgens deze indeling tot de tweede groep F-G-A behorende B doet denken aan de ook nog tot de materiële wereld van de 4e t/m de 6e scheppingsdag behorende 7e scheppingsdag, welke nochtans buiten de ordening van deze dagen en hiermee buiten het eerste hoofdstuk van de thora valt. Zoals dus er drie immateriële en drie materiële scheppingsdagen zijn, zo zijn er naar de 3:4-verhouding twee groepen van drie tonen in de diatonische toonladder. En zoals er drie immateriële scheppingsdagen en met de sabbatdag meegerekend vier materiële scheppingsdagen zijn, zo bestaan naar hele toonsafstanden de zeven diatonische tonen uit een groep van drie en een groep van vier tonen. De drie-tot-vier-verhouding tussen de groepen C-D-E en F-G-A weerspiegelt hierbij tegelijk het uniforme wezen van de drie immateriële scheppingsdagen = "drie" en het materiële wezen van de volgende drie scheppingsdagen = "vier" (z. inl). De 7e scheppingsdag = "de sabbatdag" dient als dag van de bezinning om tot de geestelijke wereld van de eerste drie immateriële dagen terug te kunnen keren. En zo is de 7e toon noodzakelijk en dwingt als "leitoon":

als "leitoon" wordt in de muziek de voorlaatste toon = "de 7e toon" van een toonladder bestempeld, wanneer tussen deze en de laatste afsluitende toon zich zoals in de grote tertstonladder een *halve toonsafstand* bevindt. Hij heeft dan voor het gehoor een dwingend karakter: de afsluitende tonica "= grondtoon" moet op deze direct of indirect volgen:

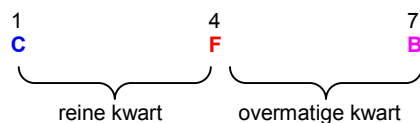

- ertoe om de reeks op wederom de grondtoon C een octaaf hoger te voltooien. De zevende dag valt buiten het 1e scheppingshoofdstuk en vat als realisering van de planmatigheid van de eerste zes dagen deze zes dagen samen. En in de davidsster is er een 7e binnenste vlak, welke met precies dezelfde oppervlakte als die van de zes punten samen eveneens deze punten als het ware samenvat. En zo vat ook naar verhouding van de frequenties de B de andere zes tonen samen (z. onder).

De 1e trap van de diatonische toonladder staat aldus met de 4e trap en de 2e met de 5e trap en de 3e met de 6e trap in verbinding, waarna bij de B de parallelliteit van de "reine kwarten" ophoudt. En zo vertonen als beschreven (z. 1-4e hfdst) de twee maal drie eerste scheppingsdagen dezelfde parallelliteit, totdat de uit het 1e hoofdstuk vallende 7e scheppingsdag ook daar de parallelliteit beëindigt. Wat de parallelliteit van de eerste drie maal twee dagen met elkaar betreft wordt op de 1e dag het licht van de begripsmatigheid ingezet en ontstaat op de 4e dag het met ogen waarneembare licht. En beiden vormen tezamen het *mesjach* van het heiligen van de zevende dag:

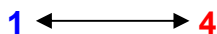
zoals het licht van hogere bedoelingen alleen middels zichtbare materie herkenbaar wordt. Waar de plannen Gods het aanzien van de materie bepalen is er van "geheiligde materie" oftewel van "gezalfdde materie" = "gemesiachte materie" sprake, want *mesjach* betekent "gezalfd"

- als de verbinding wederom drie dagen later in de vorm van het "heiligen van de schepping op de 7e scheppingsdag" terugkeert (Gen. 2:3):

het zalven Gods = "masjach" = "zalven" en "insmeren" is in de thora verbonden met het zichtbaar worden Gods in het aanzien van zijn schepping naar de oorspronkelijke bedoelingen. Dientengevolge zijn mensen en hun voortbrengselen *mesjach* wanneer deze bedoelingen in hen herkenbaar zijn. Ze "glanzen en ruiken liefelijk" dan als zouden zij met de tempelzalf zijn ingesmeerd. Als boven beschreven gaat het om de uitdrukking van de dingen, als daarin en daarmee tenslotte de schepper zelf alom herkenbaar zal zijn. **Het mesjach** en niet *de mesjach* zal aldus verschijnen terwijl al het geschapene op de 7e dag van *onze geschiedenis* (z. 1e t/m 4e hfdst) wordt geheiligd (Gen. 2:3)

Overdenkt men op deze 7e dag het met het licht van de 4e dag geziene, zo wordt het licht van de 1e dag weer zichtbaar:

Evenzo worden op de 2e dag de wateren boven en onder het firmament gescheiden en verschijnen op de 5e dag de vogelen des hemels en de dieren van de wateren. Op de 2e dag worden twee werelden zichtbaar ten gevolge van de splitsing van licht en duisternis op de 1e dag:

Genesis 1 : 4: de begripsmatigheid Gods welke goed is (1)
het gebrek aan begrip (4) zonder vermelding "en zag God dat het goed was". Want deze is noch goed noch "niet goed" omdat noodzakelijkerwijs de "woestheid en leegte" *tohu wah bohu* aan het begin van de ontwikkeling van ieder schepsel staat

Met deze splitsing ontstaat de vrije wil en hiermee de uit elkaar gaande beslissingen welke de ruimtelijke scheiding van de parallele 5e dag noodzakelijk maken. Op de 2e dag wordt deze scheiding geestelijk voorbereid met de scheiding van de eenheidssubstantie in de immateriële wereld = "de wateren boven het firmament" en de materiële wereld = "de wateren onder het firmament":

in het centrum van deze splitsing "firmament" = **380** ontstaat de wereld "Egypte" = **380**, waarmee in de thora het wereldse denken en handelen is gesymboliseerd. Aldus doortrekken het zichtbare en onzichtbare elkaar in het "firmament" van onze wereld en getuigen spreken als "er is meer tussen hemel en aarde" van ontbrekend inzicht. Want volgens de thora bestaat al het zijnde uit een hemelse en een aardse component en bevindt zich niets daartussen

Het wezen van deze twee werelden wordt dan op de parallele vijfde dag in het aanzien van de materiële wereld gevisualiseerd, waarmee vanuit het zichtbare de mens over haar kan weten. Want de "wateren van het blauwe hemelgewelf boven" doen hem weten dat in geestelijk opzicht hij als de "vogelen des hemels" van de 5e scheppingsdag in hogere sferen kan verkeren. En de diepten van de "wateren van de zeeën onder" doen hem weten dat in geestelijk opzicht hij als de waterdieren van de 5e scheppingsdag diep weg kan zinken. Zoals de profeet Jona als oorspronkelijk een "vogel van de hemel":

de naam Jona betekent "duif":

יֹנָתָן - (Jona) naam van de profeet Jona, duif

- kan hij "door de diepten van de zee worden verslonden" en zoals Noach kan hij "in de arken hemel opgeheven worden". En deze symboliek doortrekt de gehele thenach (Gen. 1:28):

וְיָרְדוּ בְּדֵגַת הַיָּם - "en beheerst de vissen" (bij de schepping van de mens):
 "en neemt uit (van) onder de vissen" (רדה = beheersen, uitnemen)
 מֹשֶׁה - Mozes (welke het godsvolk "uit de wereld Egypte uittrok"):
 uit het water trekken - Ex. 2:10: (de egyptische prinses): want uit het water trok ik hem (Mozes)

Ook de nieuwtestamentische overlevering van de "wonderbaarlijke visvangst" is een naklank van deze allegorie, als het aantal gevangen vissen = 153 gelijk is aan de getalwaarde van de *godszonen* uit het 6e hoofdstuk van de bijbel (Gen. 6:2) = **153**:

בְּנֵי הָאֱלֹהִים - bené ha'elohiem = godszonen **153**
 40 10 5 30 1 5 10 50 2

De vissers zouden aldus "**153** grote vissen hebben gevangen" ten teken dat *vissers van mensen* d.w.z. van godszonen zij zouden worden

Geestelijk in de wateren boven het firmament verkerend is de mens zich van de oorspronkelijke eenheid Gods van voor alle scheidingen bewust en geestelijk in de wateren onder het firmament verkerend verliest hij zich in de verwarrende veelheid van een wereld zonder God. De scheidingen echter zijn slechts onderscheidingen en zo kan hij steeds tot de oorspronkelijke eenheid weerkeren:

מִצְרַיִם	- (mitsraiem)	Egypte = 380	2 →
40 10 200 90 40		380 = 11 = 2 (dualisme)	380 : 190 = 2 : 1
כְּנַעַן	- (kanaan)	Kanaän = 190	1 ←
50 70 50 20		190 = 10 = 1 (eenheid - z. 11e app.)	

De vrije wil is derhalve met de scheiding van de eenheidssubstantie op de 2e dag verbonden:

de beweegreden tot scheppen van de mens zou alleen kunnen zijn om liefde met gelijkgezinde wezens te delen (z. 5e hfdst). Schepsels zullen derhalve vanuit innerlijke overtuiging kunnen kiezen, als systemen van dwang en ook religieuze uit machtdenken voortkomen

- als het met het getal 2 te identificeren "dualisme" op de 2e dag ontstond. Geestelijke vrijheid echter verlangt ook de mogelijkheid van ruimtelijke scheiding en deze is met de vogelen des hemels en de dieren van de zee van de parallele 5e dag gegeven. Door de inrichtingen Gods kan de mens in vrijheid kiezen:

2 ↔ **5**

Evenzo ontstaat op de 3e dag de "aarde welke zaad voortbrengt" en wordt op de parallele 6e dag al het leven materieel geschapen:

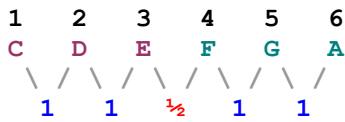
met de waterdieren en vogels van de 5e dag is de vrije wil gesymboliseerd als boven uiteengezet. Vissen enz. en vogels werden als dieren eveneens op de 6e dag geschapen

3 ←→ 6

Hierbij ontstaat op de 3e dag door "verzamelen van de wateren onder het firmament" de aarde = "de materie", welke op die dag reeds bestaat echter eerst alleen ideëel bestaat. Want omdat enerzijds de eerste drie dagen die van de tijdloze wereld zijn, is daar de materie eerst nog vormgeving zonder kracht. En omdat anderzijds materie niets anders dan gevormde kracht is, is in de tijdloos geestelijke wereld zij eerst nog oerkracht = "de wateren" zonder vormgeving. Met de vormen van de 3e dag = "zaad" en de kracht van de wateren van de 2e dag moet derhalve beiden tezamen gedacht meteen de materie van de 4e dag er zijn:

vormen zijn niet substantieel ondenkbaar en materie is zonder vormen ondenkbaar (z. 4e hfdst)

Materie is immers net zo min te vatten van mysterieuze aard als de geestelijke werkelijkheid van de eerste drie scheppingsdagen het is (z. 3e hfdst). Reeds zijn de atomaire structuren alleen met kracht- en golfformules te omschrijven, als de 3e scheppingsdag zich aan de rand van de onzichtbare wereld bevindt. *Op haar en met haar moet onvermijdelijk en direct de zichtbare wereld van de 4e scheppingsdag volgen, precies zoals in de grote tertstoonladder tussen de 3e en de 4e toon zich alleen een halve toonsafstand bevindt:*

De "aarde" van de 3e dag houdt de vormen van het atoom en het molecuul en de reuzemoleculen van het leven = "DNA" in, waarom op de 3e dag gesproken wordt van:

zaad welke zijn zaad voortbrengt en vrucht welke vrucht voortbrengt naar haar zaad

De omschrijving van de "aarde" = "materie" van de 3e dag heeft betrekking derhalve op de in de vormen van het atoom omsloten ontwikkeling van het heelal en heeft betrekking op de in de vormen van het molecuul omsloten ontwikkeling van het leven. Laatste molecuul van het leven wordt als alomvattend summum van alle in het atoom en molecuul vooraf gegeven vormen in de bijbel "zaad" genoemd en heden ten dage met het reuzemolecuul DNA in verbinding gebracht:

3e dag: *late voortspruiten de aarde*

6e dag: *brenge voort de aarde*

Dit DNA d.w.z. dit programma van alle in het 1e vers met de "hemelen" samengevatte ideeën en planmatigheden wordt immers ontleed weergegeven met de eerste drie scheppingsdagen welke aan het ontstaan van de tastbare materie als "gevormde kracht" (z. 4e hfdst) voorafgaan. Want de vormen behoren programmatisch niet tot de zichtbare wereld van de 4e t/m 6e scheppingsdag en zo valt het DNA van alle leefwezens als het "zaad" in:

1e mozesboek 1:11

(zie 1e hfdst. over het vermeerderen van de één tot ieder denkbaar groot getal in de computertechniek)

- nog op de 3e scheppingsdag onder de orde van de voormateriële wereld. Daarom zijn volgens de thora ook de eigenschappen van de chemische elementen door hoger intellect bepaald, als immers allen uit het waterstof voortgekomen en uit dezelfde basisdeeltjes bestaande elementen zowel in als ondanks hun eindeloze verscheidenheid precies de juiste werking vertonen om tezamen het heelal en het leven mogelijk te maken:

zoals de bijbelse betekenissen door de eigenschappen van de hebreeuwse taal bepaald zijn, zo zijn alle kosmische tot aan chemische en nucleaire eigenschappen van de materie door de juiste spanningsverhouding van alleen het nucleon resp. van zijn quarks oftewel door het waterstofatoom bepaald

Een schepper kan immers niet het geluk hebben ze zo aan te treffen waarmee "de helft van het werk reeds gedaan was". Maar het geheel moet vanaf de basis zijn geschapen opdat de exakte verhoudingen van nucleon en lepton de opbouw van atoom totaan kosmos mogelijk maken. Naar deze opvatting is in ieder kleinste deel van materie als "aarde van de 3e scheppingsdag" het volledige DNA van het leven in de vorm van atomaire spanningsverhoudingen

vervat, als naar hetzelfde principe de de opbouw van levende lichamen programmatisch bevattende genen in iedere levende cel van deze lichamen volledig mee worden gekopieerd:

experimenteel werd aangetoond dat bij het leiden van elektrische ontladingen door een nabootsing van de aardse oerdampkring spontaan meerdere aminozuren ontstaan. Met het zaad van de 3e scheppingsdag zouden zulke resultaten ook zijn te verwachten en overal in het heelal zouden derhalve levensvormen moeten voorkomen

Weliswaar zou o.i. de cel als de DNA-opslagmachine en drager van het leven onder verdere leiding moeten zijn ontstaan:

als ook zolang de evolutietheorie het ontstaan van dit meest gecompliceerde mechanisme van alle mechanismes niet plausibel uit toevallen kan verklaren, zij een theorie zonder basis is. Want eerst *na de* cel vangt zij als theorie der mutaties aan, waar echter de cel deze mutaties opslaat

- maar de atomaire en chemische basis tot het leven kan niet anders dan door de juiste spanningsverhoudingen van het nucleon oftewel met bijbelse woorden door het zaad van de 3e scheppingsdag zijn bepaald. Volgens de thora behoren de vormen en hiermee de materie "aarde" tot het "zaad" van de 3e scheppingsdag van de premateriële wereld, uit welk zaad door het vermeerderen van de (Gen. 1:11/12):

vrucht waarin (weer) haar zaad

- de zichtbare werkelijkheid van de 4e dag zich ontvouwt.

Iedere programmatisch in het "zaad" DNA vervatte vorm van iedere "vruchtboom" is gedachte Gods:

פ ר ד	- (parad)	scheiden, verbreiden
ה ד ר פ	- (paruda)	molecuul (modern hebreuws)
ה ר פ	- (para)	vruchtbaar zijn
י ר פ	- (peri)	vrucht

- als het filosofisch is te onderbouwen. Want zonder vormen kan niets zichtbaar zijn, terwijl vormen echter eerst in het denken van een met intelligentie begiftigd mens als "zelfstandigheden" tot existentie komen. En van God als schepper uitgaande worden zij door een intelligentie programmatisch voortgebracht, waarmee ze de ideëel geestelijke wereld van de eerste drie dagen toebehoren. Passend op deze ideële "vrucht" en "zaad" van de 3e scheppingsdag verschijnt dan ook het leven eerst in het zichtbare in zijn vormenpracht op de parallelle 6e scheppingsdag, terwijl hierbij de zin van het leven met de vruchtbaarheid van de 3e dag gelijkgesteld wordt. Want een mens kan zich zinvol ontwikkelen (Gen. 1:28):

en God schiep de mens naar zijn beeld en gelijkenis en zei: weest vruchtbaar

- of zich aan de hogere vrucht en zin onttrekken (Gen.1:24):

en God schiep het vee en de kruipende en wilde dieren...

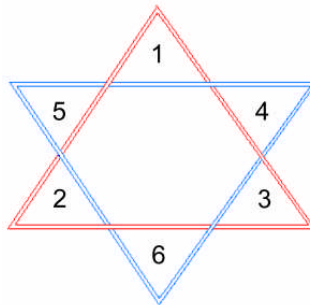
Wanneer een mens zich niet naar de in de vormen van iedere atoom en molecuul en DNA van de 3e dag vervatte hogere gedachten richt, verliest hij deze zin = "het beeld en de gelijkenis Gods" in zich. Mens en dier werden op de 6e dag geschapen en zo wordt naar indeling van de thora de mens zonder gedachte bij het gedachteloos en derhalve in geestelijke zin onvruchtbaar levende vee ingedeeld.

Zoals aldus de zes scheppingsdagen en de grote tertstoonladder en de davidsster dezelfde indeling vertonen, zo zijn de afzonderlijke scheppingsdagen en tonen met vlakken van de davidsster in verbinding te brengen. Dat kan met of tegen de richting van de wijzers van de klok gebeuren, terwijl de auteur voor de draairichting van de aarde "van bovenaf gezien" koos:

<p>ק ד ם</p> <p>מ ע ר ב</p> <p>ע ר ב</p>	<p>- (kedem) oosten, oertijd</p> <p>- (kodem) voorheen, vroeger</p> <p>- (ma'arav) <u>westen</u>, zonsondergang</p> <p>- (erev) avond</p>	<div style="border: 1px solid orange; padding: 2px; width: fit-content; margin: 5px auto;">oosten = vroeger</div> <div style="border: 1px solid orange; padding: 2px; width: fit-content; margin: 5px auto;">westen = later</div>
Zo ook:		
<p>י ם</p> <p>י ם</p>	<p>- (jom) dag, tijd</p> <p>- (jam) (veel) water, <u>westen</u></p>	<div style="border: 1px solid orange; padding: 2px; width: fit-content; margin: 5px auto;">water is in de bijbel een symbool voor "tijd", niet voor "geest"</div>

de aarde draait vanuit de oorsprong van de tijd *jom* naar het verleden *kedem* en hiermee "van bovenaf gezien" van rechts naar links. Men kan ook zeggen dat naar het noorden ziende de zon van rechts naar links het firmament doorloopt. Ook het hebreuws wordt van rechts naar links geschreven, terwijl echter het invullen van de davidsster in of tegen de wijzers van de klok in gevoelskwestie blijft

In beide richtingen is het resultaat hetzelfde ermee rekening gehouden dat met de vormen van de 3e dag direct de materie van de 4e dag er was (z. boven). De punt van de driehoek van de eerste drie dagen met het getal 3 zal zich derhalve naast de punt van de driehoek van de 4e t/m 6e dag met het getal 4 bevinden, zodat daartussen zich geen andere punt bevindt:

afb. 6.37.

Direct is wederom in te zien dat de dagen:

1 en 4 - 2 en 5 - 3 en 6

- bijeen horen en de 7e dag in het midden van de ster naar binnen hoort. Want de sabbat is de tijd van de verinnerlijking oftewel van het *naar binnen keren* en zoals uiteengezet (z. 1-4e hfdst) worden op de 7e dag van onze geschiedenis de plannen van de zes eigenlijke scheppingsdagen gerealiseerd. En zo valt op dat de oppervlakte van het midden gelijk aan de gezamenlijke oppervlakte van de 6 punten van de davidsster is. De punten van de davidsster komen in het midden samen en krachten keren daar om (z. boven):

ש ב ת - sjabbath, rustdag (stam: sjavath - ophouden)
 jij bent teruggekeerd (stam: sjoev - terugkeren)

En zo "rust God op de sabbatdag" omdat op hem "noch een vuur aangestoken noch uitgemaakt wordt". Alles was vooraf geschapen en zal naar planmatigheid verder functioneren. God "rust" omdat het worden voor de mens een zijn voor hem is en het werk voor het maken voltooid was (Gen. 2:3 - z. 5e hfdst). Als uiteengezet wordt het geestelijke licht van de 1e scheppingsdag in het materiële licht van de 4e parallelle dag gevisualiseerd en wederom 3 dagen verder in de wording van onze geschiedenis van de 7e scheppingsdag gerealiseerd. Het *zijn* van het op de eerste 6 dagen geschapene wordt op de 7e dag "gemesjacht" = "zichtbaar gemaakt" (z. boven) en *wordt* derhalve op deze dag in onverstoorbare rust. De plannen van de eerste 6 scheppingsdagen zijn tot in laatste details overzien en door niets te verstoren:

wat echter niet betekent dat alles voorbestemd is. Een goede bestuurder is geen starre bestuurder maar is gevat op meerdere mogelijke ontwikkelingen. En een almachtige God kan alle mogelijke variaties overzien, terwijl in zijn uniforme zijn alle wegen en zelfs die in tegenovergestelde richting op gelijke eindresultaten neerkomen. De mens bepaalt van welk eindresultaat hij deel wil zijn

Zonder hektiek kan al het nodige bijtijds tot stand komen en geen onvoorziene dingen hoeven recht getrokken te worden. En daarom heeft de mens de rustdag niet nodig om zijn werk af te maken wanneer de voorbereidingen Gods ook zijn leven ordenen:

overeenkomstig de eerste drie scheppingsdagen van het immateriële maakt de geestelijke werkelijkheid de helft van de schepping uit en zo hoort tot de materiële ontwikkeling ook de rust tot geestelijke bezinning

Zoals echter de sabbatdag de andere zes scheppingsdagen in zich omsluit, zo is de sabbat niet alleen een dag van rust na zes werkdagen. De andere zes dagen zijn deel van de sabbat en zo zal op iedere dag de geest van de sabbat alle denken en handelen en bezitten bepalen. Zoals in de davidsster de zes punten naar binnen gevouwen het middelste vlak opvullen zo zullen de plannen van het zijn en de geschiedenis van het worden elkaar dekken. Ook op de werkdagen hoeven situaties niet door gevaarlijke handelingen en een niet te verantwoorden aangaan van risico's recht getrokken te worden en ter verwerkelijking van zinvolle niet egoïstische levensdoelen hoeven medemensen niet geknecht en benadeeld te worden. Accepteert een op God vertrouwend mens de omstandigheden zoals zonder immorele ingrepen zij komen, zo blijkt steeds al het dan weggevallene overtollig en vaak schadelijk te zijn.

Omdat anderzijds echter de eerste zes scheppingsdagen deel van de sabbatdag zijn, zal men hem niet als een dag van niets-doen beschouwen. Rust en ingekeerdheid zullen overheersen zonder hen tot dwang ten koste van het afhandelen van op natuurlijke wijze zich voordoende opgaves te maken. Vuur zal men op de sabbatdag niet aansteken maar ook niet doven.

Houdt een mens zoals uiteengezet de sabbatdag op de andere zes dagen van de week en houdt hij deze zes dagen op de dag van de sabbat, zo wordt de sabbat tot de dag van ook zijn levensgeschiedenis. Want de dag van het "maken Gods van alles wat hij schiep" (z. boven) is niets anders dan de sabbatdag van onze geschiedenis, welke tot de volkomenheid Gods terug zal leiden. Zoals op de 7e toon van de grote tertstoonladder weer de 1e toon volgt, zo komt na de 7e dag wederom de 1e dag, welke aan het zweven van de geest Gods over de wateren voorafging (Gen. 1:2). Ook overeenkomstig de woorden:

- י - (jam) water
- ו י - (jom) dag

- zweefde aldus de geest Gods door de tijden, waarom deze gebeurtenis voor de 1e dag identiek is aan het "rusten op de eveneens aan de 1e dag voorafgaande sabbat":

Zoals derhalve het zweven van het geestelijke licht van de 1e dag over de oersubstantiële wateren van de 2e dag op de sabbatdag plaatsvond, zo zal ook op de 7e dag leven en werk van de mens tot licht en zinvolle substantie worden. De veelheid van al het zijnde ontstond immers op de *middelste dagen* van de 2 maal 3 scheppingsdagen 1, 2, 3 en 4, 5, 6:

- 2e scheppingsdag: de scheiding in twee werelden (z. boven)
- 5e scheppingsdag: de keuze tussen de twee werelden (z. boven)

- terwijl de sabbatdag zich wederom *in het centrum* van de 2 maal 3 andere dagen bevindt:

4 5 6 7 1 2 3

De twee tegenovergestelde driehoeken van de davidsster spannen het ene met de sabbatdag te identificeren midden van de ster op en zo zal op de sabbat de eenheid achter de iedere werkelijkheid opspannende echte tegenstellingen en dwars door de verdeeldheid ten gevolge van de vele valse tegenstellingen door geestelijke inkeer wederom zichtbaar worden. Want de met het exakte midden van de twee driehoeken te identificeren twee middelste dagen van de 2 x 3 dagen geven tezamen niet het summum van dubbelheid weer, maar met de overlapping van hun negatief en positief ontstaat wederom een neutraliteit in volkomen eenheid zoals aan de hand van de davidsster uiteengezet (z. afb. 6.7).

Met andere woorden ontvouwt zich op de 7e dag van alle geschiedenis (Gen. 2:4):

dit de geboorte van de hemelen en de aarde als zij geschapen werden op de dag van het maken van Jahwe Elohiem een aarde en een hemel ...

- uit de eenheid de veelheid en wordt van de veelheid de oorspronkelijke eenheid wederom gevormd en zichtbaar gemaakt. Het 2e hoofdstuk van de thora begint dan ook met een niet meer ophoudende sabbatdag, als de zin "en het was avond en het was morgen de zevende dag" in haar ontbreekt. De overige bijbel gaat aldus verder met de verwerklijkingen **van een hemel = "deze hemel"** en **een aarde = "deze aarde"**, waar ten gevolge van de zinsbouw het accusatiefteken **א** van de "de hemelen en de aarde" zoals in Genesis 1:1 wegvalt. Volgens de thora leven we op de sabbatdag van het maken Gods van deze aarde en deze hemel:

er is slechts één dag en morgen komt niet:

want één seconde voor twaalf uur 's-nachts is het vandaag en één seconde na twaalf uur 's-morgens is het nog steeds vandaag

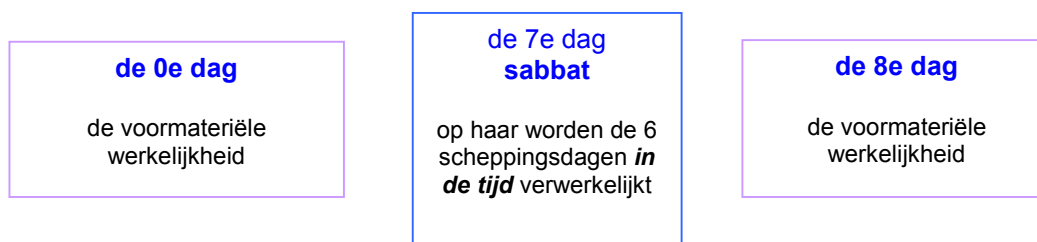
- en zal iedere dag een sabbatdag zijn. Ook naar deze voorstelling zal de mens tot geestelijke volheid aanrijpen terwijl hij zich met de scheppingsrijkdom van de 6 dagen bezighoudt (z. 4e hfdst - "het eten van alle bomen"). Niet zal hij zijn heil in afwijzing van het verstand zoeken maar van de grootheid Gods zal hij zich bewust worden. Reeds bij leven zal hij met de toekomstige volheid vertrouwd raken, want overeenkomstig de parallel aan de drie dagen van de aarde lopende drie dagen van de hemelen is de dood slechts een overgang van deze werkelijkheid naar een hogere fase van dezelfde werkelijkheid. Want na iedere sabbatdag komt een nieuwe 1e dag en niet het einde, evenals in de muziek na iedere leitoon de 1e toon van een nieuwe toonreeks volgt:

chromatisch:	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
	c	cis	d	dis	e	f	fis	g	gis	a	ais	b	c	cis d ...
diatonisch:	1		2		3	4		5		6		7	8	
	c		d		e	f		g		a		b	c	d ...

- 7: getal van de materie (z. 3e hfdst) **(3 + 4)**
(muziek diatonisch: leitoon)
 - 8: getal van de andere zijde
 - 12: getal v. h. uiterste der materie (z. boven) **(3 x 4)**
(muziek chromatisch: leitoon)
 - 13: getal van de eenheid Gods
- de "leitoon" dwingt voor het gehoor ertoe om naar de afsluitende toon een halve toonsafstand verder te gaan
- omdat het "Heilige" van de tempel de zichtbare wereld weergeeft (z. 3e hfdst) is het getal 7 van de materie een "heilig getal"
- א ת ט** - (echad = één) = 13
4 8 1

De sabbat gaat in de 1e dag van een nieuwe week over en is ook voorhof van de 8e dag. En deze dag is met de 0e dag van de voormateriële werkelijkheid identiek en wordt in de thora

symbolisch met de 50e dag van het wekenfeest weergegeven. Na 7 x 7 dagen zou namelijk niet de 1e dag van een nieuwe week maar de dag van de eeuwigheid van de andere zijde komen. Alhoewel natuurlijk een nieuwe 1e dag van de week aanbreekt, gaat het bij dit feest om het bewustzijn dat voortdurend de 8e dag = de 0e dag van de op ieder moment in het leven aanbreken kundende hogere werkelijkheid meeloopt:

nacht ----- dag ----- nacht

Want de 7e dag van onze geschiedenis zweeft met de in haar vervatte 6 andere scheppingsdagen als het firmament *rakia* tussen de wateren van de eeuwigheid en is deel ervan. De zes scheppingsdagen zijn niet alleen in drie dagen zonder en drie dagen met tijd onderverdeeld maar zijn allen overeenkomstig het "en het was avond en het was morgen" ook onderverdeeld in een "avondzijde" van de geestelijke voorbereiding en een "dagzijde" van de verwerkelijking. Hiermee doortrekken hemelen en aarde elkaar in het steeds kleinere:

zoals ook links en rechts elkaar tot in het kleinste doortrekken. De linker en rechter helft van een object hebben wederom een linker en rechter helft en tot in het eindeloze zijn de linker en rechter helften van deze helften wederom in een linker en rechter helft te verdelen

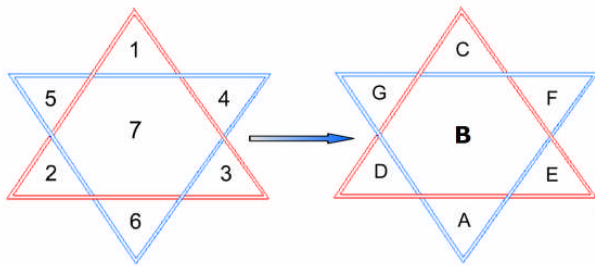
- en worden ook daarom onderscheiden en niet gescheiden (z. 4e hfdst). Avond en dag zijn zelfs uitwisselbaar, want het "licht" van de overleggingen zou als een voor ogen onzichtbaar licht als nachtzijde en al het realiseren als het voor ogen zichtbare als dagzijde zijn te beschouwen. De zes dagzijden zijn immers de op de sabbatdag van onze geschiedenis plaatsvindende verwerkelijking en de zes avondhelften vormen de voor de mens onkenbaar onzichtbare nacht der eeuwigheid. De tijd van het aardse leven wordt echter in de thora met de diepe slaap *tardema* omschreven (z. 5e hfdst) en zo kan men ook haar voor de nachtzijde en het geestelijke licht voor de dagzijde houden. Als invariante werkelijkheid blijft dat er geen zinvolle materialisering zonder bedenken en geen aantoonbaar bedenken zonder materialisering is. Het geestelijke en het materiële doortrekken elkaar in gelijke delen en zo gaat tot een zinvol bestaan aan iedere "dag" van de verwerkelijking een "avond" van het bedenken en aan iedere "dag" van het bedenken een "avond" van de ervaring vooraf. Deze uitwisselbare onderverdeling van geest en materie zet zich ook in het zichtbare tot in kleinste delen voort:

- en zoals uiteengezet valt zo ook de toonladder in licht- en schaduwtonen uiteen (z. boven). Ook werkt iedere halve toon als leitoon naar de volgende hogere halve toon (z. onder) of neigt omgekeerd ertoe om naar de volgende lagere toon af te zakken. Zoals de avond- en dagzijden van de zes scheppingsdagen is zo ook iedere halve toon als lichtzijde of als schaduwzijde te beschouwen. De vijf niet tot de diatonische toonladder behorende tonen van deze tonen = "van de grondtoon C uitgaande *cis, dis, fis, gis, ais*" en de de paralleliteit van de eerste zes tonen doorbrekende leitoon "= van de grondtoon C uitgaande *b*" behoren hierbij als allen opwaarts dwingende leitonen zijnde in de binnenzijde van de ster. Want het is zoals de zes daghelften van de zes scheppingsdagen:

eigenlijk de drie daghelften van de eerste drie dagen en de drie avondhelften van de vierde t/m zesde dag (z. onder)

- de sabbatdag uitmaken (z. boven):

afb. 6.39.

op de sabbat worden de 6 daghelften van de 6 eigenlijke scheppingsdagen gereali-seerd, als ook de oppervlakte van het mid-den van de ster de gezamenlijke oppervlakte van de 6 punten afdekt. De sabbat en hiermee de leitoon B is derhalve met het midden van de ster te identificeren

De leitoon B vormt nameijk tezamen met de C de eerste van de zes hele tonen, precies zoals de sabbat de avondzijde van de 1e dag van het licht vormt. Voor het licht van de 1e dag zweefde immers de geest Gods over de wateren, wat identiek aan het rusten Gods op de sabbat is (z. boven). Zoals aldus de sabbat zelf één van de zes op de sabbat gerealiseerde daghelften is en dwingend tot het licht van de 1e dag voert, zo is de B de "avondzijde van de C" en hiermee de dwingende *leitoon* naar de C (z. boven). Evenzo is de Cis leitoon naar de D en de Dis leitoon naar de E enz. (z. afb. 6.41a) en behoort zo de B met de vijf andere leitonen in het midden van de ster. Zoals de sabbat de 6 daghelften van de andere dagen omvat, zo omvat dan ook de B de 6 helften van de 6 andere tonen in zich. Want de boventoongetallen van de twee maal drie groepen (z. boven) bijeengeteld = C-D-E = 15 en F-G-A = 15 is tezamen 30 en hiervan is het boventoongetal van de B = 15 de helft:

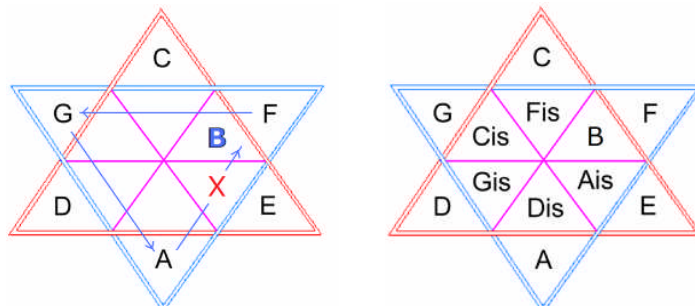
C	D	E	F G A	B	
1	9	5	1 9 5	15	(1 + 9 + 5 = 15)

C	C	G	C	E	G	Bes	C	D	E	F#	G	A _b	Bes	B
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
-				-				-						--

de boventoonreeks vanaf F:

F	F	C	F	A	C	E _b	F	G
(1	2	3	4	5	6	7	8	9)
-				-				-

De B heeft aldus de halve waarde van de toonfrequentieaantallen van de andere zes tonen, zoals de sabbatdag de 6 daghelften van de andere dagen bevat. De B beëindigt als tritonius van de F de 3:4-verhouding tussen de groepen C-D-E en F-G-A (z. boven) en de vijf niet diatonische halve tonen vormen met de diatonische tonen de tritoni Ais-E en Dis-A en Gis-D en Cis-G en Fis-C. Tussen de A in de laatste hoek van de tweede driehoek en de B bevindt zich een halve toon = Ais en zo zal men bij het invullen van het midden van de davidsster met halve tonen één van de kleine driehoeken overslaan (z. afb. 6.40a):

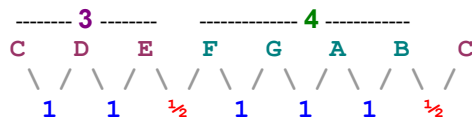

afb. 6.40.

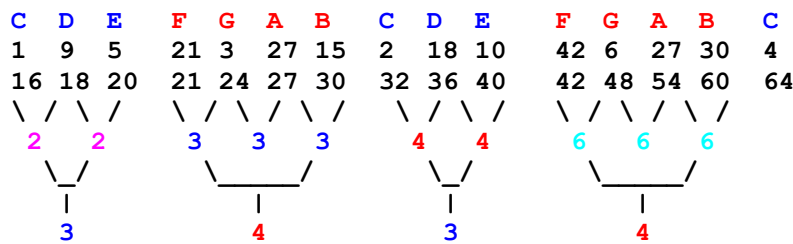
Zoals dus de tonen C-F en D-G en E-A parallel bij elkaar horen (z. boven) zo vormt de tritonius B-F een eenheid = "een ruiteëenheid". En zo behoren ook de tonen van de andere tritoni bij elkaar (z. afb. 6.40b).

De verhouding C-D-E tot F-G-A = "de verhouding 3 tot 4" (z. boven) weerspiegelt zowel de in-

deling van de scheppingsdagen in drie immateriële (3) en vier materiële (4) scheppingsdagen als de indeling van de grote tertstoonladder in de door halve tonen gescheiden groepen C-D-E (3) en F-G-A-B (4):

- en ook in de diatonische toonladder verdelen deze factoren drie en vier elkaar in het steeds kleinere:

tonen kan men met lengtes van klanklichamen verbinden (z. boven). Lees voor 5, 9 enz. in de eerste rij: 1/5, 1/9 van het gehele klanklichaam = 1). Bij octavering verandert weliswaar de toonhoogte maar de toon blijft gelijk. Zo zijn d.m.v. octavering (= verdubbeling van de waarden = halvering van de lengte van het klanklichaam - z. 2e rij getallen) de verhoudingen van de tonen tot elkaar te bepalen.

ook de lengtes van de klanklichamen vertonen de drie-vier-verhouding tussen de noten C-D-E en F-G-A-B. De factoren 3 & 6 en 2 & 4 verdelen elkaar wederom wederzijds

Hierbij is, als zou vanwege het verlies aan kracht en snelheid van het licht in het zichtbare:

de 300.000 als de drie van de immateriële drie scheppingsdagen zonder tijd in een hogere eenheid minus de getalwaarde van het hebreeuwse woord voor het zichtbare licht or is de snelheid van het licht in km/sec (z. 7e app). De lengte van de meter werd gestandaardiseerd door de omvang van de aarde op 40.000 km vast te stellen

- de 4e toon van de F-G-A-B-groep als tussenstap noodzakelijk zijn om naar de tonica terug te kunnen keren. Zoals ook de sabbatdag noodzakelijk is om naar de oorsprong terug te kunnen keren, wordt met de 4e toon als leitoon (z. boven) als het ware eerst de situatie bereikt om naar de grondtoon terug te kunnen keren.

Het licht van de begripsmatigheid Gods was al voor de 1e dag in de vorm van het zweven van de geest Gods over de wateren daar. En zo werd het bij het te voorschijn roepen van deze dag en werd de avond van die dag gevormd door het heen en weer gaan van de geest Gods over de oersubstantiële wateren. De sabbatdag van dit zweven (z. boven) is hiermee veroorzaker en "leitoon" tot het licht van de 1e dag, evenals de drang tot en veroorzaker van de C de leitoon B is. Niet anders kan zijn dan in die volgorde dat de Cis veroorzaker en leitoon van de D en de Dis veroorzaker en leitoon van de E is:

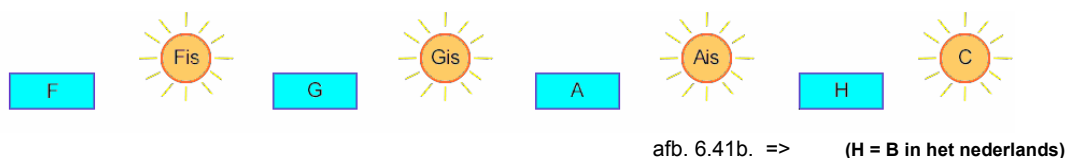

- zoals het in de muziek veelvuldig wordt toegepast:

de B en Cis en Dis worden hier als leitoon tot de C resp. tot de D en E ervaren, terwijl zij zich in dezen oplossen

Dat men *nadien* ook van de Es naar D en van de Des naar C en van de Ces naar Bes kan af-dalen, verandert hieraan niets. Dankzij de vergaande paralleliteit tussen de grote tertstoon-ladder en de scheppingsdagen wordt zelfs aanschouwelijk duidelijk dat de 4e t/m 7e scep-pingsdag van de zichtbare wereld eigenlijk avondzijden zijn:

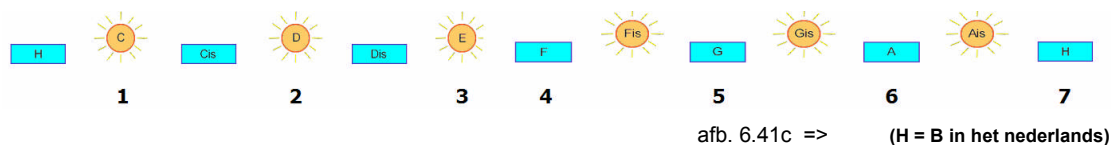
dagzijden:

nachtzijden:

als uiteengezet dat de sabbatdag eigenlijk de daghelften van de eerste drie scheppingsdagen en de nacht-helften van de vierde t/m de zesde scheppingsdag samenvat

Met het licht van atomen en sterren van de 4e dag werd het immers *avond*, precies zoals met de zijdelingse scheiding van de eenheidsmens in de vleeselijke man en de vleeselijke vrouw de diepe slaap *tardema* intrad (z. 5e hfdst):

Tenslotte is te zien dat ook de onderverdeling van de toonladder in zeven diatonische en twaalf chromatische tonen en de onderverdeling van de scheppingsdagen in zeven dagen en twaalf daghelften een stralingsgolf in twee richtingen vormt:

omkeringen bei E/F = een halve toonsafstand en B/C = een halve toonsafstand en leitoon. Er zijn aldus zes dagen en de sabbat bestaat uit de dagzijde van de 6e dag en de avondzijde van de 1e dag

De muzikaal ingevulde davidsster vertoont verdere bijzonderheden. Zo bevat iedere ruit een tritonus = "de uiterste tegenstelling tussen twee tonen":

is de grootste afstand waarmee een toon zich van zichzelf kan verwijderen alvorens hij naar het octaaf toe weer naar zich toekomt

- welk interval lang tot nog ten tijde van Palestrina in de muziek als "duivels" oftewel als "diabolis in musica" werd vermeden. Met hem echter verkrijgt muziek eerst de volledige spanningsomvang:

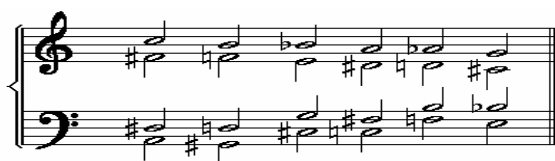
als ook de dissonerende boventonen tot het volledige klankspectrum behoren (z. boven)

- als volgens de thora al het voormaterieel uniforme in het materiële in tegenovergestelde po-len uiteenvalt. Het idee van een zelfs de fysica veranderende duivel stamt nog uit de middel-eeuwen, als toentertijd men meende de diabolus ook uit de natuurlijke klankordening weg te moeten stemmen (z. onder). De tritoni echter klinken niet als duivelse tegenstellingen maar doen ook muzikaal betreffende de oorspronkelijke eenheid *bij volledigheid van alle uiterste waarden* vermoeden. Het tritonusaccoord = "het verminderde septiemaccoord":

het verminderde septiemaccoord bestaat uit 2 tritoni en er zijn drie verschillenden de 3 x 2 tegenover elkaar liggende ruiten van de davidsster bezettende verminderde septiemaccoorden

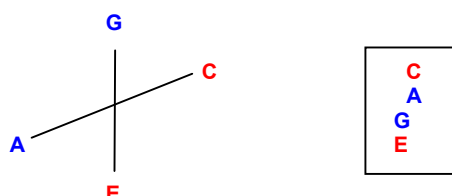
- is hiermee een verklanking van deze tussen uiterste waarden opgespannen eenheid en zo is dan ook met haar een muzikale spanning eindeloos voort te zetten. Want ze lost zich bij voor-

keur in het volgende tritonusaccoord van de volledig uiterste waarden op en zo rolt de spanning als het ware als het spakenwiel van het midden van de davidsster voort:

afb. 6.43

Ook van het jazzaccoord 6+ bevinden de tonen zich in tegenovergestelde punten van de davidsster:

- waarmee overeenkomstig deze ster het 6+accoord eveneens een vereniging van tegenstellingen vormt. De jazz kent echter meerdere "hemelse verrukkingen", als steeds het op de innerlijke instelling van de musicus aankomt. Want al het geschapene kan ten goede en ten kwade worden aangewend (z. boven) en de "swing" is niet alleen eveneens een aansprekend muzikaal element maar zelfs één van de basiselementen van het universum. Al het zijnde bestaat immers uit straling en hiermee is al het zijnde van swing en Schwung doordrongen. En zo zal de grondbeweging van de muziek bij alle accenten en pauzes en articulaties zijn:

als op de golven van het water

Sterren en planeten glijden wrijvingsloos onder invloed van de zwaartekracht en de eigen beweging en een goede balletdanser benut de zwaartekracht en wordt niet door haar gehinderd. In oude culturen werden dan ook soms musici op watergolven getekend en de fransen praktiseerden reeds eeuwen geleden de "inégalité" van de jazz = "het subtiële niet te vele lang-kort in de muziek". Ja dit ritme bepaalt zelfs de golfverdeling van de chromatische toonladder (z. afb 6.42):

afb. 6.44

een variatie: 2 1 2 1 ...

- en bepaalt als natuurlijke grootheid de ritmische onderverdeling in drie en vier en al haar gemengde vormen in muziek en dichting:

het bijna zonder uitzondering de lichte muziek van de laatste decennia begeleidend eenvormige volhouden van basisritmes en maatstampen en monotone gedreun weerspreekt echter de vrijheid van de natuur. In zijn compositie "Awodat Jerushalaim" (z. www.luriaacademie.eu) heeft de auteur van dit boek hoorbaar willen maken dat bij geestelijke eenheid van de musicerenden maat zelfs geheel achterwege kan blijven. Is er eens een volkomenheid zonder inperkingen van welke aard dan ook, zo zou dan bijna ook bij het musiceren een ordening van afgebakende vakjes niet anders dan iedere dwang door het ritme van een innerlijke discipline moeten zijn vervangen

Ook de neiging van de overmatige drieklank om naar de volgende overmatige drieklank te kantelen:

c - e - gis => cis - f - a => d - fis - ais u.s.w.

de overmatige drieklank is niet stabiel en verlangt een oplossing. Alle drie tonen kunnen hierbij tegelijk leitoon zijn, als dan de volgende overmatige drieklank ontstaat

- is in de davidsster aanschouwelijk terug te vinden. Want iedere bevindt zich "met twee benen" in de ene driehoek en met één been in die, in welke de overmatige drieklank van de oplossing zich met twee benen bevindt. De ster in de eenmaal gekozen draairichting (z. boven) lezend valt verder de subdominant-tonica-verhouding op, anders dan in de muziek meestal do-

minant-tonica-reeksen overheersen. Gaat men van een schepper als veroorzaker van al het zijn uit, zo is voor al het geschapene niet eerst het geestelijke van de eerste **drie** scheppingsdagen en dan het natuurlijke van de volgende **vier** scheppingsdagen maar eerst het natuurlijke aan het begin van alle ontwikkeling en dan het geestelijke daar:

(Gen 2:7):	נפש	- ziel	430
(Gen 1:2):	תהו ובהו	- woest en leeg	430

getal van de boventoonreeks: **F : C = 4 : 3** **G : D = 4 : 3** **A : E = 4 : 3** (z. boven)

hoezeer ook de subdominant-tonica-verhouding een andere sfeer kan bewerken, heeft de auteur van dit boek hoorbaar willen maken aan de hand van zijn muziekreconstructie "Transfiguratie". In deze omvorming van een kleine compositie uit de baroktijd (z. www.luriaacademie.eu) worden fundamenteel muzikale verschillen hoorbaar, namelijk de tendens zoals die van de "chasanoeth" d.w.z. van de synagogegezangen om zich direct opwaarts tot God te wenden. Ze vormt een directe tegenstelling tot de indirecte lijnen verbonden toenadering tot God welke vroeger bijna uitsluitend en ook heden ten dage vaak nog de religieuze muziek kenmerkt. De hoofdlijnen van beide muzieksoorten zijn vaak vergaand elkaars spiegelbeeld, als de transformatie "Transfiguratie" d.m.v. meerdere soorten van zuivere omkeringen het aantoon

Niets kan uit eigen kracht ten hemel opstijgen en zo moet iedere poging hiertoe een moeizame met een voortdurend terugglijden verbonden onderneming zijn:

de muzikale uitdrukking is echter tenslotte van een combinatie van factoren afhankelijk. Subdominant-tonica-reeksen op zich garanderen geen geestelijk wezen en dominant-tonicareeksen kunnen zeer wel het harmonische geraamte van geestelijke muziek uitmaken. Beide reeksen moeten met de juiste intervallen en accenten en dynamiek en andere muzikale elementen zijn verbonden (z. de voorwoorden tot Awodath Jerushalaim en Transfiguratie - partituur)

Tenslotte valt in de muzikaal ingevulde davidsster (z. 12e app.) op hoe spiralen en dubbele krachtbanen in verschillende lagen en onderverdelingen tegenovergesteld aan elkaar draaien en lopen. Als verklaard (z. boven) zou ook materie uit soortgelijke wervels en strengen kunnen zijn opgebouwd. Zo doortrekken de C/D/E- en F/G/A-reeksen paarsgewijs de ster en hun driehoeken draaien zich zowel tegen de wijzers van de klok in als met de wijzers van de klok mee wanneer men een dubbele aantal ruiten tot een grotere driehoek samentrekt. Ook draaien van de toonsoort C uitgaande de reeks B/Cis/Dis parallel aan de drie avondhelften van de eerste drie scheppingsdagen en de reeks Fis/Gis/Ais parallel aan de drie daghelften van de volgende drie scheppingsdagen in tegenovergestelde richting. En zoals men de nachtzijden voor dagzijden kan houden en omgekeerd (z. boven) zo bevatten de zes binnenvlakken de noten C-D-E-F-G-A in plaats van de noten B-Cis-Dis-Fis-Gis-Ais bij verschuiving van de centrale ster met één ruit. Verder doortrekken de ster als elektrische snoeren paarsgewijs in tegenovergestelde richting de reeksen:

B/C/Cis/D/Dis/E und F/Fis/G/Gis/A/Ais

- als overeenkomstig deze banen en stromingen en ruimteassen de 6 scheppingsdagen op velerlei wijze in een onzichtbare en een parallelle zichtbare zijde zoals in 6 dagen en 6 nachten:

C D E Fis Gis Ais

Cis Dis F G A B

- en in 2 x 3 dagen:

B C Cis D Dis E

F Fis G Gis A Ais

- zijn onderverdeeld. Het is zoals in ieder medium velerlei onderverdeling elkaar doortrekt.

Ook het elektromagnetische medium brengt vele gescheiden te ontvangen radiozenders tegelijk over en in het luchtmedium zijn vele klanken tegelijk gescheiden waarneembaar. Beide media functioneren als een raamwerk, zoals de davidsster van het 12e appendix nogmaals de ruimtevorming door herhaling van één enkele eenheidscel lijkt te bevestigen.

Velerlei banen doortrekken paarsgewijs de ster, als dan ook dubbelheid het wezen van de muziek evenals het wezen van al het materiële bestemt. Als gezegd zijn tonen in halve en hele tonen geördend en vertonen zij velerlei "helder-donker-verschillen":

- de C ten opzichte van de Cis
- de C ten opzichte van de D
- de C' ten opzichte van de C" een octaaf hoger
- zo de toonreeks C' t/m B' ten opzichte van de reeks C" t/m B"

Een goede musicus houdt bewust of onbewust rekening met zulke omkeringen, zoals in de baroktijd dus met vingerzettingen zoals met de rechter hand:

- terwijl in latere tijden men met toegenomen techniek grotere eenheden uit liet komen om in een ook muzikaal dynamische werkelijkheid evenwichtigheid te bewerken. Al het materiële bestaat in dubbelheid en zo is ook in de muziek geen "reinheid" door versluiering van dit natuurlijke wezen van de dubbelheid te verkrijgen. Alleen probeert men dan de verschillen in het spel af te vlakken en in de klank weg te stemmen, terwijl hierbij de natuurlijke frisheid verdwijnt. Men zal niet "de wilde haren van zijn huisdier friseren" en niet "de hoeken van het eigen hoofd ronden" (Lev 19:27) opdat het laatste niet letterlijk opgevat "het karakteristieke van de schepping men niet verderft". Ja meerdere toonsoorten worden onbruikbaar wanneer bij het stemmen van muziekinstrumenten men het dubbele karakter van klankgolven tracht op te heffen. Neemt men namelijk de "zweving" bij het stemmen van kwinten weg zo krijgt men in een deel van de toonsoorten huilende kwinten oftewel "wolfskwinten". Niet verkrijgt men reinheid dan als nog steeds velen denken maar men brengt valsheid voort. Reinheid naar menselijk eenzijdige opvatting "volstaat niet", als bij het stapelen van reine octaven en reine kwinten op dezelfde toon letterlijk duidelijk wordt:

de zonder zweving op elkaar gestapelde kwinten $c^1-g-d-a-e-b-fis-cis-gis-dis-ais-f-c^8$ komen lager uit dan de zonder zweving op elkaar gestapelde octaven $c^1-c-c-c-c-c-c-c^8$. Deze "komma van Pythagoras" bewijst dat "zwevingen" geen onreinheden zijn. Zij zijn het gevolg ervan dat ook klankgolven door twee tegenovergestelde krachten tot stand komen en hiermee dualistisch van aard zijn

Een op een rechte weg niet voortdurend bijgestuurd voertuig zal in het talud belanden, hoe zeer het ook werd uitgebalanceerd. En een volkomen zich in evenwicht bevindend potlood zal bij het loslaten niet op een scherp geslepen punt blijven staan, omdat de werkelijkheid van onze wereld tot op het niveau van het atoom door de werking van dynamisch tegenovergestelde krachten is bepaald.

In de thora is dan ook dubbelheid van begin af aan centraal met de schepping verbonden, als ze reeds met de beth (ב) = 2 aanvangt. En verder is de 1e helft van haar 1e woord:

ב ר א ש י ת - (bresjith) in den beginne
400 10 300 1 200 2

- gelijk aan het 2e woord van de thora:

ב ר א - (bara) hij schiep
1 200 2

- waarmee het overeenkomstig de 2 x 3 punten van de davidsster in 2 x 3 letters uiteenvalt.

De eerste drie letters vormen hierbij het woord "hij schiep" en de laatste drie letters het woord *sjith*, welke met de letter sjin = 300 de drie dagen van de immateriële schepping en met de letter *taw* = 400 de vier dagen van de materiële schepping reeds bevat (z. 1-4e hfdst). En de jod = "hand" = 10 in het midden van dit woord geeft weer dat de hand van de Almachtige de drie en vier dagen van de zichtbare en onzichtbare schepping tezamen met iedere aanvang en niet eerst nadien schiep. Overeenkomstig het 1e woord van de bijbel omvat aldus *de* scheppingsact alle tijd en hiermee alle scheppingsdagen voor iedere tijd, omdat alles reeds in alle eeuwigheid was voltooid:

ש י ת 300 10 400	- (sjith)	(2e helft van het woord "in den beginne")
ש ש י ת 300 300 10 400	- (sjsjith)	één zesde (zes letters: zes maal éénzesde)

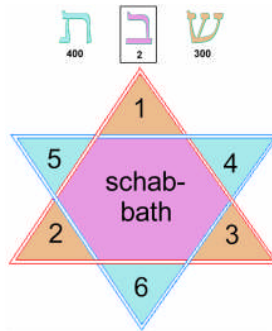
Waar met de zes scheppingsdagen een immaterieel tijdloos gebeuren ontleed wordt beschreven voor de in een achter-elkaar in tijd levende en denkende mens, hebben zij niets met een werkweek van doen. Met het eerste begin *bresjith* was het geheel daar en er vond geen begin zonder volledige schepping plaats. Hiermee waren er vanuit het oogpunt van de thora voor het realiseren geen ruimte en geen tijd, als ook uitgaande van een almachtige existentie al het zijnde van eeuwigheid her voltooid deel van een geen tijd tot bedenken of tot uitproberen nodig hebbende volkomenheid zou moeten zijn. Volgens de in het 1e woord van de thora vervatte "zes maal éénzesde" van de 2 x 3 scheppingsdagen werd de basis van de schepping niet in de tijd maar voor iedere tijd gelegd en werd tijd met haar geschapen:

ש י ת 300 10 400	- (sjith)	leggen, scheppen, grondvesten, oprichten, opstellen
ש ת 300 400	- (sjeth)	fundament, basis, grond, het achterste (de immateriële zijde)
ש 300	-	de drie scheppingsdagen (300) van de voormateriële wereld
ת 400	-	de drie scheppingsdagen van de materiële wereld en de tot de materiële wereld behorende sabbatdag = 4 (400)
י 10	-	letter met de naam jod = "hand" = 10. De drie en vier scheppingsdagen ontstonden door en daarmee "rondom" de hand Gods

Ook de sabbatdag was reeds in het begin *bresjith* omsloten:

ש י ת 300 10 400	(sjith)	- het fundament van de zes scheppingsdagen
ש ב ת 300 2 400	(sjabbath)	- de drie (300) scheppingsdagen zonder en vier (400) scheppingsdagen met tijd zoals gerealiseerd op de sabbat van onze geschiedenis (z. boven) door de hand Gods (10). De sabbatdag van onze geschiedenis vindt aldus plaats in de dubbelheid (2) van de materiële wereld

De zeven scheppingsdagen zijn hiermee als het ware de projectering op een linnen doek in tijd en ruimte van de met het eerste woord van de thora tot uitdrukking gebrachte ondeelbare eenheid, terwijl als door een prisma gebroken de componenten zichtbaar worden als "zeven scheppingsdagen". Omgekeerd focuseren de laatsten in de sabbatdag terug tot hun oorspronkelijke eenheid. Want de 6 eerste scheppingsdagen zijn in de sabbat omsloten en volgens de vewantschap van het *sjith* met de *sjabbath* zal de gehele schepping naar de oorspronkelijke uniforme schepping van de drie en vier scheppingsdagen toegroeien. Niet wacht naar bijbelse voorstelling een ontmaterialiseerde bovennatuurlijkheid (z. 1e hfdst) maar in de dubbelheid van een eindeloze scheppingsrijkdom zal de oorspronkelijke eenheid Gods worden teruggevormd. Zo geeft ook het middenvlak van de davidsster het summum van dubbelheid weer en vormt tegelijk een volkomen neutraliteit (z. boven). Als gezegd geeft de B = 2 in het midden van het woord *sjabbath* de dubbelheid van de schepping centraal met de eenheid Gods verbonden weer:

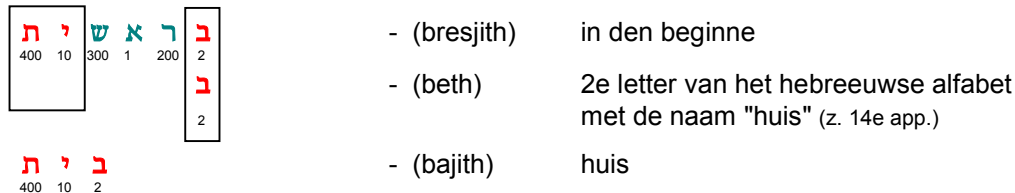
afb. 6.45.

De veelheid hoeft naar deze voorstelling niet tot dwalen te leiden maar culmineert in de alle andere dagen omvattende sabbatdag. Deze dag leidt zoals de leitoon en 7e toon in de muziek (z. boven) vanzelf tot de oeruniforme basis terug wanneer men bezinning pleegt.

De veelheid bundelt zich aldus quasi daar wederom waar de uiterste punten van de davidsster in het met de sabbatdag te identificeren midden van deze ster in elkaar overgaan (z. boven). Daar ook vormen zij de "punt" van het geestelijke eenheidslicht van de 1e dag alvorens wederom naar buiten gaande de cirkels van alle ruimteuitbreiding te ronden (z. boven):

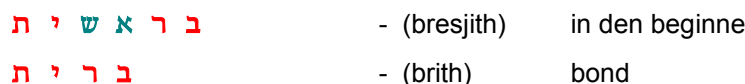
Dubbelheid zou ook moeten zijn bij het realiseren van een eenheidsschepping welke zonder opsplitsingen alleen in immateriële voorstelling en daarmee in geen voorstelling (z. 4e hfdst.) kan bestaan. Want eerst differentiëringen leveren de bouwstenen om een medium tussen meerdere existentie te creëren, als een schepping het huis niet voor de schepper maar voor de schepselen moet zijn:

Want waartegen zou een Alomvattende zich moeten beschermen opdat hij voor zich een huis bouwe? - Zoals met de "laatste tempel" in het boek Ezechiël weergegeven (z. boven) zal zich derhalve de "woning" ook nadien niet "in de hemel" bevinden, maar de gecompleteerde en nu nog wordende schepping zal het huis zijn:

de tempel wordt in de thenach meestal met het woord *bajith* בית = *huis* en met andere woorden voor "woning" aangeduid

De drie dagen van de immateriële schepping zijn in het "Heilige der Heiligen" en de vier dagen van de materiële schepping in het "Heilige" van de tempel gevisualiseerd (z. 5e hfdst.), als dienovereenkomstig de tempel als "woning Gods voor zijn schepselen" voor eeuwig uit een hemelse en een aardse helft bestaat. De "huis- en familieverwantschap" is hierbij eveneens in het 1e woord van de thora als de bond Gods met de mens terug te vinden:

Volgens de thora is ze een "bloedbond" tussen schepper en schepsel omdat alle materie van goddelijke oorsprong is. En zoals verklaard zou moeten zijn dat de energielus van een "goddelijke bloedsomloop" de materie en het gehele heelal in stand houdt. Volgens de thenach "bekleedt de Almachtige zijn gedachtes" met materie oftewel "hult hij zich in wolken" (2 Sa 22:12) en overeenkomstig het woord *sjith* bekleedt hij ook de mens ermee. Want de de drie

(300) en vier (400) dagen van de scheppingsdagen bevattende 2e helft van het 1e woord van de thora betekent ook "kleed":

ת ש י א ר ב
400 10 300 1 200 2

- (bresjith)

ת ש י
400 10 300

- (sjith) kleding, gewaad

Zo aldus werd de mens Adam volgens de thora door God bekleed (Gen. 3:21) en zal hij zich door God laten bekleden om *in dat opzicht* te zijn "als de kinderen":

ת ו ד ל י
400 6 4 30 10

- jalduth

"kindheid", ook een geestelijke instelling

450

א ד א
40 4 1

- adam

mens

45

- de "grote mens" = 450 is de mens zoals geschapen = 450

Hij zal godszoon zijn (Gen. 6:2) en een ongeveinsd hart niet voor eigen goedheid en volkomenheidsvoorstellingen inwisselen. De werkelijkheid zal hij niet proberen door eigen maatstaven te vervangen maar naar de natuurlijkheid van de natuur Gods zij hij zich richten. Met haar is hij immers van zijn lichaam tot en met zijn omgeving bekleed en zo zal hij gehoor geven aan de logica van haar wetmatigheden. Kinderen zijn nieuwsgierig en waarheidslievend van nature en onderzoeken graag:

het spelen wordt kinderen meestal door volwassenen bijgebracht en wel vaak omdat het anders vele vragen zij lastig vinden. De vreugde aan het ontdekken van de lichamelijke mogelijkheden van kinderen en jonge dieren zal men niet aan de functionaliteit van deze "speelsheid" voorbij tot religie op zich verheffen. De natuurlijke nieuwsgierigheid en waarheidsliefde van kinderen zal men bevorderen en niet door het surrogaat van de tegenstander vervangen

Ze herkennen een gemaakte manier van doen en lachen erom. En zo getuigen zij ervan dat eerst het kleding van het oorspronkelijke de mens siert. In deze kan men tussen echtheid en onechtheid onderscheiden en keert men tot de werkelijkheid en hiermee tot de waarheid = "werkelijkheid" terug. De keuze van de gezindheid omvat dan ook volgens de thora de keuze tussen het natuurlijke en het zelf gemaakte, als volgens het fluisteren van de slang men zelf God zal zijn (Gen. 3:5). Men zal de goddelijke ordening trotseren en zo maken reeds velerlei "typetjes" door een zelf bijeengeknutseld wezen hun trotse weerzin tegen het goddelijk superieure kennen en kunnen kenbaar:

echt charismatische persoonlijkheden stralen bewuster of onbewuster de levendige niet zelfgemaakte natuurlijkheid Gods uit

De keuze tussen het natuurlijke en het zelfgemaakte is deel van de keuze van de gezindheid en zo ook is vaak juist al het onvervalste mensen van een andere gezindheid een "doorn in het oog" oftewel "het kleding van de echtheid is hen een "doornenkleding":

ת ש י א ר ב

- (bresjith) in den beginne

ת ש י

- (sjajith) doorn

Als uiteengezet bestaat het realiseren uit opsplitsen = verdubbelen, als uit één enkele telkens zich splitsende eikel een heel lichaam ontstaat (Gen. 1e hfdst.):

en God scheidde tussen ... en tussen ...

En zo geeft ook het 2e woord van de thora:

א ר א
1 200 2

- (bara) hij schiep

1 => 2 => 200

- met zijn letterwaarden weer dat uit de één de twee en zo de in het centrum van dit woord vervatte veelheid van de wereld = 200 te voorschijn komt. En omdat gelijk aan de 1e helft van het 1e woord van de thora zijnde verdeelt het dit woord in twee helften (z. boven) en kondigt ook zo het scheppen door differentiëren aan. Tegelijk is hiermee reeds de leer van de thora

onderbouwd dat niet door opheffing van de differenties = "het ronden van de hoeken" (Lev. 19:27 - z. boven):

niet zullen jullie ronden de hoek (sg) van jullie hoofd

de vertaling meestal met "niet zullen jullie jullie haar rondom afknippen" perkt de betekenis in

- men zich een gemakzuchtige voorstelling van de werkelijkheid zal maken (Ex. 20:24/25):

een altaar van aarde zul je maken voor mij ... en wanneer een altaar van stenen ... zul je niet bouwen hem van behouwdheden (,) wanneer jouw zwaard/verwoesting/dorheid jij zwaait over hem jij ontwijdt hem

Niet zal men trachten de karakteristieken van de schepping buiten te sluiten en niet zal men zijn houvast in simplisme zoeken. Men zal in vertrouwen op de schepper zich laten leiden in een noodzakelijkerwijs onbegrensd veelzijdig zijnde schepping, als omgekeerd in het woord *bara* de tot de veelheid 200 (ר) uitwaaiende dubbelheid 2 (ב) met de 1 (א) van de eenheid Gods is verbonden.

Ook het middelste woord van het 1e vers van de thora *et* (את) geeft als accusatiefeiten te kennen dat al het zijnde als accusatieobject van een scheppen in veelheid en hiermee in dubbelheid werd voortgebracht:

hij schiep (eth) de ... en (we'eth) de ... en (we'eth) de ... enz.

Tegelijk is alle veelheid in dit **middelste** kernwoord *eth* van het eerste vers als eenheid samengevat:

ת א - (eth) (met erop volgend lidwoord): de/het (4e naamval) ==>
400 1

aleph - eerste letter van het hebreeuwse alfabet: א = 1 (goddelijke initiaal)

taw - laatste letter van het hebreeuwse alfabet: ת = 400 (einde van alle dingen)

Overeenkomstig de eerste en laatste letter van het hebreeuwse alfabet van dit alles in de vorm van het "en hij schiep *eth* dat en *eth* dat en *eth* dat en ..." samenvattende woord is al het zijnde in de Eerste en Laatste = *de schepper in het midden van zijn schepping zelf* (1e vers van de thora):

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ
middelste woord

- samengevat. Alle veelheid bestaat aldus tot en met de hoogste onderverdeling "hemelen **en** aarde" alleen als een in God existerende eenheid:

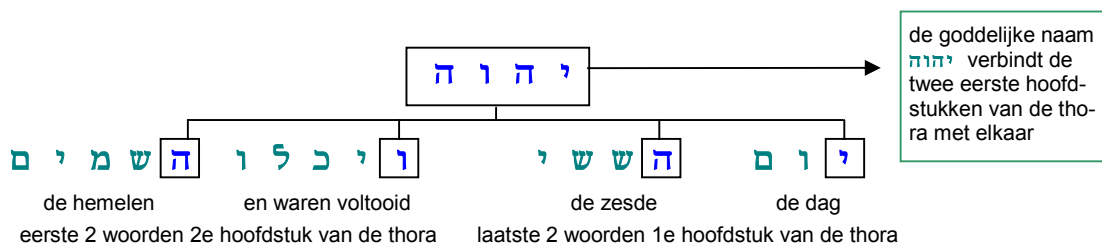
ה א ר ץ	ו א ת	ה ש מ י ם	א ת	→
de aarde	en + acc.teken	de hemelen	acc.teken	
	ה ו ה	א		
	hawa zijn	aleph goddelijke initiaal		het goddelijke zijn

Aan het einde van het 4e vers van het 2e hoofdstuk van de thora echter wordt het lidwoord weggelaten en luidt de tekst:

אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים

dit de geboorte van de hemelen en de aarde als zij geschapen werden op de dag van het maken (= de sabbatdag van onze geschiedenis) van Jahwe Elohiem van een hemel (= deze hemel) en een aarde (= deze aarde)

Want zoals gezegd (z. 4e hfdst.) bevat de thora niet "twee verschillende scheppingsgeschiedenissen" maar beschrijft ze met twee elkaar completerende en bijeenhorende hoofdstukken:

- één enkele realiteit. Diens dubbelheid culmineert in de beschrijving van het 2e hoofdstuk van het realiseren van *een* d.w.z. van *deze* hemel en van *een* d.w.z. van *deze* aarde op de sabbatdag van *onze* geschiedenis. En deze hemel en aarde tezamen met vele andere hemels en aardes van ons universum focuseren in het 1e hoofdstuk van de planmatigheden van de 6 scheppingsdagen terug in de *deze* zes dagen samenvattende "*de hemelen* en *de aarde*" als alomvattende samenvatting van wat ooit geweest is en is en nog zal zijn. En waar "*de hemelen* en *de aarde*" wederom ontleed zijn in niet de griekse eerste en laatste letter van het alfabet "alpha en omega" maar in de hebreeuwse eerste en laatste letter van het alfabet "aleph en taw" van het accusatiefteken *eth*, omvat de Almachtige als niet de "alpha en omega" maar als de "aleph en taw" al het geschapene, als met de door deze aleph en taw omsloten 22 *tekens* van het hebreeuwse alfabet alles is omschreven. Want zoals gezegd is met het accusatiefwoord *eth* al het bestaande op te sommen:

(in het begin schiep God) **de/het** ... en **de/het** ... en **de/het** ...

- terwijl *eth* als *oth* uitgesproken wederom "teken" betekent (z. 14e app.):

ת א - (oth) teken
400 1

Teken van het bestaan Gods is aldus "voor een opmerkzaam mens" dat al het waarneembare op een oeruniform zijn wijst. In het woord *eth* = "accusatiefteken" of *oth* = "teken" is dan ook de één van het eenheidszijn = א = 1 met de veelheid van de wereld = ת = 400 verbonden, als gedurende de 40 jaren van zwerven door de woestijn van dit leven (Deut. 29:4) en gedurende de 400 jaren van knechtschap van het godsvolk (Gen. 15:13) de mens zich van het zijn van alle zijn van de enige God = 1 bewust kan worden. Volgens thorasymboliek houdt de knechtschap in de wereld Egypte na 400 jaren op en zal daarna overeenkomstig het *eth* de vier met de één in volkomenheid zijn verbonden. En dan zal alles zijn als die andere door God in het begin geschapen hemelen en aarde, als men ook nog kan vertalen:

in het begin schiep God die (oorspronkelijke) hemelen en die (oorspronkelijke) aarde

Eens zal alles zijn als gene naar de bedoelingen Gods geschapen hemelen en aarde en wel overeenkomstig het worden van deze hemel en deze aarde *op de sabbatdag van onze geschiedenis* niet eerst na geboorte (1) en dood (400) maar naar voorstelling en doelzettingen van de thora reeds *op de sabbatdag van ons zich hier voltrekkende persoonlijke leven*:

de toekomstverwachting was in het jodendom altijd op het hier zijnde en niet op het hiernamaals geörienteerd

Want met de geschiedenis van het voor na 400 jaren aan Abraham beloofde land wordt tot uitdrukking gebracht dat de mens *bij leven* de verwerkelijking van het paradijs na zal streven. De "knechtschap van de 400 jaren in Egypte" houden namelijk op wanneer de mens zich van de met het land Egypte gesymboliseerde wereldse denk- en handelwijzen bevrijdt. Het teken *taw* = 400 en laatste letter van het hebreeuwse alfabet en van het alfabet van veel andere antieke volkeren:

+ X Y

- geeft zo als het ware het doorstrepen weer niet van de bonte verscheidenheid van deze schepping met als "eindresultaat" een soort "nirwana" maar van de verwarrende veelheid 400 van een wereld = 4 zonder zicht op de eenheid Gods:

in de thora is Mizraïem = Egypte = 380 zinbeeld van het wereldse denken en handelen en Kanaän = 190 zinbeeld van het op God gerichte uniforme denken en handelen = 190 => 380 : 190 = 2 : 1. De vanaf de geboor-

te van Jitzak 400 jaar durende "knechtschap van de Israëlieten" is inclusief het vreemdelingschap van Abraham en Jitzak en Jakob, omdat bij leven geen mens zoals ook de aartsvaders niet zich volledig van wereldse denk- en handelwijzen kan bevrijden

Volgens de thora leidt aldus niet dualisme op zich maar gebrekkige zicht op de hogere eenheid van de schepping tot de vele wereldse onoplosbare tegenstellingen. Ook overeenkomstig de dwarsom van het bovengenoemde *we'eth*:

ו א ת - (we'eth) 407 = 11 = 2
400 1 6

- zal nadien niet anders dubbelheid zijn, waar al het bestaande "en zelfs ogenschijnlijk onverenigbare elementen als water en vuur" tot de hemelse eenheid in veelvormige onderverdeling is voorbestemd. Want van mensen met botsende karakters zegt men vaak dat zij "zijn als water en vuur". Ook volgens een overgeleverde hebreeuwse woordspeling echter vormen juist de meest tegenovergestelde karakters tezamen het meest de oorspronkelijke hemelse eenheid weer:

מ י מ	- majiem (pl (du)) (water)	}	ש מ י מ	- sjamajiem (pl/du) - hemelen
א ש	- esj (vuur)			(overlevering - z. boven)

Voor zover er niet van slechte eigenschappen sprake is, vindt in God verbonden ieder verschil tussen mensen zijn plaats in de oorspronkelijke eenheid terug:

het boze is geen tegenstelling t.o.v. het goede, maar is een inbreuk op deze. Schaduw kan alleen zijn voor zover licht gehinderd wordt. Het vormt als "ontbrekend licht" geen tegenstelling t.o.v. licht en het boze vormt als "ontbreken van het goede" geen tegenstelling t.o.v. het goede

Verscheidenheid heeft zo zijn plaats en verschillende karakters kunnen juist vele goddelijke aspecten in zich omsluiten. Het woord voor "hemelen" *sjamajiem* heeft dan ook naar punktering de dualisvorm = "meervoudsvorm van paren zoals twee handen" en anders de gebruikelijke meervoudsvorm, omdat de hemelen van de gedachten Gods in opsplitsingen zoals van de wateren boven en onder en van man en vrouw (z. onder) en van alle elkaar completerende tegenstellingen wordt verwerkelijkt. Waartoe derhalve zou een almachtige God scheppen wanneer hij van plan zou zijn om door opheffen van de differenties het geschapene weer te ontbinden! Zoals de tritoni het midden van de davidsster opvullen (z. boven), zo spannen volgens de getallenconstructies en woordverwantschappen van de thora uitersten de hemelse eenheid op. Des te groter de tegenstellingen zijn en des te verder de polen uit elkaar liggen des te meer kunnen zij van de hemelse volledigheid tussen zich opspannen. Zo werd ook in de thora de eenheidsmens in de diepe slaap *tardema* van dit materiële zijn in man en vrouw gescheiden (z. 5e hfdst.), terwijl volgens de getalwaarden van de hebreeuwse woorden voor "mannelijk" en "vrouwelijk" zij in God wederom de hemelse eenheid vormen (Gen. 5:2):

ז כ ר <small>200 20 7</small>	- (zachar)	mannelijk	227
ו נ ק ב ה <small>5 2 100 50 6</small>	- (unnekeva)	vrouwelijk	163
			+ _____
ש מ י מ <small>40 10 40 300</small>	- (sjamajiem)	hemelen (du/pl)	390

Zonder verschillen valt er niets te onderscheiden en zo zou er ook vanuit filosofisch oogpunt in het "hiernamaals" differentiëring moeten zijn. Het verschil tussen een volkomen wereld en de huidige werkelijkheid zou hiermee alleen kunnen zijn dat eens de oorspronkelijke eenheid in volle omvang door eindeloos vele delen gematerialiseerd zal zijn als:

de hemelen geworden op aarde
het hemelse geworden in het aardse:

hemelen: het uniforme idee zonder polen en tijd
 wereld zonder God: verbrokkelde waarneming en ervaren en denken als oorzaak van verkeerde tegenstellingen
 hemelen geworden in/op aarde: de vele materiële deelverschijnselen vormen tezamen wederom de eenheidsgedachtes waaruit zij voortkwamen

Deze "niet te scheiden dubbelheid" komt dan ook reeds in het woord voor de oersubstantie "water" *majiem* tot uitdrukking:

 - (majiem) water (staat aan de basis van de materie - z. boven en is het symbool voor "tijd"- z. boven)

- 40 - de 4 van de wereld in dubbelheid (waterstof is de bouwsteen van de materie)
 de mem (מ) heeft als teken "water" (z. 14e app.) en heeft overeenkomstig het getal van de wereld in dubbelheid = 4 de getalwaarde 40
- 10 - de 1 van het eenheidszijn
 ook tijd is alleen als eenheidszijn voorstelbaar, als met aanvang en/of einde zij ondenkbaar is
- 40 - de 4 van de wereld in dubbelheid met welke "de ring" van de niet te scheiden dubbelheid zich sluit:

Het woord sluit eveneens zoals gepunteerd met een dualisvorm en wanneer niet juist gepunteerd met de gebruikelijke meervoudsvorm af:

 - (ajiem)

- als toevoeging aan de enig overblijvende letter:

 - 13e letter met de naam "mem" en teken "water" (z. 14e app.)

- waarmee ook dit woord het ontstaan van de materie door vermeerdering van de "oersubstantie" van één enkele eenheidscel anschouwelijk weergeeft. Het beeld van de grenzeloze vermenigvuldiging van één enkele oerel "naar links en rechts" in de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen (z. 3e hfdst.) wordt in haar zichtbaar:

Ook wordt het idee versterkt dat er geen kleinste delen bestaan terwijl het grootste het kleinste is, d.w.z. in deze als de bijengespiegelde ruimte in de oerel van het Heilige der Heiligen (z. boven) is omsloten. Alleen werkingsrichtingen en verdichtingen in de vorm van verdubbelingen en hiermee ook uitdunningen van één en dezelfde de verscheidenheid voortbrengende eenheid van de jod י = 10 = 1 in het midden en geen in een eindeloze ruimte verloren deelverschijnselen zouden kunnen bestaan. Zoals de bergen en dalen in een luchtmatras zich alleen laten verleggen zo zou er alleen opeenhoping en geen volkomen isolering kunnen zijn. En het grootste en het kleinste zouden niet ergens einde van dimensies kunnen zijn, waar de voorstelling van een zuiver mathematische gelijkheid van het grootste met het kleinste niet problematischer dan de voorstelling van een absoluut kleinste en absoluut grootste eenheid is. Het probleem om zich tijd als een zuiver mathematisch verschijnsel voor te stellen is niet groter dan het probleem om zich tijd niet als een mathematisch gegeven voor te stellen. Want een nooit ophoudende toekomst zou misschien nog voorstelbaar zijn, terwijl bij een eindeloos

geduurd hebbend verleden het voorstellingsvermogen het af laat weten. Want hoe zou ooit de huidige dag aangebroken kunnen zijn wanneer ook het verleden eindeloos zou zijn! Ze zou nooit hebben kunnen komen. In verband met "water" als zinbeeld van de tijd valt dan ook de pluralisvorm van de goddelijke naam *elohiem* op, welke als het afsluitende *ajiem* van het woord voor water geen eigenlijke dualis of een meervoudsvorm is. Zoals uiteengezet (z. 1e hfdst) drukt ze veelmeer eindeloze volheid uit:

א ל ו ה י ם 1 30 6 5 10 40	- (elohiem)	de Eeuwige	(met waw uitgeschreven)
א ל ו ה י ם 1 30 6 5 10 40	- (elhojiem)	de Eeuwige	(als misschien de oorspronkelijke uitspraak was)
ה ו י ם 5 6 10 40	- (hojiem)	zijnde (pl), (de (pl)) zijnd(e(n))	

- en zo wijzen beide woorden zowel in de richting van de micro- als in de richting van de macro-wereld en zowel in de richting van de toekomst:

י ם 10 40	- (jam)	zee, veel water
		westen (symbool van de "toekomst" - z. boven)

- als in de richting van het verleden op ondoorgrondelijkheid. De oneigenlijke pluralisvormen brengen onmetelijkheid tot uitdrukking en zo zijn de overdimensionaliteit van de wateren *majiem* alleen als zaak van de niet te doorgronden *elohiem* en "onze tijd" alleen als deel of verschijningsvorm van diens fenomenale zijn te begrijpen. Zo lijkt ook het hebreeuwse woord voor "dag" door permutatie uit elementen van de Zijnde *hojiem* voort te komen:

ה ו י ם 5 6 10 40	- (hojiem)	zijnd (pl)
י ם 10 40	- (jom)	dag

- als het de tijd in het zichtbare eveneens weergeeft als water (י ם) = "symbool voor tijd" (z. boven) verbonden met de zes (ו) van de 6e dag. Op die dag ontstond al het leven (z. boven), waarmee de schepping van de zes scheppingsdagen compleet was:

laatste twee woorden van het 1e hoofdstuk van de thora waarmee de voorbereidingen tot het vanaf het 2e hoofdstuk beschreven materiële realiseren worden afgesloten

De zes scheppingsdagen waren allen tegelijk daar (z. boven) en zo luidt het met de zesde dag: *jom* - "het is dag!".

Ook volgens het woord voor "hemelen" is al het zichtbare deel van de uniforme gedachten Gods *sjamajiem* en zal derhalve voor alle tijden er zijn. Want ook in haar zijn de drie dagen van het immateriële d.m.v. de sijn (ש) = 300 en de vier dagen van het materiële d.m.v. de mem (מ) = 40 vervat:

ש ם י ם 300 40 10 40	- sjamajiem (pl/du)	- hemelen
-------------------------	----------------------------	-----------

Alleen ligt met de decimaal grotere eenheid 300 het accent op het immateriële karakter van de hemelen, als omgekeerd in het woord voor aarde met de decimaal grotere eenheid 200 en de kleinere eenheid 1 het accent op de materiële zijde van dit eveneens zowel het materiële = 200 als het immateriële = 1 bevattende woord ligt:

א ר ך 1 200 90	- eretz	- aarde
-------------------	----------------	---------

Zoals hierbij in het woord voor hemelen de drie (ש) en vier (מ) scheppingsdagen als het ware uit de gedachten Gods *sjamajiem* voortvloeien, is ook tijd in haar als uit het onmetelijke voortvloeiend weergegeven:

- ש מ י ה - **sjamajiem** (PI/Du) - hemelen
- מ י ה - **majiem** (pl (du)) - water

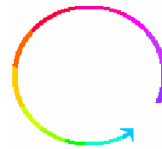
Ook zij dus zal als "aangehangen gevolg" van de eeuwige drie en vier scheppingsdagen nooit ophouden d.w.z. zal parallel aan de tijdloosheid = "de achtste dag" (z. boven) er altijd zijn:

ש מ נ ה - (sjemona) - acht
 5 50 40 300

de hebreeuwse woorden:

- ה ו ה - worden, zijn
5 6 5
- ה י ה - zijn, bestaan, voorhanden zijn, zich bevinden
5 10 5
- י ה י - er zij/is
10 5 10

- doen vermoeden dat tijd ontstaat door deling = 5-6-5 en 5-10-5 en verdubbeling = 10-5-10 van een tijdloos zijn = 10. De symmetrie en terugloop in zichzelf geven weer dat tijd tussen tijdloosheid en tijdloosheid zich voltrekt en deel van de eeuwigheid is. Overeenkomstig Genesis 1:2 zweefde de geest Gods voor de schepping over de oersubstantie van de "wateren" = "een situatie van eeuwigheid" en overeenkomstig Genesis 2:3 voltooide God de schepping "rustend van zijn werken" = "een situatie van eeuwigheid". De schepping verkeert aldus tussen eeuwigheid en eeuwigheid (z. afb. rechts) en is deel van de eeuwigheid. Tijd zou hiermee in het immaterieel onvatbare moeten huizen, terwijl echter een zuiver materiële interpretatie van tijd als een in zichzelf terugkrommend en zich herhalend iets nauwelijks deze voorstelling tot haar recht kan laten komen

De achtste dag komt dan ook overal in de thenach voor als tijd van de voortzetting van het leven en niet van het afzeggen van leven. Men leert ter aanwending in de toekomst en derhalve zal de mens op het pad van dit leven de bedoelingen Gods van de schepping leren kennen. Hij zal tot werkelijkheidsbewustzijn komen i.p.v. in het alleen materiële te blijven steken, als het met de besnijdenis *op de achtste dag* is gysymboliseerd:

het "vleselijke" = "het alleen met ogen zichtbare" zal de geest niet het gezicht op de hogere wereld versperren

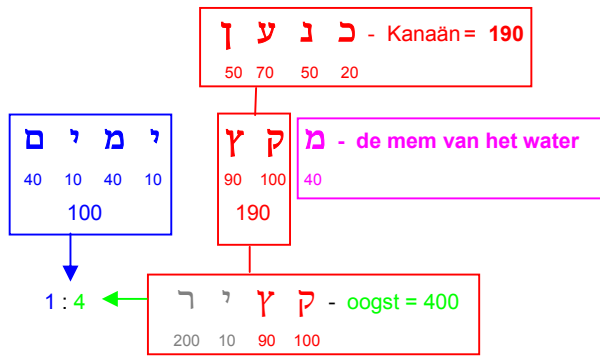
Ook bij het "wekenfeest" op de 50e dag na pesach wordt op de achtste dag = "de achtste dag na zeven maal zeven dagen" (z. boven) = "de dag na het einde der dagen" eraan herinnerd dat het materiële zijn deel van het eeuwigheidszijn is. Reeds halverwege na de uittocht uit werelds denken = "Egypte" en dan nogmaals kort voor de "eeuwige achtste dag":

Jom Kippoer is de gedenkdag van de eindtijd (z. "TeC")

- wordt gemaand om ter voorbereiding op de wereld van de eeuwigheid met de eeuwigheidswaarden rekening te houden. Weliswaar komt na iedere zevende dag en zelfs na het uiterste van de zeven maal zeven dagen van het wekenfeest niet de achtste dag van de eeuwigheid maar de eerste dag van een nieuwe week, terwijl nochtans ze tegelijk "aanbreekt" omdat met alle dagen ze meeloopt. De eeuwigheid derhalve "loopt altijd en op ieder moment mee" als de "eindtijd" oftewel als een "te allen tijde tussen het tijdelijke en de eeuwige wereld daar zijnde grens". Aan deze grens komt men zodra men zich van de eeuwigheidswaarden bewust wordt. En zo offerden reeds Kaïn en Abel *bij het bewustzijn ervan* "aan het einde der dagen" (Gen. 4:3):

י מ י ה מ ק מ
 40 10 40 10 90 100 40
 dagen
 het einde van de
 vanwege/aan

de uitdrukking betekent derhalve letterlijk "aan het einde van de dagen" oftewel "vanwege het einde van de dagen". Ze komt weliswaar meestal in de bijbel met de betekenis "na verloop van dagen" voor, heeft echter altijd en vooral hier deze nevenbetekenis

het wekenfeest is het feest van de eerste oogst (z. "TeC") en wel van de oogst aan mensenzielen. Zo is in de uitdrukking "aan het einde der dagen" ook de oogst van het godsland Kanaän te vinden. Ten tijde van de *mem* (מ) met het teken water = "symbool voor tijd" (z. boven) van de oogst (ק) bevindt men zich in de "eindtijd" = "de dagen ימים dat men geestelijk aan de grens naar Kanaän staat". Men is zich van de eeuwigheidswaarden bewust geworden en heeft zijn keuze te maken. Onze wereld (400) is naar voorstelling van de thora een zaaiveld voor de oogst = 400 aan zielen voor de eeuwigheid

- d.w.z. ook zij offerden op het wekenfeest van de 50e dag na de geestelijke uittocht uit het wereldse denken en handelen "Egypte". Want hun ouders hadden aan het "roepen Gods in de tuin Eden" gehoor gegeven (z. 5e hfdst) en zo zouden ook zij zich van de hogere waarden bewust worden. Ooit doen zich omstandigheden voor dat concreet een mens tussen principe of voordeel heeft te kiezen en Adam en Eva reageerden in positieve zin op het roepen Gods.

Aldus wordt de "eindtijd" met het wekenfeest weergegeven als een van vroegste aanvagen aan aanbreken kunnende bewustzijnsfase, welke op de dag van de verantwoording *jom kip-poer* ("TeC") kort voor het loofhuttenfeest (Lev. 23:15, Deut. 16:9-16) als "feest van het hiernamaals" zijn voltooiing vindt. Want met de feestdagen wordt in de thora de schepping als een planten en oogsten en "scheiden van kaf van het koren" voorgesteld, waar volgens de volkomen paralleliteit tussen de drie scheppingsdagen van het immateriële en de drie scheppingsdagen van het materiële ook "de andere zijde" zich hier bevindt. Ze is een worden van het hemelse in het aardse en hiermee een voortdurende oogsten van vruchten wat op ieder moment in ieder individuele en collectieve zijn zich voltrekt:

anders dan in nieuwtestamentische geschriften het hiernamaals als een van dit leven gescheiden werkelijkheid wordt voorgesteld

Opvallend is dan ook dat het westerse teken voor het getal acht keert en keert zoals straling golft en golft:

veel westerse letter- en cijfertekens stammen van oudste alfabet- en cijfertekens uit tijden dat symbolen vaak nog elementaire begrippen uitbeeldden. Misschien is ook daarom menig cijfertekens naar elementaire begrippen te interpreteren

Als het ware tussen het met de eerste drie scheppingsdagen beschreven immateriële en het vanaf de 4e scheppingsdag beschreven materiële keren en keren het teken en de straling, met hun swingen de immateriële helft van materie van de 3e dag van alle vormen (z. boven) en de materiële helft van materie van de 4e dag "bijeengebreiend". Het hebreeuwse woord voor "acht" betekent ook "olie" zoals voor het licht (Ex. 35:14) en voor het spijsoffer (Num. 6:15) en voor de "zalving mesjach" (Ex. 30:25) in de tabernakel:

- (Num 4:9): כלי שמנה (f) - gerei voor olie
- (Ex 35:14): שמן המאור (m) - olie voor het licht
- (Ex 30:25): שמן משחת קדש (m) - olie van de zalving (van mesjach) van het heiligdom

En hiermee is te onderkennen dat de zalving *mesjach* het zichtbaar worden van de met ogen niet waaneembare werkelijkheid van de 8e dag d.w.z. "van het hemelse" in de zichtbare wereld (z. boven) symboliseert:

ה נ מ ש - (sjemena) 5 50 40 300	olie, vet, het vette (f)	395
ה נ מ ש - (sjemoneh) 5 50 40 300	acht	395
ה ש מ י - (has'sjamajiem) 40 10 40 300 5	de hemelen	395

De twee zuigcomponenten water en aarde en de twee drukcomponenten vuur en lucht:

ook in de thenach komt de indeling van materie in vier elementen indirect voor. De logica is enigszins aan de hand van de huidige fysica na te gaan. Zijn namelijk de buitenste schalen van een molecuul door elektronen geheel opgevuld, zo trekken twee van zulke moleculen elkaar nauwelijks aan = "lucht". Anders kunnen elektronen van een ander molecuul ze mede bezetten, waarmee sneller binding tussen moleculen ontstaat = "aarde". Moleculen met niet symmetrische ladingsverdeling = "polaire moleculen" neigen sneller tot vloeibare verbindingen = "water". En het vierde element = "vuur" = "de beweging van de elektronen" = "de temperatuur" = "energie" bepaalt in alle gevallen de verschijningsvorm, terwijl de drie andere "elementen" bij gelijke temperaturen alleen sneller tot de bij hen behorende verschijningsvorm neigen. Lage temperatuur bevordert het ontstaan van vaste verbindingen = "aarde" en hoge temperatuur bevordert de afstoting = "gasvorm" = "lucht". En temperaturen ertussen bevorderen de vloeibare verbinding = "water":

damp: weinig aantrekkling wanneer elektronen zich heftig bewegen. De *elektronen-hittedruk* gaat de aantrekkling tussen de elektronen van het ene molecuul en de protonen van het andere molecuul tegen: *lucht - vuur*

aarde: meer aantrekkling wanneer elektronen zich minder bewegen. De elektronen van het ene molecuul raken sneller in de invloedssfeer van de protonen van het andere molecuul: *aarde - water*

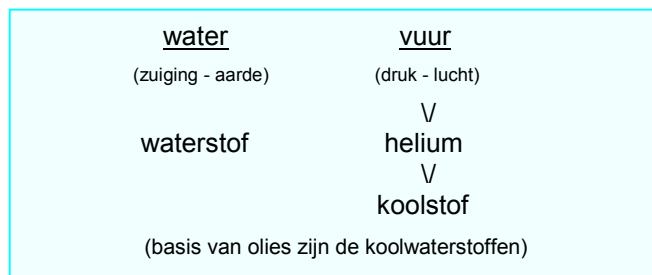
vuur:	energie
aarde:	materie
lucht:	ruimte
water:	tijd

water is in de thenach het symbool voor "tijd" en niet voor "geest"

vuur: drukgolf (+). Bij lucht en vuur overheerst een naar buiten toe werkend "bewegingsoverschot"

kou: zuiging (-/0). Bij aarde en water overheerst een naar binnen werkend "bewegingstekort". Want uit-slaande elektronen = "vuur" vinden ruimte waar elektronen minder bewegen = "kou". Warmte beweegt zich aldus in de richting van kou. Aarde en water worden in de thora beschreven als de "op-eenhopen" van de 3e scheppingsdag (Gen. 1:9)

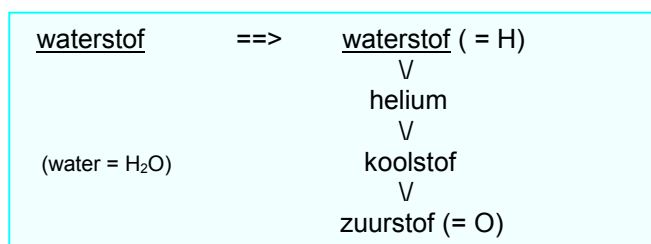
- vormen dan ook als voortzetting van het immateriële-materiële in het zichtbare (z. boven) het hemelse terug:

Want olie als "brandend water" doet denken aan het "hemelse" als vereniging van uiterste tegenstellingen (z. boven):

ש מ י - (sjemen) 50 40 300	olie, zalf, vet	390
ש מ י - (sjamajiem) 40 10 40 300	hemelen	390

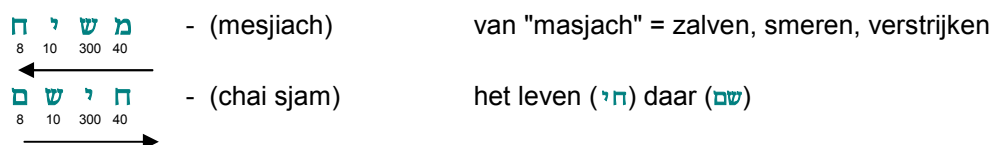
- terwijl ook fysicaal wederom alles uit de één voortkomt:

Daarom ook "liet de profeet Elia water over het altaar gieten" (1 Kon. 18:34) niet om de spanning te verhogen maar omdat naar thorasymboliek zonder water geen vuur *van de hemel* kan komen. En de symboliek wordt ermee voortgezet dat "door het water van de Jordaan heen *en* temidden van vuur Elia *ten hemel* werd opgenomen" (2 Kon. 2:11). Volgens deze waarschijnlijk door de latere auteurs letterlijk begrepen symboliek heeft Elia vanuit de zichtbare wereld de onzichtbare wereld gekend. Hij was dientengevolge *mesjich* oftewel "gezalfd met olie":

- kohen ham'mesjich* - de gezalfde priester
- melech ham'mesjich* - de gezalfde koning

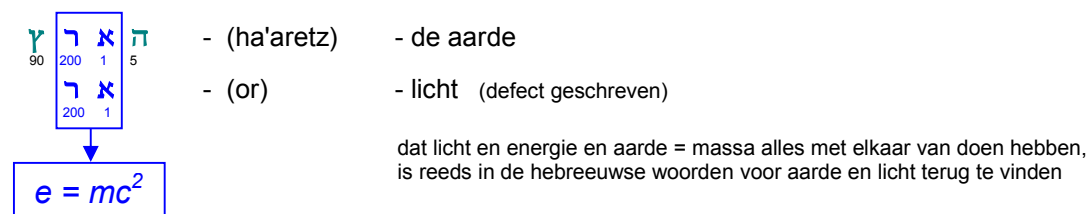
Omgekeerd was in hem het "leven daar" herkenbaar:

- als uiteengezet dat naar thorasymboliek iedere de gedachten Gods zichtbaar makende ding en wezen gezalfd en *mesjich* is:

- magen ham'mesjich* - het gezalfde schild (2 Sam 1:21)

Het hemelse wordt in het aardse verwerkelijkt en vanuit het zichtbare is derhalve het hemelse herkenbaar. In het woord voor "aarde" *ha'aretz* is dan ook het licht centraal omsloten:

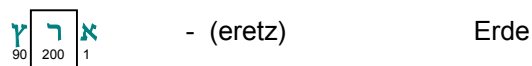

Tegelijk brengt het woord tot uitdrukking dat het in het eerste woord *bresjith* vervatte huis van de schepping *bajith* (z. boven) niet zonder venster is. De schepper kan door zijn schepsels worden gekend, want met een venster op het licht אר doorstraalt het licht van de begripsmatigheid het aardse *ha'aretz* alom. Ook het woord *ha'aretz* geeft te kennen dat "als tussen de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen materie = *m* met lichtsnelheid = *c* wordt voortgebracht":

$$e = mc^2 \quad \Rightarrow \quad m = e/c^2$$

Zowel de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen als het woord *aretz* doen dus reeds 1500 jaar voor onze tijdrekening omtrent de beroemde formule vermoeden.

Ook volgens sommige joodse overlevering was materie zoals de gehele aarde voor de voorwereldse mens transparent en zal het wederom zijn. Naar woordverwantschap zou inderdaad voor de eeuwigheidsmens de huid *or* = ער wederom met het licht *or* = אור identiek kunnen zijn (z. 5e hfdst.), als ook in het hebreeuwse woord voor aarde de centraal in het wezen van de materie verankerde dubbelheid ר = 200:

- samen met de eenheid Gods א = 1 het "licht" אר vormt:

$$ר = 200 \quad \Leftrightarrow \quad א = 1$$

Als gezegd komt de veelheid uit de eenheid Gods voort en hoeft niet te verwarren. Eerst bij verlies van zicht op de eenheid **x** komt al het materiële alleen nog als brokstukken voor, als het ook in het woord voor "aarde" is weergegeven:

א ר ץ
1 200 90

- (erets) aarde

ר ץ
1 200 90

- (rats) brokstuk = "aarde" zonder de goddelijke initiaal **x**

De aarde lijkt dan nog alleen één van de talloze ogenschijnlijk doelloos rondvliegende steenbrokken in het heelal te zijn en iedere existentie moet als een van iedere hogere ordening verstoken zinloos toevallige deelverschijnsel voorkomen. Tegelijk echter geeft het woord reeds duizenden jaren geleden te kennen *dat* de aarde slechts één van de talloze brokstukken is. Tezamen met talloze anderen eerst vormt ze de bedoelde universele eenheid in het zichtbare en zicht op God doet de eenheid kennen:

א ר ץ
x
==>
א ר ץ
 een brokstuk de goddelijke initiaal aarde

De aarde is niet het middelpunt van het heelal maar een stofje in het grote geheel:

de astromische aantallen hemellichamen echter hoeven de mens als voleinding van de schepping niet van de troon te stoten. Een begrenzing van intelligent leven op deze aarde kan reeds daarom niet statistisch worden uitgesloten omdat leven zich nu eenmaal daar bevindt waar het ontstond. Overeenkomstig het versdeel "op de dag van het maken van Jahwe Elohiem van **een** hemel en **een** aarde" (z. boven) weerspreekt het echter niet de thora wanneer buiten de aarde intelligent naar de gelijkenis Gods zijnd leven voorkomt

- in overeenstemming ermee dat de volkomenheid van een Almachtige een eindeloze veelzijdigheid vooronderstelt. Zo is ook de aarde wederom opgedeeld in vijf vooral cultureel te onderscheiden aardedelen:

א ר ץ
brokstuk 1

x - (erets) aarde

een brokstuk

א ר ץ
brokstuk 1

x ה - (ha'aretz) de aarde
5e letter, het getal 5

vijf maal één brokstuk (vijf landen)

(ארץ) betekent ook "land" - zoals in "Eretz Israël")

- welke continenten imaginair aan elkaar geschoven hartvorm hebben. Ook deze nauwelijks toevallig ontstaan zijn kunnende vorm lijkt te verkondigen dat al het zijnde als een veel ontlede eenheid bestaat. Overeenkomstig de thora was opheffing van de eenheid zaak Gods (Gen. 11e hfdst.) en was ook een scheiding in continenten voorbestemd. Mensen en ook dieren en planten "zullen de ouders verlaten" (Gen. 2:24) om een zelfstandige weg der ontwikkeling te gaan. Zij zullen zich tot de veelzijdigheid differentiëren welke eerst de hogere eenheid wederom kan vormen. Overeenkomstig de hartvorm komen allen uit de eenheid van één enkel ouderhuis voort en deze eenheid zal niet door een angstvallige bijeenkleven maar door een door de beeld en gelijkenis Gods in allen bewerkte gelijke gezindheid wederom tot stand gebracht worden. Tot dan is volgens de thora scheiding ook noodzakelijk opdat de mensheid niet elkaar wederzijds vernietige. Want vanwege hetzelfde d.w.z. vanwege het slechte handelen van de mens werd zijn leeftijd "tot 120 jaren beperkt" (Gen. 6:3) = "een scheiding qua tijd" en werd bepaald (Gen. 11e hfdst):

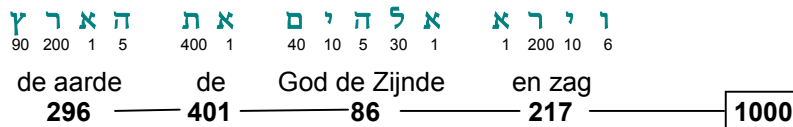
de verstrooiing van de wereld

ooit was de aarde een fysiek door landbruggen verbonden eenheid, als zo de gehele wereld "één taal en enerlei woord" gehad zou kunnen hebben (Gen. 11:1). De tijd van de zondvloed zou hierbij één van de ijsjden geweest kunnen zijn, als met de "leeftijden van de eerste mensen" dynastieën bedoeld zijn ("het Boek Bresjith" - JbL). Door stijging van de zeespiegel verdwenen dan de landbruggen, als ook daarom men met de torenbouw van Babel (Gen. 11:4) geprobeerd zou kunnen hebben om de eenheid overeind te houden. Waarschijnlijk echter zijn zondvloed en torenbouw een aan de hand van ooit concrete gebeurtenissen vervaardigde beeldende schildering van de werkelijkheid *als in iedere tijd* zij plaatsvindt. Oorlogen en catastrofes werken bij alle ellende vaak ook reinigend en doorbreken verstarde collectieve verdwaling. Steeds weer echter streven velen eenheid en vrede met alleen uiterlijke middelen van rijksverovering en in deze tijd van landen en wereldover-

koepelende organisaties na, terwijl overeenkomstig de droom van Nebukadnezar uit het boek Daniël (2e hfdst.) zulke zonder geestelijke eenheid alleen bijeengekleefde bouwsels vanwege de verbroekeling niet stand kunnen houden

Niet leeft hierdoor de mens lang genoeg om wereldomvattende machtsstructuren op te richten. Want geen alleen materiële eenheid kan heilzaam zijn, als het huwelijk en iedere individuele en collectieve relatie zonder innerlijke samenhang onbestendig moet zijn. En zo vormde ook volgens de volgende thoratekst de mensheid "voor de tijd van de zondvloed" weliswaar een eenheid echter een slechte eenheid (Gen. 6:12):

en zag God de aarde (en zie zij was bedorven)

God zag dat de aarde één was = "1000" door uiterlijke structuren van dwang en niet door een op waarheid gebaseerde gelijke gezindheid

Dezelfde soort tempels in Amerika zoals in Egypte en Babylonië zouden kunnen bevestigen dat de tijd voor de zondvloed de tijd voor het verdwijnen van de landbruggen betreft:

piramides zijn zoals de tempels in Babylonië en Amerika trapsgewijze bouwwerken, hebben echter een verfijnde bekleding van de trappenstructuur. Meestal vertonen ze gelijksoortige astronomisch astrologische inrichtingen

Het gaat echter in de thora om de menselijke neiging in iedere tijd om met verovering en bondsluitingen en compromissen en niet middels een van de geest Gods uitgaande gelijke gezindheid eenheid te bewerken. En met name ten gevolge van deze neiging "herhaalt zich de geschiedenis", als "spoedig na de zondvloed de mensheid wederom één was". Ze had "enerlei woorden" (דְּבָרִים אֶחָדִים) terwijl het echter om de innerlijke instelling en niet om de woorden gaat:

1e mozesboek 11:1: *en de gehele aarde was enerlei lip en enerlei woorden*

Ook is veel "eenheid" gebaseerd op napraten = "enerlei woorden" en heeft hiermee geen fundament. En zo was de "1-11-1-eenheid" als meestal een alleen uiterlijke en werd daarom zoals in iedere tijd verstrooid (Gen. 6:8). Van begin af aan is de mens voorbestemd om in de dubbelheid van deze wereld (4) te leven en door geestelijke verbondenheid en niet d.m.v. wereldse systemen tot eenheid (1) te komen. Weliswaar was ooit de mensheid één:

alle mensen stammen van slechts weinige voorouders zo niet van één ouderpaar af, als reeds Darwin hiervan uitging en het door later DNA-onderzoek wordt bevestigd. Dit wil echter niet zeggen dat deze weinige ouders of ouderpaar niet het overblijfsel van talloze soortgenoten waren

- en verbrokkelde de aanvankelijke eenheid door vermeerdering en omzwerving. Rijken bewerkten wederom eenheid terwijl echter over de hele lijn hun tijdperken en de dynastieën van mensengeslachten steeds korter duurden (Gen. 11:10-28 tot Gen. 50:22):

waarop de "leeftijden" van de "eerste mensen" betrekking hebben. Ook nadien duurden de egyptische en babylonische en griekse en romeinse en frankische en wederom latere culturen op de rij af steeds korter

Zelfs kan men zoals de Egyptenaren en Babyloniërs en Romeinen en andere grootmachten geprobeerd hebben om rijksdelen met netwerken van signaal- en richtpunten bijeen te houden:

de toren van Babel symboliseert dit eenheidsstreven en zal men derhalve niet met een specifiek historisch bouwwerk identificeren. Ze is de belichaming van de neiging in iedere tijd om met alleen materiële middelen van dwingelandij in de breedste zin en met lidmaatschapskaarten van kerkelijke en wereldse organisaties totaan de torens van gebedshuizen eenheid te bewerkstelligen. Want wat het laatste betreft was de toren van Babel zoals toendertijd de meeste torens een tempeltoren

Op de eerste plaats echter is in de eerste elf hoofdstukken van de thora niet een chronologisch historisch gebeuren maar het eindeloze grondvesten en wederom verstrooid worden van velerlei slechts uiterlijke eenheidsrijken in het algemeen beschreven. Verstrooiing van de

wereld is volgens de thora wil Gods (Gen. 11:8):

en verstrooide Jahwe hen van daar over de oppervlakte van de gehele aarde

- in die zin dat slechte geest steeds tot verbrokkeling en "dat zij elkaar niet meer kunnen verstaan" (Gen. 6:7) leidt. Eenheid kan alleen door dezelfde gelijkenis Gods van een iedere mens en niet zonder God tot stand komen en zo haalden "de hoge leeftijden van de eerste mensen steeds net de 1000 jaar niet" (Gen. 5e hfdst.):

duizendjarig rijk:	1000 jaar	
de oudste dynastie Methusjelach:	969 jaar	- Gen. 5:27
er ontbraken:	31 jaar	- God (5x) = 31 zelf ontbrak

Geen slechts uiterlijke eenheid kan een eeuwig vredesrijk = "een duizendjarig rijk" tot stand brengen:

- 1e mozesboek 11:1 - en de gehele aarde was enerlei lip
- 1e mozesboek 11:4 - bouwen wij een toren om ons verenigd te houden => 1 : 4
poging om de vier van het materiële (z. 3e hfdst.) met materiële middelen te verenigen
- 1e mozesboek 11:8 - en verstrooide God => 1 : 8
de verstrooiing = 4 verder verstrooid = 8

- waar alleen het horen als individu op het innerlijke geweten = "de in allen gelijk zijnde gelijkenis Gods" eenheid bewerkt. Eens zal deze eenheid overheersen terwijl de bewust voor immoraliteit kiezende mens direct herkend en vroegtijdig een einde aan zijn praktijken gemaakt wordt. Volgens de thenach zal de natuurlijke door iedereen op grond van moraliteit en kwaliteiten en niet op grond van macht erkende leiding de ordening bepalen, als "koningen" door God geduld en niet gewild zijn (1 Sa. 8e hfdst.):

op ieder specifiek gebied zullen mensen leiden, wier vakkennis op dit gebied en hun vermogen om te leiden en te inspireren als ten tijde van de rechters (het boek "Richteren") direct een ieder duidelijk is. Zoals nu reeds onder vrienden zal het zijn wanneer zelfzucht niet langer de mens drijft. Geestelijk gekwalificeerde leiding betekent aanwijzing geven voor zover grotere kennis en inzicht er aanleiding toe geven. Hierbij en verder dan dat zal niemand heersen en zich meer dan anderen achten

Alleen uit innerlijke overtuiging en niet door het in maatschappelijke corsages persen kan eenheid zonder wrijving zijn en kan recht zonder de vanwege hun onvermijdelijke talloze mazen altijd te kort schietende wetten zijn. Eerst bij op innerlijke gezindheid gebaseerde ordening zal er de anders vroeg of laat onvermijdelijke rebellie tegen onnatuurlijke beperking van vrijheden niet meer zijn en zullen angst en wantrouwen de mensheid niet meer verdelen. De door de scheiding van de continenten klimatologisch tot hun uiterlijke en innerlijke bonte verscheidenheid gekomen rassen zullen elkaar niet meer haten, als naar voorspelling van de hartvorm van de gezamenlijke continenten allen wederom één familie zullen vormen. Dat alles zal eens zijn wanneer allen *als individu* hun verantwoordelijkheid nemen i.p.v. als de mens *adam* zich "tussen de bomen van de tuin te verbergen" (Gen 3:8). Het laatste betekent dat niet als lid van een of andere religie en als nakomeling van een of andere natie en ras en geslacht en sociale klasse en als "een kind van zijn tijd" de mens zich achter de schouders van anderen zal verschuilen (Ex. 23:2):

niet zul je zijn achter de velen tot boosheden (= "niet zul je de massa volgen in het verkeerde")

Niet zal men zijn "enerlei woorden". Volgens de thora is een ieder voor zijn komen in de wereld de ordening betreffende het eten van de bomen van de schepping meegegeven (z. boven) en is derhalve de schuld niet van de man op de vrouw en van de vrouw op de slang af te schuiven. Ook de gevolgen van algemeen geaccepteerd maar verkeerd gedrag halen onveranderlijk de handelende zelf in. Eenheid kan derhalve alleen zijn wanneer allen het verkeerde vanuit innerlijke overtuiging afzweren i.p.v. in collectieve rechtvaardigigen te vluchten. De overblijvende tegenstellingen zullen elkaar dan als variaties (4) op het basisplan (1) van de zeven scheppingsdagen aanvullen, als "de hemelen op en in aarde worden verwerkelijkt":

- de "hemelen" - in hun midden staat de boom des levens (233) 1 (1e app.)
 de "aarde" - in haar midden staat de boom der kennis van goed en kwaad (932 = 4 x 233) 4 (1e app.)

Beiden hebben dezelfde wortel en doorvlechten elkaar ook naar de woord- en letteraantallen van het 1e vers van de thora:

aantal woorden: 7 }
 aantal letters: 28 } 1 : 4

Ook het woord voor de de schepping materialiserende "damp" geeft deze eenheid en vervlechting weer (Gen. 2:6 - z. boven):

\aleph κ (ed) - nevel 4 : 1
4 1

Zo is ook met de aanwijzing aan de farao om één vijfde te bewaren:

één vijfde om te bewaren: } 1
 vier vijfde om te gebruiken: } 4

- niet bedoeld dat Joseph in zijn naam "20%" zou verzamelen. Want men zal het wezenlijke = "de eigenlijke waarden van de schepping" = "de geestelijke zijde" = 1 bewaren opdat zin en functionaliteit van de schepping "de mens ook door de magere jaren heen brengen". Zo alleen verliest men niet de geestelijke bodem in moeilijke tijden. En zo alleen ook hoeft het koesteren van hogere idealen niet bij "dromen" te blijven, als zijn broeders de door geestelijke kwaliteiten tot leider van Egypte geworden Joseph niet langer "voor een dromer" (Gen. 37:19) konden houden.

de schepping		
tekstdeel	aantal woorden	verzen
<u>1e samenvatting:</u>		
1e vers:	1 x 7	1
2e vers:	2 x 7	1
	(= 1 : 2)	= 2
<u>2e samenvatting:</u>		
1e t/m 6e dag (vers 3 t/m 31):	59 x 7	
de 7e dag (Ex. 1 t/m 3):	5 x 7	64 (x 7) 32
	1, 2, 4, 8, ..., 64	
	1, 2, 4, 8, ..., 32	

Als uiteengezet geeft ook de kern van het eerste vers van de bijbel = "zijn middelste woord":

\aleph κ - eth (401) 4 : 1
400 1

- deze eenheid en vervlechting van het materiële (4) met het geestelijke (1) weer. En de gezamenlijke getalwaarde van het 1e vers van de thora geeft hierbij eveneens het bestaan van al het zijnde in uiterste polen weer:

gezamenlijke getalwaarde = 2701
 37 x 73 = 2701

De factoren en priemgetallen 37 en 73 doen als omkering van elkaar denken aan stroom in een elektrisch snoer, als uiteengezet dat iedere kracht en straling in het universum van twee zijden uit tot stand zou moeten komen. En zij doen denken aan de twee tegenovergestelde driehoeken van de davidsster welke vanuit twee zijden de ruimte opspannen (z. boven). De factoren 37 en 73 van de gezamenlijke getalwaarde van het 1e vers spannen zo dus quasi de reeds in het eerste vers volledig vervatte schepping op en de gezamenlijke getalwaarde zelf brengt als optelling van alle getallen van 1 t/m 73 de *veelheid in volledigheid van de schepping* tot uitdrukking:

1 + 2 + 3 + ... + 73 = 2701

\aleph μ γ - (gamal) volbrengen 73
30 40 3

Kern van de berekening is het getal **37**:

$$\begin{aligned}
 00 + 73 &= 73 && (= 1 \times 73) \\
 01 + 72 &= 73 && (= 1 \times 73) \\
 \dots & && \\
 36 + 37 &= 73 && = \mathbf{37 \times 73}
 \end{aligned}$$

ב 5 ה
2 30 5

- hal'lev het hart (van de schepping als kern), het innerlijke **37**

- en zoals gezegd is kern van het eerste vers van de bijbel haar middelste woord:

ת א
400 1

- eth (401) **4 : 1**

Uit de ondeelbare eenheid van de van begin א = 1 tot en met einde ת = 400 *Alomvattende* (z. boven) dus stromen alle krachten in tegenovergestelde factoren te voorschijn:

$$37 \longleftrightarrow 73$$

- welke factoren 37 en 73 de *drie* van de 2 x 3 scheppingsdagen en de *zeven* van de 7 scheppingsdagen bevatten. Als omkering van elkaar brengen zij tot uitdrukking dat iedere werking van twee polen uitgaat en niets gescheiden op zich kan bestaan. De factoren symboliseren hiermee zowel dualisme in zuiverste vorm als alles samenvattende eenheid:

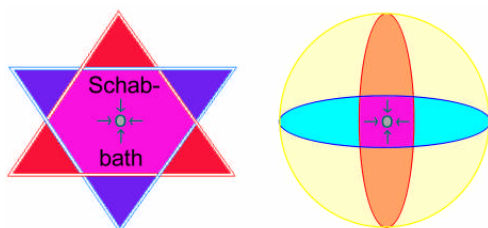
$$\begin{aligned}
 37 &= 3 + 7 = 10 = 1 \\
 73 &= 7 + 3 = 10 = 1 \quad (\text{dwarsom})
 \end{aligned}$$

Het 1e vers van de bijbel geeft eveneens d.m.v. het aantal van zijn woorden t.o.v. de gezamenlijke getalwaarde van de eerste letters van woorden de schepping als een veelvoudig ontdele en desondanks in zich afgeronde gesloten eenheid weer:

7	6	5	4	3	2	1
ך א ר ה	ת א ו	ם י מ ה	ת א	ם י ה ל א	א ר א	ת ש א ר א
90 200 1 5	400 1 6	40 10 40 300 5	400 1	40 10 5 30 1	1 200 2	400 10 300 1 200 2

aantal woorden: 7 }
 gezamenlijke getalwaarde van eerste letters: 22 } π -getal $\approx 22/7 =$ rekeneenheid van de cirkel

Centrum van deze cirkel is het midden van het 1e vers = "het middelste woord van het 1e vers" = "het woord *eth* את" en aldus is met dit woord God als de Eerste *aleph* א en Laatste *taw* ת visueel in het centrum van dit vers = "in het centrum van deze cirkel" = "in het centrum van de schepping" weergegeven. Vanuit hem "in het middelpunt van de cirkel" breidt aldus door verdubbeling van zijn eenheidszijn = "de eenheidscel" (z. boven) de ruimte zich "cirkelvormig" oftewel driedimensionaal gezien "bolvormig" uit, wat niet men naar euclidische axiomata zal opvatten. Voor het begin van de scheppingsdagen echter zweefde God over de wateren en aan het einde van hen rust hij van zijn werken. En zo als het ware als de in het midden van de davidsster aan elkaar rakende en cirkels vormende uiterste "einden" van de davidsster (z. boven) is God in het 1e vers zowel als het middelpunt als de hoek- en slotsteen van zijn schepping weergegeven:

afb. 6.46

In ieder opzicht heeft de scheppingsgeschiedenis van de thora = "de eerste vijf boeken van de bijbel" niets met de letterlijke interpretatie van doen waarmee zij nog steeds op strijdtone-
len van verbitterde discussies tegen de wetenschappelijke inzichten van deze tijd in stelling
wordt gebracht. Zuiver theoretisch zou weliswaar een almachtige God alles in één keer ge-
schapen kunnen hebben:

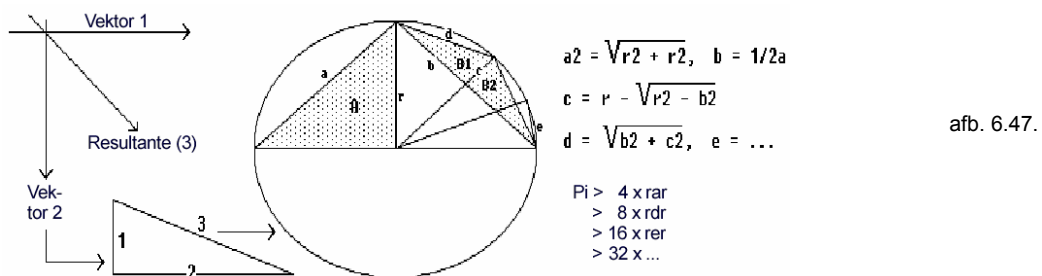
welk surplus aan goddelijke grootheid echter moet een scheppen in één keer hebben dat men hier krampach-
tig aan vast zou houden? Wijsheid maakt gebruik van opbouw en dwaasheid wil zonder opbouw tot stand
brengen (Spr 3:19):

door wijsheid fundeerde Jahwe de aarde. Hij fundeerde de hemelen door inzicht

- terwijl echter de eerste twee hoofdstukken van de thora van geheel andere dingen als van
een schepping in zeven dagen berichten. Zowel vertegenwoordigers als tegenstanders van
de scheppingstheorie zouden zich derhalve grondiger moeten verdiepen in dat waarvoor of
waartegen zij strijden. Veelmeer zou men dan over probleemstellingen kunnen discussiëren
zoals of zoveel constructies en zulke veelzeggende constructies in slechts twee hoofdstukken
als boven getoond door mensen zijn te bedenken. Zo zegt de laatste niet dat God in het 1e
vers een in zeven dagen te vullen lege hemel en aarde schiep. Maar het geheel was volgens
haar van eeuwigheid af aan daar terwijl het een immaterieel Almachtige als oerbron en eind-
doel heeft. Uit deze bron ontvouwt zich iedere kracht tussen met de 37 x 73 van de getalwaar-
de van het 1e vers weergegeven tegenovergestelde uitersten om tot de drie en vier fasen van
de drie immateriële en vier materiële scheppingsdagen te worden. De sinusgolf als basisbe-
weging van stralingsgolven heeft als projectie van een cirkel het π -getal als rekenfactor en de-
ze omsluit de drie en vier fasen van de scheppingsdagen in zich:

de ondeelbaar in zich gesloten ronding drie ($\pi \approx 22/7 \approx 3$)

als resultante van twee loodrecht op elkaar staande richtingen (2 + 2):

evenals het kind (3) uit man en vrouw (2) voortkomt en het product (3) tussen fabrikant en afnemer (2) ont-
staat (z. 2e hfdst.), is het π -getal d.m.v. de stelling van Pythagoras uit **twee** elementen te berekenen (z. 13e
app.)

De constructie geeft aldus mede weer dat eerste cel of sinusgolf en laatste cel of sinusgolf
van alle straling en van alle uit straling bestaande materie God zelf is.

Het π -getal doet denken ook aan de 50e dag (z. boven) met telkens de "achtste dag" van de
week als eerste van de volgende week, tot na de "zevende dag van de zevende week de
achtste dag daar is". Alhoewel ook dan de eerste dag van een nieuwe week zijnde is er naast
de zeven dagen deze achtste dag van de eeuwigheid, welke als 50e en "laatste" dag word
gevierd (z. boven):

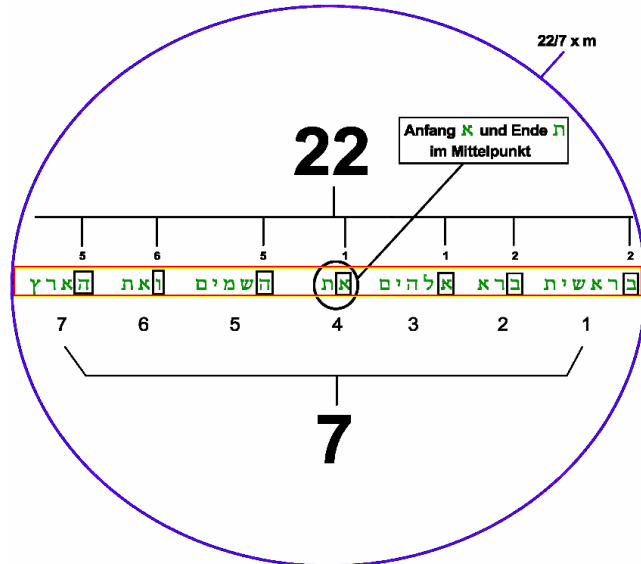
is 50 en niet 49

Op soortgelijke wijze zou theoretisch zijn te verwachten dat het pi-getal als rekeneenheid van
alle in zich gesloten ronding een drieëenheid zou zijn van 21 zevenden = $21/7 = 3$. In plaats
hiervan is er ook hier een soort 50e dag, welke als één zevende deel extra daar is:

π -getal $\approx 22/7$ en niet $\approx 21/7$ (z. 13e app.)

De ruimtelijke uitbreiding voltrekt zich in 22 en derhalve met 22 en niet met 21 hebreeuwse
letters te beschrijven delen, terwijl hier niet na zeven weken maar "na drie weken er een acht-

ste dag is". De getalwaarden van het 1e vers van de thora geven zo weer dat God *de sluit- en hoeksteen van al het zijnde* is. Met hem als het 22e extra maar eigenlijk 1e alomvattende deel is alles sluitend en zonder hem is geen "waterdichte" wereldbeschouwing te verkrijgen. In het 1e vers is hij met de 22e en laatste letter ת en 1e letter א de goddelijke kern en middelste deel "eth את", van welke uit alles in tegenovergestelde polen 73 x 37 zich naar het π-getal multiplieert en uitbreidt als *van oorsprong* goddelijke materie zijnde (Gen. 1:1):

afb. 6.48.

1e thoravers: de omtrek (blauw) bedraagt 22/7 maal de diameter (rood) van de cirkel

(tekst in vierkant: aanvang א en einde ת in het middelpunt)

Zoals de ontleding van de schepping in 7 dagen en haar beschrijving met 22 alfabetletters brengt het 1e vers naar het π-getal $\approx 22/7$ tot uitdrukking dat God het middelpunt van de de π-wetmatigheid van alle ruimtevorming onderworpen periferie en volumina van de schepping is. Ook de formules van de cirkel *omvang* = πd en *oppervlakte* = $\pi d^2/4$ en *inhoud* = $\pi d^3/6$ roepen hierbij het beeld op dat alle punten van de ruimte kopieën van de eenheidscel Gods zijn. Want het middelpunt heeft als dimensieloze punt nochtans een niet langer materieel te begrijpen "diameter d ". Zoals het de door de eerste letters van de eerste zeven thorawoorden gevormde woorden:

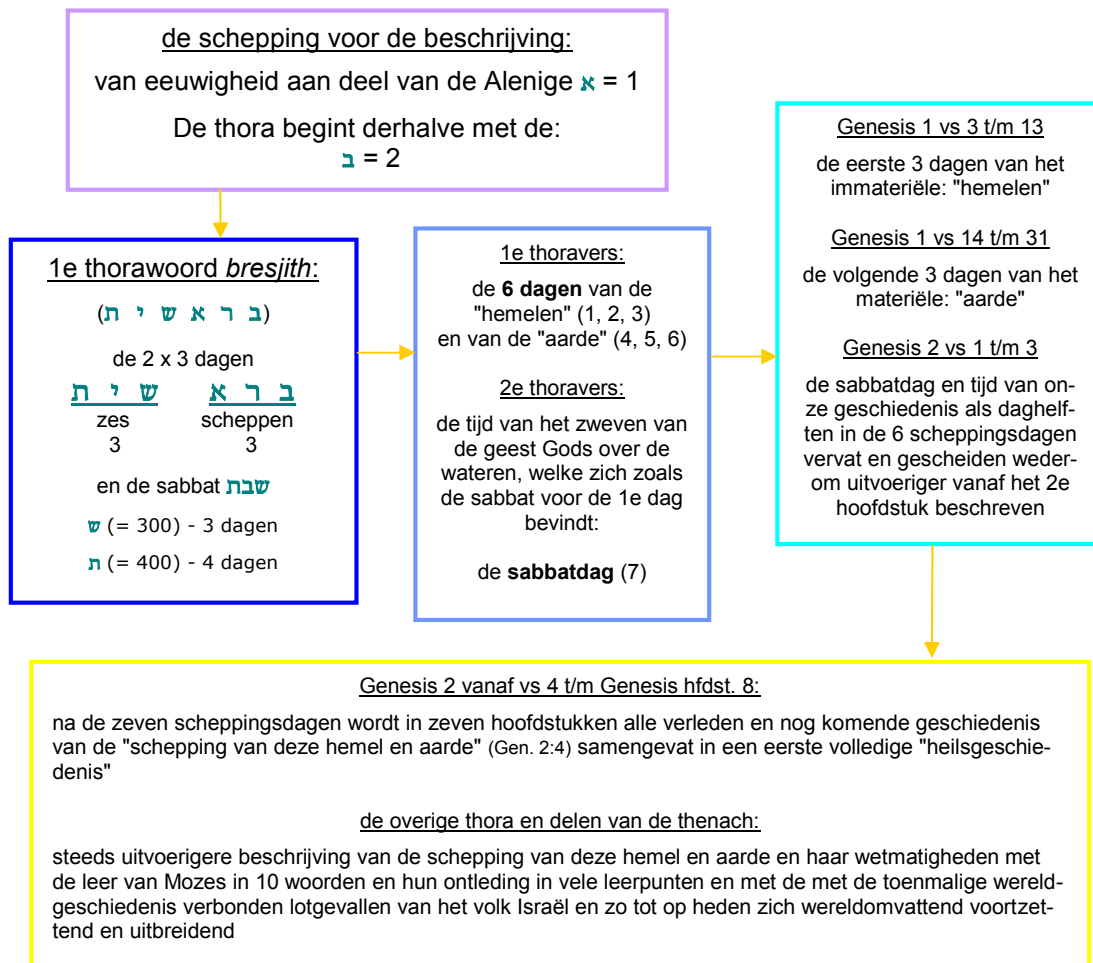
bava elohim hawah - Poort van het Zijn Gods (z. inl.)

- zeggen, is ieder aspect van de veelheid van de schepping via één enkele "poort van het zijn" niet met een niets maar met de eenheidskern *eth* en oorsprong van alle zijn "met eenheidsdiameter d " verbonden.

Zoals nu de schepping met het eerste woord *bresjith* volledig is beschreven als voor ieder begin volledig daar zijnde, zo is zij een tweede keer volledig met de eerste twee verzen van de thora beschreven. In nog steeds compacte en toch reeds iets uitvoerigere vorm verschijnen haar hoofdbestanddelen nu als:

1e vers:	de hemelen	-	de eerste drie dagen van de immateriële werkelijkheid
	de aarde	-	de volgende drie dagen van de materiële werkelijkheid
2e vers:	het zweven van de geest Gods over de wateren:		de sabbatdag = de zevende dag (z. boven)

- terwijl vanaf het derde vers van de thora met de zeven scheppingsdagen de schepping wederom uitvoeriger oftewel nog steeds compact wordt beschreven. Nu lichten in 32 verzen opnieuw vele facetten van de diamant meer op om al het bij een almachtige God in één keer van begin af aan en zonder bedenken daar zijnde voor tijdgebonden mensen in een in tijd ontleed achter-elkaar te beschrijven:

Volgens deze ontledingen was de schepping al voor iedere tijd in volledigheid daar en zij is in de thora zelfs nog voor haar eerste woord volledig beschreven. Want voor al het vanaf de 1e letter van de thora \beth beschreven zijnde is er de ongeschreven \aleph van de initiaal Gods waarmee God zelf = 1 nog voor het eerste woord van de thora niet als vader naar menselijke verhoudingen maar als vader in de zin van de oorsprong van al het zijnde en zijn schepping = 2 *als eeuwig deel van hem*:

\beth \aleph - (av) vader
2 1

- is weergegeven. De leegte en woestheid van het begin van alle woorden voor de scheppingsdagen in het 2e vers van de thora houdt hierbij in de aanvangsfase van ieder ontstaan, welke voor de mens een "eerst in de tijd" en voor de tijdloze God een "eerst in een naast elkaar" is. Al het geschapene is voor God een zijn en voor de mens een worden. Maar duidelijk gesteld moet zijn dat voor al het scheppen de geest van een immaterieel wezen "over de wateren heen en weer ging". Een voormaterieel intellect staat aan de basis van al het zijnde en hiermee is van een scheppen sprake. Want dat een Almachtige geen tijd tot bedenken nodig heeft, wil niet zeggen dat niet hij bedacht.

Evolutie bevestigt derhalve eerder dit door de mens in de tijd beleefde en in werkelijkheid tijdloze in-ene-keer scheppen Gods dan dat ze het weerspreekt. Want bakt de bakker een brood, zo is het nog niet gare brood niet onvolkomen maar bezig te worden. Tot het scheppingsproces Gods hoort echter ook de vrije en deels meevormende wil van zijn schepselen en overeenkomstig Genesis 3:1 hebben ook machten een vrije wil. De invloed van "hun spreken" (Gen. 3:1) en van het "spreken Gods" (Gen. 3:8) is hierbij op 50% tegenover 50% gezet, opdat in de proeftuin van deze wereld de mens naar de gezindheid van zijn hart en niet naar dwang en vooraf gegeven programma's zijn keuzes maakt. Aldus is volgens de thora de verwezing me-

de een deel van de ontwikkeling van het leven tot eens "de scheiding van de duisternis van het licht (Gen. 1:4) voltooid zal zijn".

Alle worden begint bij uitproberen en de voor het intellect "in één oogwenk" te doorlopen beter-slechter-mogelijkheden worden in de tijd door leefwezens d.m.v. een "langzaam" selectieproces doorlopen. Een Almachtige kent voor ieder begin het einde in al haar mogelijke variaties:

de leer van de predestinatie weerspreekt de grootheid Gods omdat zij van een starre niet eindeloze variaties overzien kunnende God uitgaat

- waarom bij hem en vanuit hem er geen foute beslissingen zijn. En zo rust God van zijn werken in volkomenheid (Gen. 2:3) ondanks dat zijn schepselen en ook de met een vrije wil begiftigen nog de weg naar volkomenheid van begin af aan moeten gaan:

ו ב ה ו ת 6 5 2 6 6 5 400	- (tohu wa'bohu)	woest en leeg (Gen. 1:2)	430
ם ו ה ו ת 40 6 5 400	- (tehom - Gen. 1:2)	oerwateren, diepten zeedieptes, afgrond	
ש פ ו 300 80 50	- (nefesj)	ziel, adem	430

Volgens bovenstaande hebreeuwse getalwaarden vangt iedere ziel = 430 in het woeste en ledige = 430 van de oergrond:

ם ו ה ו ת	- (tehom)	oerwateren	451	}	domein van het voormateriële
ת מ ו ת	- (ham'maweth)	de dood	451		

- van het begin aan en zal de weg der ontwikkeling gaan. Einddoel is hierbij als gezegd (z. 4e hfdst.) het ontstaan van wezens van een liefdevolle instelling, als de verder dan het uiterste van de materie = 12 reikende liefde *ahava* (אהבה) = 13 (z. 4e hfdst.) het circuit uit en terug naar de voormateriële oorsprong doet sluiten. Volgens de thora gaat een bezielde kracht over de van zich woest en leeg en duister en ruimte- en tijdloos zijnde oersubstantie, waarna eerst in een niet in tijd volgende stap het licht van de begripsmatigheid over haar wordt afgeroepen. Want op grond van veel logische en in de vorige hoofdstukken te berde gebrachte overwegingen zou hoger intellect en niet toeval oergrond van het zijn moeten zijn:

het begin van de massa's is bijna alleen als een "wiskundig intellectueel product" en nauwelijks zuiver materieel te verklaren. En een "storing in een niets" als haar begin zou alleen een storing in een massief "alles" kunnen zijn, waarmee eerst een nieuwe verdeling in minima en maxima voorstelbaar wordt. Zuiver materieel gezien blijft dan volgende vraag hoe dit "alles" ontstond

- terwijl meestal toch eerst liefdevol begrip tot een vermoeden omtrent het hogere leidt. Liefde doet vaak begrijpen waar zuiver causaal men niet meer kan begrijpen. En op grond van vele logische en in de vorige hoofdstukken aangevoerde overwegingen is weliswaar ook de theorie van een ontwikkeling van het leven uit zichzelf twijfelachtig:

het aanpassingsvermogen van het leven sluit een oorsprong door scheppen niet uit, want zoals een goed voor verschillendste hard- en softwareomgeving en gebruikersingaves vervaardigd computerprogramma moet een intellectuele schepping flexibel op verschillendste omstandigheden reageren. Nog steeds is er weinig verklaring omtrent het ontstaan van de zeer complexe cel-kopieermechanismen, op wier DNA-opslag de evolutie is gebaseerd. Onwetenschappelijk is derhalve niet alleen om een evolutieproces bij voorbaat uit te sluiten maar ook om een intellectuele kracht achter dit proces als "door de wetenschappelijke feiten achterhaald" te beschouwen. Want de feiten zijn volledig gebaseerd op de opslag van de mutaties door het celmechanisme en het celmechanisme is eerder als een intelligent computerprogramma dan vanuit toevallen te verklaren. Kent namelijk misschien ook de cel een ooit nawijsbare ontstaansgeschiedenis:

het voor de mens "eerst in de tijd" is voor de tijdloze God een "eerst in een naast-elkaar" (z. boven)

- zo zal de complexe samenwerking van op zich zinloze en derhalve bijna noodzakelijkerwijs tegelijk ontstane mechanismen de van toevalsprocessen uitgaanden nog veel te schaffen geven. Ook de vaak snelle niet miljoenen of zelfs honderden jaren durende aanpassing van de soorten op nieuwe omstandigheden zonder de vele bij toevalsprocessen te verwachten omwegen wekken de indruk dat in celmechanismen doelbewust ingebouwde variatiemechanismen zich bevinden. Vooral echter wekt de voortdurende strijd tussen onreine roofzuchtige en parasitaire leefvormen enerzijds en reine leefvormen anderzijds de indruk dat hogere positief opbouwende en negatief deformerende krachten meevormen. Want vooral op vegetatief niveau zijn talloze

leefvormen nauwelijks anders te verklaren dan voortgekomen uit de externe scheppingskracht van een positieve vormgever en het externe deformerer ten gevolge van de pogingen tot scheppen van een zelf God zijn willende tegenstander. Ja de alle moleculaire complexiteit mogelijk makende subnucleaire verhoudingen (z. boven) en de majestueuze het milieu van onze aarde mogelijk makende macroverhoudingen van het heelal doen een ieder aspect vooraf klaar zettende en op elkaar afstemmende leiding eerder als waarschijnlijk dan als onlogisch verschijnen. De bakker het tevoorschijn toveren van een brood zonder voorfasen van ontstaan toe te dichten miskent zijn vakkundig kunnen evenzooer als wanneer men het ontstaan van het brood uit de chaos voor een toevalsproces houdt. De mens werkt met handen en een schepper heeft krachten vanaf de laagste subnucleaire niveaus tot op het moleculaire niveau van het leven te vormen en te sturen. Een materieel zichtbare God kan derhalve geen voortbrenger van de materie zijn en zoals in dit boek uiteengezet is de aanname van een almachtige existentie als oorzaak van alle dingen met geen van de huidige wetenschappelijke inzichten in tegenspraak

- terwijl toch meestal eerst een instelling van toegenegenheid en toewijding *tot de wil leidt* om een hogere oorsprong van het leven voor mogelijk te houden. Als in dit boek uiteengezet hoeven enerzijds verstandelijke remmingen de geestelijke ontwikkeling niet in de weg te staan en hoeven anderzijds religieuze remmingen niet de verstandelijke ontwikkeling te hinderen. Want het woord "thora" betekent "leer" en in de thenach luidt het (Spr. 3:19):

door kennis heeft God hemelen en aarde gegrondvest

Niets hoeft in de weg te staan om uit de *tohu wa'bohu* = 430 van de eigen ziel *nefesj* = 430 (z. boven) opwaarts te stijgen. En zo hoeft men ook niet van evolutionaire toeval en willekeur uit te gaan om nochtans zich met de goddelijke fenomenale evolutionaire ontwikkeling van de schepping bezig te kunnen houden. Zij ving evenals de eigen ziel aan in woestijn en leegte en naar voorbeeld zal men de van zich uit woest en leeg zijnde materie leren beheersen. Volgens de thora werd eerst op het heen en weer gaan van de geest Gods over haar de substantie door het licht van de 1e scheppingsdag beschenen, wat bij God dus niet in volgorde van tijd plaatsvond. Want ook het geestelijke licht van de ideeën Gods was reeds als "de hemelen" van het 1e vers (z. boven) daar en werd niet gemaakt (Gen. 1:3):

*en God **sprak** er zij licht en er **was** licht*

En duisternis werd alleen onderscheiden en kan als uiteengezet niet een van het licht onafhankelijke of zelfs het licht completerende grootheid zijn (Gen. 1:4):

en maakte onderscheid (ויבדל) de Eeuwige tussen licht en tussen duisternis

ו ב ד - (badal) scheiden, onderscheiden, uitkiezen

Hiermee wordt in de thora het beeld opgeroepen dat uitgaande van een scheppen ook als enige reëel kan zijn. Alles en zo ook *de mogelijkheid* tot het verkeerde was volgens dit beeld reeds voor iedere verkeerde daad daar, als zonder licht er geen duisternis kan zijn. Want het verkeerde is er alleen omdat en zolang het afbreuk aan het goede kan doen. Vreet het het goede zo gaat het tezamen met het goede te gronde. Verdrijft echter het goede het verkeerde zo blijft het goede over. Het verkeerde is zonder inhoud en in haar bestaat derhalve anders dan vaak gedacht geen potentie tot vooruitgang. Veelmeer wordt de vooruitgang door haar gehinderd, als alleen in de volheid van het goede alle aanzetten tot realisering = "vooruitgang" = "ontwikkeling" zijn vervat:

factoren als concurrentie en wedijver en "elkaar onder druk zetten" bewerkstelligen vaak alleen ogenschijnlijk meer omdat velen niet door hogere waarden als genegenheid en onzelfzuchtige dienstbaarheid worden gedreven. Tenslotte echter bewerkstelligen de eersten meer onheil dan heil, omdat op de laagste driften van de mens zij zich richten. Het betere wordt hiermee weggedrukt en overschreeuwd. Middelmaticheid en karakterloosheid en gemakzucht en velerlei zuchten heersen dan ook meer dan ooit in de huidige tot het ziekelijke toe vercommercialiseerde wereld

Vanwege deze afhankelijkheid van de duisternis van het licht werd de duisternis niet van het licht gescheiden maar onderscheiden en dat komt overeen met de overall in thora en thenach benadrukte mogelijkheid van de terugkeer uit boosheid en duisternis. Overeenkomstig het "tweerichtingverkeer 37 x 73" (z. boven) kan de harteloze tot en met de laatste levensadem week worden en kan maar moet niet de liefdevolle mens tot en met de laatste levensadem liefdevol blijven. Te allen tijde kan men op twee wijzen in twee richtingen zien, als uiteengezet (z. boven) dat de dag- en avondzijden van de scheppingsdagen uitwisselbaar zijn. Volgens de-

ze onderscheidingen en niet scheidingsen kan ook een eeuwige scheiding tussen een "verloren en een geredde wereld" als naar voorstelling van velen niet zijn:

volgens Genesis 3:22 verdwijnt de in zijn boosheid volhardende in bewustzijn ("het Boek Bresjith" - JbL)

Overeenkomstig de eenheid Gods is in alles alleen te onderscheiden en niet te scheiden, als het de vorm van de hebreeuwse letter **x** tot uitdrukking brengt (z. 5e hfdst):

De **x** geeft aanschouwelijk weer dat het scheiden Gods (⚡) van de wateren boven het firmament (☁) van de wateren onder het firmament (☁) een onderscheiden en vanwege het verbonden zijn van de vlaggen met de streep geen scheiden is. Alleen vervreemding van de eenheid Gods maar geen afsplitsing van de eenheid Gods kan voorkomen

Dag en nacht raken aan elkaar en zo kunnen en zullen volgens de thora "allen tot de aardbodem terugkeren" (Gen. 3:19):

de aardbodem *adama* is de "bodem van alle bodems" (z. boven), is namelijk als "existentie Gods" de existentiebodem van al het zijnde. Tot haar zal derhalve volgens Gen. 3:19 alles terugkeren evenals vroeg of laat en gecontroleerd of ongecontroleerd een vliegtuig tot de aardbodem terugkeert. Alle geesten keren volgens deze voorstelling eens tot de existentie Gods terug, of vanuit innerlijke overtuiging of als voor altijd "ontzielde aarde". Is alle materie goddelijke substantie zo kan namelijk ontkoppeld van de energiebron al het zijnde niet zijn of voortexisteren

Kommer ten gevolge van de verzoeken en de verkeerde keuzes behoort tot het proefterrein van dit leven en alleen vreugde zal blijven als einddoel van de schepping:

in de thenach wordt vaak gesproken over "vuur dat de stoppelen verteert". Gras is hierbij een symbool voor "vlees" en stoppelen zijn derhalve een symbool voor vlees zonder geestelijke levenssappen. Verdraagt een mens de waarheid niet zo wordt ze door hem als een vuur ervaren. De symboliek heeft hierop betrekking, terwijl het idee van een "eeuwig hellevuur na de dood" op de letterlijke opvatting van deze symboliek berust

- als in het loofhuttenfeest voorgesteld (Lev. 23:40):

jullie zullen nemen ... een pracht van palmtakken ... en jullie zullen jullie verheugen voor Jahwe jullie God

Tegenover deze eeuwige vreugde staat dus het "voor-eeuwig-verdwijnen" (Gen. 3:22 - z. boven). Want duisternis verdwijnt wanneer licht haar bereikt en duisternis kan geen licht verdrijven. Van het bestaan Gods uitgaande moet de keuze tot verder leven of tot verdwijnen tot op het laatst bij de mens zelf liggen, waar de niet voortdurend van bovenaf gecorrigeerde vrijheid in dit leven de instelling van de schepper verraadt. Niet opeens kan zij na de dood een andere zijn, maar als gezegd wordt na het heengaan de mens als bij leven vanuit twee zijden aangesproken. Er is de sfeer van een naar de oorspronkelijke waarden gevormd leefmilieu, in het 3e hoofdstuk van de thora beeldend weergegeven met het "roepen van de door de tuin van de schepping wandelende God" (Gen. 3:8). En er is de sfeer van een van waarden ontdane "naakte" wereld, in hetzelfde hoofdstuk beeldend weergegeven met het spreken van het dier dat met alleen nog rudimentaire poten een voorbeeld van devolutie is (Gen. 3:1):

en de slang was sluw/listig meer dan al het gedierte van het veld

*en de slang was **naakt** meer dan al het gedierte van het veld*

ע ר ו ם

- (arum) sluw, listig

- (arom) naakt (de vocalisering hoort niet tot de oertekst)

De mens zal naar zijn gezindheid kiezen, als in de thora er de beoordeling en niet de veroordeling is. Vele voor goed of vroom gehouden echter liefdeloze mensen zullen zich uit afkeer afwenden en vele voor slecht of ongelovig gehouden echter liefdevolle mensen zullen de schepper omarmen. Geloofsbekentenissen als sleutel tot zieleheil komen dan ook in de thenach niet voor, waar de beslissende keuze niet anders dan tussen mensen op sympathie of antipathie berust. Want volgens de thenach wendden ook engelen zich het goede toe of wendden zich ervan af zonder als niet aardse wezens van uiterlijke omstandigheden afhanke-

lijk te zijn. Aldus bepaalde de innerlijke gezindheid ook hun keuze en hiermee hun toekomst en wijst niet God voorgoed af. De goddelijke ordening is het handboek tot het leven en zo maakt toegenegenheid tot de goddelijke ordening het verdere leven mogelijk (Ex. 20:12):

opdat verlengd worde jouw dagen op de aardbodem (adama) welke Jahwe jouw God gevend jou

En uit groothedswaan zelf gestelde normen doen op van de oerbron afgesneden doodlopende wegen belanden:

(de slang - Gen. 3:5): *op de dag van jullie eten van hem (van de boom van goed en kwaad) zullen jullie zijn als de Eeuwige*

(God - Gen. 2:17): *op de dag van jullie eten van hem zullen jullie zeker sterven*

De niet op liefdevolle toewijding maar op zelfzucht gebaseerde orde is ook daarom niet levensvatbaar, omdat hierbij de mens dwingen en gedwongen moet worden. Hoogmoedigen en zelfzuchtigen worden gedwongen door hoogmoedigeren en zelfzuchtigeren en allen verliezen de laatste levensglans door liefdeloosheid en bangmakerij en geweld. Het met het beleven van de levenskwaliteiten verbonden *bewustzijn* kan niet overleven bij deze orde en derhalve verdwijnt de geest van de zelfzuchtige op den duur = "voor eeuwig" (Gen. 3:22):

opdat niet hij legge de hand aan (modern hebreuws: stele) en neme ook van de boom des levens en hij ete en leve voor eeuwig (le'olam)

opdat niet hij legge de hand aan (modern hebreuws: stele) en neme ook van de boom des levens en hij ete en leve om te verdwijnen/om verborgen te zijn (la'alom)

Ook in dit opzicht is er geen bijbels het verstand en het menselijke gevoel weersprekend vreemd gedachtegoed, als wel naar ervaring van een ieder liefdeloosheid tot afstompen van het bewustzijn leidt. De mens *verdwijnt* hierbij in bewustzijn en de geestelijke dood treedt reeds gedurende het lichamelijke leven in.

Volgens de thora onderscheidde God tussen licht en duisternis en zo zal het ook de mens doen (Lev. 11:47). Hij zal leren onderscheiden tussen echtheid en onechtheid en tussen het natuurlijke en het onnatuurlijke en tussen het reine en het onreine, van zijn spreken tot en met de smaken zoals van het eten. Ongeestelijke voortbrengselen verraden ongeestelijke instelling en beïnvloeden de geest van de niet begripende en alleen consumerende. Geeft men zich aan de roes van gewelddadige muziek over en siert men zijn huis met afschuwelijkheden en zoekt men alleen het plezier en vermaakt zich zonder te onderzoeken waarmee, zo moet de scherpste van de gevoelens afnemen. Volgens de thora bestaat het *mesjach* uit de "zalving en heiliging der dingen op de dag van onze geschiedenis" = "het zichtbaar worden van de oorspronkelijke ideeën achter de schepping", terwijl de "naaktheid van de slang" (z. boven) de ontleding der dingen van hun oorspronkelijke waarden in het zichtbare door de tegenstander weergeeft. Liefdevolle instelling bevordert naar deze opvatting de heiliging der dingen en liefdeloosheid versterkt de invloed van de tegenstander. Deze wil zelf schepper zijn, terwijl buiten de oerbron van alle scheppingskracht er echter alleen surrogaat en geen echtheid bestaat. Niet het grote bekennen maar de kleine details van de eigen leefwereld verraden de gezindheid, terwijl in ieder denken en handelen en produceren en consumeren de mens volgens de thora zijn keuze te kennen geeft:

de bijbelse leer is samengevat in de eerste twee leerpunten betreffende *het eten en niet-eten* van de vruchtbomen van Eden (Gen. 2:16-17)

Als gezegd komt de eveneens het verstand belastende idee van een "hel" in de thenach niet voor:

het "vervloekt zijn" bestaat uit het ontbreken van de goddelijke waarden en hiermee "uit de naaktheid van de slang" (Gen. 3:14). Voor zover mensen en machten deze vloek ervaren is ze een waarschuwen en niet een straffen. Zoals de lichamelijke pijn waarschuwt ze ervoor dat iets afbreuk aan de natuurlijke ordening doet

- als in de thora niet gescheiden maar slechts onderscheiden wordt. Ruimte en tussenruimte

worden in haar geschapen opdat de mens zich "als een vogel in de hemelen" en "als een vis in de diepte van de wateren onder het firmament" kan bevinden (z. 2e hfdst.). De mens wordt niet tot waarheid gedwongen, maar heeft ruimte om van zich uit waarheid te zoeken. In de eenheid Gods is alles met elkaar verbonden en heeft alles alleen een nacht- en een dagzijde (Gen. 1e hfdst.):

en het was avond en het was dag, de xe dag

Vanuit het licht van de begripsmatigheid van de 1e dag:

ך
200

ו
6

א
1

 - (or) licht - begint met de goddelijke initiaal א = 1

- of vanuit het alleen materiële:

ך
200

ו
6

ע
70

 - (or) huid, blind - begint met de ע = 70 der materie (z. 5e hfdst.)

- kan derhalve de mens de wereld om zich heen bezien en beoordelen. In de eenheid Gods echter is de materie verbonden met de *zeven* van de *zevende* dag:

 ת 400 ב 2 ש 300 	- (sjabbath) sabbat, dag van de terugkeer	702 ←
 ך 200 ו 6 א 1 	- (or) licht de 7e dag van de sjabbath leidt terug naar de 1e dag van het licht	207

Overeenkomstig het hebreeuwse woord voor "aardbodem" is ook de materie van geestelijke oorsprong, terwijl alle "stof" uit de godsexistentie *adama* voortkomt (Gen. 2:7):

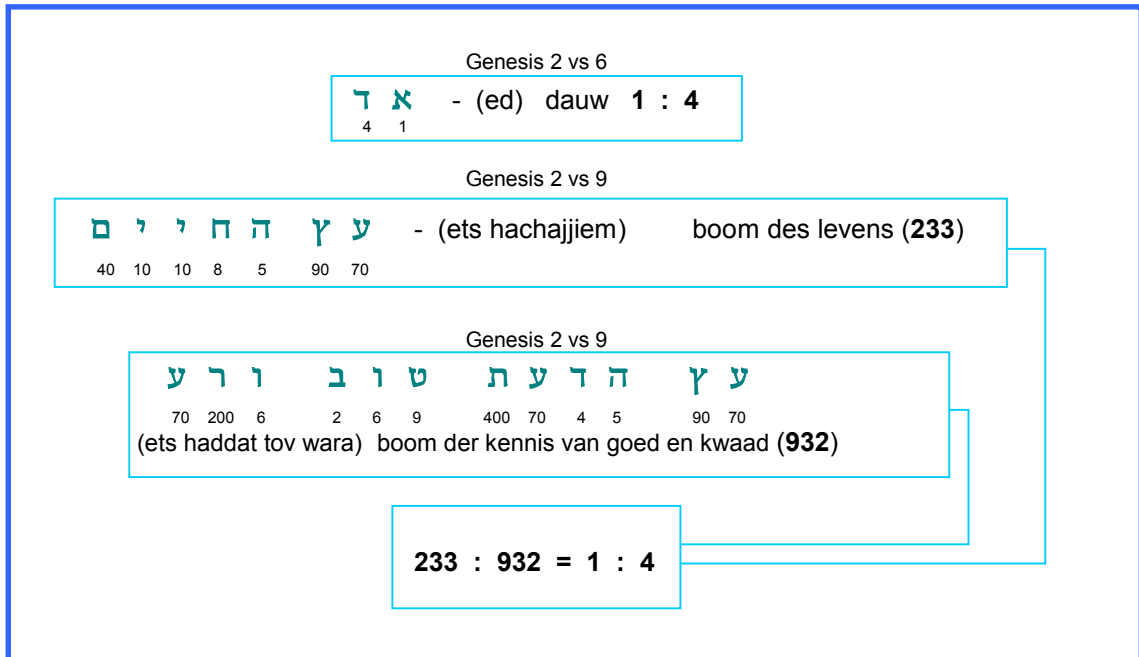
 ה 5 מ 40 	ד 4 ד 4 4	א 1 א 1 1	- (adama) - aardbodem, de existentie Gods (z. 4e hfdst.) - (ed) - de alles bewaterende/materialiserende damp (Gen. 2:6 - z. boven)
--	--	--	---

Daarom kan in en vanuit de veelheid van de wereld = 4 de goddelijke existentie = 1 worden gekend.

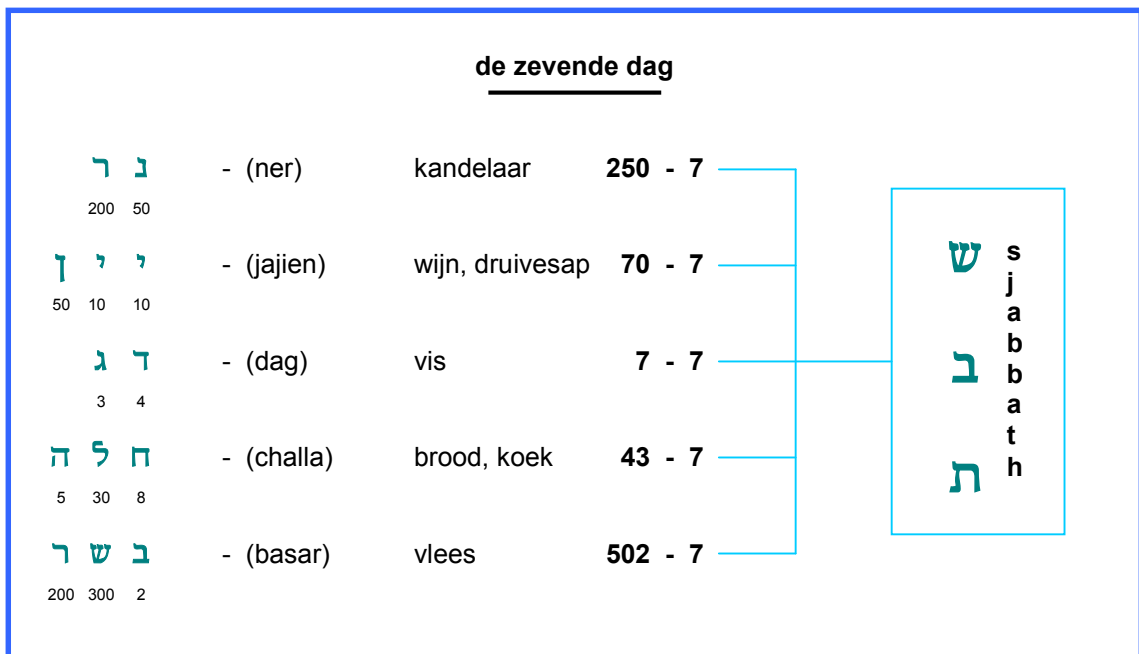
APPENDIX

enkele hebreeuwse woordverwantschappen

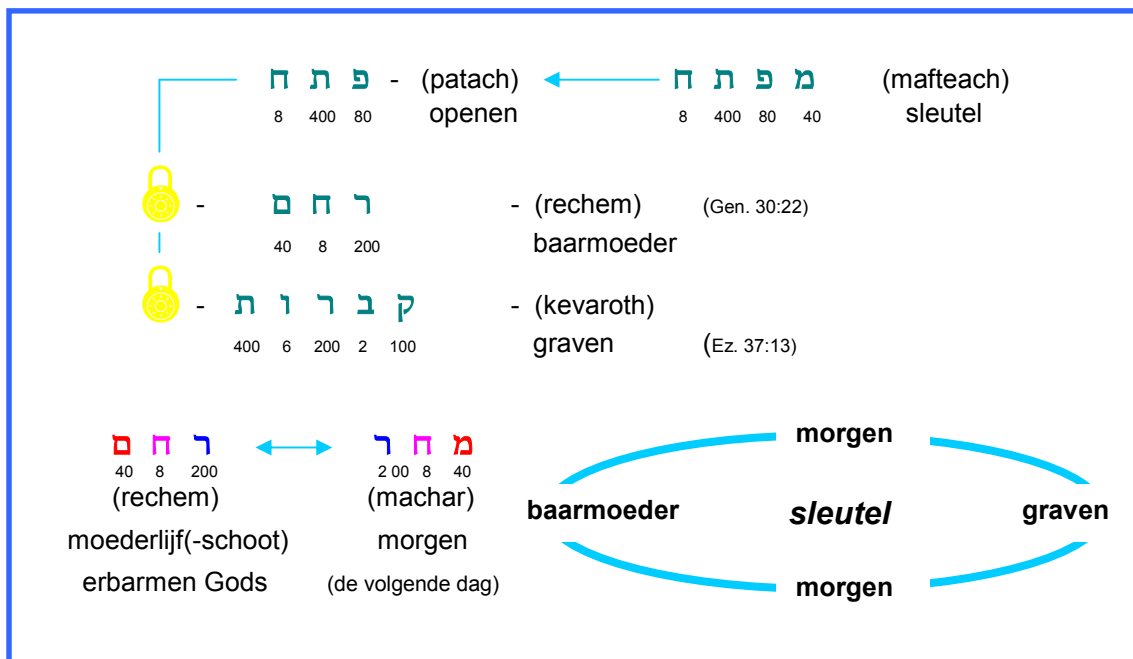
Appendix No. 1

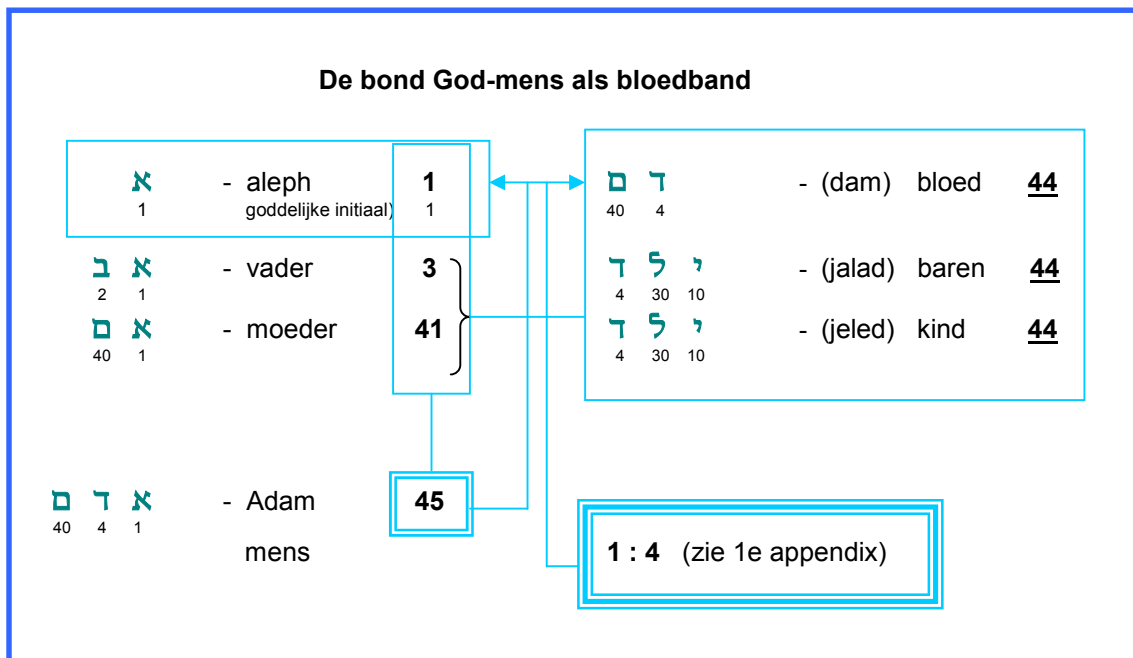
Appendix No. 2

Appendix No. 3

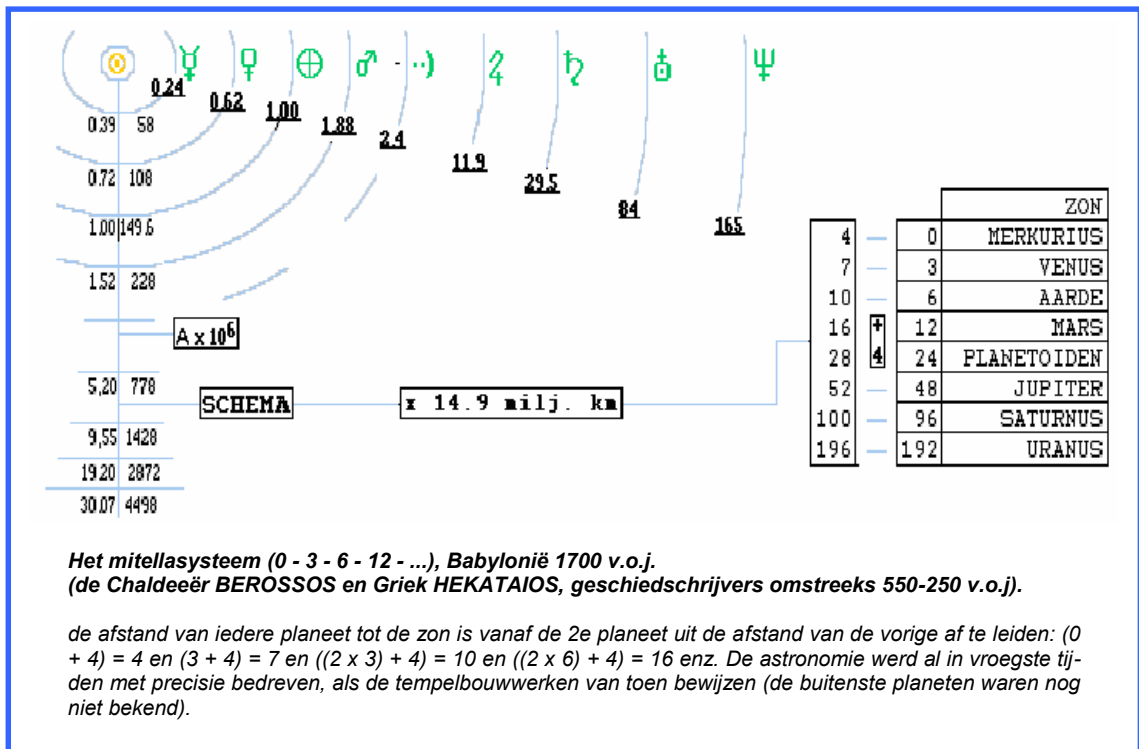
Appendix No. 4

Appendix No. 5

Appendix No. 6

Appendix No. 7

$e = mc^2$ -> lichtsnelheid = 299.793 km/sec

א ו ר - (or) licht **207**
200 6 1

Overeenkomstig internationale afspraak werd de meterlengte vastgesteld naar "aardomtrek om de polen heen = 40.000 km" en de getallen 4, 40, 400, ... zijn in de thora de getallen van de materiële wereld in dubbelheid (z. 2e hfdst). De lichtsnelheid naar deze meterlengte zou zijn te interpreteren als dat de "schepper zelf het licht van de wereld" is. Hij heeft het nooit aan anderen overgelaten en zal het zich altijd voorbehouden:

ondeelbare drie van God en hemelen en aarde (z. 6e hfdst) in een hogere eenheid: **300.000**
 getal van het immateriële geestelijke licht א ו ר - or = licht: **207** -
 snelheid van het materiële licht: **299.793 km/sec**

$c^2 = (299.793)^2 = 89.875.842.849$. dwarssom (8+9+8+7+5+8+4+2+8+4+9) = **72**
 een mogelijke onderverdeling: (8+9+8+7+5) = **37** en (8+4+2+8+4+9) = **35**
 volwaarde van de goddelijke naam Jahwe (יהוה):

J 10	Jod = Jd-Ww-Dl	10- 6-4 = 20	א	J	-	10	10	J-10	Adam-Noach
H 5	He = He-Jd	5-10 = 15	א	J H	-	10-5	15	H--5	Sem-Peleg
W 6	Waw = Ww-Jd-Ww	6-10-6 = 22	א	J H W	-	10-5-6	21	W--6	Rehu-Jitzak
H 5	He = He-Jd	5-10 = 15	א	J H W H	-	10-5-6-5	26	H--5	Jakob-Mozes
26	(2 + 6 = 8)		א	72	(7 + 2 = 9)		72		

8 x 9 = 72

Appendix No. 8

1. א ב ר - (bara) scheppen \implies ר ב - (bar) **zoon** (202) - als zoon van moeder

2. א ב נ - (bana) bouwen \implies נ ב - (ben) **zoon** (52) - als zoon van vader

א ב י - (ben) tussen - en God scheidde tussen ... en tussen
 - hij schiep/bouwde door differentiëren en invoegen

א ב י - (bin) onderscheiden, waarnemen, verstaan, inzicht hebben
 (Spr 3:19): door wijsheid heeft Jahwe gegrondvest de aarde; hij grondvestte de hemelen door inzicht

Het woord *ben* = "zoon" stamt van het woord *bana* = "bouwen". Het ontsproot de gedachte dat men in zijn nakomelingen gebouwd wordt. Zo ook in Genesis 16:2: אבנה = "ik (Sarai) zal gebouwd worden". Betrokken op een immateriële schepper betekent het woord *zoon* "de gehele schepping" = "alles wat hij *schiep* en *bouwde*"

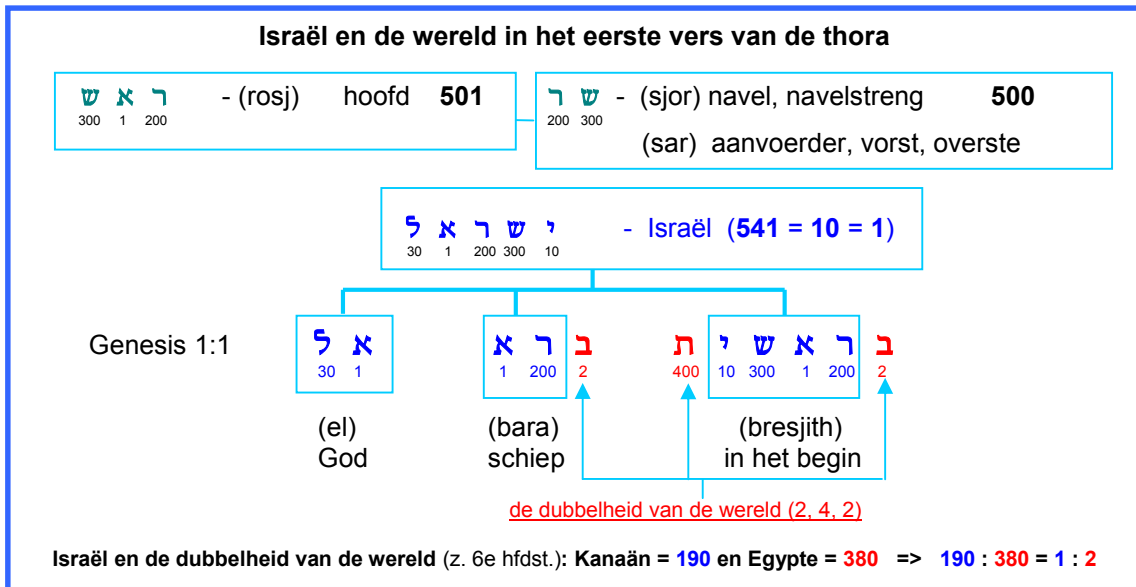
Appendix No. 9

א ב ר א ש י ת - (bresjith) in het begin (van)
400 10 300 1 200 2 eerste woord van thora begint met de ב = 2

De א = 1 = initiaal van de voor de met de ב = 2 aanvangende schepping zijnde God. Naam van de א is *aleph* met de betekenis "rond/voornaamste/hoofdman" (z. 14e app.). De 2e t/m 4e letter van het *bresjith* (אש) betekent eveneens "eerste/aanvang/top/hoofd/voornaamste". De ב van de schepping staat zo tussen dezelfde "Eerste en Laatste" = God

de thora begint derhalve met het woord voor "vader" אב (av). In de aansprektitel voor God אבא (abba = vader) komt eveneens tot uitdrukking dat uit God (א) de schepping (ב) voortkomt en tot hem (א) alles zal terugkeren

Appendix No. 10

Appendix No. 11

Wat is kracht? - een poging

Kracht wordt aangewend om te versnellen of af te remmen. Het laatste is eveneens een versnellen, want gezien vanuit een voor het afremmen parallel gelijkvormig zich meebewegend object in de ruimte "versnelt" een raket in een richting tegenovergesteld aan de richting van de "afremmende" straal van de straalmotor. Kracht om draaiende te houden = door versnelling het afremmen door wrijving compenseren.

Bij autorijden wordt derhalve zowel bij versnellen als bij afremmen de spanning tussen rubber en straat verhoogd, waarmee door verdichting meer rubbermoleculen in de buurt van het raakpunt tussen straat en band worden gebracht. Hierdoor drukken de elektronen van straat en rubber steviger tegen elkaar en de wagen met de minste traagheid t.o.v. de aarde "geeft het meest mee". D.w.z. de auto begint te versnellen resp. wordt afgeremd.

Versnelling en vermindering van snelheid vinden steeds plaats terwijl de dichtheid van moleculen resp. van atomen wordt verhoogd resp. verlaagd, waardoor hun elektronen elkaar wederzijds meer afstoten of aantrekken. Zo ook drukken in het luchtledige de elektronen van de gasmoleculen tegen de uitlaat van een raketmotor.

Verhoging of verlaging van de druk is weer een thermisch proces. Door meer of minder warmte slaan elektronen meer of minder uit, waardoor meer of minder "afgezet wordt tegen".

Dit warmteproces = "arbeid" is meestal weer een product van chemische processen d.w.z. van exotherme of endotherme processen tussen gelijke of verschillende stoffen zoals in het lichaam van voedingsstoffen. Tenslotte echter doet de toegenomen of afgenomen beweging van elektronen de atomen resp. de moleculen verplaatsen.

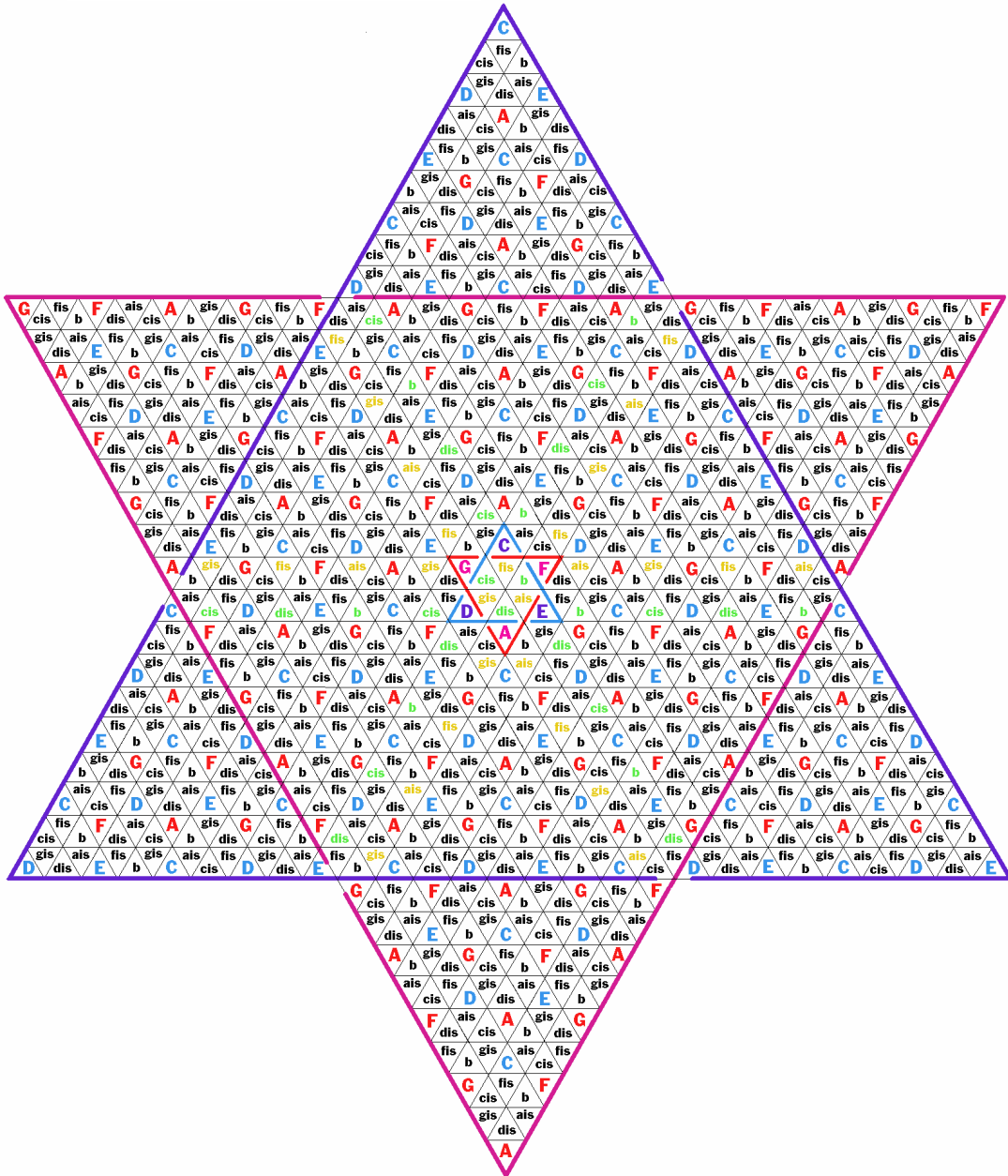
Materie zonder versnelling of afremming plant zich in de ruimtecellen rechtuit voort voor zover door kromming van de zelf in beweging zijnde refreshbanen de rechte baan niet mee wordt gekromd. Het laatste betekent dat, zoals bij een vliegtuig met hoek op de windrichting de schuif, de kromming van de objectbaan des te groter wordt des te langzamer het object zich voortbeweegt. Versnelling resp. afremming of verandering van richting = "eveneens een versnelling resp. afremming in zijdelingse richting" bestaat derhalve uit het tegenwerken van dit natuurlijke proces. Bij de opvatting van een elektron als een om het wervelmiddelpunt van het proton cirkelend "gevangen gehouden" verzameling aangeslagen ruimtecellen betekent hiermee het "aanwenden van kracht" het dwingen van zijn aanslaan van cellen naar andere ruimtecellen en naar meer resp. minder cellen per tijdseenheid dan bij een gelijkvormige beweging in de ruimte het zonder aanwending van kracht zou gebeuren. Dat gaat alleen terwijl het elektron meer of minder tegen de verzameling van aangeslagen ruimtecellen van andere materie om hem heen "drukt". Want iedere kracht kan alleen dankzij een tegenkracht werken en dat o.i. omdat een ruimtecel zich in niet meer dan in één aangeslagen toestand kan bevinden. Met het laatste wordt de opvatting van kracht een zuiver mathematische.

Traagheid bestaat eruit dat de eerste verplaatsing aan alle atomen resp. moleculen van een voorwerp per atoom resp. molecuul moet worden doorgegeven. Het eerste elektron van de gasexpansie achter een raket drukt tegen het volgende elektron en deze kan door deze druk alleen verder in de richting van de raket de druk aan het volgende elektron weer kwijt. Tenslotte zet de doorgevoerde kracht via de eerste elektronen van de raket aan haar achterzijde zich door de hele raket heen voort. Een mens in de raket ondervindt deze traagheid als weerstand van zijn lichaam tegen de versnelling, omdat de verplaatsing van druk in zijn t.o.v. de raket relatief wekere lichaam meer tijd dan in het vaste staal van de raket tot voortplanting nodig heeft. Door druk in zijn rug ten gevolge van het versnellen van de stoel achter hem b.v. wordt zijn rugvlak vroeger versneld dan zijn borstvlak d.w.z. hij wordt "samen gedrukt". De "zuiging" van naar het wervelcentrum van nucleonen resp. quarks terugkerende refreshbanen zou derhalve omgekeerd hetzelfde moeten bewerkstelligen. Een object "wordt meegenomen" omdat de aangeslagen ruimtecellen van zijn materie door deze refreshbanen mee worden genomen = "zware massa". Tussen de spiegelwanden van het Heilige der Heiligen wordt immers de toestand van iedere reflectie in weer de volgende meegenomen.

Wat nu gebeurt er wanneer men besluit een handeling te verrichten? - Niet beginnen eerst de elektronen van de spiercellen elkaar meer aan te trekken, want hiertoe moet een signaal worden gegeven. En dit signaal bestaat uit dezelfde drukverplaatsingen in zenuwcellen. Hier ligt o.i. het mysterie van het raakvlak tussen geest en materie. Geest lijkt *niet volledig immaterieel* te zijn en precies dat is met het inblazen van de adem van het leven in Genesis 2:7 nog voor het ontstaan van het materiële lichaam in Genesis 2:22 weergegeven. De krachtsverhouding geest:materie lijkt misschien op die tussen een piloot en een jumbojet. Weinig druk op knoppen volstaat om het machtige mechanisme te laten werken en het reusachtige apparaat te besturen.

Appendix No. 12

De zich vermeerderende davidster muzi-
kaal ingevuld (z. 6e hfdst.):

© Copyright Jitzak Luria Academie, Rotterdam, Netherlands 1988

Appendix No. 13

Het π -getal

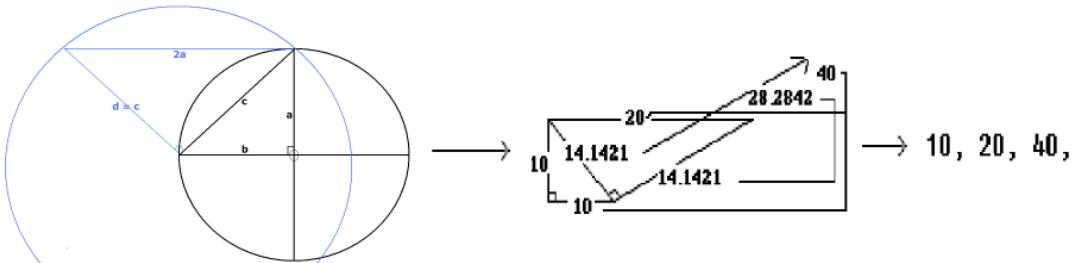
De twee komt door splitsing voort uit de één en de drie is een product van de twee (z. 1e hfdst), welke de twee weer tot een in zich afgeronde eenheid zoals "man~vrouw: kind" en "pluspool~minpool: stroom" completeert. Zo is ook de drie van de in zich rondende cirkel (\approx het π -getal) een d.m.v. de stelling van Pythagoras te berekenen resultaat van twee factoren, als aan de hand van volgende computerprogramma duidelijk kan zijn (z. 6e hfdst):

```

10 CLS:KEY OFF:CLEAR:PRINT "      BEREKENING  $\pi$ -GETAL m.b.v. DRIEHOEKEN"
11 PRINT "      COPYRIGHT (C) JITZAQ LURIA AKADEMIE, ROTTERDAM, 1988":PRINT
20 INPUT "Geef getal voor aantal precisies: ",F:PRINT
30 INPUT "Geef positief heel getal voor straal cirkel: ",R#:PRINT
40 X=1:OPP#=2*R#^2:OPP#=#4*R#^2
50 PRINT X ,OPP#/R#^2,, "<PI<" ,OPP#/R#^2
60 X= X+1:HYPNA#=R#*SQR(2)/2:OPP#=8*HYPNA#*R#/2
70 PRINT X , OPP#/R#^2, "<PI<":X=X+1:A=16
80 FOR I= 1 TO F-1
90 RK#= R#- SQR(R#^2-HYPNA#^2)
100 HYPNB#=# 1/2*SQR(HYPNA#^2+RK#^2)
110 RKB#=# R#-SQR(R#^2-HYPNB#^2):OPP#=#A*(R#+RKB#)*HYPNB#/2
120 OPP#=#A*HYPNB#*R#/2:IF OPP#=#0 THEN 150
130 IF I<> F-1 THEN PRINT X, OPP#/R#^2, "<PI<" ELSE PRINT
140 LOCATE CSRLIN-2,57:PRINT OPP#/R#^2:LOCATE CSRLIN+1,1
150 HYPNA#=#HYPNB#:A=#A*2:X=X+1:NEXT
160 LOCATE CSRLIN-1,1:PRINT:C#=#22:D#=#7:PRINT ,, "Waarde van 22 : 7 =" ,C#/D#
170 PRINT ,, "Exakte  $\pi$ -getal =          3,14159265359..."

```

De van de BASIC-versie (GW) afhankelijke nauwkeurigheid wordt duidelijk bij ingave van grotere en kleinere getallen en blijft bij een 32 bit-versie onveranderlijk t/m 6 decimalen - 3.141592. Het exacte π -getal is 3,14159265359... Omgekeerd is tweedimensionaal gezien cirkelvormige ruimteuitbreiding een verdubbeling van waarden (z. 6e hfdst). Bij de cirkelradius namelijk is $a = b \Rightarrow c^2 = a^2 + b^2 = 2a^2$ en geldt bij de volgende uitbreiding: $d^2 = 2c^2 = 4a^2 \Rightarrow d = 2a$:

Ook volgens volgende computerprogramma volgt uit de factor 2 de 3 (\approx) van het π -getal $\Rightarrow \pi < 4$: $\pi = 4(1 - 1/3 + 1/5 - 1/7 + 1/9 \dots)$:

```

10 CLS:CLEAR:KEY OFF
20 PRINT "      BEREKENING  $\pi$ -GETAL m.b.v. (-2) (+1)"
30 PRINT "      COPYRIGHT JITZAQ LURIA AKADEMIE, ROTTERDAM 1988"
40 PRINT:INPUT "Geef aantal berekeningen  $\pi$  (bij voorkeur > 10000): ",F
50 A#=#3:B#=#5:QUOTNT#=#1:X=1
60 FOR I=1 TO F
70 QUOTNT#=#QUOTNT#-1/A#+1/B#:PI#=# 4*QUOTNT#:PRINT X,"PI=" ,PI#
80 A#=#A#+4:B#=#B#+4:X=X+1
90 NEXT
100 Z#=#22#/7#:PI#=#3.14159265359#
110 PRINT:PRINT "      waarde van 22/7 =" ,Z#
120 PRINT "      eerste cijfers  $\pi$ -getal:" ,PI#:PRINT:END

```

Berekening van de oppervlakte cirkel d.m.v. integraalrekening:

$$4 \int_0^r \sqrt{r^2 - x^2} dx = 4r^2 \int_0^{\frac{1}{2}\pi} \cos^2 \varphi d\varphi = 4 \left[\frac{1}{4} r^2 \sin 2\varphi + \frac{1}{2} r^2 \varphi \right]_0^{\frac{1}{2}\pi} = \pi r^2$$

Appendix No. 14

OVERZICHT HEBREEUWSE LETTERS

letter	letter aan einde van woord	naam van letter	letter-teken	getal-waarde van letter
א		Aleph	hoofd	1
ב		Beth	huis	2
ג		Gimmel	kameel	3
ד		Dalet	deur	4
ה		He	venster	5
ו		Waw	haak	6
ז		Sajin	zwaard	7
ח		Chet	afsluiting	8
ט		Tet	baarmoeder	9
י		Jod	hand	10
כ	ך	Kaf	hand in beweging	20

letter	letter aan einde van woord	naam van letter	letter-teken	getal-waarde van letter
ל		Lamed	ossen-stok	30
מ	ם	Mem	water	40
נ	ן	Nun	vis	50
ס		Sameg	slang	60
ע		Ajin	oog	70
פ	ף	Pee	mond	80
צ	ץ	Tsadee	vishaak	90
ק		Kof	oog van de naald	100
ר		Resch	schedel	200
ש		Schin	tand	300
ת		Taw	teken +*	400

* in oudhebreuws schrift ook in de vorm: X

